

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

USA Today Bestselling Author

JAHUSS

Not Everything Should Come in 3's

**THREE
TWO³²¹
ONE**

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

THREE TWO ONE

USA Today Bestselling Author

JA HUSS

Books by JA HUSS

Sosyal Medya

[Beğen](#)

[Takip Et](#)

[Blok](#)

[Durum](#)

[u](#)

[Profil](#)

[Ana](#)

[Sayfası](#)

Rook ve Ronin

[Trajik](#)

[Manik](#)

[Panik](#)

Rook ve Ronin Spinoff'ları

[Slack: Ford Aston 'un Hayatında Bir](#)

[GünTaut: Ford Kitabı](#)

[Ford: Slack/Taut Bundle](#)

[Bomba: Spencer'in Hayatında Bir Gün](#)

[Shrike Guns: Spencer Kitabı](#)

Kirli, Karanlık ve Ölümcül

[Gel](#)

[Come Back](#)

[Coming_sizin için](#)

[James ve Harper: Gel/Geri Dön Paketi](#)

ABOUT THIS BOOK

BİR KIZ

Hırpalanmış, yalınayak ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmurda bir kitapçı tentesinin altında büzülmüş olan Blue'nun bildiği tek bir şey vardır. On beş aylık esaretten sonra, nihayet... özgürdür.

İKİ ARKADAŞ

Kendi kendini yetiştirmiş milyonerler JD ve Ark, bir Pazar sabahı erken saatlerde ıslak ve titreyen bir kıza rastladıklarında kimseyi kurtarmak için yola çıkmamışlardır. Ama yaşamak için seks sattığınızda ve kurtuluş zilinizi çaldığınızda... çağrıya cevap verirsiniz.

ÜÇ RUH EŞİ

Yıllar süren arayıştan sonra, aşk karanlığın perdesini kaldırır ve üç kişi -Üç büyük sırla birlikte, kendilerini olasılıklara meydan okuyan bir ilişkide birbirlerine bağlı bulurlar.

Yoksa öyle mi?

Aşk. Şehvet.

Seks.

Bu üçlü mükemmellik olabilir... ama her şey üçlü olmamalı.

JD için,

*Çünkü haftada üç gece bana katlanıyor ve ben onun için tam bir kaltağım.
Gerçekten beni spor salonundan kovmalı.*

ONE

**Denver Federal Merkezi
Lakewood, Colorado
Günümüz**

"Siz *bize* yardım etmezseniz biz **de** *size* yardım edemeyiz."

Sadece bakıyorum. Onun açısı bu mu? *Sana yardım etmemize yardım etmek mi?*

"Ark-" Tereddüt ediyor ve bana yan gözle bakıyor, sanki Ark'ın gerçek adım olmayabileceği şimdi aklına gelmiş gibi. Küçük bir homurtu çıkarıyorum ve bir gülümseme kopuyor. ya da homurdanmamdan hoşlanmamış olacak ki elini yüzüne götürüp biraz hava çekti.

"Ark," diyor diğer takım elbise, devralıyor. Sanırım bu iyi polis-kötü polis olayını yaptıkları zaman. "Hadi ama dostum, biliyoruz, tamam mı?"

İşte bu ilgimi çekti. "Ne bildiğini sanıyorsun?"

"İnsanların öldüğünü biliyoruz," diye araya giren Kötü Polis, İyi Polis'in sahte bir bıkkınlık ifadesi ve elini kaldırmasıyla karşılaşılıyor.

"Her gün insanlar ölüyor," diye ekliyorum, sırf İyi Polis'in kartını oynama şansı olmasın diye. Bu onu da kızdırıyor, çünkü derin bir nefes almak zorunda kalıyor.

"Ark," diye tekrar dener. "Neler olduğunu bilmemiz gerek. İnsanlar hâlâ tehlikede olabilir. Daha fazla ceset ortaya çıkabilir. Zamanında müdahale edebilirsek cesetler sadece ceset olmayabilir."

"Hiçbir şey *olmuyor*," diyorum, kelimeyi vurgulayarak. "Her şey bitti."

Kötü Polis sekize onluk bir fotoğraf yığınına yere vuruyor ve fotoğraflar paslanmaz çelik masanın üzerinde vınlarak kayıyor. "Bu," diyor fotoğraflardan birine dokunarak, "hiçbir şeyden daha fazlası. Bu ölü bir kadın. Ve bu-" Başka bir fotoğrafı işaret ediyor, bakıp da etkilenmeyeceğimden emin değilim

tarafından. O bir şey söyleyemeden ben konuşacakmışım gibi boğazımı temizledim. Bu onu İyi Polis'in konuyu tekrar bana çevirmesine izin verecek kadar susturdu.

"Ark, hadi ama. Söylediğinden daha fazlası olduğunu biliyoruz. Bu adamla birlikte çalıştığın çok açık. Ofisinde yüzlerce sözleşme bulduk." Başka bir fotoğrafa dokunuyor ve bunu düşünmeme izin verirken dişlerinin arasından biraz hava emiyor. "En başından başla. Eğer açıklarsan, eminim senin için işleri kolaylaştırabiliriz."

Bir kez daha homurdandım. "İşleri kolaylaştır, ha?" Seni sikmeden önce hep böyle derler. Ben de biliyorum. Birçok kez sikildim.

"Bize onunla nasıl tanıştığını anlat." Şu anda şaşırtıcı derecede sakin olan Kötü Polis'e bakıyorum. Yüzündeki ifade değişiyor. Ya da belki de bu şekilde elde edilemeyeceğimi biliyordur. Çok uzun zamandır sokaklardayım. Çok şey gördüm. Sahte bir vaatle konuşmaya ikna edilemeyecek kadar çok şey yaptım. "Sadece bununla başla," diyor fotoğraftaki ölü kadını göstererek, "diğer şeylere sonra geliriz."

Ona bakıyorum.

O da bana bakıyor. "Birine söylemek zorunda kalacaksın."

"Sonunda," diye ekliyor İyi Polis. "Yani, hadi ama Ark. Cesetler var. Bu işten sıyrılamazsın, anladın mı? Öylece çekip gidemezsin. Böyle bir anlaşma yapamayız ve bunu sen de biliyorsun. O yüzden en baştan başla ve her seferinde bir adım atalım. Tüm parçaları bir araya getirip raporu yazacağız ve sonra seçenekleriniz hakkında konuşacağız."

Seçeneklerimi zaten biliyorum. Fotoğraflara tekrar bakıyorum, sonra parmak ucumla hafifçe vurarak pürüzsüz metal masanın üzerinde kaymalarını sağlıyorum.

Üsttekilerin altından mavi görünüyor. Bu resimdeki yüzü ilk gün gördüğüm gibi. Masum ama metanetli. Korkmuş ama güçlü. Soğuk ve ıslaktı. Uzun saçları, bırakın sonbaharı, yaz için bile fazla dar olan o sıırıslıklam yazlık elbisenin önünden aşağı sarkıyordu.

," diyor Kötü Polis. "Devam et."

Kendimi durduramıyorum, bu yüzden ona uzanıyorum, ama kelepçelerimdeki zincir çok kısa ve gergin bir şekilde sarsılıyor. Kötü Polis fotoğrafını masanın üzerinde kaydırarak tam altımda durmasını sağlıyor.

"Onunla başla. Mavi dediğin kızla. Ne zaman ortaya çıktı?
O nereden geldi?"

Her şeyi kafamda çok net görebiliyorum. Her günkü gibi başladı. JD ve ben iş yapmak için erkenden kalkmıştık.

Parmak uçlarım kendilerine engel olamıyor. Fotoğrafına uzanıyorlar ve ben de onu tutuyorum. Odadaki sessizlik dakikalarca sürüyor gibi görünüyor ama birkaç saniyeden fazla olamaz. Zaman durur. Onunla tanıştığım ilk andan beri böyleydi.

"Ark," diyor İyi Polis sonunda, sessizliği bozarak. "Bir yerden başlamalısın. Seni yargılamayacağız, tamam mı? Sadece hikayeyi öğrenmek için buradayız. Bize güvenmek zorundasın. TAMAM MI?" Başımı kaldırıp ona baktığımda bana sempatik bir omuz silkme hareketi yapıyor ve bunu FBI sorgulama tekniklerine bağlayamayacak kadar gerçekçi buluyorum. "Birine anlatmalısın dostum. Bu biz de olabiliriz."

"Bu uzun bir hikaye."

"Bütün var."

"Karmaşık" -bir an için resme bakıyorum ve sonra başımı kaldırıp İyi Polis, nam-ı diğer Özel Ajan Matheson'a bakıyorum- "karmaşık."

"Mantık diplomam var, dostum. Takip edebilirim. Ve Jerry her şeyi duydu ve gördü, tamam mı? O yargılamaz." Matheson başparmağını omzunun üzerinden Kötü Polis, nam-ı diğer Jerry'ye doğru uzatır. "Lanet olsun, o da bazı boktan işlere karıştı. O yüzden... derin bir nefes al dostum. Derin bir nefes al ve Mavi dediğin kızla başla."

Derin bir nefes alıyorum. Bana söylediği için değil, gerçekten ihtiyacım olduğu için. Ve sonra, onlara bir şey söylemeden buradan çıkmamın mümkün olmadığını bildiğim için, nefes vermeye başlıyorum...

"Onu ilk ben gördüm, tamam mı?" Matheson'a bakıyorum ve o da başını sallıyor. "Onu ilk ben gördüm ve bilmen gereken tek şey bu."

Geçen Ekim ayıydı. Yağmur yağıyordu; ilkbaharda dağdan inen bir şelale gibi yağıyordu. Ve 16. Cadde Alışveriş Merkezi boştu çünkü Pazar günü saat sabahın on altı on üçüydü.

Ellerim ceplerimdeydi, omuzlarım sanki yağmuru üzerimden uzak tutacakmış gibi kamburdu. Kilise çanları çalıyordu. Çanlar için garip bir zaman diye düşündüğümü hatırlıyorum. Ama onunla ilgili anılarımda yer etmişti. Kilise çanları çalıyordu. Onları her duyduğumda onu kafamda görüyordum. Tıpkı o ilk günkü gibi.

Sırılsıklamdı, bir kitapçının tentesinin altında toplanmış ağlıyordu. Titriyordu ve dişleri kontrolsüzce takırdıyordu. Çarpıcı, neredeyse gerçeküstü bir akuamarin olan gözleri ben yanından geçerken beni takip etti. Son

Gecenin makyajı yanaklarından aşağı süzülmüştü, siyah ve gri lekeler gökyüzünü taklit ediyordu.

Yürümeyi bıraktım. Adımlarımın ortasında. Ve ona baktım. Üzerinde kısa bir elbise vardı ve ceketı yoktu. Kötü giden bir gecelik bir ilişkiden sonra oraya atılmış gibi görünüyordu.

"İyi misin?" Ona sordum.

Sonra gözleri arkama kaydđ ve bunun iyi anladım.

şimdi Matheson'a bakıyorum, belki de bana şu anda düşünmek istemediğim birini hatırlattđđı için. Ya da belki de her şeyin bittiğini bildiğim için sırların artık bir önemi yok. Ama her iki durumda da konuşmaya başlıyorum.

"Onu ilk ben gördüm..."

TWO

**Ekim Sonu 6:13
AM
16th Street Mall, Denver, CO**

Dişlerim çok kötü gıcırıyor, derin bir nefes alamıyorum. Ve gerçekten derin bir nefese ihtiyacım var. Bir tane çekiyorum, ama dün geceki partiden kalan baş dönmesini durdurmaya yetmiyor ve hıçkırıklar kitapçı tentesinin üstünden taşan yağmur gibi dökülüyor. Oyuk sadece iki metre derinliğinde ve rüzgârla birlikte herhangi bir barınak minimum düzeyde.

Ben dizginleyemeden bir çığlık kaçıyor. Çıplak ayaklarıma bakıyorum ve korkudan ölmenin mümkün olup olmadığını merak ediyorum.

Çünkü şu an çok korkuyorum.

Sesler. Erkekler, en az iki kişi. Sesleri yüksek, biraz uzaktalar ve koşuyorlar. Botları yaklaştıkça gümbürdüyor.

Yere çöküyorum ve kollarımı dizlerime dolayarak hiçliğe doğru küçülmeye çalışıyorum. Görünmez olmaya çalışıyorum. Yüzümü eğiyorum, böylece saçlarım öne düşüyor. Adamlar yaklaşıyor ve biliyorum - sadece biliyorum - benim için geliyorlar.

Ayağa kalkmaya çalışıyorum, çünkü siktir et. Beni geri götüreceklerse lanetleneneğim. Bu sefer savaşıcağım. Savaşıcağım.

Botlar sanki burada olduğumu biliyorlarmış gibi duruyor ve fısıltıyla konuşmaya başlıyorlar. Beni nasıl yakalayacaklarını planladıklarını hayal ediyorum, ama bu zor olmayacak. Sırılsıklam olmuş ve tenime yapışan bu yazlık elbisenin içinde yarı çıplağım. Uzuvarım titriyor. Bırakın iki adamı, bir adamla bile yüzleşecek gücüm olduğundan şüpheliyim.

Botlar tekrar başlıyor. Gittikçe yaklaşıyor.

Sağdan bir adam geliyor ve iki adım atıyor. Soluna bakmayacağını ve beni burada dururken görmeyeceğini umduğum iki adım.

Ama dün gece kaçarken tüm şansımı kullandım. Çünkü kafası bana doğru döndü ve durdu. Adımının ortasında. Ve uzun bir süre bana baktı. Dudağımı ısırdım ve bir hıçkırık daha tuttum, ama bu bir inilti olarak kaçtı.

Gözleri yarık şeklinde kısılmış. Kapüşonu kafasına kadar çekilmiş siyah bir bomber ceket giyiyor ve omzuna büyük bir spor çantası asmış. Gözleri benimkilere dikilene kadar çok korkunç görünüyordu. Tuttuğum nefesi bıraktım. O gözler bana her şeyi anlatıyordu. Karanlık ama derin. Ve onlar kaçtığım adamların zalim gözleri değil. "İyi misin?" diye soruyor.

Ben cevap veremedim ikinci çift bot bize doğru koşuyor ve arkasında başka bir adam beliriyor. Gözlerim yeni gelenin yüzüne kayıyor ve orada bulduğum şey beni yine şaşırtıyor.

"Bu kim?" diye soruyor şakacı bir ses tonuyla. "Vay, vay," diye ekliyor, ilk adamı yolundan iterek. Gözleri açık mavi. Büyüleyici. Bir yaz gününün gökyüzü gibi. Sarı saçları kısa kesilmiş ve buna uygun sarı kirli sakalları var. O da sıırıslıklam ama o da buna uygun giyinmemiş. Üzerinde doksanlı yıllardan kalma olabilecek kadar eski moda görünen, kırmızı kareli ten rengi bir fanila var. Önü açık, düğmeleri bile iliklenmemiş, altında da üzerinde Rolling Stones'un dili olan soluk kırmızı bir tişört var. "Üşümüş görünüyorsun, sevgilim. Ve ıslak." Aramızdaki birkaç metrelik mesafeyi kapatmak için bir adım atarken bana göz kırptıyor.

Grunge'dan uzaklaşıp Deep Dark'a bakıyorum, bu anı atlatmak için çaresizce bir yol arıyorum. Gözleri benimkilere kilitleniyor ve konuşurken asla bırakmıyor. "Yardıma ihtiyacın var mı?"

Ona başımı salladım.

Ama sonra Grunge hemen yanıma geliyor ve soğuk bedenimi kendine çekiyor. "Donuyorsun," diyor çıplak kollarımı ovuşturarak. Ellerini belime doluyor ve sanki hayatımız arkadaşmışız gibi boynuma doğru gülüyor. "Ben de öyle. Birbirimizi sıcak tutmak ister miyiz?"

Ona karşı mücadele ediyorum ve Deep Dark bir elini Grunge'ın omzuna koyuyor. "Dur, JD. Onu korkutuyorsun."

JD ellerini 'benim hatam' dercesine havaya kaldırır ve Deep Dark'ın yaklaşabilmesi için geri çekilir.

Vücudumu tarıyor, elbise ıslak olduğu ve üzerime yapıştığı için neredeyse tamamını görüyor. Meme uçlarım soğuktan dikleşmiş ve elbisemin ince kumaşına o kadar sert bastırıyor ki, vücudumun her kayması onlara sürtünerek vücuduma bir ürperti gönderiyor. "Yardıma ihtiyacın var mı, yok mu?" Derin Karanlık tekrar soruyor. "Çünkü burada para kaybediyoruz."

"Hey," diye araya giriyor JD. "Sakin ol dostum. Zamanımız var. O son kaltak kaçtı."

"Evet," diyor Derin Karanlık. "Bu da acilen başka bir kaltağa ihtiyacımız olduğu anlamına geliyor."

"Şuraya bakın," diyor JD, beni göstererek. "Potansiyeli var." Az önce Deep Dark'ın yaptığı gibi beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. Ama gülümsüyor. "Aslında o mükemmel. Hey, hayatım, bugün biraz para kazanmak ister misin? Kendini içinde bulduğun bu durumdan kurtarmak için?"

"Para mı?" Gıcırdayarak söylemeyi başardım.

Tekrar bana yaklaşıyor ve elleri belimde birkaç dakika önce durduğu yeri buluyor. "Senin birkaç fotoğrafını çekmek istiyoruz, sevgilim. Tam burada," diyor, hepimizin içine sıkıştığı oyuğu işaret ederek.

Başımı hayır anlamında sallıyorum ama o beni görmezden geliyor ve Deep Dark'a dönüyor. "Şuraya git Ark," diye fısıldıyor ve sadece alışveriş merkezi otobüslerinin çalıştığı yaya caddesinin karşısındaki boş otobüs durağını işaret ediyor. "Kameran orada kuru olacak, değil mi? Uzun bir lensin var mı?"

Ark başını sallıyor ama JD'ye değil bana bakıyor. "İstedğin bu mu?"

"Ne tür resimler?"

Ark konuşmak için ağzını açar ama JD ondan önce davranır. "Çıplaklık yok, hayatım. Olduğun gibi kalman yeterli. TAMAM MI?" Uzanıp ıslak saçlarımdan bir tutamı gözlerimden uzaklaştırıyor.

"Ne yapmam gerekiyor?"

JD gülümser. "Ne kadar kazanmak istediğinize bağlı."

"Burada durup hiçbir şey yapmadığım için ne kadar alacağım?"

JD eğildi ve beni öptü. O kadar şaşırdım ki geri bile çekilmedim. Dudakları benimkilere değiyor, bir anlığına oyalanıyor. Sıcak nefesi soğuk yüzümü okşuyor. Sonra elini boynumun arkasına atıp dilini sokuyor ve bizi tüm bedenimi ısıtan bir şekilde birbirimize bağlıyor. Geri çekildiğinde neredeyse ona uzanacaktım.

"Burada dur, kaybolmuş ve üşümüş görün... Sana yüz dolar ödeyeceğim. Seni öpmeme izin ver, iki yüz al. Dizlerinin üzerine çök ve

ve bu da beş yüz dolar. Yani karar senin, sevgilim. Bana ne kadar istediğini söyle."

Arkama yaslanıp ona bakıyorum. Başını eğmiş, bana bakıyor. Gülümsemesi rahat ve gözleri hâlâ büyüleyici. Tropik bir plajdaki su gibiler.

"Bu gözleri nereden aldın, sevgilim?"

Küçük bir kahkaha atıyorum ve bedenim biraz rahatlıyor. "Ben de seninki için aynı şeyi düşünüyordum."

Parmağıyla dudaklarımda iz bırakıyor, o kadar yumuşak ki emmemek için yutkunmak zorunda kalıyorum. "Bir anlaşma yapmak ister misin?"

"Parayı göreyim." Konuşmayı kestiğimde parmağını ağzıma sokmak için bir fırsat yakalıyor. Ark çoktan otobüs durağının içinde, kamerası hazır.

JD bir tomar para çıkarır ve saymaya başlar. "Öpüşeceğiz, o kadarını biliyorum," diyor gülerek. "Al sana 200 dolar, hemen şimdi."

Parayı uzatıyor ve almamı bekliyor. Ben bunu yapar yapmaz Ark'a baş parmağını kaldırıyor ve fotoğraf makinesinin deklanşörü tıklamaya başlıyor. Ve sonra.

Hayatımda daha önce hiç öpülmediğim gibi öpüldüm. Dudakları sihirliydi. Elleri beni titretecek şekilde enseme dokunuyor ve soğuk yok oluyor. Dizini bacaklarımdan arasına bastırıyor ve hafifçe kaldırarak amımı tanımlayan ıslak kumaş parçasına sürüyor. Öpücüğü devam ediyor. Tekrar birbirimize sarılıyoruz. İçime giriyor, daha derine, pek çok seviyede. Dizi, dili, enseme kavrayan eli.

Onun içinde kendimi kaybediyorum. Hayatımda daha önce hiç bir erkek beni bu şekilde etkilememişti. Bir öpücüğe hiç bayılmamıştım. Daha önce hiç vücuduma bastırılan sert bir beden karşısında kendimi ağırlıksız hissetmemiştim. Tamamen yabancı biriyle yaşadığım bu an gibi bir şeyin sonsuza dek sürmesini hiç istememişim.

Dizlerim bükülmeye başlıyor ve kendimi sert kenarlı tuğla duvardan aşağıya doğru kayarken buluyorum, oturmuş kemerini çözerken onun güzel yüzüne bakıyorum. "Beş yüz daha, sevgilim. İster misin?" Tokayı bitiriyor ve pantolonunun fermuarını açarak tamamen dikleşmiş sikini çıkarıyor. Baş yuvarlak ve kalın, boyu ise uzun. "Sadece ağzına al ve Ark'ın birkaç atış yapmasına izin ver-"

Tiz bir ıslık onun sözlerini kesiyor ve hemen aletini saklayıp beni ayağa kaldırıyor. "var." Fanilasını açtı

ve beni kucaklıyor. O da benim kadar ıslak, bu yüzden birbirimize yapışan kıyafetlerimizle birbirimize bağlandık.

Birkaç saniye sonra bir alışveriş merkezi güvenlik aracı geçer. Ark görünür. "Peşimizde. Gitmeliyiz."

JD bana sıkıca sarıldı. "Bizim eve gelip bu bitirmek ister misin, sevgilim?"

Hâlâ avucumda tuttuğum iki yüz dolara bakıyorum, sonra çıplak ayaklarımı fark ediyorum.

JD aynı anda içinde bulunduğum durumu fark ediyor ve bana sırtını dönüyor. "Atla bebeğim. Ben seni taşıyım." Omzunun üzerinden bana göz kırıyor ve ben de kendimi tutamıyorum.

Gülüyorum. Dün gece olan onca şeyden sonra hâlâ gülebiliyorum. Ve bu yabancı bunu benim için yaptı. Bunu benim için yaptı ve benim için başka bir şey yapmayı teklif ediyor. Eğer istersem bana bir çıkış yolu veriyor.

Yedi yüz dolara ucuz bir mağaza kıyafeti ve bir otobüs bileti alınabilir. Bütün bunları durdurabilirim. Denver'dan ayrılabilir ve unutabilirim.

Ark'a bakıyorum ve o da omuz silkiyor. "Beş banknot için onun sikini yalamak istiyorsan, bu senin seçimin. Ama iki yüz doları alıp gidebilirsin. Yerinde olsam bu seçeneği seçerdim. Çünkü görüldüğü kadar çekici biri değil. İkimiz de şu anda görüldüğümüz gibi değiliz."

"Tanrım, Ark. Kız arkadaş bulamamana şaşmamalı. Siktir et onu, küçük sevgilim. Sanırım gidecek daha iyi bir yerin yok, yoksa Pazar sabahı yağmur altında burada olmazdın."

O haklı. Hiçbir şeyim yok. Üzerimdeki elbise, külot ve 200 dolardan başka hiçbir şeyim yok. Bu fark yaratmak için yeterli değil. Ama beş yüz dolar fark yaratabilir. Beş yüz dolar benim için her şeyi değiştirir.

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum, utanarak. Buraya nasıl geldiğimden, para için bu adamın sikini yaladıktan sonra olacağımdan daha fazla utanıyorum.

"O zaman gidelim." JD sırtını sıvazlıyor ve ben de omuzlarından tutup zıplıyorum. Güçlü elleri dizlerimin altından kavıyor ve beni yukarı kaldırarak zaten zonklamakta olan amımı ıslak pazen sırtına sürüyor.

Ve üçümüz yağmura doğru koştuk.

THREE

JD ile dört yıl önce Greyhound otobüs terminalinden Denver'a ilk kez geldiğimde tanıştım. Param vardı. Ve bir bağlantım vardı. Bir bağlantı ve hepsi bu. Böylece bu yeni hayata tek başıma başladım. Sadece ben ve kameram.

Ama JD o ilk gece otobüsten indikten sonra oradaydı.

Bir kavgaydı ama kavga değildi. Bu bir çöküştü, orası kesin. Hayatı sona ermişti. Terminalden dışarı adımımı attığım an, her şeyini kaybettiğini öğrendiği andı.

Ve kışına tekme yi yiyordu. O zamanlar bunun büyük bir olay olduğunu fark etmemiştim. Çünkü JD tehlikeli bir adam. Kavgalara yabancı değil, ama kaybetmeye yabancı.

O gece dörde bir vardı ve şehirde yepyeni olmama ve işimin çok fazla gölgeli olmasına rağmen öne çıktım.

Çünkü benim yaptığım bu. Bir adım çıkıyorum.

Bu savaşı tam olarak kazanamadık. Ama kaybetmedik de. Ona şehirde yeni olduğumu ve sadece bir otel bulmaya gittiğimi söyledikten sonra bana kalacak bir yer teklif etti.

Ve bu dostluk o ilk geceden doğdu. Onun hikâyesi hem bir lütuf hem de bir lanetti. Kalmak için bir sebep ve gitmek için bir sebep. Biz kutuplarız. Ben kuzeyim, o ise güney. Neredeyse akla gelebilecek her şekilde eşit ve zıt kutuplarız. Hem şöyleyiz hem böyleyiz. Siyah ve beyaz. Sert ve sakın.

Yine de bizi birbirimize bağlayan düz bir çizgi var. Birimizi diğerine. Ne olursa olsun, evrenin bir yasasıyla birbirimize bağlıyız.

Ve şimdi o bir kardeş. En iyi arkadaş. Bir iş ortağı.

Ama o zamanlar JD bekârlığa veda partilerinde uzmanlaşmış bir şirket için striptizci olarak para kazanıyordu. Bu yüzden onu kendi başımıza daha iyisini yapabileceğimize ikna etmek zor olmadı.

İşte Public Fuck America böyle doğdu.

Halka açık yerlerde kadınlara yaklaşıyoruz. Kulüplerde, festivallerde, konserlerde falan. Ve bir teklifte bulunuyoruz. Çok güzel teklifler. Çünkü şehre geldiğimde başlangıç param vardı, böylece bu işi yasal hale getirebilirdik.

Kızı gözlerinde dolar işaretleriyle döndürdükten sonra bir sözleşme yapıyoruz ve yerel bir klinikle testleri ayarlıyoruz. Bunun için ön ödeme yapıyoruz ve sözleşme ücretlerinden kesiyoruz. Yani bugün bizi terk eden bu kız yüz yirmi dolarlık bir kayıptı çünkü hiç çalışmadı. Test yaptırıp ilk çekime katılmalarını sağladıktan sonra - ki bu her zaman dışarıda, sabahın erken saatlerinde ve halka açık bir yerde oluyor - genellikle daha fazlasını yapmalarını sağlıyoruz.

İşte kulüpler ve konserler burada devreye giriyor. Onlar da internette tıklanma rekorları kırıyor.

Ama başladıktan birkaç ay sonra bir adam bize yaklaştı. Düzenli bir maaş çeki isteyip istemediğimizi sordu. Public Fuck America ismi bizde kalabilirdi - ki alan adını ilk günden aldığımız için pazarlık konusu bile değildi - ve videolarımızı patronunun toplu sitesine yükleyebilirdik. Haftada üç video kotamız var ve site yayına girdiğinde izlenme başına para kazanıyoruz.

kazanıyoruz.

Banka.

Sanki ben çocukken babamın iki yılda kazandığından daha fazla parayı bir ayda kazanıyoruz.

Ama bunun bir bedeli var. Haftada üç video bunlardan biri. Her hafta üç kızın hazır olması ve işe gitmeye hazır olması gerekiyor. Birkaç kez yapıyorlar, çoğu. Sonra da giderler. Ya daha büyük işlere yönelirler - porno her yerde. Neden bize sadık kalsınlar ki? Ya da STD testini geçemediklerini öğreniriz. Ya da uyuşturucu alışkanlıkları vardır, bu da otomatikman "*Defol git buradan*" demektir. Ya da her neyse. Ama asla uzun süre kalmazlar. Yani bu hafta, dostum, boku yedik. İyi ve asil. Çünkü iki videomuz eksik.

Ama şimdi JD bu kızı gözüne kestirdi ve onu evimize geri götürüyoruz. Film çekmemizin imkanı yok. Kontratı yok, sınavı yok, kimliği yok çünkü görünüşe bir elbisesi ve birkaç külotu var, hepsi bu.

Şu anda baktığım külot. Yağmurda koşarken JD'nin sırtında kıcı zıplıyor ve bunun nasıl bir his olabileceğini hayal ettiğimde sikim biraz büyüyor. Hem onun için hem de JD için.

Lanet olsun. Bu işe yaramayacak. Tumblr blogumdaki bazı gifler için iyi, ama başka bir şey değil.

JD daha hızlı koşar ve kızın küçük bir şaşkınlık çılgılığı atmasına neden olur.

Ben yürüyorum. Sikerim böyle işi. Bir köşeyi döndüler ve gözden kayboldular. Çenem sertçe sıkılıyor ve JD'nin ipucunu almayı reddettiği tüm yolları düşündükçe içimdeki öfke artıyor. Peki neden? Kotamızı doldurmak için mi? Bu hafta gerideyiz. Yasal olsa bile, ki değil, bu kızın onun sikini yalaması patronu mutlu etmek için yeterli değil. Ödeşmek için ona ve bir taneye daha ihtiyacımız var. Bir tane de Noel'de Public Fuck America sitesi açıldığında saklamak için.

Dört yıldır haftada dört video çekiyoruz; üçü patronumuz Ray için, biri de bizim için. Bu aşağı yukarı iki yüz ekstra porno video eder ki bu da siteyi açmaya ve ayak işlerini başka adamlara yaptırdığımız kendi toplama işimizi başlatmaya ancak yeter. Son dört yılın tüm amacı bu olsa da, stresliyim dostum. Çok stresliyim. Bu kızın bu hafta işleri zorlaştırmasına ihtiyacım yok. Özellikle de JD onun önce benim olduğunu kabul etmeyi reddederken. Bu saçmalık beni sinirlendiriyor.

Ama siktir et. Onu da siktir et. Ona sahip olabilir. Kollarında biraz morluk gördüm ve gergin görünüyordu. Yarı çıplak ve hıçkıra hıçkıra ağlıyor olmasının ötesinde yani. İyi bir boktan yeni çıkmış gibi görünüyor.

Ve bu bizim bulaşmadığımız bir şey. Uyuşturucu yok. Çalışıyorlar, yalan söylüyorlar ve kendilerini kıvrımlı yapacak kadar yemiyorlar.

Köşeyi döndüğümde JD ve kız gitmişti. Sanırım çoktan içeri girmişlerdi. Biraz daha hızlı yürüyorum. Kızı eve çok gecikmeli götürmesini istemiyorum. Şerefsiz.

California Caddesi'nde bir binanın en üst katındayız. Orayı nakit parayla satın aldığımızda işler ciddileşti.

Zenginiz amina koyayım.

Elektronik anahtarımın düğmesine basıp kalın ahşap kapıyı açtığımda JD ve kızı merdivenlerde otururken buluyorum. Kız adamın kucığında ve adam onu öpüyor.

"Ne oluyor lan?"

JD gülüyor. "Ben de seni bekliyordum, dostum. Hazır mısın?" Ayağa kalkar, bunu yaparken kız bacaklarından aşağı kayar, sonra onu elinden tutar ve asansöre doğru çeker. Kız onun peşinden tökezliyor, ayakları yere basmıyor. Muhtemelen bir çatışmayı bile atlatamaz. Ne büyük kayıp.

Asansöre biniyoruz ve ben en üst kata basıyorum çünkü JD'nin elleri kızın her yerinde. Göğüslerine bastırıyor ve onu öpmeye devam ederken boynunun etrafında kayıyor.

Kapılar açıldığında başımı sallıyorum ve koridoru geçerek buradaki tek çatı katına çıkıyorum. Bizimkine. Çatı katı.

Kapıyı açtığımda, önce JD'nin gitmesine izin verdim. Kızı geriye doğru götürüyor, sanki hayatı buna bağlıymış gibi öpmeye devam ediyor.

"Bekle," diye fısıldıyor onun dudaklarına. "Bekle, ne yapıyoruz?" "Birkaç fotoğraf çekiyoruz, sevgilim. Hatırladın mı?" Kızın kafasının güzel olduğunu biliyor.

Bir önceki geceden de. "Paran hâlâ yanında mı?" Yirmi dolarlık banknotlarla dolu sıkılı yumruğuna bakıyor. "Güzel, bebeğim. Sakın bırakma, tamam mı? O senin paran. Ve sana daha fazlasını vereceğiz. Ark'ın fotoğrafları alabilmesi için işleri halletmeme izin ver, sonra geri kalanını alabilirsin. TAMAM MI?" Onu öpüyor ve sonra bana dönüyor. "Bizi nerede istiyorsun?"

Hepimiz sırlısıklaam olduğumuz için terasa işaret ediyorum. JD iniltili protestoları durdurmak için onu bir kez daha öpüyor ve sonra onu döndürüp teras kapılarını işaret etmeden önce birkaç adım daha geriye doğru yürütüyor. Kapıları kaydırarak açıyor ve onu içeri sürüklüyor.

"Cama yaslanın," diye sesleniyorum bana dönüp baktığında. "Siz ikiniz cama yaslanın ki yağmur altında şehri iyi görebileyim. Kamerayı uzun bir lensle buraya kuracağım."

Tripodun üzerine kurduğumda JD elbiselerini hazırdı. Ona ne oldu böyle? Kızlarla hiç böyle olmazdı. Çoğunu alır ya da bırakır ve çoğu da sevimlidir. Ama bu kız evsiz gibi görünüyor. Sıska. Sırlısıklaam ve bunun tek nedeni adamın külotunun üzerinden amını parmaklaması değil. Dudakları neredeyse mavi, çok soğuk. Ve yine de bu kız hayatının aşkıymış gibi davranıyor.

"Kıyafetlerini üzerinde bırak," diye seslendim ona.

"Ne?" diye gülerek omzunun üzerinden bana bakıyor.

"Kıyafetleri üzerinde kalsın. Onu ıslak elbiseyle istiyorum. Ben fotoğrafçım ve ona kıyafetlerini çıkarma diyorum."

Uzun bir nefes alıyor ve bir bana bakıyor. "Tamam, dostum. Nasıl istersen."

Siktiğimin piçi. Neden bilmiyorum ama JD'nin o elbiseyi çıkarıp çıplak göğüslerini avuçlama düşüncesi beni sinirlendiriyor. "Yana dön," diye tekrar sesleniyorum. Yağmur şimdi iyice bastırıyor ve dudaklarına zum yapıyorum. Birbirlerine bastırdıklarında yaptıkları kıvrımın üzerinden su damlıyor. Adamın dili. Kadının dili. Yala. Üst dudağının üzerinden geçerek burnundan aşağı akan yağmuru yakalıyor. Kirpikleri birbirine yapışmış ve dün gecedan kalan makyaj yüzünde koyu gri çizgiler bırakmış.

Başını ışığa çeviriyor -tam olarak bir güneş ışığı değil ama bilmediğim bir yerden gelen bir ışık oyunu- ve gözleri parlıyor. Maviler, ama herhangi bir mavi değil. Tropik bölgelerdeki okyanus suyu gibiler.

Şimdiye kadar gördüğüm en güzel renk.

"Aynen böyle," diye sesleniyorum. Ama JD'nin ağzı dikkatini dağıtıyor. Ve JD şimdi onu elliyor. Göğsünü yumrukluyor ve başı geriye yatana kadar saçlarını çekiyor. Işık yine yüzünü yakalıyor ama bu sefer gözleri kapalı. İnliyor.

Aletim kabarıyor.

JD'nin eli kısa elbisenin altına kayıyor. Sarı çiçek desenli elbisenin eteklerinde küçük bir firfir var, etek ucu beyaz külotunu ancak örtecek kadar uzun. Beyaz pamuklu külot. Hepsi üzerine yapışmış, amını ve eğer objektiften bakıp yakınlştırırsam klitorisnin küçük düğmesini gösteriyor. Hepsi şişmiş ve JD'nin parmaklarının sihrini yapması için hazır.

O hamlesini yaparken nefesimi tutuyorum. Öfkem artıyor. Onu gözümün önünde çaldığına inanamıyorum. Ve çılgın bir gecedan sonra uyuşturulmuş olması umurumda değil. Ya da üşümüş ve korkudan tir tir titriyor olması. Onu ilk ben gördüm. Kural bu. Yıllardır böyleyiz ve bu kuralı hiç bozmadık.

Bugüne kadar.

Ve siktir et. O benim.

Kızın bacakları büküldüğünde ve yere yığıldığında oraya saldırmak ve bok başlatmak üzereydim. JD onu takip ediyor, zahmetsizce, sorunsuzca, tıpkı aktör gibi, ve sonra onu kucağına çekiyor. Tam bacaklarını açıp külotunu kenara çekerken kamerayı ayarlıyorum. Tıraşsızdı, bu da bir an duraksamama neden oldu. Ama sonra parmakları

Bacakları ve o mükemmel pembe dudakların altından kaymak, ve tüm alabileceğim bu. Boynumun arkasına uzanıp gömleğimi çıkarıyorum, sonra da kışını düzeltmek için oraya gidiyorum.

Çünkü o benim.

FOUR

Terasa adımımı atar atmaz JD yaptığı işi bırakıp bana bakıyor. "N'aber?" diye soruyor gülümseyerek.

Onu görmezden geliyorum ve kızın diğer tarafına yürüyüp önünde eğiliyorum.

onu. Kafası bir tarafa doğru sallanıyor, bu onun ne kadar kendinden geçmiş olduğunu gösteriyor. "Adın ne senin?" diye sordum.

Çenesini düzeltir ve dikkatini tekrar çekmeye çalışan JD'nin elini omzundan silkeler. "Siktir git," diye tükürüyor. "Ben sadece paramı istiyorum." Kelimeleri bulanık çıkıyor ve başı göğsüne doğru düşüyor.

"Peki," diyorum sakince, "sana Mavi Göz diyeceğim o zaman. Bu nasıl?" "Bana ne istersen diyebilirsin-"

Eğilip yüzünü tutuyorum, parmaklarım çenesine dolanıyor ve başparmağım yanağına bastırıyor. "Paramı istiyor musun, istemiyor musun?"

Elimi tokatlayarak uzaklaştırıyor ve ayağa kalkmaya çalışıyor, ancak bacakları tekrar altından bükülüyor ve JD'nin içine düşüyor.

"Tanrım, Ark. Kameraya geri dön ve bu işi bana bırak."

"Siktir et," diye karşılık veriyorum, gözlerim kızıdan hiç ayrılmıyor. "Bu sefer ben de varım."

"Ne?"

Ona bakıyorum, şaşkınlığını kaydediyorum ama pek de umursamıyorum. "Neden?"

"Neden olmasın?" Ben de onun yanına yerleşip, sırtımı sekiz kat aşağıdaki Denver şehrinin sokaklarından bizi ayıran şeffaf duvara dayayarak cevap veriyorum. "Bilinci yerinde mi JD? Bak ve gör."

Uzun saç perdesinin ve boynunun sarkık yamacının arasından yüzünü görmeye çalışmak için eğiliyor. "Kahretsin, bilmiyorum."

Eline uzanıyorum ve beni itmeye çalışırken birden kollarını ve bacaklarını açıyor. "Uzak dur," diye homurdanıyor. "Bırak beni. Eğer paramı almaya çalışırsan-"

"Sessiz ol," diye karşılık veriyorum ona, yüzünü ağzıma yaklaştırmaya zorlayarak. Nefes nefese kalıyor ve yüzüne dökülen saçları her nefeste kabarıyor. "Bir şey kullanıyorsun. Biz uyuşturucu kullanan kızları çekmeyiz. Bu yüzden kısa kesmek zorundayız. İki yüzlüğünü alıp gidebilirsin."

Ayağa kalkmaya başlıyorum ama küçük eli dışarı fırlıyor ve bileğimi kavıyor. "Bekle." Diğer eliyle saçlarını gözlerinden uzaklaştırıyor ve bana doğru bakmaya çalışıyor. "Bekle, lütfen. Ben uyuşturucu bağımlısı değilim. Yemin ederim. Yemin ederim . Dün gece bana bir şey verdiler. Beni uçurdular ve sonra ne olduğunu bilmiyorum. Ben sadece..."

Sözleri kesiliyor ve ben JD'ye bakıp omuz silkiyorum. "Dostum, bu kötü bir haber. O hiçbir şey için iyi değil. Sözleşmemiz yok, testimiz yok ve burada yaptığımız hiçbir şeyi satmamızın imkânı yok. Neden uğraşıyoruz ki?"

JD bir şey söylemek için ağzını açar ama kız ondan önce davranır. "Sadece, lütfen. Bir şans daha. İstedğin her şeyi imzalarım. Reşit değilim. Uyuşturucu kullanmıyorum. Sadece benden daha büyük bir şeye bulaştım. Sadece eve gitmek için paraya ihtiyacım var."

"Ark," diyor JD. Derin bir nefes alıyor. "Belki onu iş için kullanamayız ama denerken güzel anılar biriktirebiliriz." Biraz gülüyor ve o meşhur gülümsemesi yüzüne yayılıyor. "Öyle değil mi?"

Kız şimdi ona dönüyor, vaat edilen paraya giden biletinin o olduğunu anlıyor. "Lütfen." Avucunu adamın kirli yanağına koyar. "Lütfen, JD."

Sanırım bunu yapan şey onun adını biliyor olması. Çünkü bir elini onun kalçasına doğru kaydırıyor, bacağına kavıyor ve kendi bacağının üzerinden geçirerek onu zevki için yarıya kadar açıyor.

Yine kırmızıyı gördüm. Ama buna bir son vermek yerine, onu kendime doğru çekiyorum, böylece kıcı her iki bacağımıza da biniyor ve elimi uyluğunun yumuşak iç derisi boyunca kaydırıyorum. İnliyor ve JD'nin öpücüğü mü yoksa parmak uçlarımla ıslak pamuklu külotuna bastırması mı ağzından bu sesin çıkmasına neden oluyor emin değilim ama bu şimdiye kadar duyduğum en seksi şey.

"Dostum," diyor JD, dudaklarını onunkilerden çekerek. "Kameranın başına dön. Anları kaçırıyoruz."

"Şu anda ateş ediyor," diyorum. "Pili kadar devam edecek." Sonra kızı kendime doğru çevirip çenesini kaldırıyorum. Gözleri kapalı ve ağzı açıktı. "Bana bak."

Dün gece aldığı ilaçların etkisiyle ağırlaşan gözlerini açmakta zorlanıyor ama yarıya kadar açmayı başarıyor. *Yardım edin*, diye bağıyor. Hiç ses çıkmıyor. Sadece dudakları hareket ediyor. *Yardım edin*.

Gördüğümü sandığım şeyi gördüğümünden emin olmak için ona bakıyorum. "Ne?"

Ama sessiz bir *yardım* yerine, "Al beni. Lütfen, sadece beni al."

JD'nin eli, bacağının üzerine örttüğü kalçasının iç kısmında geziniyor ve onu usulca okşuyor. Tam o sırada gökyüzü şimşek çakmasıyla aydınlanıyor ve yağmur öyle şiddetli yağıyor ki, gürültüsü tüm soruları bastırıyor.

Onun sözleri.

Benim

düşüncelerim

JD'nin eli hâlâ pamuklu külotunu avuçlayan benimkine çarparken bana karşı kıpırdanıyor. Ve sonra beni geçti, parmakları sıırsıklam kumaşın altında, istediği serbest bırakmayı arıyor. Hareketlerini hissedebiliyorum, sadece aramızdaki ince kumaş. İçine dalıyor ve sırtını bükerek kucağıma kayıyor. Diğer elimle boğazını kavıyorum ve başını bana doğru eğiyor. J.D. göğüslerinin üzerine iniyor, sert meme uçlarına yapışan elbisenin içinden ısıyor. Sonra elbisesinin önünü aşağı çekerek göğsünün serbest kalmasını sağlıyor ve onu yalayıp yutuyor.

Aynı anda ağzını da alıyorum. Öpüşürken inliyor. Küçük miyavlamalar. JD ona kimin parmaklarının bacaklarının arasında olduğunu hatırlatırken hafif gıcırtilar. Ve sonra bir parmağını daha içine sokarken sert bir homurtu.

Elim hâlâ onunkinin üstünde ve sanki kıvrımlarını ayıran benmişim gibi hissediyorum ve birden onun içinde olup benim olmamama dayanamıyorum. Külotunun ağını yırtıyorum ve onun sıcaklığını arıyorum.

JD gülüyor. "Siktir, Ark. Bugün çok sahiplenicisin, dostum. Katılmak istiyorsan söylemen yeterliydi."

"Siktir git, dostum. Onu ilk ben gördüm, biliyorsun."

Omuz silkiyor ve elini kızın amından çekiyor. "Sen önü al, ben arkayı alacağım." Parmaklarımı amının içine sokup onun yerini alırken, eli bacaklarının arasında daha derine dalıyor ve göt deliğini arıyor. Mavi Gözler

inliyor, yüzünü bana doğru çeviriyor, biz onu doldururken dili dudaklarımı yalıyor. "Öp beni," diye yalvarıyor. "Öp beni."

Boğazını sıkıyorum ve garip bir açıyla durması için onu öne doğru çekiyorum. Hala JD'nin bacağına üzerine sarkan bacağına yeniden ayarlıyor, dizi bana doğru geliyor ve bacaklarını kapatıyor. Ama bu hareket için artık çok geç, çünkü ikimiz de onun derinliklerindeyiz.

Onu öperken dudağını ısıyorum ve o da ağzını daha geniş açıyor. Bacaklarının arasındaki partiye bir parmak daha eklerken sikimi boğazına sokmanın nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum. JD kıkına öyle bir şey yapıyor ki nefesi kesiliyor, sonra inliyor, kıvranıyor ve ağzımın içinde nefes nefese kalıyor. Başparmağım klitorisini buluyor ve kasları parmaklarımızı sıkıştırıp aramızda patlayana kadar daha hızlı ve daha hızlı tıngırdatıyorum.

O kadar sert boşalıyor ki, kollarını iki yana açıyor, her birimize birer tane doluyor ve biz de onu öyle tutuyoruz.

Sadece üçümüz varız.

Kayıp bir kıza duyduğumuz kontrol edilemez şehvet. Şehrin gümbürtüsü uyanıyor.

Ve yağmur.

FIVE

Sikim o kadar sert ki, tek düşünebildiğim bu kızın ağzını her değdirmek. JD kızın saçından tutup başını geriye çekti. "O gitti, dostum. Toz oldu."

Ve öyle. Bize verdiği küçük aksiyon resmi olarak sona erdi. Gözleri kapalı, ağzı açık, derin nefes alıyor ve vücudu gevşek. Kollarımı beline dolayıp ayağa kalkıyorum, onu da yanımda götürüyorum, sonra hafif bedenini bir çocuğu kucaklar gibi kollarıma alıyorum. "O da üşüyor. Tir tir titiyor."

Ayağa kalkarken JD'ye bakıyorum. Gözlerini kısarak ona bakıyor ve sonra avucunu kolunun üst kısmına koyuyor. "Evet, çok üşümüş. Muhtemelen bunu içeride yapmalıydık. Onunla ne yapmak istiyorsun?"

Nefes alıyorum. Çünkü bu iyi bir soru. Üzerinde düşünmediğimiz bir soru.

"Onu dışarı atmadan önce ısıtmalıyız."

Siktiğimin JD'si. Başımı sallıyorum ve ona gülüyorum. "Onu dışarı atmayacağız, göt herif. Kendinde değil. İçeri girip onu bu kıyafetlerden kurtaralım."

"Onu küvete koy, Ark. Bu şekilde ısınabilir."

Onu oturma odasına doğru taşıyorum. Ayaklarım ve giysilerim sırlıslam, bu yüzden onu yatak odama götürürken koyu gri cilalı beton zemin üzerinde su izleri bırakıyorum. Tek küvet bende var. Diğer iki banyoda sadece duş var. JD beni iterek geçiyor ve suyu açabilmek için oraya ilk o varıyor. Ben kızı kucağıma alıp aynada kendime bakarken su patlıyor.

Ne garip bir gün.

Odamda hiç kız olmadı. Çıkmaktan hoşlanmıyorum. Sadece işleri zorlaştırıyor. Ayrıca, tanıdığım neredeyse tüm kızlar porno yapıyor ve ben

o tür bir kızla ilgileniyorum.

JD' dönüyorum. "Ben onu tutarım, sen de elbiseyi çıkar."

Ben onu ayağa kaldırırken JD bana dönüyor. Kendi başına ayakta duramıyor, bu yüzden onu gerçekten tutmam gerekiyor. JD elbisesinin eteklerinden tutup yukarı çekiyor, böylece kollarını elbiseyi tutan dar askılardan geçirebiliyor. Çok ince bir elbise. Sıcak bir yaz gününde giyilecek bir şey. Soğuk bir Ekim gecesini geçireceğiniz bir şey değil.

JD elbiseyi başının üzerinden yukarı çeker çekmez morlukları görüyoruz. "Siktir," diyor diğer kolunu kumaşın son askısından geçirirken. "Ne oluyor lan?"

Aynada görebilmek için onu çeviriyorum. Biri omuzlarında bir yara, diğeri dallanıp boynuna tırmanıyor, yarısı ıslak saçları tarafından gizlenmiş. Sarımsı renk tonunun altında kabuklanmanın soluk kalıntıları var.

Sırtında iyileşmiş olanlar var. Uzun yaralar. Omurganın her iki yanında sırtını şerit gibi geçen yara dokusu çizgileri. Ve bunların arasında bıçak yaraları var. Çizgilerin arasında kırık cam parçaları gibi dağılmışlar.

"Sopayla dövülmüş ve kesilmiş," diyorum. "Görünüşe göre oldukça sert ve derin. Ve oldukça uzun bir süre."

JD sadece başını sallıyor ve suyu kontrol etmek için küvete doğru yürür. "Onu buraya koy. Artık yeterince derin." JD soyunup ıslak fanilasını ve tişörtünü yere attıktan sonra sırlıslıkla kot pantolonunu bacaklarından indirirken onu kucağıma alıp küvete koyduğumda hiç karşı koymuyor.

Aleti sertleşmiştir ve küvete tırmanmadan önce birkaç kez pompalar ve oturmadan önce kızın arkasına yerleşir, bacakları kızın iki yanında olacak şekilde onu göğsüne yakın tutar. "Git kameranı getir Ark. Fotoğraf istiyorum."

"Neden?" diye sordum. "Onları Ray için kullanamayız."

"Benim için," diyor kızın kulağına eğilirken. Sonra da kızla usulca konuşurken beni görmezden geliyor. JD'yi iş başında gördüm. Onu yüzlerce oral seks yaparken filme aldım. Onun sikini bu gezegendeki herkesten daha fazla gördüm. Repertuarındaki tüm kirli konuşmaları defalarca duydum.

Ve bu bir şey değil.

Ben orada durup izlerken ona güzel şeyler fısıldıyor. Sakinleştirici şeyler. Adam kollarını ona doladığında biraz debeleniyor ama adam onu sakinleştiriyor ve o da sakinleşiyor.

"Lanet kamerayı getir, Ark."

Bir nefes veriyorum ve fotoğraf makinesinin hâlâ tıkırdadığı oturma odasına geri dönüyorum. Makineyi elime alıp deklanşörü durduruyorum, sonra da yakından fotoğraf çekebilmek için objektifi değiştiriyorum.

Banyoya geri döndüğümde kızın gözleri açık ve JD'nin yüzüne bakıyor, o da hiç bilmediğim o alçak, yatıştırıcı sesiyle konuşuyor. Ona bir şey soruyor olmalı çünkü kız başını sallıyor. Yüzünü yakınlaştırıyorum, JD'nin ona duyması gereken şeyleri anlatmasını dinlerken yanağından süzülen bir damla gözyaşını yakalıyorum ve sonra kendimi onun hüzünlü güzelliğinde kaybediyorum.

Çok zayıf. Sanki biri onu aç bırakmış ya da yemek yemeyi unutturmak için ilaç vermiş gibi görünüyor. Saçları gerçek koyu sarı. Boyalı değil, çünkü makyajı silindiği için kirpikleri açık renk ve yanaklarında iz bırakıyor. Dudakları dolgun. Sıksa vücuduna göre olması gerekenden daha dolgun. Göğüsleri de dolgun. Ve sahte görünmüyorlar, bu yüzden biraz kilo aldığında güzel kıvrımlı bir kız olmalı.

JD konuşmayı kesiyor ve fotoğraf makinesinin deklanşörü onu ürkütüyor. Başını bana doğru çeviriyor ve ben de onun kalp şeklini yakalıyorum. Uzun saç telleri yanağına yapışmış ve boynundan aşağıya, yükselen su çizgisinin hemen üzerinde duran meme uçlarına doğru iniyor.

Onun beni izlemesini izliyorum. O mavi gözler kamerayı inceliyor. Niyetlerimi kaydediyor.

Dışarıda bana gösterdiği düşmanlığın aynısını beklesem de bunu göremiyorum. Gülümsemek için çok çaballıyor ama yapamıyor. Çenesi titriyor ve sonra tekrar hıçkırmaya başlıyor.

Bunların hepsini filme alıyorum.

Acınacak kadar güzel.

JD onu tekrar teselli ediyor, sözleri kulaklarıma kadar geliyor. "Tatlı şey. Artık güvendesin," diyor. "Seni yakalayamayacaklar."

Kamerayı almaya gittiğim birkaç dakika içinde neler kaçırdığımı merak ediyorum.

"Burada kalabilirsin," diyor.

Ona kaşlarını kaldırıyorum ama o bana bakmıyor. Sanki ne istediğimin bir önemi yokmuş gibi. Karar verildi.

"Paraya ihtiyacım var," diyor o kadar alçak bir sesle ki, küvetin musluğundan hala akan suyun gürültüsünden neredeyse duyamıyorum. "O paraya ihtiyacım var."

Ben kameramı yere bırakıp kemerimi çözerken, hâlâ ıslak olan kot pantolonumun düğmelerini açarken ve fermuarımı indirip kalın, sert sikimi serbest bırakırken JD onun kulağına mırıldanmaya devam ediyor.

Kamerayı aldım ve küvete doğru yürüdüm.

JD sadece bana bakıyor. "Ne yapıyorsun lan sen?"

Onu görmezden geliyorum. Bu kız benim olarak başladı ve öyle de kalacak. "O parayı istiyor musun, Mavi Göz? Sikimi yala, sana iki katını öderim."

"Hey, pislik," diyor JD. "O değil-"

Ama öyle. Çünkü elleri bana uzanmaya başladı bile. Küvete giriyorum ve beni yakalayabileceği kadar yaklaştığımda su kotuma çarpıyor.

Minik elleri sikime dolandığı anda inlemeye başlıyorum. Biraz sıkıyor ve sonra ağzı bana doğru geliyor. Dudakları ayırık, dili düz ve beni içine almaya hazır.

"O zaman filme alsan iyi olur," diyor JD.

Ona gülümsüyorum ve kameramı Mavi Gözler'e doğrultup dudaklarının başıma ilk dolandığı anı yakalıyorum. "Oh, kahretsin, evet," diye fısıldıyorum, boştaki elimle başını avuçluyorum. JD'ye bakıyorum ve o da tam olarak ölçemediğim bir ilgiyle bana bakıyor. "Ne?"

"Daha önce hiç kendini filme almamıştın. Hiç."

Bu doğru değil. Ama onun önünde kendimi hiç filme almadım. "Ee?" Dikkatimi tekrar Mavi'ye vererek söylüyorum.

"Peki neden şimdi?"

"O istiyor, bu yüzden."

Ve öyle de yapıyor. Çünkü sikimi çok lezzetliymiş gibi emiyor. Dili sanki doyamıyormuş gibi başımın etrafında dönüyor. Eli, bana oral seks payını aldığını söyleyen sarhoş edici bir bükülme hareketiyle şaftım boyunca pompalıyor. Gözlerimi kapatıyorum, ben ilginin tadını çıkarmaya çalışırken kameranın sabit kalmasını umuyorum.

Ama sonra bir el taşaklarımın altına geliyor ve ben de bunu kayda almak için gözlerimi tekrar açıyorum.

JD'nin eli tutuyor ve beni tutması için onu zorluyor.

"Ne oluyor lan?" Ona sordum. Ama sonra onun elini sıkıyor ve o da beni sıkıyor ve kutsal anne, bu bok, onun emme ve bükme ile birleştiğinde, aklımı yok ediyor.

"Al onu Mavi," diyor JD, kafamda ona verdiğim ismi taklit ederek. "Onu sonuna kadar içine al." Sonra başını kasıklarına doğru itiyor ve ağzını daha geniş açmaya zorluyor. Dili şaftım boyunca daha da düzleşiyor. Ve boğazını açmaya.

Tüm bu olanları objektifin diğer tarafından izliyorum. JD ve kız. Ben ve kız. JD'nin eli kızın amıyla oynarken suyun altında dalgalar yaratıyor.

Ve sonra bu çok fazla. Taşaklarım geriliyor ve boğazından aşağı boşalıyorum. Boğuluyor ve ağzından akıp suya düşüyor, ama saksoyu nasıl düzgünce bitireceği konusunda eğitilmiş gibi sikimi emmeye devam ediyor, ben onu çekerken mavi gözlerini kaldırıp bana bakıyor, makyaj izleri hala yanaklarını boyuyor. Ve işim bittiğinde geri çekiliyor. Yavaşça. Çok, çok yavaşça.

Ve sessizce, "*Lütfen bana yardım edin*" diyor.

Kamerayı yakındaki tezgâha koyuyorum ve ellerimle yüzünü kavrayabilmek için küvetin içinde diz çöküyorum. "Ne tür bir yardıma ihtiyacın var?"

"Beni tut," diyor hıçkırıklarının arasından. "Lütfen. Sadece beni tut. Geri dönemem."

"Nereye geri döneceksin?" JD, kışkırtıcı bir şekilde onu benden uzaklaştırarak soruyor. "Peşinde kim var?"

Kız başını sallar ve tekrar ağlamaya başlar. "Söyleyemem. Söyleyemem. Eve gitmem gerekiyor ama ben de gidemiyorum."

"Ev nerede?" Ben soruyorum.

"Montreal."

"Pasaportun nerede?" JD sorar.

Kadın sadece başını sallar.

JD bana baktı. "O burada kalabilir."

Bunun ne olduğunu merak ederek bir süre ikisine de bakıyorum. Bir şeyler ters gidiyor ama ne olduğunu tam olarak anlayamıyorum. "Elbette," diyorum başımı sallayarak. Bu kızla daha fazla zamana ihtiyacım var. Daha fazla resim. Daha fazla konuşmaya. Her şeye. Elimi yanağına koyuyorum ve başını bana doğru çeviriyorum, aynı anda başını yukarı kaldırıyorum, böylece bakışlarımla buluşmak zorunda kalıyor. "Bunu çözene kadar burada kalabilirsin."

Sonra tekrar JD'nin göğsüne yaslanıp hıçkırığa hıçkırığa ağlıyor. "Özür dilerim. Çok üzgünüm."

"Hey," diyor JD onun saçlarını okşarken. "Şşşt. Unut gitsin, tamam mı? Şimdi rahatla."

JD'ye küvetten çıkmasını ve onu biraz yalnız bırakmasını söylemek üzereydim ki oturma odasında çalan telefonumun sesini duydum. "Siktir. Kim olduğunu biliyorum."

Ray.

JD, ben küvetten çıkıp kot pantolonumun geri kalanını çıkarırken bana bakıyor, belime bir havlu sararken ve telefonumu ararken onları köşede sırlıslıkla bir yığın halinde bırakıyor. Hâlâ bomber ceketimin cebindeydi. Çıkardığımda da ıslaktı ama yine çalışıyordu, yani en azından mahvolmamıştı. Kabul düğmesine basıyorum. "Evet."

"Lütfen bana doğru yolda olduğunu söyle."

"Bu sabah filme çekeceğimiz sürtük gelmedi." Ray uzun bir iç çeker. "Seni görmem gerek Ark. Bugün." Ve sonra kapatma bip sesi duyuyorum.

Sikeyim.

Banyoya geri dönüyorum ve JD'yi mavi gözlü kızla öpüşürken buluyorum. "Kimdi o?" diye mırıldanıyor öpüşürken. Elinin kızın bacaklarının arasında olduğunu ve kızın uyarılmaktan inlediğini söyleyebilirim.

"Pislik. Arayan Ray'di. Bugün beni görmek istiyor."

"Peki, iyi eğlenceler. Sen yokken işleri ben hallederim." JD ayağa kalkıyor. "Hey, sevgilim, şimdi benim sıram."

Ona bakıyor ve başını sallıyor. Ağzı açılıyor ve ben arkamı dönüp dışarı çıkıyorum.

Sikeyim.

Havluyla kurulandıktan sonra temiz kıyafetlerimi giyiyorum. Kot pantolon ve beyaz bir gömlek. Mavi kravat, gevşek. Kuru bir çift bot. Sonra deri ceketimi alıyorum ve ben çok sinirlenmeden ne yapacaklarsa yapmaları için onları yalnız bırakıyorum.

Çünkü bu oldukça açık. JD bu eylemi yapmaya hakkı olduğunu düşünüyor ve bu başka bir zaman konuşulacak bir konu.

SIX

Ray'in işi aşağı şehir merkezinde, evimizden çok uzakta değil, ama oraya hiç yürümüyorum. LoDo'nun popüler kısmını atlamak ve Union Station'ın diğer tarafındaki daha sanayileşmiş bölgeye doğru yolunuzu örmek zorunda olduğunuz için kabataslak bir yaklaşımı var. Yürümek için muhtemelen sadece bir ya da iki mil olsa da, ben bunu yapmıyorum. Kavgadan korkmuyorum. Ama gerekmiyorsa neden bir tane başlatasın ki?

O köşelerde orospularla ya da uyuşturucuyla çalışan pislikler kafayı bulmuş durumda. İş anlayışları yoktur. Anlamıyorlar.

Yani, bak. Ben porno yapıyorum, ama porno *yapmıyorum*. Porno bile *izlemiyorum*. Günlük hayatımda yeterince kirli seks yaşıyorum. Bir adamın sikinin bir fahişe tarafından yalandığını görmek istersem, bunun için JD'm var.

Bu beni güldürüyor, her ne kadar o pislik şu anda yukarıda Mavi Gözlerimi beceriyor olsa da, bunu biliyorum. Normalde kızları sikmez ama bugün aramızda bir üstünlük olduğunu hissedebiliyorum. Onu sikeceğini biliyorum.

Ama Ray'in yerindeki bu özenti haydutların hepsi çifte vurgun yapıyor. Kızları satıyorlar ve kızları beceriyorlar. Uyuşturucu satıyorlar ve kullanıyorlar. Ürününe bağlanmak iyi değildir.

Ben de sürüyorum.

Yanından geçerken kırmızı Dodge Viper'ımı okşuyorum. Zavallı bebek buralarda hiç hareket görmüyor. Eyalet dışında iş yapmam gerektiğinde onu Vegas'a ya da So Cal'e götürüyorum. Ama Ray'e gitmek için Jeep'i alıyorum. Yumuşak tavanında birkaç küçük yırtık var, bu da onu sürmek için çok gürültülü hale getiriyor ve gövdenin her yerinde çizikler var. JD'yle dağlarda geçirdiğimiz son off-road hafta sonundan beri tekerlekleri hâlâ çamurlu ve yaşlı. Bin dokuz yüz doksan sekiz.

Bu Jeep'in dış görünüşünde satıcıların ve pezevenklerin onu çalmak istemesine neden olacak hiçbir şey yok. Ben de böyle seviyorum. Üzerinde güzel bir lift kiti var, ona sahip olmalıyım. Ama hepsi bu kadar. Şehirde böyle dolaşıyorum.

JD'nin günlük seyahatleri için bir bisikleti ve benzer şekilde yetersiz donanıma sahip bir Ford F-150'si var.

Üst katta gösterişli bir şekilde yaşıyor olabiliriz ama burada, sokaklarda birer pisliğiz.

Arabaya bindim ve çalıştırdım. Görünüşü pek hoş olmayabilir ama motor bölümünde güzelce mırıldanıyor. Sonra dışarı çıkıp California'dan sola dönüyorum ki Ray'in söyleyeceklerini dinleyebileyim. Bir anlaşma yapmaya çalışacağını zaten biliyorum. Bu onun tarzı. Yani, bak. Gerçek şu ki, kıcımdan iki video çıkarabilirim. Public Fuck için yeterince birikmişim var. Ama yapmayacağım. Ve bu videoları zamanında yetiştirmenin tek yolu eski bağlantımı ziyaret etmek.

Ve bunu yapmaya hazır olduğumdan emin değilim. Kendim için kurduğum bu hayatı seviyorum ve bunu kimseye kanıtlamak zorunda kalmak istemiyorum. En azından ona.

Gerideyiz. Hikayenin sonu. Para onun ya da bizim için hiçbir şey ifade etmediğinden. Bu haftanın parasını kaybetmek umurumda bile değil- bu çağrı için aklımda başka bir şey olmalı.

Geride kaldığımızda bunu hep yapıyor. Ve bizimle asla birlikte ilgilenmez. Her zaman "*Gel beni gör Ark.*" der. Sonra bir anlaşma yaparız ve ben çıkarken, "*Yarın JD'yi gönder.*" der.

JD bana Ray için ne yaptığını hiç söylemiyor, ben de ona ne yaptığımı hiç söylemiyorum. Ama ben biliyorum. Yani, basit bir çıkarım. Kameraları ben yönetiyorum, Ray de genelde benden bunu istiyor. JD de özenti porno yıldızlarına sakso çektiriyor. Ray'in JD'den istediği de genelde bu. Oyunculuk.

Ona bir film yaparım. JD bir filmde oynar. Böylece Ray'le ödeşmiş oluruz.

Bu yüzden bugün Ray'in yaşam tarzı kulübünün özel güvenlik garajına girdiğimde bunu bekliyorum. Süslü isim sizi yanıltmasın. Yasal iş yapan pek çok seks kulübü olduğundan eminim ama Ray's onlardan biri değil. Aslında LoDo'daki bu kulüp üyeliğe bile açık değil. Dağlarda bulunan çiftliğe bağlı bir işletme. Bu kulüp çiftlikteki arkadaşların hafta içi seks yapabilecekleri bir yer. İnternet işlerini gizli tutuyoruz çünkü federaller bu peşinde. Ama bu küçük yerel şeyler tamamen doğru avuçları yağlamakla ilgili. Çok daha fazla risk alabiliyorsunuz.

Bir de yan binada porno çekiyor. Haftanın beş günü üretim yapıyor.
Seks. Orospu çocuğu gibi satıyor.

Kapılar açıldığında güvenlik beni el sallayarak içeri sokuyor ve garajın en üst katına çıkana kadar virajlı giriş rampasında ilerliyorum. Üzerinde PFA-Public Fuck America yazan bir yere park ediyorum ve kapıyı kilitleme zahmetine girmiyorum.

Yağmur hala , ama bu üst kat garaj gibi ve çatısı var, bu yüzden asansöre yürümek için zaman ayırıyorum. Oraya vardığımda kodumu giriyorum ve kapılar benim için açılıyor.

Bir kat aşağıdaki Ray'in ofisine giriş kodumu giriyorum ve kapılar kapanıyor.

Birkaç saniye sonra zarif bir oturma odası gibi görünen bir yere açılıyor. Ama Ray burada yaşamıyor. Aslında nerede yaşadığını bilmiyorum ama burada değil.

"Hey, Ark," diyor Silvie barın arkasından. "Ona burada olduğunu söylemeden önce bir şeyler içmek ister misin?"

"Ah, hayır, teşekkürler, Silvie. Ben böyle iyiyim." Ona gülümsüyorum. Onu tanıdığımdan beri Ray'in en iyi yarısı o. İlişkilerinin gerçekte neyi içerdiğinden emin değilim, çünkü o benim yaşında görünüyor -yirmi yedi ya da daha fazla- ve Ray de rahatlıkla kırklı yaşlarında. Ama ne olursa olsun onun teknesi yüzüyor. Her zaman arkadaş canlısı, her zaman gülümsüyor ve hatırlayabildiğim kadarıyla benim yanımda hiç kötü bir gün geçirmedi.

"Tamam, o zaman hemen içeri gir. Seni bekliyor."

Ona küçük bir selam veriyorum ve odanın arka tarafına doğru ilerliyorum; orada benimle patron arasında iki metre yüksekliğinde sert ahşaptan yapılmış çift kapı nöbet tutuyor.

Önce kapıyı çalarım, içeri girdiğimi bilsin diye. Zorunda değilim ama adamın ne zaman bir kıza diz çöktüreceğini asla bilemezsin ve onu şaşırtmamayı tercih ederim.

Masasında oturuyor, sadece mali tabloları okumak için kullandığı gözlükleri burnunun üzerine tünemiş.

Nefesimin altında "Siktir" diye mırıldandım. Çünkü bu, bugün 'alt çizgi' hakkında bir ders alacağım anlamına geliyor.

"Ark," diyor bana karşı her zaman kullandığı o sert babacan sesiyle. Saçları gri değil - boyayıp boyamadığından emin değilim, ama zengin bir orta kahverengi. Yapısı hâlâ sağlam ve düzgün, tıpkı yirmi yıl önce olduğu gibi

Daha genç. Sanırım Silvie de onda bunu görüyor. Ama biliyorsun, adam bir porno kralı, yani... "Son başarısızlığından dolayı mutlu değilim."

Gözlerimin dolmasına engel olmalıyım. "Ray," diyorum masasının önündeki iki deri sandalyeden birine oturarak. "En son bir buçuk yıl önce bir şey sağlayamadık."

"Biliyorum Ark. Ama bunu atlatmam aylarımı aldı. Hâlâ taze."

Ne saçmalık. Ama bu onun bakış açısıysa, oynayabilirim. "O zaman bunu nasıl telafi edebilirim? Hmm?" Bunu kısa kesmek istiyorum. JD'nin şu anda evde o kızı becerdiğini biliyorum ve onu sidikle işaretlemeyen önce oraya geri dönmek istiyorum ve onu kendim için tutma şansım sudan çıktı.

Ve sonra Ray, birinden istediğini alacağını bildiğinde genellikle yaptığı şeyi yapar. Parmak uçlarını çenesinin altında birleştirir ve öne doğru eğilir. "Bir filmim var."

"Bana ne zaman ihtiyacınız var ve ne tür çekimler gerektirecek? Mekan mı stüdyo mu?"

Gülümsüyor. Kocaman. İşte o zaman kameraları benim yönetmemi istemediğini anlıyorum. "Bir kameramanım var, Ark. Bana bir aktör lazım."

"Tamam, o zaman JD'yi ara."

Başını sallıyor. "JD'yi istemiyorlar. Seni istiyorlar." "Kimi?"

Bu da ne böyle?

"Çiftlikten bir çift. Bir seks kaseti yapmak istiyorlar ve senin de katılmanı istiyorlar. Seni birkaç hafta önce görmüşler ve karısı tam onun tipi olduğunu düşünmüş."

"O zaman ona yanıldığını söyleyen iyi olur Ray. Hiçbir filme katılmayacağım."

Yine

gülümsüyor.

Sikeyim. "Ne?"

"Onlara bunu söyleyeceğinizi söyledim. Bu yüzden kameraya ihtiyaçları olmadığını söylediler. Sadece bir..." Kelimeyi bulmakta zorlanıyor. Tam boşluğu *fahişe* ile dolduracaktım ki Ray, "Randevu." dedi.

Bu da ne böyle? "Hayır. Randevuya çıkmam ve erkeklerle birlikte olmam."

"Oh, sadece izlemek istiyor, Ark." Ray ayağa kalkıyor ve koltuğa oturmak için masasının etrafından dolaşıyor. Masanın arkasında oturarak bana burada yetkili olanın kendisi olmadığını hissettirmek istiyor. Eşitmişiz gibi hissetmemizi istiyor. "Bu kişisel bir iyilik Ark. Benim için. Bana iki film borçlusun ve buna ihtiyacım var. Seni istiyor. Seni anlıyor."

"Bana sahip değilsin Ray. Pezevenklik yapabileceğin bir fahişe değilim. Filmler yapıyorum ve para karşılığında sana veriyorum. Hepsi bu kadar. Eğer işimizi kısa kesmek istiyorsan, mal varlığımı ve çatı katımı satıp buradan gitmeye hazırım, böylece porno siteyi tek başına yönetebilirsin. Ben senin fahişen değilim."

İç geçiriyor ve içki doldurmak için ayağa kalkıyor.

"Viski?" "Siktir, hayır," diyorum. O boku içmediğini biliyor.

Omuz silkiyor ve kendine üç buz küpü ile altın meşe rengindeki sıvıdan üç parmak alıyor. "Bakın, sadece bir gün. Aslında bugün. Bir öğleden sonra. Otel odasını ve her şeyi ayarladılar. Tek yapman gereken ortaya çıkmak, onu anlamsızca becermek ve hepsi bu. Kocasını diğer odada olacak, bir ara seni görecektir. Karısını biraz tokatlayacak, sonra da işini bitirecektir."

O konuşurken ben başımı sallıyordum. "artık."

"Bak sana ne diyeceğim, Ark." Viskisinden bir yudum almak için durdu. "Aralık ayında Public Fuck America'yı kurmaya hazırlandığınızı biliyorum. başlamak için start-up'lara ihtiyacın olduğunu biliyorum. Tıpkı dört yıl önce bana geldiğinde benim sana ihtiyacım olduğu gibi. Bana bu iyiliği yaparsan, bu pisliği sırtımdan indirirsen, sana haftada bir video hazırlamaları için en iyi on yapımcımı şahsen vereceğim."

"Ne?" Bir şeyler duyuyor olmalıyım. Yapımcıları elde etmek için kendimi satacağımı mı düşünüyor?

"Hepsi üst düzey değil elbette. Sana tüm kazananlarımı veremem. Ayrıca sen ve JD numarasınız, yani siz gittikten sonra geriye sadece dokuz kişi kalıyor. Bu anlaşmayı kabul edersen sekiz olsun. Yani bir yapımcı ilk ondan, bir yapımcı ilk yirmiden ve geri kalanlar da ilk yüzden."

Hiçbir şey söylemiyorum. Ama hâlâ sorduğu sorunun ne anlama geldiğini düşünüyorum. Ray için neyim ben? Bir varlık mı? Kafamdaki bu kelime tüylerimi diken diken ediyor.

"Bu iyi bir anlaşma Ark. Aslında harika bir anlaşma. Seni tam istediğin gibi ayarlıyor. Artık kamera işi yok. Ayak işi yok. Her hafta kız tavlama yok. Haftada on video geliyor, bu da milyar dolarlık bir iş için güzel ve kolay bir başlangıç. Adamlarımın hiçbirinin seninle yürümeyeceğini biliyorsun. Haftada bir film çekecek ilk on yapımcı bulamayacağınızı biliyorsunuz. Bu altın değerinde. Ve bunu elde etmek için tek yapman gereken güzel bir kadını becermek."

Başım hayır diye titrese de, bunun ne anlama gelebileceğine dair olasılıkların zihnimi meşgul etmesine engel olamıyorum. Daha fazla para. Daha fazla güç. Etrafta takılmak ve kurduğum bu hayatın benim hedefim olduğuna kendimi inandırmak için daha fazla bahane.

"Ark, bu kolay bir çıkış."

"Hayır." Gülüyorum. "Bu kolay bir giriş. Ve bunu yapmayacağım. Gün sonuna kadar filmlerini alacağım." Sonra ayağa kalktım, çıkmaya hazırdım ki bileğimi tuttu. Ona baktım ve . Yüzünü bulduğumda, hoşuma gittiğinden emin olmadığım bir ifade vardı.

"Neden, Ark? Bir kadının aletini emmesine izin vermeyecek kadar iyi olman için bana iyi bir sebep söyle. JD'yi her gün bunu yaparken izliyorsun. Her gün kendini satmasına izin veriyorsun. Ama yine de sen hep çok iyisin."

"Çok iyi değilim, Ray. Aslında, kendi sikime sarılmış üç filmlik dudaklarla geri döneceğim. Ama sen benim pezevengim değilsin."

"Sen JD'nin pezevengisin."

Ona bakıyorum. Sanki dünyada hiçbir şey umurunda değilmiş gibi bacak bacak üstüne atıyor. "Bugün senin neyin var böyle? Asla evet demedim çünkü bu benim işim değil. Bu JD'nin işi. Onu kameranın başında göremezsin. Herkesin içinde sikini yalatmayı seviyor. Bense pek değil. Bu yüzden ben yaptığımı yapıyorum, o da yaptığını yapıyor."

"Ve bundan başka bir şey yok mu? Yani, ne? Kız arkadaşın mı var? Bugün filmde sana sakso çekecek olan o mu?"

Şu anda kafamda alarmlar çalıyor. "Bu seni ilgilendirmez ama hayır Ray. Benim kız arkadaşım yok."

"O zaman senin kız arkadaşın kim, Ark? Ve neden gerçek bir yok? Seni dört yıldır tanıyorum ama hiç gerçek bir ismin olmadı."

Şimdi gülüyorum ama gergin bir gülüş bu. "Ne haltlar dönüyor? Benimle bir sorunun varsa söyle. Yoksa ben gidiyorum. Filmlerini çekmeye gideceğim ve bu gece ürünle birlikte döneceğim. Zamanında. Tamamen düzenlenmiş. Yüklenmeye hazır. Ve önümüzdeki Pazar gününe kadar yerleşmiş olacağız. Anladın mı?"

Ayağa kalkıyor ve devasa masasının diğer tarafına doğru yürüyor. Bazı kâğıtları karıştırarak beni bir cevap için bekletiyor. Nefesimi tutuyorum ve onun onayını alarak ya da almadan dışarı çıkmak için dönüyorum ki o konuşuyor. "Sende bir şeyler var Ark."

Bu da nereden çıktı?

"Sende garip bir şeyler var. Sende her zaman garip bir şeyler vardı. Kasabaya nereden gelmiştin?" Gözlerini masadan kaldırıp bana dikti. "Sen nereden geldin?"

"Tam olarak geldiğimi biliyorsun, Ray. Miami." "Ama orada doğmadın."

"Burada komik olan ne biliyor musun? Seninle dört yıl çalıştım ve şimdi bağlarımı koparmaya hazırlanıyorum - işe başladığımız günden beri bildiğin meşru bir kopuş - bir pisliğe dönüşüyorsun. Ben Nebraska'da doğdum, Ray. Doğum belgemi gözünün önünde internetten sipariş ettim ve buraya getirttim. Sana. Parmak izimi aldın. Retinamı taradın, Tanrı aşkına. Los Angeles'taki bir partide tanıdığın bütün suçluların önünde beni teşhir ettin. Ve hiçbir beni tanıımıyordu. Ve hiçbir pislik ortaya çıkmadı. Dört yıl boyunca senin için çalıştım ve hiçbir şey olmadı. Peki neler oluyor? Çünkü benim açımdan, JD ve ben bu hamleyi yaptığımıza göre beni mahvetmek istiyorsun gibi görünüyor."

"Şimdi nereden geldiğimi anlıyorsun."

"Hayır Ray," diye başımı sallıyorum. "Hayır, aslında nereden geldiğini anlamıyorum. Porno videolar yapıyorum. Senin için bir sürü yaptım ve şimdi kendim için bir sürü yapacağım. Ve belki, eğer şanslıysam, bir ya da iki yıl içinde ben de senin gibi hazır olacağım. Senin işine hiç bulaştım mı? Filmlere gelince, biz yasal bir iş yürütüyoruz. Hepimiz. Yüzde yüz dürüstüz. O yüzden neden bu konu açıldı, hiçbir fikrim yok. Çünkü sana karşı elimde hiçbir şey yok. Görebildiğim kadarıyla sen açık bir kitapsın. Biz arkadaşız. Arkadaştan da öte. Sana asla ihanet etmem ve aynı sadakati senden de beklerim."

Derin bir nefes alıyor ve sandalyesine oturuyor. Masasının önündeki sandalyeye bir kez daha başıyla işaret ediyor ve ben de bu işi yoluna koyacağımızı hissederek geri dönüp oturuyorum.

"Tamam," diyor birkaç saniyelik sessizlikten sonra. "Anladım. Sadece paranoyaklaşıyorum."

"Ama neden? Yani, eğer bir şeyler oluyorsa ve bu beni ve JD'yi ilgilendiriyorsa, bilmemiz gerekir."

Başını iki yana sallar. "Hayır, sadece hatalar yaptığım için endişeleniyorum. Yıllarca size güvendim ve artık size sahip olamayacağım. Sadece... gerginim sanırım."

"Dostum," diye gülüyorum. "Ray, dostum. Sen benim en iyi arkadaşlarımdan birisin. Hiçbir yere gitmiyorum. Ve bir şeye ihtiyacın olursa, sadece sor."

Bir an bana baktı. "Bu haftanın filmlerini alabilir misin?" "Alabilirim."

"Peki halka açık olacak mı?" "Her zaman öyledir, Ray."

"Bunun için gizli bir kız arkadaşın var mı?"

"Olabilir."

Bana biraz daha baktı. "Tamam, güzel. Teşekkür ederim. Public Fuck şeyine ihtiyacım var, Ark. İyi maldır. Eminim en iyi filmin bu olmayacaktır ama gitmeden önce bana birkaç iyi film -iyi kulüp filmleri- getirir misin?"

"Gelecek hafta için sıraya girmiş kızlarımız var. Üçü de birbirinin tekrarı ve kulüpler de bizimle birlikte. Gelecek hafta size iyi şeyler getireceğiz, söz veriyorum."

"Tamam o zaman. Eğer seni bu gece göremezsem-" "Ne yapacağımı biliyorum, Ray."

Sonra el sıkıştık ve ben çıktım.

SEVEN

Bana neden iyi davrandıklarını bilmiyorum. Özellikle de bu. JD denen kişi. Beni kollarının arasına alıp göğsüne yasladı. Sıcak su yine akıyor, çünkü uzun zamandır küvette oturduğumuz için ılıklaşmıştı. Saçlarımı okşuyor ve dudaklarını başıma bastırıyor.

Hiçbir şey söylemiyoruz. Sadece musluktan akan suyu dinliyoruz.

Bir şeyler düşünmeye başlıyorum ve sonra durması için başımı hafifçe sallıyorum.

" var?" Sesi büyük banyoda yankılanıyor. Söyleyemiyorum. O da sessizliğe bürünüyor.

Düşünmek için biraz zaman ayırıp ayırmadığımı görmek için bekliyor ve sonra öyle olmadığımı karar veriyor. "Çok fazla, ha? İzler mi? Kaçtığın her kimse sana iyi bir numara yapmış."

Keşke bilseydi.

"Fotoğraflar için size ödeme yapacağız. Yani istemiyorsan kalmak zorunda değilsin."

Birçok seçeneğim varmış gibi.

"Ama kalman bizim için sorun olmaz." İkimiz de bunu düşünürken parmak uçları saçlarımla oynamaya devam ediyor.

Burada kalmak ne anlama geliyor? Hiçbir beklentileri olmadan geçici bir ev teklif ediyor olamazlar.

"Sanırım Ark senden hoşlanıyor."

Uzun bir nefes verdim. "Hiç sanmıyorum."

"Ah, hala konuşuyor." JD yüzüme bakıyor ve bana gülümsüyor. Çok yakışıklı. Sarı saçları ıslak ve , biraz da

Suyla birlikte daha da koyulaştı. Gözleri parlak mavi ve pek de nazik görünmüyorlar. Bu adamların hiçbirisi *nazik* görünmüyor. Şu anda kaçınmam gereken tüm yönlerden sertler. Ama bunun gözleri bana en azından anlayışlı olduklarını söylüyor.

"İnan bana." JD'nin sesi boynumda gürleyerek tüm vücuduma bir ürperti gönderiyor. Uzanıp göğsümü avuçluyor, sonra meme ucunu sıkıyor. "Ark'ı herkesten iyi tanırım. Ama daha önce hiç bir işe girmemişti."

Gözlerimi kısıyorum, kızgınlığımı ve şaşkınlığımı göremediğine seviniyorum. "Ne demek bu? Bir iş mi?"

JD'nin göğsünden gönülsüz bir kahkaha yankılanıyor. "Porno yapıyoruz, sevgilim. Burada bu şekilde yaşıyoruz. Faturaları böyle ödüyoruz. Senin gibi kızlara herkesin içinde sikimi yalattırıyoruz. Bazen ben de onları herkesin içinde beceriyorum ama çoğu zaman sadece oral seks oluyor. Ark kameraman. Geçmişte bazı videolar çekmişti ama birlikte çalıştığımız dört yıl boyunca hiç kamerasını bırakıp bize katılmadı." Ve şimdi JD gerçekten gülüyor. "Gitmeden önce ne dedi biliyor musun?"

Kendime engel olamıyorum. "Ne?"

"Seni ilk gören o olduğu için onun olduğunla ilgili bir şeyler."

Beni ilk Ark mı gördü? Geçmişini düşünüyorum. Zihnim yorgun ve bedenimin her yeri ağrıyor. Ama şimdi hatırlıyorum da, beni ilk o gördü. Bana iyi olup olmadığımı sordu ve o sırada JD yürüdü.

"Ya onu istemiyorsam?" Sözcükler ben onları durduramadan ağzımdan dökülüyor ve sonra, ağzımı bozduğum için tokat yemeyi ya da saçımı çekmesini bekleyerek, JD bana zarar vermeden önce ondan uzaklaşmak için dönüp duruyorum.

Ayağa kalkıyorum, sallanıyorum ve yanlamasına duvara düşüyorum. Güçlü kollar uzanıp beni biraz geç yakalıyor ve başım sert fayansa çarpıyor.

"Kahretsin! Ne yapıyorsun?" JD şimdi ayakta duruyor, zayıf bacaklarım kendimi ayakta tutmak için mücadele ederken beni sabit tutuyor.

Ona bir tokat attım. "Yapma, lütfen!" Kendimi korumak için ellerimle yüzümü kapatıyorum ama darbeler hiç gelmiyor.

"Şşşt," diyor, bir koluyla belimi sararken diğer koluyla ellerimi savunma pozisyonundan uzaklaştırıyor. "Sana vurmayacağım. Ve sen onu istemezsen Ark da hiçbir şey yapmayacak. Eğer hayır derssen, sana garanti ederim, bir daha asla istemeyecek."

Buna ne diyeceğimi bilemiyorum. Bana olanlar hakkında ne düşüneceğimi bile bilmiyorum. Az önce sakso çektiğim tamamen yabancı biriyle küvette çırılçıplak duruyorum. İkisinin de beni dışarıda yağmur altında boşaltmasına ve her şeyi filme almasına izin verdim. Gözlerim banyodaki makyaj masasının üzerindeki kameraya kaydı. Hâlâ kayıta sanırım.

Ve son on beş ayda başıma gelenleri kavrayacak kadar bile aklım başımda değil. Aklımda kalan tek şey sırtımdaki izler değil. Korku da öyle. Acı da. Eylemlerimin sonuçları. Ama bu iki adam kurtuluş için tek seçeneğimse... Elimden geleni yapacağım.

Tüm bu şeyler üzerime duvar gibi çöküyor, beni sıkıştırıyor. Beni ezmeye çalışıyorlar.

"Küvetten çıkıp üzerine bir şeyler giymek ister misin?"

"Hiç kıyafetim yok," diye inliyorum ellerime. Hâlâ onları indirmeye çalışıyor ama pes etmiyorum. Yüzünü görmek istemiyorum. Şaşkınlığını, acımasını ya da şu anda her ne hissediyorsa onu görmek istemiyorum.

Ve en , onun da duygularımı görmesini istemiyorum. Bir daha kimsenin duygularımı görmesini istemiyorum.

Hâlâ ellerimden birini tutarak küvetin kenarından atlıyor ve dışarı çıkıyor. Beni çekeştiriyor. "Gel bakalım. Giymen için bir şey getirdim. Sonra bir süre uyuyabilirsin. Ya da yemek yiyebilirsin. Ya da istersen birini arayabilirsin."

Bir elimin yüzümden düşmesine izin veriyorum ama diğeri yerinde kalıyor. Nasıl görünmem gerektiğini biliyorum. Beni ne kadar az görürse o kadar iyi.

Dışarı çıktığımda yumuşak bir havlu alıyor ve üzerime sarıyor. Yerinde tutmak için bir ucunu sargının içine sokuyorum ve sonra ikinci bir havluyu omuzlarıma örtüyor. "Ben sana giyecek bir şeyler getirene kadar bu seni sıcak tutar."

Çarşaf dolabından üçüncü bir havlu alıp çabucak kurulandıktan sonra onu da beline sarıyor. Ben ayaklarına baktığım için vücudunu tam olarak göremiyorum. Atletik ve güçlü olduğunu biliyorum. Beni tutarken göğsünün ve karnının sert kaslarını hissettim. Aletin uzun ve kalın olduğunu da biliyorum çünkü boğazıma sokmaya çalışıyordu. Ama henüz ona doğru düzgün bakamadım.

Yatak odasından çıkıp koridorda yürüdüğümüzde ve oturma odasına girdiğimizde bu durum değişiyor. Önümde yürüyor ve sırtını görebilmek için bakışlarımı biraz kaldırıyorum. Tüm sırtını bir dövmesi var. Kürek kemiğinden kürek kemiğine, sırtından aşağıya doğru iç içe geçmiş iki ejderha. Siyah, kırmızı ve sarı renklerle bir tablo gibi gölgelendirilmiş. Dövmeden alevler fışkırıyor.

ejderhaların açık ağızları. En altta, üzerinde süslü bir yazıyla Latince kelimeler bulunan bir pankart var.

İçimi ürpertiyor.

"Yatak odam çatı katının karşısında. Orası Ark'ın odasıydı. Kızlar banyosu onda." JD omzunun üzerinden bana bakıyor ve gözlerini parlatacak kadar kocaman gülümsüyor. "Yani bir kez daha ıslanmak istersen onun banyosunu kullan. Umurunda olmaz."

Ark yapmayacak mı? Bundan pek emin değilim.

"Ama sadece bir duşa ihtiyacın varsa, benim banyom yeterince iyi." JD kapısının önünde durur. Çatı katı tarzında olduğu için buradaki duvarların hiçbirisi tavana kadar çıkmıyor. Ama kapılar var ve bu da bir artı.

Tutulduğum son yerin kapısı yoktu.

Kapıyı açıyor ve beni içeriye doğru yönlendiriyor. Geniş ve aydınlık, geldiğim yerden farklı olan bir başka şey de bu. Sıkışık ve karanlıktı.

"İşte," diyor ve elimi bırakıp şifonyere doğru yürüyor. Bir tanesini açıyor ve üzerinde kalpler olan bir boxer-şort bulana kadar etrafı karıştırıyor. Kendime engel olamıyorum. Onları uzatırken bir kıkırdama patlatıyorum. Bana sahte olarak yorumladığım sert bir bakış atıyor. "Yargılama dostum. Geçen V-Day'de bir kız vermişti. Aslında onları hiç giymedim."

"Yani onu hayal kırıklığına mı uğrattın?" Gülümsemesini yakalayacak ve teklifini kabul edecek kadar uzun süre başımı kaldırmama izin vererek soruyorum.

"Evet," diye gülüyor. "Sanırım yaptım." Ve sonra kahkahası kesiliyor. "Genelde öyle yaparım."

Birkaç dakika boyunca ona bakıyorum, gözlerimiz kilitleniyor. "Teşekkür ederim," diyorum çekmecelerini tekrar karıştırmaya başladıktan sonra. Bana çok büyük gelecek bir tişört çıkarıp uzatıyor. Onu alıyorum ve duygularımı tekrarlıyorum. "Teşekkür ederim."

Sonra bakışları aşağıya inip havluya sarılmış bedenimi inceledikten sonra tekrar yukarı kalkıp yüzümü bulduğunda derin bir nefes alıyorum. Uzanıp havlumun ucunu çözüyor ve yumuşak bir vınlamayla yere düşüyor. Sonra havluyu omuzlarıma doluyor ve beni kuruyor. Önce kollarımı. Sonra göğüslerimi ve karnımı. Sonra eğiliyor, böylece yüzü seksimle aynı hizaya geliyor. Gözleri bacaklarımdan arasındaki kıvrımda oyalanıyor ve sonra havluyu bacaklarımdan aşağı çekiyor. Havluyu yere bırakıp tekrar ayağa kalkıyor ve eli kalçamdan yukarı kayıyor. Amımı avuçluyor.

Alaycı parmağı bir an girip çıkıyor ve sonra beni dudaklarımdan öpüyor.

"Bugün bana söylemeyeceksin. Bunu görebiliyorum. Ama umarım bir gün söylersin. Çünkü hiç kimse hayır dediğinde böyle dayak yemeyi hak etmez."

Tüm vücudum titremeye başladı. Bu ne anlama geliyor?

Elimden tişörtü alıyor ve başımdan geçiriyor. Kalpli külotu ona veriyorum ve kollarımı kollarından geçiriyorum. İç çamaşırını bana uzatıyor ve bacaklarımı yukarı çekerken içine giriyorum.

Giyindiğimde bir adım geri çekiliyor ve dikkatle bana bakıyor. "Adın ne sevgilim? Bize hiç söylemedin."

Biz mi? Oda arkadaşından bahsediyor. Sanki onlar bir takımmış gibi. Bu son özel bilgiyi vermek istemediğim için ona öylece bakıyorum. "Bana Star derler."

Şaşkınlıkla gözlerini kısarak bana bakıyor. "Sana kim Yıldız dedi?" Gözlerim onun gözlerinde gidip geliyor ama bir şey söylemiyorum. "Bu senin adın değil mi?"

Başımı sallıyorum.

"Sana Yıldız dememizi mi istiyorsun?"

Başımı bir kez daha sallıyorum, yine biz kelimesini kullanmasına şaşıyorum. "O zaman sanırım Mavi'yle gitmek zorundayız, değil mi?"

Biz mi? Biz mi?

Üzerimde kuru giysiler olmasına rağmen vücudum hâlâ titriyor. JD bir çift eşofman giyiyor ve sonra elimi tutuyor. "Hadi yatağa gidelim. Gelme zahmetine katlanmayan kız için çok erken kalktım."

Sertçe yutkunuyorum ve kımıldamayı reddederek ayaklarımı yerlerine dikiyorum.

"Hadi Mavi," diyor, biraz daha sert çekiştirerek. O kadar sert ki onunla birlikte yumuşak, yastık gibi battaniyelerle kaplı büyük boy yatağa doğru sendeleyerek ilerliyorum. Battaniyeler koyu lacivert, gece gökyüzünün renginde. "Seni rahatsız etmeyeceğim," diyor yatağa tırmanırken ve bana yer açmak için ilerlerken. "Sanırım biraz dinlenmeye ihtiyacın var."

Şimdi elimi bıraktı, topun bende olduğunu gösteren bir hareket. Onunla birlikte o çarşafın arasına girmekten başka bir şey istemiyorum. Sarılmak ve her şeyin yoluna gireceğini söylemekten başka bir şey istemiyorum. Güvende hissetmekten başka bir şey istemiyorum.

Ama bunun bir tuzak olmadığından nasıl emin olabilirim?

"Mavi," diyor usulca. Yatağa girmem için yalvarmıyor. Ona bedenimi vermemi talep etmiyor.

Soruyor. Yeni adımı sorar gibi söylüyor. "Ne?"

Sertçe yutkunarak cevap veriyorum.

"Sadece birkaç saatliğine unutun. Uyandığında bu sorunlar hala orada olacak."

O haklı. Bu sorunlar asla ortadan kalkmayacak. Peki onları bir süreliğine bırakmamın bir önemi var mı? Tekrar yutkunuyorum ve küçük bir baş sallama hareketi yapıyorum. "Tamam," diye nefes alıyorum. "TAMAM."

Yorganı arkaya katlıyor ve ben de yanına tırmanıyorum. Çok sıcaktı. Ve kolları beni sardığında, kendimi kaptırıyorum.

Onun cazibesine kapıldım.

Onun iyiliğine kanıyorum.

Onun yakışıklılığına kanıyorum.

Ve sonra şimdiye kadar uyuduğum en iyi uykuya daldım.

EIGHT

JD ile ikimiz de sokaklardayken tanıştım. O uyuşturucu yüzünden. Bense şehirde yeniydım ve kendime bir yer bulamamıştım. Sabahın birinde Miami'den gelen otobüsten indim, otobüs durağından dışarı çıktım ve gördüğüm ilk şey JD'nin birkaç haydut tarafından yuvarlandığı oldu.

Kazanıyorlardı ama onun kurtarılmaya ihtiyacı yoktu. Sadece yardıma ihtiyacı vardı. Ben de yardım ettim.

Benden iki yaş küçük, yani o zamanlar gençti. Sadece 21 yaşındaydı. Ve berbat durumdaydı. Oldukça uzun bir süre boyunca berbat durumda olduğu belliydi. Bırakamayacağı bir şey değildi, yoksa vaktimi boşa harcamazdım. Ama sarhoştı ve hiç itiraf etmediği başka bir şeyin etkisindeydi.

Ben de ona yardım ettim. Daha sonra, güneş doğana ve o tam cümlelerle konuşabilene kadar otobüs durağının karşısındaki beton duvarın üzerinde oturduk.

Denver'a gittiğimde bir numaralı hedefim bir ortak bulmaktı. Ben de JD'yi buldum. Üniversiteye gitmemişti ama aptal bir adam değildi. İşi biraz biliyordu ama aktör değildi.

Ve bu benim için sorun değildi. Bir aktöre ihtiyacım yoktu. Gerçek birine ihtiyacım vardı. JD geldikleri kadar gerçek.

Ve bu herif cazibesini konuşturduğunda bir kızı gece kulübünün ortasında beş dakikadan kısa bir süre içinde sikini yalamaya ikna edebilir.

Biliyorum. Birlikte çıktığımız ilk gece benim önümde yapmıştı. İşte Public Fuck America fikri böyle ortaya çıktı. Şehre para ve bir hedefle geldim. Ama JD ile tanışana kadar bu hedefe nasıl ulaşacağımı bilmiyordum.

O benim en iyi arkadaşım. Ve onun için her şeyi yaparım. Ama bu kız, dostum. Ne olduğunu bilmiyorum. Sadece onu istiyorum. Onu istiyorum ve o da onu aldı.

Eve gidip onu geri almak istiyorum ama yapamam. Gelecek haftanın sonuna kadar Ray'e borçluyuz ve bundan kaçış yok. Ray'e istediğim kadar büyük konuşabilirim ama o da bir arkadaş. Onu kızdırmak istemiyorum. Burada inşa ettiğimiz şeyi mahvetmek istemiyorum. Ve kendimi daha fazla geriye götürmek istemiyorum. Hayatım dört yıldır beklemede. Yoluma devam etmeye hazırım.

Yani JD onunla her ne yapıyorsa, beklemesi gerekiyor.

Speer Bulvarı'na dönüyorum ve Highlands mahallesine çıkıyorum, sonra beni batı yakasına geçiren 44. caddeye ulaşana kadar ara sokaklardan geçiyorum.

Bu neden hoşlanıyorum ki? Çok sıksa, soluk beyaz, uyuşturucu kullanıyor ya da dün gece kullanıyordu. Ona zorla içirilmiş olsa bile, bu kırmızı bir bayrak.

Ama bunların hiçbiri önemli değil çünkü tek düşünebildiğim gizem. Kimden kaçıyor? Neden ona ilaç verdiler? Nasıl kaçtı?

Birçok nedenden ötürü kendimi bu soruların yanıtlarını bilmeye ihtiyaç duyarken buluyorum. İşin içinde mi? Kukuşu ağdalanmış. Bacakları emir üzerine açıldı. Vücudundan para kazanma fikrine oldukça açıktı. JD ve ben onu dışarıda ya da küvette sıkıştırdığımızda asla hayır demedi.

Yani, onunla sadece oynuyorduk ve bizim için yaptığı şey sert değildi. Ama seksiydi. Ve biz yabancıyız. Ve şu anda hala bizim evimizde.

En azından öyle olmasını umuyorum. Çünkü JD'nin elinde olması umurumda değil, onu istiyorum. Parmaklarımı tekrar onun içinde istiyorum. Onun hüznü, somurtkan ağzını öpmek istiyorum. Onu yatağa götürmek ve yavaşça becermek istiyorum.

Yüce İsa. Neyim var benim?

Çok uzun zamandır bu iştetin Ark, diyor iç ses.

Ve bu doğru. Dört yıl çok uzun bir süre. Buradan gitmeye hazırım.

Lanie'nin çalıştığı lokanta batı banliyölerinde, Denver küçükken daha şehirli olan bir şehrin eski bir şehir merkezinde. Ama şimdi sadece yayılmanın bir parçası, birkaç eski binanın olduğu bir yer, böylece ona Eski Şehir diyebiliyorlar. Ama aslında çoğu yerle bir edildi.

şehir evleri inşa edebilir ve eski zamanlardan kalma gibi görünmelerini sağlayabilir, ancak yine de birimler için fahiş fiyatlar talep etmek için onlara o parlak yeni cilayı verebilir.

Lanie, Main Street'i ele geçiren müteahhitlere karşı direnen bir restoranda çalışıyor. Bir adı olduğundan bile emin değilim. Ön taraftaki tabelada ellili ve altmışlı yıllarda yaygın olan o eski neon yazıyla Diner yazıyor. Lanie pazartesi hariç her gün kahvaltı ve akşam yemeğinde çalışıyor. Bu benim için iyi, çünkü iki filmimi almak için tüm öğleden sonraya ihtiyacım olacak.

Cipi yavaşça otoparka soktum, park ettim ve motoru kapattım. Onu neredeyse bir yıldır görmemiştim, yardıma ihtiyacım olduğundan beri bu kadar zaman geçmişti.

Ama yardım edeceğini biliyorum.

İş söz konusu olduğunda her zaman yanımda olur.

Cipten atladım ve ceketimin içine girdim. Yağmur büyük ölçüde durdu ama hala çiseliyor, bu yüzden kapıya doğru birkaç adım kendimi içeri attım.

İçerisi çok kalabalık. Burası kahvaltı ve akşam yemeği için kapalı. Lanie bu yüzden o vardiyalarda çalışıyor. Para . Bunun için çok çalışıyor ama para kazanıyor.

Tanıdık siyah saçlarını arıyorum ve onu restoranın arka tarafında yaşlı bir çiftle şakalaşıp gülerken gördüğümde biraz rahatlıyorum.

Neden onu daha çok görmeye gelmiyorum?

Gözüme takıldığında ve eğlencesine ara verdiğinde gülümsemem kayboluyor.

Gözlerini bana diyor, sonra tekrar müşterilerine dönüyor.

Tezgâha oturup kahvaltı siparişi verdim ve bir gazete istedim. Dışarıdaki işlek yolu net bir şekilde görebiliyorum, bu yüzden yemeğimi beklerken buna konsantre oluyorum ve Lanie nihayet yanıma geldiğinde neredeyse bitirdim.

"Biraz daha kahve, efendim?"

Gülümseyen yüzüne bakıyorum. "Evet, lütfen."

Cevabım karşısında yüzünü buruşturuyor ama profesyonelliğini koruyor.

"Krema ve şeker?" "Siyah." Bunun için gözlerinin içine bakıyorum ve o da başını sallıyor.

"Görüyorsunuz ki bitirmişsiniz. Tabağınızı alabilir miyim?"

"Teşekkür ederim," diyorum elini uzattığında. "Burası çok kalabalık. Saat kaçta bitiyor?"

Sözlerimi anladığında yutkunurken yakalıyorum. "Yaklaşık bir saat," diyor usulca.

Başımı salladım. "Tamam. Görüşürüz." Tezgâha birkaç banknot atıp ayağa kalkıyorum ve yağmurlu sisten korunmak için tekrar ceketime sarınarak lokantadan çıkıyorum.

Cipe bindiğimde saati kontrol ettim ve bir fotoğrafçıya uğrayıp onu beklemeye karar verdim. Çünkü Lanie ve benim bir anlaşmamız var. Bir sebepten dolayı takılmıyoruz. Ondan çok hoşlansam ve onu yemeğe çıkarıp güzel vakit geçirtmek istesem de bunu yapamayız. Çünkü kimse bu filmlerdeki kızın kim olduğunu bilemez. Kimse onu benimle hiçbir şekilde bağdaştıramaz.

Aksi takdirde, ikimiz de ölebiliriz.

NINE

Doğuya doğru bir alışveriş merkezine gidve cipi bir nalbur dükkanının dışındaki bir yere park edip düşünüyorum.

Çoğunlukla kız hakkında. Saç rengi. Sarışın. Ama koyu sarıydı. Onu gördüğümde ıslaktı çünkü. Kuruyken nasıl görünüyor? Gözleri yaştan şişmediğinde neye benziyor? Ağzı aşağı dönük değilken ne yapıyor?

Bunu ona kim yaptı?

Sanırım ihtiyacım olan bir cevap. Neden olduğundan bile emin değilim, çünkü uzun zamandır böyle şeyler düşünmemiştim. En azından bir yıldır. Muhtemelen iki yıla yakın.

Para size bunu yapar. Para sizi değiştirir. Asla değiştirmez demiştim ama yanılmışım. Artık yiyecek almak ve kira ödemek konusunda endişelenmenize gerek kalmadığında bir şeyler oluyor. Bu ince bir değişim. Ya da en azından benim için öyleydi. Kasabaya başlangıç için yeterli paramla geldim ve Ray bundan şüphelenmekte haklıydı. O parayı nasıl bulduğumu bilmek istemiyor.

Ama benim bahsettiğim para bu değil. Her ay yeni bir araba almaya yetecek kadar paradan bahsediyorum. LoDo'da bir çatı katı dairesi için nakit ödeyecek kadar para. Özel sunucularla dolu gizli bir sığınak kurmaya yetecek kadar para. Yeni bir kimlik ve pasaport alacak kadar. Offshore'daki gizli banka hesaplarında birkaç milyon saklayın.

İstediğim her şeyi, istediğim şekilde yapmaya yetecek kadar para.

Hayır. Kimse bunun olacağını tahmin edemezdi, ben bile. Buraya geldiğimde bu işin içinde kaybolmanın bu kadar kolay olacağına dair hiçbir fikrim yoktu.

Ama o soru... içimi kemiriyor. Kiminle ilişkisi var?

İlk başta Ray'den şüphelendim. Yani, bu mantıklı. O da bizimle aynı işi yapıyor. Ama Ray olmadığını biliyorum. Ray şiddet içeren şeylerle ilgilenmez. Bundan eminim. Onun özel film koleksiyonunu gördüm ve hiçbiri tuhaf değildi. Neredeyse sıkıcı, onun zevkleri bu kadar vanilya.

Ray Blue için çalıştığını sanmıyorum ama biriyle ilişkisi olduğundan eminim. Ve bunu öğreneceğim.

Onun hakkında daha fazla bilgi alıp almadığını öğrenmek için JD'yi aramayı düşünüyorum ama sonra bunun kötü bir fikir olduğuna karar veriyorum. Henüz nasıl ilerlemek istediğimden emin değilim. Bunu iyice düşünmem gerek. Tanımadığım bir kız yüzünden onu kızdırmadan önce tüm seçeneklerimi bilmeliyim. Ve yapmaya karar verdiğim her eylemin tüm sonuçlarını düşünmeliyim.

Etrafta dolaşacak çok fazla risk var, bu kesin.

Tam o sırada Lanie'yi karşıya geçerken görüyorum. Ona söylendiği gibi otobüse binmişti, bu yüzden bir yıldır birbirimizi görmemiş olsak bile hala protokolle gittiğimizi bilmek güzel.

Cipimin yanından geçip gidiyor ve ben onu izliyorum ama o bana bakmıyor. Koyu renk saçları artık kızıl. Bir peruk. Yağmurluğu da uzun, dizlerine kadar iniyor. Kot pantolon ve çakma koyun derisi botlar giyiyor.

Görüş alanımdan çıktıktan sonra onu izlemiyorum. Onun yerine telefonumu kontrol ediyorum, Public Fuck Facebook sayfasını karıştırıyorum -ki henüz açmadığımız için JD ve ben olmak üzere iki beğeneni var- ve tam on dakika sonra dışarı çıkıp Lanie'nin girdiğini bildiğim indirimli sinemaya doğru yürüyorum, her ne kadar onu izlememiş olsam da.

İçerisi çocuklar ve video oyunlarından oluşan bir tımarhane gibi, kısıtlı bütçeli ebeveynler biraz eğlence satın alabilmek için bu gürültüye katlanıyorlar. Filmleri kontrol ediyorum, başımın üzerindeki panoda listelenen son film için bir sonraki gösterim saatini seçiyorum ve bilet için ödeme yapıyorum.

Neyse ki bu bir çocuk filmi değil. Altı aydır gösterimde olan iki buçuk saatlik bir cinayet draması -çünkü bu sinemaya filmler sadece DVD'ye çıkmadan hemen önce geliyor- ve ben içeri girdiğimde sadece bir avuç insan oturuyordu ve Lanie'yi botlarını önündeki koltuğa dayamış bir şekilde son sırada otururken buldum.

Merdivenlerden yavaşça çıkıyorum, yaklaşırken onun ruh halini ölçmeye çalışıyorum. Oturduğumda gülümsüyor ve sanki bir çiftmişiz gibi elini tutuyorum. "Seni özledim," diyorum usulca.

"Keşke ben de aynı şeyi söyleyebilseydim," diye gülümseyerek karşılık veriyor. "Bunun için üzgünüm. Biliyorsun-"

"Biliyorum," diyerek sözümü kesti. "Unut gitsin. Sadece neye ihtiyacın olduğunu söyle."

"İki" dediğimde yüzünü buruşturuyor. Önemli bir şey değilmiş gibi göstermek için elimden geleni yapıyorum. "Biri burada, biri de hava kararınca arabada."

"Yüce İsa, Ark."

"Lanie, bunu sık sık sormuyorum. Sadece bu hafta yetersiz kaldım."

"Neden?" diye soruyor, bana dönerek. "Ne oldu?"

"Lanet olası kızlar . Üç tane ayarlamıştık ama ikisi iptal oldu. Bak, bunun berbat olduğunu biliyorum ama iki haftamız kaldı. İki hafta."

"Peki sonra ne olacak? Bunların hiçbirisi bana mantıklı gelmiyor. Gerçekten bir porno işi yürütmeyi mi planlıyorsun?"

"Ben zaten bir porno işi yürütüyorum Lane."

"Öyle değil, *Ark*." Adımı küçümsüyor. "Planladığın şey gibi değil. Elmalar ve portakallar gibi. Sen ondan çok daha kötüsün."

"Siktir git," diyorum kendimi durduramadan.

"Bunu , değil mi?"

Lanet olsun. Şu anda gerçekten derse ihtiyacım yok. Ama sormaktan kendimi alamıyorum. Çünkü ben onun gibi değilim. "Nasıl? Aynı bok."

"Çünkü bunu devam ettiriyor olacaksın. Ve sadece bu da değil, bundan kazançlı çıkacaksınız."

"Zaten bundan kazançlı çıkıyorum."

Başını başka yöne çevirerek bu konuşmanın bittiğini bana bildiriyor. Ve ben daha savunulamaz pozisyonumu savunamadan ışıklar sönüyor ve ön gösterim başlıyor. Herkesin telefonlarını kapatması için anons yapıldığında, ön taraftaki dağınık çiftlerden birkaçı bunu yapmak için harekete geçti.

Ama benimkine güç veriyorum.

Çünkü Lanie çoktan dizlerinin üzerine çökmüş, alacakaranlıkta bana sakso çekiyordu. Ve film başladığında, saçlarını avuçluyorum ve boğazına boşalırken yüzünü sikime bastırıyorum.

Birlikte gitmiyoruz. İş biter bitmez kalkıyor ve ben filmin sonuna kadar kalıyorum ve sonra cipime geri eve gidiyorum. Park yerime çektiğimde, ben vitesi birinci vitese alıp kontağı kapatırken o çoktan kapıyı açmıştı.

Pantolonumun fermuarını açarken "Bana borçlusun" diyor.

Beni tekrar sertleştirirken ona "Biliyorum," diyorum. Bu istediğimden daha uzun sürüyor çünkü tek düşünebildiğim benden ne kadar nefret ettiği. Nasıl

Ona bunu yaptırdığım için ne kadar büyük bir pislik olduğumu. Bu işte olduğum için ellerimin ne kadar kirli olduğunu. Ve o ne kadar haklı.

Ray'den çok daha kötüyüm.

Çünkü Ray asla bir kızı rızası dışında almaz. Bu yüzden kimlik kanıtına, sözleşmelere ve diğer tüm saçmalıklara ihtiyacım var. Ray yasal.

Ve kendime istediğim kadar bunun bir iş olduğunu söyleyebilirim. Lanie'nin anlaşmamız gereği bunu benim için yapması gerektiğini. Ama bu saçmalık. Ona sakso çektiriyorum. Kendini aşağılatıyorum. Ve burada işim biter bitmez Ray'in evine gidip bunu düzenleyeceğim ve onun sunucularına yükleyeceğim.

Ben Ray'den çok çok daha kötüyüm.

Çünkü ben yasal değilim. Ben bir dolandırıcıdan başka bir şey değilim. Bir dolandırıcıyım. Yürüyen bir bok parçasıyım. Ve son dört yıldır ağzımdan çıkan her şey yalandı.

TEN

Beni bu yola sokan Janine Delgado'ydu. Her şey için onu suçluyorum. Bu yabancınn yatağında yatarken bile mantıksız davrandığımı biliyorum. Hem onun beni buraya getirmesine izin verdiğim için hem de sorunlarım için Janine Delgado'yu suçladığım için. Ama her ikisi için de iyi bir argümanım var.

Janine Delgado ilk günden beri bir anne kızdı. Komşuyduk ve aynı yaşıydık -aynı doğum gününü paylaşıyorduk- en başından beri arkadaş olarak başladık. Ama Janine ve ben kişilik olarak birbirimizden daha uzak olamazdık. O her şeyden korkardı, ben ise hiçbir şeyden korkmazdım. Ortaokula gittiğimizde, çocuklar bu konuda onunla alay ederlerdi. Ona Drama Kraliçesi Janine derlerdi çünkü onunla her şey bir prodüksiyondur. Her sosyal ortamda beceriksizdi, bu yüzden lisede partilere gitme zamanı geldiğinde, Janine'e ailesi daha çok çaba göstermesini söyledi ve o da daha çaba gösterdi. Akla gelebilecek her şekilde aşırıya kaçtı. Benim gibi korkusuz olmakla onun gibi aptal olmak arasında fark var. Gerçi son bir buçuk yıldır verdiğim kararların beni aptallar sınıfına soktuğunu kabul ediyorum.

Janine ve ben onuncu sınıfta arkadaş olmayı bıraktık çünkü onu engellediğimi söyledi. Janine uyuşturucuyu buldu. Uyuşturucu onu başka birine dönüştürdü. Çekingenliği olmayan birine. Dürüst olmak gerekirse bir sürtüğe.

Janine korkmuş on beş yaşından, cinsel olarak aktif on altı yaşına ve hamile kalmış on yedi yaşına geçti.

Kürtaj yaptırmış. Onu yargılayamam ama ailesi yargıladı. Bu olaydan sonra onu uzaklara gönderdiler ve o da ortaokulun son yarısını ve son sınıfın tamamını kötü çocukların gittiği bir yatılı okulda geçirdi.

İşlerin gerçekten ters gittiği yer burası.

Annemle babam boşandı ve babam yeni bir işe girdi. Bu bir devlet işiydi, çok yüksek profilli bir devlet işiydi ve avantajlarından biri de DC bölgesinde çok seçkin bir yatılı okula gitmemdi. Böylece babam ve ben Amerika'ya taşındık.

Ama Janine ve ben irtibatı koparmadık ve mektuplaştık. Telefon kullanmasına izin verilmiyordu, yani bu yüzyılda mesajlaşmak falan yoktu. Ara sıra ailesini görmek için eve gelirdi ve ben de tatillerde annemi ziyaret ederdim, o zaman evinin ön verandasında takılıp sohbet etmemize izin verilirdi. Bu berbat bir şeydi çünkü eve geldiği tüm tatiller kışındı, bu yüzden verandasında sohbet etmek için çok soğuktu. Ve yazın eve hiç gelmezdi. Kilise kampına gönderilmişti. Çocukların övgü ve kurtuluş şarkıları söylediği, İncil'le dolu bir mega kilise kampına.

Benim için sorun değil. Orta derecede dindar bir ailede büyüdüm. Ama Janine... Bilmiyorum. Hiç gibi değildi. İyi söyledi. Uyuşturucuyu da bırakmıştı, yani bu iyi bir şeydi. Ama beni asla ikna edemedi.

Mezun olduktan sonra New York'a gittim ve Columbia'ya gittim, o da... Hiçbir fikrim yok. Onu kaybettim. Ortadan kayboldu. Ailesi aylarca çılgına döndü, telefon direklerine onun fotoğraflarını astılar, bir şey duyarlarsa diye mahalledeki insanlarla konuştular. On sekiz yaşındaki kızları kaybolan ailelerin yapacağı normal şeyler. Ve sonra Janine'in Denver, Colorado'da üstsüz bir barda garson olarak çalışırken görüldüğüne dair bir söylenti çıktı.

Ailesi ondan sonra bir daha ondan hiç bahsetmedi.

Ama o benim arkadaşımdı ve onu hiç unutmadım. Columbia'dan mezun olduktan sonra eve döndüğümde ve ben orada kalırken annemin evini aradığında çok heyecanlandım.

Hayatta olduğu için çok heyecanlıydım. Onunla tanışmamı istediği için çok heyecanlıydım. Büyürken ne kadar yakın olduğumuzu hatırladığı için çok heyecanlıydım.

Yani evet. Ben de gittim. Denver'a uçtum.

İşte bu yüzden tüm bunlar Janine Delgado'nun suçu. Çünkü onunla öğle yemeği yedim.

Kayıp yılları, unutmak istediğim bilgilerle doldurdu. Bana öyle şeyler anlattı ki kusmuğumu yutmak zorunda kaldım. Şişmiş karnını gösterip yardım etmem için yalvardı.

Ben de evet dedim. Çünkü bir Ivy League okulundan sınıf birincisi olarak mezun olduktan, yüz elli başvuru formu doldurduktan, yirmi yedi mülakata girdikten ve hatta çok önemli bir şirkette iki aylık bir yaz stajı yaptıktan sonra ondan bile daha az beklentim vardı. Kimse bana iki kez bile bakmadı.

Evet dedim. Yardım ederim.

Yani kurban kartını oynuyor olsam da, tüm bunlar Janine Delgado'nun suçu.

Çünkü hayat boyu en iyi arkadaş kartını oynadı ve teyze olacağımı söyledi. Ben de evet dedim.

Onu kurtarırdım.

Ama onu kurtaramadım, sadece kendimi kaybetmeyi başardım. Çünkü yedi ay sonra Janine ölmüştü, bebek kayıptı ve ben bir bodrum katındaki kilitli bir odada esir tutuluyordum.

ELEVEN

"Uyanık olduğunu biliyorum."

JD'den korkmuyorum, korkmam gerekse bile. O ve arkadaşı onlara cinsel iyilik yaparken beni filme aldılar. Ama onlarla tanıştığımda hala berbat durumda olmama rağmen evet dedim. Evet dedim.

Ve şimdi, yedi saat sonra, yatakta, hayatımla yüzleşmeyi reddederken... Ona hala beni bir bodrumda esir tutan insanlardan daha çok güveniyorum.

"Aç mısın?"

Kollarını bana dolamış, kıcımlı sertleşmiş aletine yaklaştırmış. Bir kolu yastık gibi boynumun altına mükemmel bir şekilde oturuyor ve diğer eli karnımın ortasını hafifçe yukarı ve aşağı sürüklüyor.

Parmakları biraz daha aşağı kayarsa nasıl hissedeceğimi hayal ediyorum ve sonra sapkın düşünceler düşündüğüm için kendimden iğreniyorum. Eğer bodruma geri dönseydim bunun için cezalandırılırdım. Çünkü orada bana ne yaparlarsa yapsınlar, beni değiştirdiler. Bundan zevk almamı sağladılar. Ve bundan zevk aldığımı fark ettiklerinde, bu zevki elimden aldılar. Kendime dokunmam yasaktı ama hazza olan iştahım doymak bilmezdi ve parmaklarım hep gezinirdi, tıpkı şimdi olduğu gibi.

Tokadı bekleyerek geri çekiliyorum ama tokat gelmiyor.

Sadece yumuşak, gürleyen sesi. "Hey." Bu sefer fısıldıyor. Sanki içimdeki mücadeleyi hissedebiliyormuş gibi. "Aç olduğunu biliyorum. Sana yemek yapmamı ister misin?"

"Akşam yemeği mi?" diye sordum. Vay anasını, *evet*. Başımı sallarken heyecanımı bastırıyorum ve sonra tüm vücudumu ona doğru çeviriyorum. "Evet, lütfen," diye fısıldıyorum. Bu hareketle eli kıcımlı üzerinden geçiyor ve sonra bir yanağı sıkıyor.

Parmakları neredeyse bacaklarımın arasında ve dokunuştan küçük bir nefes alıyorum.

Gözleri benimkileri arıyor. Beni anlamaya çalışırken aralarında bir ileri bir geri gidip geliyorlar. "Bana adını söyle." Bu bir istek değil, ama yumuşak bir şekilde çıkıyor. Bugünkü diğer tüm kelimeleri gibi.

", " diye karşılık veriyorum, onun kasvetli tonuna uyarak. "Gerçekten, gerçekten ." "Birini aramak ister misin?"

"Hayır," diyorum başımı sallayarak. "Hayır, bunu da yapamam."

"Onlardan korktuğun için mi?" Bahsettiğinin genel bir *onlar* olduğunu biliyorum ama yine de ürperiyorum. Bu cevabı almak için benim konuşmama gerek yok. "Burada güvendesin. İstedığın kadar kalabilirsin."

"Peki ya arkadaşın?" Ark yardım istediğim kişi. Endişelendiğim kişi o çünkü bana kırılmışım gibi baktı. Sanki kurtarılamamışım gibi. Çok fazla sorun. Çok az umut var.

"Senden hoşlanıyor," diyor JD. "Bunu söyleyebilirim. Şu anda burada birlikte olduğumuz için çok kızgın, bundan eminim."

"Nereye gitti?" JD'nin yüzünü inceliyorum ve hoşuma gittiğine karar veriyorum. Daha önce, o ve arkadaşı fotoğrafları çekerken, JD benimle bodrumdaki adamların yaptığı gibi konuşuyordu. Sanki bir fahişeymişim gibi.

Ama şu anda bekleme odasındaki adamların yaptığı gibi benimle konuşuyor.

Sanki ben bir olasılıkmışım gibi.

Geçen yıl boyunca birkaç kez bu ihtimali değerlendirdim. Ama neyse ki hiçbiri beni eve götürmedi.

"Çok açım," diyorum.

Parmak uçları kaburgalarımın dış hatlarını izliyor. "Sana pek iyi bakmadılar, değil mi?"

Başımı hayır anlamında sallamadan önce bunu yutmak zorundayım. "Sana iyi bakacağım, Mavi."

Onun mavi gözlerine bakıyorum. Çenesindeki sarı tüyler gibi hafifler.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum.

"Rica ederim," diyor, kolunu belime sıkıca doluyor ve beni tekrar kendine çekiyor. "Benim için zevkti."

Sonra beni başımdan öpüyor ve beni kaldırıp elimden tutarak mutfığa götürmeden önce birkaç dakika orada dinleniyoruz.

Yedi saatlik uyku gözlem harikalar yarattı, çünkü beni buraya getirdiklerinde burası hakkında bir şey sormuş olsaydınız

burada olsaydım, size söyleyemezdim. Bu çok tehlikeli bir durum. Ve geçen yıl yaşadıklarımın sonu, güzel bir yüze aldanmama izin verdiğim için çok aptalım.

İlaçlar yüzünden. Diğer kızlardan daha iyi durumdaydım ama bunun tek nedeni gece bittiğinde bana verdikleri sakinleştiriciyi kusmamdı. Bodruma dönene kadar beni uyutması gerekiyordu.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor JD denen adam bana. Mutfaklarının ortasında duruyorum. Yaptığı yemek için malzemelerin etrafa saçıldığı ada tezgâhında meşgul. "Biraz kaybolmuş görünüyorsun."

Birazcık kaybolmak yanına bile yaklaşamaz.

"İstersen oturabilirsin." Mutfığa açık olan oturma odasını işaret ediyor, yani oraya oturursam bana hâlâ göz kulak olabilir.

Adanın etrafında yürüyorum ve işaret ettiği sandalyeye doğru gidiyorum.

"Orada oturmak zorunda değilsin, biliyorsun. Dışarıda oturabilirsin. Ya da kanepede. Ya da yatağına dönebilirsin."

Yerime oturuyorum ve bacaklarımı yukarı çekerek kollarımı onlara doluyorum. Bugünlerde çok zayıfım, neredeyse küçük bir topun içine kıvrılıyorum.

"Spagetti ve köfte sever misin?" diye soruyor. "Hemen hemen yapabildiğim tek şey bu." Ve sonra bana o sırtışını gösterdi. Çekici, sinsi ve tehlikeli olduğunu bir arada söyleyen bir gülümseme. Bu beni geriletmeli. Beni kaçırtmalıydı. Ama yapmıyor. Çok uzun zamandır hissetmediğim bir şeyi hissettiriyor bana.

Rahat.

Ben de ona gülümsüyorum.

Bütün yüzü aydınlanıyor. "Hayatımda gördüğüm en seksi şeylerden biri değil misin sen? Sağlıklıken ne kadar güzel olduğunu ancak hayal edebilirim."

Sağlıklı. Olmadığım şey için güzel ve steril bir kelime.

"Peki spagetti?"

Derin bir nefes alıyorum ve başımı sallıyorum.

"Ekmek almak için bakkala gitmem gerekiyor. Burada tek başına iyi olacak mısın?"

Adadaki lavaboda ellerini yıkarken ve bir hamburger paketinin plastiğini yırtarken bana sertçe bakıyor. Yumuşak bir sesle "Mavi?" diye seslendiğinde hâlâ iyi olup olmayacağımı merak ettiğimi fark ediyorum. Bakkala ekmek almaya gitsem iyi olur musun?"

Mavi. Yine yeni bir adım var. Yıldız değil, Mavi. Ona başımı sallıyorum çünkü bir cevap bekliyor. Eti küçük toplar halinde yuvarlarken elleri hiç durmuyor.

Bunu yaptıktan sonra onları fırına koyuyor, ellerini yıkıyor ve suyu kaynatmaya başlıyor.

Gözlerimi ondan hiç ayırmıyorum.

İşi bittiğinde adanın etrafından bana doğru geliyor ve bu onun vücudunu görmek için ilk şansım -ayıkken ilk şansım- oluyor. Uzun boylu ve zayıf; kollarında, karın kaslarında ve boynunda belirgin kaslar var. Üzerinde sadece dizinin hemen altına kadar inen, kesik gri bir eşofman var, bu yüzden oldukça iyi görebiliyorum. Sarı saçları ne uzun ne de kısa, ikisinin arasında bir şey. Çok hoş bir şekilde dağınık. Ve yüzü sadece bir erkeğinkinin olabileceği şekilde güzel.

Porno yapıyorlar, içimdeki benlik beni uyarıyor. Porno yapıyorlar ve onun güzel yüzü kızların kabul etmesi için kullandıkları bir cazibe.

Bu doğru. Ama nedense onlara para kazandırmak için burada olduğumu düşünmüyorum.

"Mavi," diyor bana ulaştığında tekrar. Eğiliyor, bir elini vücudumun iki yanındaki sandalyenin kollarına koyuyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Eğer bizi terk etmek istersen, haberim olsun. Nereye gitmek istersen seni oraya götürürüz. Ama öylece çekip gitme, tamam mı? Çünkü o zaman bu boktan havaya geri dönüp seni yeniden bulmak zorunda kalırım. Üşürsün, korkarsın ve sıcak banyo ve dinlenmeyle her şeye yeniden başlamak zorunda kalırız. O yüzden kal ve benimle yemek ye."

Bana bakarken sertçe
yutkunuyorum. "Tamam mı?"
diye tekrar soruyor.
"TAMAM."

Sesim onu tekrar gülümsetiyor ve Tanrım, evet. Bu gülümseme yakından daha da güzel.

Beni tekrar başımdan öpüyor ve ayağa kalkıyor. "Gidip üstümü değiştireceğim. Mağaza sadece bir blok ötede. Yani sadece on dakikalığına gitmiş olacağım." Uzaklaşırken onu izlemek için başımı çeviriyorum ve yatak odasından bir kot pantolon, beyaz bir tişört ve botlarının parke zemindeki her gümbürtüsünde şingirdayan fermuarlı siyah deri bir motorcu ceketini giymiş olarak geri döndüğünde hala o yöne bakıyorum.

Bu kıyafetler içinde çok daha tehlikeli görünüyor, diyor iç sesim. Çok daha fazla.

Ama o gülümseme hâlâ aynı. "BRB," diyor suratını asmadan. Sonra kapıdan çıktı ve ben bu garip dairede kaldım. Tek başıma. Son bir buçuk yıldır, bu sabaha kadar benden kaçan bir durum. Birkaç dakika sandalyede oturdum ve her şeyi içime çektim. Çatı katı.

Buraya geldiğimden beri hatırlıyorum. Her şey erkeksi diyor. Zeminler koyu gri beton, ama dışarıda araba yollarında gördüğünüz kaba betonlardan değil, alışveriş merkezlerinde gördüğünüz, üzerinde buz pateni yapabileceğiniz kadar pürüzsüz olanlardan. Mobilyaların tamamı çelik ve camdan yapılmış. Kablolar bir tasarım unsuru olarak kullanılmış, bu da tüm mekanın fütüristik ve endüstriyel devrim arasında bir karışım gibi görünmesini sağlıyor.

Açık gri deriden yapılmış, kol dikişlerinde çelik perçinlerle vurgulanmış büyük bir seksiyonel kanepe var. Bir ucu normal bir kanepe gibi, ancak diğer ucu daha çok bir şezlong gibi. Sandalyeler grinin başka bir tonunda, aşırı doldurulmuş ve kanepeyle aynı çelik perçinlerle vurgulanmış.

Duvarlarda sanat eserleri var. Sadece Colorado'da olduğunu tahmin ettiğim yerlerin siyah beyaz fotoğrafları. Dağlar ve göller. Kar ve buz. Çam ağaçları ve titrek kavaklar.

Mutfakta siyah dolaplar ve tezgah için koyu gri taş var. Bir kadının tercih edeceği bir şey değil, bundan eminim. Tüm aletler son teknoloji paslanmaz çelik ve JD'nin devam eden dağınıklığı dışında sık kullandıklarını gösteren hiçbir dağınıklık yok.

Bir de manzara var. Gözlerim terasa kayıyor. Ayağa kalkıp devasa sürgülü kapılara doğru yürüyorum ve onları açıyorum. hala ıslak ama yağmur durmuş, bu yüzden bir ayağımı su birikintisine sokup dışarı çıkıyorum.

Korkuluk bir tür şeffaf pleksiglas ve şehir önümde ardına kadar açık. Burada fotoğraflarımı çektiler. Sanırım JD'yi öpüyordum. Sonra yere uzandım ve ikisi de oradaydı, kolları etrafımdaydı, elleri keşfediyordu, ağızları açtı.

Kenara doğru yürüyüp aşağıya bakıyorum ve JD'nin elleri ceketinin cebinde olduğunu, caddenin karşısına geçerken başını ileri geri salladığını ve sonra tıpkı söylediği gibi bir blok ötedeki bir dükkâna girip gözden kaybolduğunu görüyorum.

"O onlardan biri değil," diyorum yüksek sesle. "Beni asla böyle yalnız bırakmazlar."

Kucağında taze ekmek dolu kese kağıdıyla yeniden ortaya çıkana kadar orada duruyor ve yürüyüşünü izliyorum. Bir sigara yakıyor ve tadını çıkarabilmek için acele etmiyor. İçeride sigara içmemeliler. Daire sigara kokmuyor.

Duman. Gözleri terasa dikiliyor ve el sallıyor. "Bana göz kulak mı oluyorsun, Mavi?" Bağırması o kadar yüksek ki, sokaktaki herkes durup ona bakınca yüzüm kızarıyor. Hızını artırıyor ve binanın tam karşısına geldiğinde bağırıyor, "Birazdan geliyorum bebeğim. Şimdi içeri gir ve ısın. Burada durmak için çok soğuk." İki tarafa da bakıyor, sigarasını yakıyor, bir arabanın geçmesine izin veriyor, sonra caddenin karşısına geçiyor. "Git."

Ben arkamı dönüp içeri girmeden gözden kayboluyor. Daireye girip anahtarlarını kapının yanındaki küçük masaya fırlattığında ben hâlâ ayaklarımı terasın önündeki küçük paspasa siliyordum. "Şimdi de beni mi gözetliyorsun, Mavi?" Ceketini çıkarıp bir kancaya asarken sırtıyor ve sonra mutfağa giriyor. Siyah motorcu çizmelerinin yere vuruşunu seviyorum ve ekmeği çıkarıp ikiye bölerken kollarındaki kaslar beni büyülüyor. "Sarımsaklı ekmek yapabilir misin, Blue?"

Ona başımı salladım ve mutfağa doğru yürüdüm. Üzerindeki sigaranın kokusunu alabiliyorum ama beni hasta etmek yerine güzel kokuyor. Tanıdık.

Bodrumda kimsenin sigara içmesine izin verilmezdi. Onlar beni almadan önce gerçek bir sigara tiryakisi değildim ama arada sırada, içerken bir tane içerdim.

JD'nin dumanı geçmiş gibi kokuyor. Dünden çok daha iyi olan uzun zaman önceki bir geçmiş.

"Tamam," dedi. "Sen ekmeği yap, ben de makarnaya başlayayım."

Yirmi dakika sonra yemek bitti ve masada oturmuş spagetti ve köfte . Ama sahne normal görünse de, ben normal olmayan bir şey hissediyorum. Ve birkaç dakikalık sessizlikten sonra, bu acı verici bir şekilde açık.

"Ee," diyor çatal bıçak takımlarımız şingirdarken ve ben yemeğime bakarken. "Son zamanlarda iyi bir film izledin mi?" Ağzımın yarısı makarnayla doluyken soruyu duyunca başımı kaldırıp birkaç saniye ona bakıyorum. "Hayır mı?" diye dürtüyor.

Sorgulamayı sonlandırmak için başımı hayır anlamında sallıyorum. "Kitaplar mı?"

Bu sefer kafamı kaldırmadım.

"Hmm," diyor beni bir dakika beklettikten sonra. "Eğlenmek için ne yaparsın, Mavi?"

Derin bir nefes alıyorum ve nefesimi verirken otomatik olarak konuşmaya başlıyorum. "Müzeleri gezmekten, seyahat etmekten ve sanat dersleri almaktan hoşlanıyorum."

"Oh," dedi, şaşırmış bir şekilde. Sonra da yalan söylediğimi anlıyor. Çünkü şu anda benim gibi görünen bir kız bunların hiçbirini yapmaz. "Hmmm," dedi yine. "Belki bir gün sanat müzesine falan gideriz."

Yukarı bakıp gülümsüyorum, sonra hemen aşağı bakıyorum. "Evet, bu eğlenceli olurdu."

Bütün öğleden sonra bana sorduğu son soru bu. Ve ben ona bir şey soramayacak kadar çekingenim. Ama bir sürü sorum var.

Bu dövme ne anlama
geliyor? Arkadaşı nerede?

Bana ne yapacaklar?

Ama bir kez olsun kalkıp gerektiği aklıma gelmedi. Bir kere bile. Ve şimdi buradayım, onunla birlikte yatağında yatıyorum, kollarını bana dolamış, bu beni yaşadığım ya da yaşayabileceğim her şeyden daha çok ürkütüyor.

Çünkü bu sabah kabulüm biraz kurtuluş gibi hissettirse de, bu akşam yepyeni bir his uyandırdı.

Yenilgi.

Pes ediyormuşum gibi geliyor. Beni yarattıkları şeye teslim oluyormuşum gibi. Bir mahkum.

Sona gelmiş gibi hissediyorum.

Ve bana öğretildiği gibi hareketsiz ve sessiz kalarak bunu birkaç dakika düşündükten sonra, bunu sevdiğimi fark ettim.

Karanlığın beni ele geçirmesini istiyorum. Keşke tekrar uyuşturulsam da umursamayı bırakabilsem. Keşke biri beni uyuştursa ve karanlık beni bir mezarın üzerindeki toprak gibi kaplasa.

Ve belki de bu adamlar o duanın cevabıdır. Belki de bu adamlar sonunda diğerlerinin asla yapamayacağı şeyi yapacaklar.

Belki de bu adamlar ölmeme izin verirler.

TWELVE

Anahtarımı kapıda çeviriyorum ve kendimi çatı katına bırakıyorum. Mutfaktaki fırının üzerinde bir ışık yanıyor ama onun dışında her yer karanlık. Yanından geçerken spagetti kalıntılarını, bulaşık dolu bir lavaboyu ve burada bensiz geçirilmiş bir akşamın kanıtlarını görüyorum.

Ceketimi asıp koridordan odama doğru yürürken iç geçiriyorum. JD ve o kız hakkında düşünmek bile istemiyorum. Tüm günümü onları düşünerek geçirdim ve artık bitti. Odaya girerken ayakkabılarımı çıkarıyorum, sonra duvardaki düğmeyi çeviriyorum. Gördüğüm ilk şey, bu sabah o kızın beni emdiği ve neredeyse utanacağım kadar hızlı boşaldığım banyo. Arkamı dönüyorum, başımın arkasına uzanıyorum ve gömleğimi çıkarıyorum. Sonra kotumun düğmelerini açıyorum ve yere düşmesine izin veriyorum, sikimi çekiştiriyorum çünkü sadece

onu düşünmek beni sertleştirmeye başladı.

Genelde çıplak uyurum ama henüz yatmaya hazır değilim. Bu yüzden bir çift soluk asker yeşili kargo şortu giydim ve kamerayı almak için banyoya gittim.

Gitmiş.

Lanet olası

JD.

Oturma odasına gidip etrafa baktım. Belki de burada kullanıyordu? Şimdi mantık yürütüyorum. Kameranın nerede olduğunu biliyorum.

JD'nin odasına giden kısa koridorda yürürken derin bir nefes almam gerekiyor. Kapı açıktı ve bu bir ilkti. JD geceleri kapı kilitlemeyi çok sever. Onu rahatsız etmek istemediğim için koridorun ışığını açıyorum ve komodinin üzerindeki kamerayı gözetliyorum. Gözlerim JD'nin diğer tarafında yatan kıza takılıyor, JD'nin kolu koruyucu bir şekilde kızın etrafına sarılmış ve çarşaflar

sadece alt yarısını örtüyor. Göğüsleri nefes alış verişyle birlikte yükselip alçalıyor.

Kıçını tekmelemek gibi aptalca bir şey yapmadan önce kamerayı alıp çıkıyorum. O benim değil. O yüzden siktir et. Kaltak onun olsun. Zaten çok sıksa. Aslında uyuşturucu almış gibi görünüyor. Uyuşturucu kullananlardan nefret ederim. Muhtemelen bir çeşit hastalığı vardır. Muhtemelen yatakta da berbattır. Belki sadece yatıyordur. Ya da şikayet ediyordur. Ya da nefret ediyordur.

Çıkarken kapıyı kapatıyorum ve ofisimin girişinin iki yanındaki sürgülü metal ahır kapılarının ardına kadar açık olduğu oturma odasına geri dönüyorum. Işığı yakıp kapıları arkamdan kapattıktan sonra kamerayı masanın üzerine koyuyorum ve oturmak için diğer tarafa geçiyorum.

Ona
bakıyorum.

Ve ben de onunla.

O şeyi bilgisayara yeterince hızlı takamıyorum. Yazılım tanıdık bir sesle devreye giriyor ve ardından görüntüler, binlerce görüntü, çünkü bu şey otuz dakikadan daha uzun bir süre boyunca sürekli deklanşördeydi, sabit diskime yükleniyor.

Bu bekleyiş beni öldürüyor.

Küçük resimlerin yanıp sönmesini ve ilerleme çubuğunun yanmasını izliyorum ve bu bile beni heyecanlandırıyor.

Program indirmeyi bitiriyor ve kameramın içindeki hafıza kartını silmeye başlıyor, ama ben onu durduruyorum. Sadece bir kopya yeterli değil. Ya bilgisayarım çökerse? Ya çalındıysa? Ya bir şekilde tüm bu resimleri kaybettiysem?

Bunu yapamam. Düşüncesi bile beni terletiyor.

Ben de onları orada bırakıp makinenin fişini çekiyorum. Masamda bir sürü hafıza kartı var, bu yüzden kartı içinde bırakıyorum, tüm resimler bozulmadan.

Sonra Photoshop'u açıp teker teker incelemeye başladım. O ve JD alışveriş merkezindeki tentenin altında. Tanrım, sanki haftalar önceydi ama bu sabahı.

Bu fotoğrafları çekmemin üzerinden bir gün bile geçmedi. Bazılarında onu
öpüyor.

Ben değil, o. Bu resimlerdeki her şey çok seksi olduğunu gösteriyor.

Zayıf ya da değil, çok çekici. Bir resimde inanılmaz mavi gözleri JD'ye bakarken geniş ve masum. Çizgili makyaj sadece

her şey çok daha kışkırtıcı. Sanki incinmiş ve ondan yardım istiyor.

Ve JD ile ilgili her şey, ona bakarken, elleri onun lekeli yüzüne uzanırken, her şey bana teslim ol ve daha iyi yapacağım diyor.

Kapının çalınmasıyla dalgınlığımdan sıyrılıyorum ve metal kapılar kayarak açılıyor.

"Hey," diyor JD, bir kase mısır gevreği yiyerek ofisime geliyor. Sol tarafımdaki duvarın yanındaki kanepeye oturuyor. "Eve yeni mi geldin?"

Ona bakıyorum. Çıplak göğüslü, her zaman böyle uyur. Ve saçları dağınık, bu yüzden az önce kalkmadan önce bir süre yatakta kalmış gibi görünüyor. Bu beni sinirlendiriyor çünkü o yatakta kızla yapabileceği milyonlarca şey aklıma geliyor.

Kendimi mantıklı hissetmesem de mantıklı görünebilmek için bunu kapatıyorum. "Evet," diyorum ve kısa kesiyorum.

Monitörüne bir göz attıktan sonra tekrar ayağa kalkıyor ve mısır gevreğini masanın üzerine koyarak eğilip daha iyi bakabiliyor. "Kız mükemmel, dostum."

"Ray için değil ."

JD kıs kıs güler. " canım, göt herif. İşe almayı düşünmüyordum onu."

"Bu sabah onu işe almak istediniz."

Mısır gevreğini alıp masamın kenarına oturuyor, kaşıkla ağzına götürüyor ve çiğnerken konuşuyor. "Bu daha önceydi."

"Neyden önce?" Homurdanmamayı başarıyorum. Ama zar zor. "Günü onunla geçirmeden önce."

Sadece ona bakıyorum. "Yani onu becerdin mi?"

O sadece bakıyor. "Bu kız hakkında söylemek istediğin bir şey mi var Ark? Çünkü can kulağıyla dinliyorum dostum. Anladım, onu ilk sen gördün. Yani o senin. Ama ben bütün günü onunla geçirdim. Ve ben de ondan hoşlanıyorum. Ve hayır, pislik, onu becermedim. Sana bunu yapmam ve yapacağımı düşünüyorsan-" Başını sallıyor. "Siktir git."

Başka tarafa bakıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Çünkü o haklı. Daha önce de aynı kızdan hoşlanmıştık. Bu yüzden ilk ben gördüm kuralımız var. Ama bu seferki... farklı hissettiriyor. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "Uzun bir gün oldu."

"Ray'e sen mi bakıyorsun?" Mısır gevreğini yemeye geri döndü, sanırım aramızdaki soğukluk sona erdi.

"Evet."

"Onunla konuştun mu? Yoksa filmleri sen mi aldın?" "Ben aldım."

JD buna bir şey demiyor. Bunun ne anlama geldiğini biliyor, çünkü daha önce de başarısız olduğumuzda bunu yapmak zorunda kalmıştım.

"Yani..." Ben de diyorum ki.

"Yani," diye devam ediyor. "Sanırım bir şey görmen gerekiyor." Ayağa kalkıyor, mısır gevreğini bırakıyor ve kapıya doğru yürüyor. "Dur sana göstereyim."

Ayağa kalkıp onu takip ediyorum ve koridorda, artık kapalı olan kapısına doğru yürüyoruz.

Önünde durduğumuzda bana "Şşşt," dedi. "Onu uyandırmak istemiyorum ama sana ne bulduğumu göstermek zorundayım."

Başımın onayladıktan sonra kapıyı açıyor ve elini cebine atıp küçük bir el feneri çıkarıyor. Kızın yüzüstü yattığı ve yanağını yastığına dayadığı yatağa doğru yürüyoruz.

İçimden bir kıskançlık dalgası geçiyor ve ben onu kontrol altına aldığım anda JD onun saçlarını ensesinden çekmeye başlıyor.

Çığlık atıp çırpınarak JD'nin el fenerini yere düşürür ve yatağın altına yuvarlanır.

"Siktir." Boğuşuyorlar, kız hâlâ çığlık atıyor ve JD ona bağırarak sakın olmasını söylüyor, o sırada komodinin üzerindeki ışığa uzanıyorum. Işık yandı ve JD kızın üzerine çıktı, mücadele edemesin diye kollarını başının üzerine bastırdı.

"Bırak beni," diye . "Sakin ol, Mavi." "Siktir git. Çekil üstümden."

JD bana baktı. "Boynunun arkasına bak." "Hayır," diye bağırıyor. "Bırak beni."

JD ve ben artık onu görmezden geliyoruz. Onun beline sarılıp kollarını sabit tutmaya devam ederken bana bakıyor. "Bunu görmen gerek Ark. Sadece bak."

"Bırak beni," diye sızlanıyor. Ama kavga o kadar çabuk biter. Ağlamaya başlar.

Eğildim ve ensesindeki saçları tarayarak daire şeklinde kabarık bir yara izi buldum.

Geri çekilip arkamı dönüyorum, bunu düşünürken elimle çenemi kapatıyorum.

JD onun üzerinden kalkıyor, yataktan iniyor ve yanıma geliyor. "Bu kadar, değil mi?" diye sordu. "Bana sadece bir şeyler görmediğimi söyle. Uydurmadığımı söyle."

Başımı sallıyorum. Kesinlikle öyle. "Onu tekrar görmem gerek."

"Siktir git," diyor yataktan kısık bir sesle. "Sadece siktir git." Ne yaptığını görmek için omzumun üzerinden bakıyorum ama hâlâ yüzüstü yatıyor. Yastığa doğru ağılıyordu. "Buna hakkın yok."

JD bana bir kez daha bakıyor ve sonra ona doğru yürüyüp saçlarını okşayabilmek için yatağın kenarına oturuyor. Tam bir oyuncu. Ağlayan bir kız için ne yapacağını çok iyi biliyor.

Ben mi? Hiçbir fikrim yok. Ben tek gecelik bir adamım. Umursayacak kadar uzun kalmam.

Ama bu kız, dostum. İşaretten önce bile. Bu kız farklı.

Ben de yatağın diğer tarafına doğru yürüdüm. Onun baktığı tarafa. Yanına tırmandım ve arkama yaslandım. Gözleri benim niyetimi arıyor.

JD onun diğer tarafına uzanıyor, parmak uçları hâlâ sarının uzun tellerinde geziniyor. "Sadece rahatla, Blue. Sana zarar vermeyeceğiz."

"Hayır," diye homurdanıyor. "Sen sadece beni farklı bir şekilde satabilmek için kamerada bana sakso çektirmek istiyorsun."

JD'nin kaşları kalkıyor ama ikimiz de bir şey söylemiyoruz. Bunun yeri ve zamanı var ve bu o zaman değil.

"Mavi," diyorum sakince. Hâlâ bana bakıyor ama sesimi duyunca derin bir nefes alıyor. Sanki onu korkutmuşum gibi. "O görüntüleri internete koymayacağız." Bir an durmak zorunda kaldım. Çünkü bu bir yalan ve bunu biliyorum. Ama aynı şey değil, o yüzden devam ediyorum. "İstesek bile seni kullanamayız."

"Ve biz istemiyoruz," diye araya giriyor JD. "İstemiyoruz." Onun vücudunun üstünden bana bakıyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Kimliğiniz yok. Ve nasıl görüldüğüne bakılmaksızın, yaptığımız şey yüzde yüz kitaba uygun. Herkes onay formlarını imzalıyor. Sözleşmeler. Herkes cinsel yolla bulaşan hastalıklar için test edilir. Herkese ödeme yapılır ve herkes bu ödemeler için vergi öder. Sırf adı bile olmayan zavallı bir kızı kullanacağız diye işimizi berbat edecek değiliz. O yüzden resimleri unut. Boynundaki o damgayı nereden aldığını bilmem gerek. Ve ne zaman olduğunu bilmem gerek."

Gözlerimin içine baktı ve "Siktir git." dedi.

JD onunla paylaştığı yastığın üzerine yığılır. "Neden sabah tekrar almıyoruz?"

"Hayır," diyorum hemen. "Siktir et." Doğruca ona bakıyorum. "Onların ağına yakalanan tek kişi sen değilsin, biliyorsun." Gözlerini bana diyor. "Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Seninle birlikte olan başka kızlar da olduğunu biliyorsun. Ve eminim ki seni bu sabah bulmamızın nedeni kaçmış olmandı." Gözleri sanki bana güvenmeye karar vermeye çalışıyormuş gibi bir ileri bir geri gidip geliyor. "Aynı işarete sahip bir kız tanıyorduk, Blue."

"Fahişelerinden biri daha mı?" diye soruyor. Ama sesi meydan okumak yerine korkmuş gibi çıkıyor. Sanırım sesindeki kırılganlık seviyesi onu şaşırtıyor, çünkü hıçkırarak ağlıyor.

Başımı salladım. "Bir arkadaş. İyi bir arkadaş." JD yataktan kalktı ve dolabına doğru yürüdü.

Blue ve ben sadece bekledik. JD bir dakika boyunca etrafı karıştırdıktan sonra giyinmiş bir şekilde dışarı çıkıyor ve kapıyı arkasından çarparak kapatıyor. Gürültü kızın sıçramasına neden oluyor ve bu sefer hıçkırıklarını tutamıyor. Bu çok fazla. Ağlamaya başlar.

Uzanıp elimi koluna koyuyorum. Elini tutup sıkacaktım ama yanağının altına sıkıştırmıştı. "Arkadaşı JD'nin kız arkadaşıydı. Kötü bir şeye karıştı ve sonra ortadan kayboldu. Böyle bir izi vardı, Blue. Kızın kaybolduğu gece kavga etmişler ve o zamandan beri kızın izini kaybettiği için kendini hırpalıyor ve kızın başına gelmiş olabilecek her türlü korkunç şeyi hayal ediyor. Eğer yardım edebilirsen-"

"Yapamam," diyerek sözümü kesti. "Hiç kız tanımıyorum. Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Hiçbir şey bilmiyorum." Sonra yataktan kalktı ve banyoya doğru yürüdü. Kapının kilitlenme sesi duyuluyor ve ardından düşüyor.

Bir an sonra ön kapı çarptı ve JD'nin gittiğini anladım.

THIRTEEN

Aynadaki kıza bakıyorum. Kız çıplak. Sırtındaki yara izlerini görmek için başımı biraz eğiyorum. Bastonun uzun çizgileri değil, bıçağın küçük izleri.

Onlara yıldız diyorlardı. Sanırım bu ismi böyle aldım. Ya da belki başka bir şeydi. Şimdi zar zor hatırlıyorum.

Akan düşün buharı onu buğulandırıp gözden kaybolana kadar kıza bakıyorum.

Tüm ay boyunca en temiz olduğum an olmasına rağmen duş beni çağırıyor. Zaman sınırı olmayan sıcak su asla doyamayacağım bir lüks. Duşa giriyorum ve suyun vücudumdan aşağı akmasına izin veriyorum. Ağzımı açıp suyun içeri akmasına izin veriyorum, birazını yutuyorum, birazını tükürüyorum ve sonra derin nefes alabilmek için ağzımı kapatıyorum.

Bu yeterli değil.

Burada beni cezalandıracak kimse olmamasına rağmen gözyaşlarımı saklamak için yüzümü kapatıyorum. Rahatlamak istiyorum. Birine teşekkür etmek istiyorum. Ailemi arayıp beni sevdiklerini ve her şeyin yoluna gireceğini söylemelerini dinlemek istiyorum.

Ama ben bunların hiçbirini yapamam.

Güvende değilim, bu yüzden rahatlamak için zamanım yok. Ve kimse beni kurtarmadı. Bu adamlar da tıpkı benim kaçtıklarım gibi belden aşağı pislikler.

Henüz ailemi düşünemiyorum bile. Hayır. Onları hemen uzaklaştırıyorum.

Ellerim yüzümden aşağı iniyor ve yukarı baktığımda JD'nin tıraş olması gereken başka bir ayna görüyorum. Yandaki küçük düğmeye basıyorum, ayna aydınlanıyor ve yüzümü net bir şekilde görene kadar sis kenarlardan çekilmeye başlıyor.

Aslında burada daha iyi görünüyor. Belki loş ışıktandır ya da sıcak su, makyaj aynasında çok belirgin olan şişkinliği azaltmıştır.

Önemli değil.

Daha iyi

görünüyorum.

Bana Mavi derler.

Mavi. Yeni ismim. Gözlerime bakıyorum ve bu yabancılara ne söylediklerini merak ediyorum. Acıyı görüyorlar mı? Ya da korkuyu? Ya da özlemi? Ya da hepsini zehirli bir kokteyl gibi karıştırıyorlar mı?

İçimi görebiliyorlar mı?

Şampuan şişesini alıp avucuma biraz sıkıyorum ve uzun saçlarıma masaj yapmaya başlıyorum. Parmak uçlarım çocukların sorduğu dağlama izine gidiyor. Çemberin etrafını çiziyorum. Her kusurunu biliyorum. Kabuk bağladığı ya da enfeksiyon kaptığı ve yeni bir yara izi oluşturmak için temizlenmesi gereken her noktayı.

Omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor.

Marka yaptıkları ilk şeydi ve bunu ilk gece yaptılar. Ben bayıltılmadan önce. Bağlanmadan önce. Bunların hiçbirisi olmadan önce, bana sahip çıktılar.

Ark'ın söylediği doğruysa - JD'nin benimki gibi bir markası olan bir kız arkadaşı vardı - o zaman bu adamların güvende olma şansı nedir?

Bu bir tesadüf olamaz.

Dışarı çıkıp dünyayla, gerçeklerle yeniden yüzleşmek beni ne kadar korkutsa da bunu yapmak zorundayım. Gitmeliyim ve bu gece gitmeliyim.

Akıntının altına geri döndüğümde sıcak su başımdan aşağı akıyor ve hızlıca saç kremiyle işimi bitirip suyu kapatıyorum.

Kıyafetim yok ama JD'nin giyecek bir eşofmanını bulabilirim. Ve bir tişört. Eminim onun da alabileceğim eski bir kapüşonlusu vardır.

En büyük sorun ayakkabılar. Onun ayakkabılarını giyemiyorum. Benim ayaklarım küçük ama onunkiler değil. Ama bir mağaza bulup kendim alana kadar onları kullanabileceğime eminim. Bana verdikleri para hâlâ bende. JD onu komodinin çekmecesine koymuştu ve son baktığımda hâlâ oradaydı.

Ama..eğer kötü bir adamsa, neden bana ödeme yapıyorsun?

Bilmiyorum. Gerçekten bilmiyorum. Bu yüzden üzerime bir havlu sarıyorum ve kapıya doğru yürüyorum. Elimi kapı koluna koydum ama çevirmedim. Onun yerine kulağımı kapıya dayadım. Dinliyorum. Ark hâlâ mı? Beni JD'den çok daha fazla korkutuyor. JD iyi biri. Çekici. Ark korkutucu ve talepkar.

Hiçbir şey duymuyorum, bu yüzden kapıyı açıp dışarı bakıyorum.

Ark hâlâ orada, başını ellerinin arasına almış yatakta oturuyor. "Artık yalan söylemeyi bıraktın mı?" diye soruyor, yavaşça başını kaldırıp gözlerimin içine bakarak. Sabah kullandığı kamerayı eline alıyor. "Çünkü bazı cevaplara ihtiyacım var."

"Cevaplarınız bende yok."

"Daha ne istediğimi bile bilmiyorsun, o zaman ihtiyacım olan şeyin sende olmadığını nereden biliyorsun?" O ayağa kalkıyor ve ben de geri çekilip banyo eşiğini geçiyorum.

Şimşek gibi hareket ediyor. Onu yanlış değerlendirdiğimi fark etmemden daha kısa bir süre içinde beni iki elim arkamda, yüzüstü duvara yapıştırdı.

"Bak," diye kulağıma hırlıyor. "İki kez sormaya alışık değilim, Mavi. Ve insanlar genelde bana yalan söylemez. Çünkü buna tahammül edemem. O yüzden bana boynundaki yara izinden bahset, ben de sana iki kez sormak zorunda kaldığım gerçeğini unutayım. Ve bana bu insanları göster, ben de yalan söylediğin gerçeğini unutayım."

"Yoksa ne olur?" Omzumun üzerinden hırlıyorum. "Bana zarar veremezsin." "Hayır mı?"

"Hayır," diyorum kendime güvenerek. "Bana zarar veremezsin çünkü buna dayanabilirim."

Sözlerim karşısında biraz geri çekiliyor. "Neyi alabilirsin?"

Bileklerimi kavrayışından çekiyorum ve bir saniye önce beni o kadar sıkı tutmasına rağmen ellerime giden kan akışını kesiyordu, kolayca kurtuluyorlar. Dönüyorum, hâlâ duvara yaslanmış durumdayım, vücudu o kadar yakın ki kalçaları benimkilere bastırıyor. Adrenalinin etkisiyle göğüslerimiz hızla inip kalkıyor. "Sen ne istersen." Bakışlarıyla buluşabilmek için başımı yukarı eğiyorum. Boyu 1.80'in çok üzerinde.

Bir adım geri gider ve sonra arkasını dönüp dışarı çıkar.

Birkaç dakika orada durup, elinde kemer, baston, kırbaç ya da bıçakla gelip gelmeyeceğini görmek için bekliyorum.

Ama yapmıyor.

Yatağa doğru yürüdüm ve ben duş alırken onun oturduğu yere oturdum. Kamerası yuvarlandı ve kalçama çarptı.

Elime alıp açıyorum, ardından ekran bu sabahki fotoğrafları göstermeye başlayana kadar birkaç düğmeye basıyorum.

"O benim," diyor Ark kapı aralığından.

"Şey," diyorum, görüntüleri işaret ederek, "bu benim."

Aramızdaki mesafeyi birkaç adımda kat ediyor ve fotoğraf makinesini elimden kapıyor. "Benim."

Ve sonra tekrar gitti.

Derin bir nefes alıyorum ve seçeneklerimi düşünürken pencereden dışarı bakıyorum.

Hava yine karanlık ve yağmur yağıyor. Çekmeceyi kontrol ettim ve para gitmiş. "Seni pislik!" Boş kapıya doğru bağıriyorum. "Paramı aldın."

Banyodan kıyafetlerimi alıp tekrar giydim ve onunla yüzleşmek için oturma odasına doğru yürüdüm.

Ama orada değil. Koridorda sürünerek yatak odasına gittim ve orayı da kontrol ettim. Ama hiçbir şey yoktu.

Oturma odasına geri döndüğümde, uzak duvardaki metal kapıların altından gelen bir ışık kırıntısı görüyorum.

JD, buranın onun ofisi olduğunu söyledi. Yaptığı filmlerin kurgusunun yapıldığı yer.

Sessizce kapıya doğru yürüyorum ve dinlemek için kulağımı kapıya dayıyorum. Bir bilgisayar klavyesinin tıkırtısını duyabiliyorum, sonra bir sandalyenin tekerlek seslerini. Son olarak da kapıya doğru ilerleyen yumuşak ayak sesleri. Yakalanmaktan korkarak geri çekiliyorum. Ama kapıları açmıyor. Onun yerine ışıklar sönüyor ve ayak sesleri geri çekiliyor. Bir bira şişesinin açılma sesini duyuyorum, sonra da bir iç çekiş.

Kapıları içeri bakacak kadar araladım.

Pencereli bir duvarın önünde duran masanın üzerinde büyük bir monitör var. Ve ekranda bu sabah çektiği resimler var. JD ve benim. Ve üçümüzün terastaki görüntüleri. En azından yüzlercesi dönüp duruyor. Belki binlerce. Bacağına birasını dayamış oturduğu kanepeye bakıyorum, bana bakıyor.

"Bunu yapmak için buraya gelerseniz onlara bakabilirsiniz."

Nasıl yanıt vermemi istediğini bilmiyorum, bu yüzden onlara bakmak mı yoksa JD'nin odasına koşup saklanmak mı istediğimden emin değilim.

"Bunun için üzgünüm," diyor Ark boğazını temizleyerek. "Sadece... JD onu düşünmeyi bıraktı, anlıyor musun? Onu düşünmeyi bırakması çok uzun sürdü. Ve şimdi bir ipucuyla buradasınız. Ve..."

Odaya giriyorum.

"Ve yine bok aramaya gidecek, bunu biliyorum."

Ona doğru bir adım daha atıyorum ve Ark yanındaki kanepenin üzerindeki boşluğu okşuyorum. "Bu resimleri seviyorum. Gel benimle birlikte bak."

İki adım daha atıyorum, sonra bir kol mesafesine geliyorum ve elini benimkinin içine sokuyorum.

Dokunuşundan vücudum titriyor ama beni yolun sonuna kadar çekmesine izin veriyorum ve bıraktığında oturuyorum. Popom minderin üzerinde zar zor duruyor, ellerim kucağında, vücudum bana zarar verme ihtimaline karşı tetikte.

Ama yapmıyor. Uzaklaşarak, sırtını kolçağa dayayarak ve bacaklarını arkama uzatarak beni şaşırtıyor. Bacakları uzun ve yoluma çıkıyorlar, bu yüzden arkama yaslanamıyorum.

Birasından bir yudum alır. "Seni bu sabah gördüm. Tanrım, sadece bir gün mü oldu?" Ne demek istediğini anladım. Sanki uzun zamandır onların evindeymişim gibi geliyor. "Ve cevaplar aklımdaki son şeydi, Blue. Yani, lanet olsun. Ben de JD gibi pes etmişim. Aslında bir süre önce vazgeçmişim. Her şeyin böyle olduğunu kabullenmişim. Hayatımın böyle gideceğini. Ama lanet olsun."

Bunların ne anlama geldiğini bilmiyorum ama birayı bitirip odanın öbür ucuna fırlatmasından ve masanın yanındaki üstü açık çöp kutusuna temiz bir şekilde atmasından iyi bir şey olmadığını anlıyorum. "Bana bir tane daha getir, olur mu?"

Ona bakıyorum ve gözlerimi kısıyorum.

O da bana bakıyor. Gözleri bulanık, kırmızı ve şimdi yakından baktığımda yorgun. Uykuya ihtiyacı varmış gibi yorgun değil. Ama benim anlayabileceğim bir şekilde yorgun. Vücudunun ağır, zihninin boş hissettiği türden bir yorgunluk. "Boş ver," diyor daha önce hiç duymadığım yumuşak bir sesle. Bunu söylüyor ama bakmayı kesmiyor.

"Ne?" Rahatsız olmaya başlayarak soruyorum. "Neden buraya geldin?"

"Ben..." Gidebilmek için paramı arıyordum. Ama bu adam. Bu adamlar... Beni bir şekilde kendilerine doğru çekiyorlar. JD ve cazibesi. Ark ve mesafesi. Hayatlarını kızlardan faydalanarak kazanıyor olmalarına rağmen, kendilerini çok savunmasız hissediyorlar. Tehlikeli hissettiriyor. Sanki her şey her an çökebilirmiş gibi. Sanki görünmez bir iplik tarafından bir arada tutuluyorlarmış gibi. Zihinsel bir bağ ya da ortak bir deneyim de değil. Gerçi bunlara da sahip olduklarından hiç şüphem yok.

Neredeyse yok olduğu için görünmeyen bir iplikle bir arada tutulur.

Birbirimize benziyoruz o zaman. Öyle değil miyiz?

Sabahın erken saatlerinde yağın yağmur üç kişiyi bir araya getirdi.

İkimiz birbirimize tutunarak, ayakta kalmaya çalışıyoruz. Çökene kadar dalgaya binmek ve sonra her şeye yeniden başlamak için birbirimize yardım etmek.

Birimiz çoktan öldü. Hala yürüyoruz ama yaşamıyoruz. Kurtarılmayı bekliyoruz.

Ya da belki de kurtaran kişi olmayı istemek.

"Ben de seni arıyordum," dedim sonunda. Gözleri benimkileri hiç bırakmadı. Şimdi yalvarıyorlar. Ona bir şey söylemem için yalvarıyorlar ama onu tanımıyorum. Bu yüzden ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Sözlerim kafamda yankılanırken o sessizliğini koruyor, ben de onun yerine boşluğu istediğim şeyle dolduruyorum. "JD'yi birlikte bekleyebilir miyiz?"

Ark'ın gözleri. Yüce Tanrım. O kadar çok şeyle dolular ki. "JD bir süre geri gelmeyebilir." Ark'ın ses tonu her şeyi açıklıyor. Korku. Gözleri en iyi arkadaşı için korkuyla dolu.

"Neden?" Ben de soruyorum, sesim onunkinden daha yumuşak.

Ark uzun bir nefes çeker ve konuşmadan önce eliyle gözlerini kapatır. "JD'nin uyuşturucu sorunu var. Uzun zaman önce bıraktı ama yine de cazip geliyor, biliyor musun?" Ark anlayıp anlamadığını görmek için elini bir anlığına gözlerinden kaldırıyor. "Ve yara izi." Gözleri enseme kayıyor ve parmaklarım saçlarımın altından kayarak otomatik olarak enseme dokunuyor. "Bu yara onun felaketi olabilir."

"Hiçbir şey bilmiyorum, Ark."

Adını söylediğimde biraz gülümsüyor. "Asla yapmazlar, Mavi." Tepkimi inceliyor, ki bu aslında bir kızarma olabilir. Neyse ki ışık az. "Fotoğrafları beğendin mi?"

Monitöre bakıyorum ve yanıp sönerken onları izliyorum. İki ya da üç saniye onları incelemek için yeterli bir süre değil. Ve onların içinde berbat göründüğümü hissediyorum. Üzerimde önceki geceden kalma ıslak ve kirli elbisem var. Çıplak ayaklarım ve açık bacaklarım. Hepsi üzücü olduğunu söylüyor.

Ve ben üzgünüm. Sanırım bu doğru. Beni mükemmel yakalamış.

Yağmurda kaybolmuş üzgün ve çaresiz bir kız.

"Evet," diyorum, hâlâ slayt gösterisini izliyorum. "Onları seviyorum." "Ben de."

"Seninle bekleyebilir miyim?" Tekrar sordum. Bana cevap vermedi ve bu gece yalnız kalmamın imkânı yok. Yalnız kalmaktansa neredeyse herkesle birlikte olmayı tercih ederim. Ama ona bakıyorum. Yüzünü inceledim. Sert görünüyor. Çene çizgisi düz ve belirgin. Yüzündeki kirli sakal bana bir günden fazladır tıraş olmadığını söylüyor. Ve gözleri... Herhangi birinden çok daha iyi. "Lütfen," diye ekliyorum.

"Onun yerine seninle beklesem nasıl olur?"

Anlamıyorum ama sonra bacaklarını başımın üzerinden geçirip ayağa kalkıyor. Ayağa kalkıyorum ve elimden tutup beni koridorda JD'nin odasına götürüyor. "Onu burada bekleyebiliriz," diyor Ark, içeri girdiğimizde. İtiraz etmiyorum. Aralarında benimle ilgili bir tür mücadele olduğunu biliyorum, bu yüzden barışı korumak için verdiği cevap bu olmalı. Yorganı kaldırıyor ve içeri girmemi işaret ediyor. Öyle yapıyorum. Ve diğer odaya doğru yürüdü. yatağın kenarına oturur ve eğilerek ellerini yüzüne kapatır.

Sırtı JD'ninkiyle aynı dövmeyle kaplı. Tüm deriyi kaplayan kocaman bir parça. İki ejderha, güreşiyorlar ama dövüşmüyorlar. Vücutları bir daire oluşturuyor ve bu biraz yin-yang işaretine benziyor. Karanlık ve aydınlık. İyi ve kötü.

İki ejderha başının arasında bir küre var ve ben uzanıp ona dokunuyorum, bu da onun ürpermesine neden oluyor. "Bu ne anlama geliyor?" diye soruyorum. "Ortadaki top mu?"

Omzunun üzerinden bakabilmek için başını biraz çeviriyor. "Her şey, Mavi. Her şey. Dünya. Hayat. Hayaller. Para. Mutluluk."

"Siz ikiniz bunun için mi kavga ediyorsunuz?" Neden ejderhaların Ark ve JD olduğunu varsaydığımı bilmiyorum ama öyle sanıyorum.

"Hayır," diyor, bacaklarını kaldırıyor ve benimle birlikte arkaya uzanıyor. Bir kolunu boynumun altından geçiriyor ve beni kendine çekiyor, kesin bir yakınlık talebi. "Hayır, kavga etmiyoruz Mavi. Biz ortağız. Bu işte beraberiz. Altta boydan boya uzanan bir pankart var ve JD'nin Latince versiyonu var. '*Omne trium perfectum.*' Her üçlü set mükemmeldir."

"Seninki ne diyor?"

"Her şey üçer üçer gelmemeli."

Gülüyorum. "Daha zıt olabilir miydin?"

Ondan sonra bir süre sessizlik oldu. Nefes alış veriş i düzleşiyor ve benimkiyle eşleşiyor. Gözlerim kapanıyor ve düşüncelerimin deli bir adamın rüyası gibi koşuşturduğu uykunun alacakaranlığında yım. "Hayır," diye cevaplıyor sonunda. "Biz zıtlığın tanımıyoruz."

FOURTEEN

Işık yanıyor ve gözlerimi açtığımda JD'nin bana ve Mavi'ye baktığını görüyorum. Pencereye bakıyorum ve şafağın soluk ışıltısını görüyorum. Işık kapanıyor ve gömleğini başından geçirip ayakkabılarını çıkarıyor. "Ne yapıyorsun?" diye soruyor pantolonunun düğmelerini açıp yere bırakırken.

"Seni bekliyorum."

"Ben iyiyim," diyor Blue'nun diğer tarafındaki yatağa tırmanarak. "Sadece düşünmek için zamana ihtiyacım vardı." Ellerini başının arkasında kavuşturuyor ve gözlerini tavana dikeyor.

"Herhangi bir cevap bulabildin mi?"

"Hayır. Sadece daha fazla soru. Onu becerdin mi?" "Hayır, JD."

"Üzgünüm," diyor bana hiç bakmadan. "Yorgunum."

Mavi'nin eli ona uzanıyor ve göğsüne yerleşiyor. Yüzünde bir gülümseme yakalıyorum ve sonra eli onunkini kapatıp sıkıyor. Bana bir bakış atıyor ve ben omuz silkiyorum. Ne yaptığımız hakkında hiçbir fikrim yok. Bu kızın ne düşündüğü hakkında hiçbir fikrim yok. Ama ikimize de elini uzattı. Ve ikimizi de sunduğu şeye ihtiyacımız olduğı bir zamanda yakaladı.

Omuz silkmem JD için yeterli. En azından şimdilik. O benim değil. Onun değil.

O bizim.

Kıçını kalçalarına doğru eğmek için vücudunu çeviriyor ve kollarını onun etrafına sararak onu kendine çekiyor. JD'nin ondan istediğı şeyi alabilmesi için ayağı kalkmaya gidiyorum ama o uzanıp pazumu tutuyor. Beni sıkıyor ve başımı çevirdiğimde doğrudan bana bakıyor. "Kal," diyor usulca. "Lütfen," diye yalvarıyor ben cevap vermeyince.

JD'nin parmakları vücudundan aşağı kayıyor. Onun hareketlerini kendi hareketleriymiş gibi hissedebiliyorum, işte bu kadar yakınız. Ve parmakları içine girdiği anda anlıyorum, çünkü gözleri kapanıyor ve ağzı açılarak küçük bir inilti çıkmasına izin veriyor. O kadar küçük ki. Sadece bir nefes, gerçekten.

JD ona dokunurken yüzünü izliyorum. Kıskanmadım, tam olarak değil. Ben de ona dokunabilirim, bunu açıkça belirtti. Ama ne hissettiğimden emin değilim.

Sonra eli eşofmanımın belinde, aşağı doğru çekiyor. Aletim sertleşti ve dışarı fırladı. Dokunuşu beni neredeyse öldürüyor, o kadar narin, tatlı ve şehvetli ki. Videolarımızdaki kızlar gibi beni sertçe pompalamıyor. Sanki bu bir işmiş gibi onunla meşgul olmuyor.

Hayır. Beni daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde okşuyor.

JD göğsüne uzanıp boynunu öperken nefes alış verişini artırıyor. "Mavi," diyor. Sırtını ona yaslıyor ve sonra pozisyon değiştiriyor, böylece onun üzerinde duruyor. Yani ona bakıyor. Böylece onu kontrol altına alıyor. "Şimdi bize durmamızı söyle, yoksa bu bok oluyor."

Bana bakıyor, sanki bu konuda benim fikrimi soruyor. "Ben varım," diyorum. Ondan çok JD'ye güven vermek için. Çünkü aslında sorduğu kişi o. Bana soruyor. Bunu yapıp yapmayacağımızı bilmek istiyor. Gerçekten bir kızı paylaşp paylaşmayacağımızı bilmek istiyor.

Mavi tekrar JD'ye bakar. "Durma."

"Siktir, evet," diye karşılık veriyor. Ve sonra onu öpmek için eğiliyor. Saçlarını yumrukluyor ve kalçalarını onunkilere sürüyor.

Kalçasını kavradım ve bacaklarını açtım. JD'nin elleri artık yolumda değil, bu yüzden vücudunu aşağı kaydırıyorum ve yüzümü tam tatlı noktasına kaydırıyorum, dilimle onu kızdırırken ifadesini yakalamak için yukarı bakıyorum.

"Ohhhh," diye inliyor JD'nin ağzının içine. JD doğrulur ve dizlerini omuzlarının iki yanına koyarak onun üzerine çıkar. Ve inlemeler kesiliyor çünkü adamın siki kadının ağzında.

JD kalçalarını kaldırıyor ve bacaklarının arasından Blue'yu mükemmel bir şekilde görebiliyorum. Onu bana dokunduğu gibi dikkatli bir şekilde alıyor. Hızlı ve ıslak değil, yavaş. Kasıtlı. Onu parmaklıyorum. Önce bir, sonra iki. İşinin kontrolünü kaybediyor ve JD çok sert itiyor, öğürmesine neden oluyor.

"Siktir, evet," diyor tekrar.

Kıçına erişmek için Blue'nun bacaklarını kaldırıyorum ve dilimi içeri soktuğumda yalvarmaya başlıyor. "Lütfen," diyor JD'ye bakarak. "Buna ihtiyacım var."

"Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, sevgilim," diyor JD. Sikişirken konuşmayı seviyor. "Bana ne istediğini söyle."

"İkinize de ihtiyacım var," diye inliyor.

"Nereye?" JD dürtüyor. "Bize ne istediğini söylemeye devam et, Blue."

Klitorisine yaptığım şeyi durduruyorum. Parmaklarım kışından çekildi. Ve onu bekliyorum. Çünkü ben de duymak istiyorum. Benim de duymam gerek.

"İkiniz de, JD." Bana doğru bakıyor. "İçime gir, Ark. Lütfen."

JD geriye doğru hareket ederek beni de geri çekilmeye zorluyor. Elini aşağıya uzatıp birkaç kez kendini okşadıktan sonra onun üzerine doğru uzanıyor. Yaladığım için amı ıslanmıştı ve vücudu o kadar hazırды ki kalçalarını yukarı kaldırarak JD'yi içeri davet etti.

Sikinin üst kısmının girmesi için kendini yeterince alçaltıyor ve bu onu çığına çeviriyor. JD'nin arkasında diz çökmüş, ona yalvardığı şeyi vermesini bekliyorum. Ve sonunda içine girdiğinde, neredeyse o anda boşalacağını düşünüyorum. Ben kenara çekiliyorum ve JD birkaç saniye boyunca onu sertçe sikiyor, öfkeyle içine pompalıyor. O irkilip haykırıyor ve ben JD'nin sırtına bir el koyuyorum. "Sakin ol," diyorum ona.

Yavaşlıyor. Ben Blue'nun yanına geçip sırtüstü uzanırken JD çekiliyor, bir kolunu onun beline doluyor ve onu kaldırıp üstüme yerleştiriyor. Aletim o kadar sertleşmişti ki kış yanaklarının arasından kayıyor ve JD'nin taşaklarına çarpıyordu.

"Oh, lanet olsun," diyor. "Tanrım. Sikeyim. Ark."

JD erişimime izin vermek için kalçalarını kaldırırken aşağı uzanıyorum. Amı o kadar ıslaktı ki, kışına doğru damlıyordu, içine girerken hiç sorun yaşamadım. Acıdan kaskatı kesiliyor ama biraz geri çekilerek bana alışması için ona zaman tanıyorum. JD kulağına kirli, yatıştırıcı şeyler fısıldarken ağır ağır nefes alıyor. "Bırak girsin, Blue," diyor. "Seni doldurmamıza izin ver, bebeğim."

Biraz daha içeri kayıyorum ve yine inliyor. Ama bu sefer durmuyorum, biraz daha içeri giriyorum ve sonra beni dışarıda tutmaya çalışan kasları geçiyorum ve tamamen kışının içindeyim.

"Siktir, evet," diyor JD. "Siktir, evet. Seni hissedebiliyorum, dostum."

Ben de onu hissedebiliyorum. Aleti içinde yavaşça hareket ediyor, ama ben de hareket ettiğimde başını geriye atıyor ve daha derine itiyor.

Mavi feryat ediyor.

JD'nin sırtına bir el daha koyuyorum. "Sakin ol dostum. Eğer bunu tekrar yapmak istiyorsan, onun da eğlenmesi gerek."

JD eğilip Blue'yu dudaklarından öpüyor. "Özür dilerim," der. "Özür dilerim. Senin için yavaş gideceğim."

JD'nin kollarının altına uzanıyorum ve göğsünü kavıyorum, o rahatlayana kadar yoğurup sıkıyorum. JD şimdi yavaşça hareket ediyor, ikimize de alışmasına izin veriyor ve sonra elim aşağı kayıyor ve klitorisini kızdırmaya başlıyor.

İşte o zaman çılgına dönüyor.

Tüm vücudu kavisli, ağzı açık, bu sefer çığlık atmıyor, inliyor. Bacakları titriyor, zevkten ve efordan titriyor. ediyorum ve sonra JD sertçe pompalıyor, onu sikerken siki benimkinin yanından kayıyor. Kolları kendini tutmak için zorlanıyor. Dudaklarını öpüyor. Boynunu emiyor. Omzunu ısıyor.

Ve sonra durur. Her şey durur. Bir anlığına, hareketsiz kalırız.

Patladı. JD'nin sikiğinin üzerine boşalırken kaslarının gerildiğini hissedebiliyorum. Dudağını ısıyor, geri çekilmeye çalışıyor, böylece ikimiz de bitmeden ve bitmek zorunda kalmadan önce serbest bırakılmasının tadını çıkarabiliriz. İki kez sıkıyor, sonra üç kez. Her birimiz için bir kez, diye düşünüyorum kendi kendime sırtarak. Ve sonra zevk dalgası dağılmaya başladığında, JD onu sertçe pompalıyor ve menisini karnının her tarafına dökerek dışarı çekiyor.

"Evet, siktir, ," diye fısıldıyor yüzünü öperken. "Siktir, evet."

Onu üzerinden itiyorum ve Blue'yla ben üstte olacak şekilde dönüyoruz. "Benim için bir kez daha, tamam mı?" Umutsuzca gevşemek isteyen bedeni, parmaklarım klitorisine doğru fiske vururken tekrar yükselirken ona soruyorum.

"Ohhh," diye inliyor.

Ve sonra onun içindeyim. JD'nin yanımdaki nefes alıp verme hızına ayak uyduruyorum. Önce sert ve hızlı, ama sonra daha yavaş. Nefesini tutuyor. Blue hareketlerimi kabul ediyor ve bana ayak uydurmaya başlıyor, kalçaları benimkilerle birlikte hareket ediyor. Her uzun nabızda daha derine ve daha derine itiyorum. Sonra yüzünü ellerimin arasına alıp gözlerinin içine bakıyorum. "Hazır mısın?"

Yanıt olarak gözlerini kapatıyor ama ben onu izlemek istiyorum. "Gözlerini aç, Mavi," diye emrediyorum. "Ve beni izle."

Deniyor, gerçekten . Ama sonra tekrar boşalıyor. JD içindeyken yaşadığı patlama gibi değil. Ama tamamen başka bir şey. Bir nehirde yüzmek gibi. Sanki suyun altındayız ve her şey yavaş ve çarpık. Bir araya geliyoruz. Ve JD'nin yaptığı gibi çekilmiyorum. Karnı hâlâ adamın menisiyle kaygan ve yapış yapış ve aramızda kayıyor. Zevkimiz ve terimizle karışıyor.

Bir yatakta üç kişi değiliz.

Biz doruk noktasını bulan iki kişi değiliz. Biz
biriz.

FIFTEEN

JD birkaç dakika sonra, "Benimle yıkan, Blue," diyor. "Yapış yapışsın, bebeğim."

O kadar yorgunum ki, onu görmezden geliyorum. Ama sonra Blue'yu kucakladı ve onu banyoya taşıyor. Birkaç dakika sonra duş başlıyor ve kendimi neler olup bittiğini duymak için zorlarken buluyorum.

Tahmin edebiliyorum tabii ki. JD tek gecelik bir adam değil. Bu kadarını biliyorum. Onunla tekrar yatacak ve bu beni kızdırıyor.

Yorganı üzerimden atıyorum ve odanın öbür ucuna, banyonun açık kapısına doğru yürüyorum. Buhar aynayı ve cam duş kapısını buğulandırıyor, bu yüzden fazla bir şey göremiyorum. Ama görmeme de gerek yok. Kız onun önünde diz çökmüş.

Duşun kapısını açıyorum ve iki çift göz de bana dönüyor. JD sırtıyor, sanki uzak duramayacağını biliyormuş gibi. "Çok geç kaldın, kardeşim," diyor, Blue aletini boğazının derinliklerine alırken boğazından küçük bir inilti geliyor. Ama sonra JD rahatlıyor ve dikkatini tekrar bana çeviriyor. "Bu sefer oturman gerekiyor." Başını duşun uzak tarafındaki fayanslı banka doğru sallıyor.

Omuz silkiyorum ve banka oturuyorum. "Benim için fark etmez," diyorum ona. "Bu benim her zamanki manzaram zaten. Tek kullanımlık kızlar para için senin aletini emerken ben izliyorum."

JD'nin gülümsemesi duraksıyor ve kız şey söyleyecekmiş gibi başını sallamayı kesiyor. Ama sonra JD elini kızın başının tepesine koyuyor ve eğiliyor, aleti sırtından damlayan su gibi kızın ağzından düşüyor.

"Aldırma ona," diyor. Sonra onu dudaklarından öpüyor ve ayağa kalkıyor. Başını yukarı kaldırıyor ve lanet olsun, mavi gözlerinin bana öyle baktığını görmek için şu anda bin dolar verirdim. Çünkü ne düşündüğünü biliyorum. Hepsinin düşündüğü aynı şey.

Onları kullanıyor. Onlara herkesin içinde sakso çekmeleri için para ödüyor. Ağzından çıkan her şey yalan. Ve onlar da bunu biliyor.

Ama ona kralıymış gibi bakıyor.

Adam ona gülümsüyor ve kadın yatışmış bir şekilde devam ediyor. Sonra JD gözlerimin içine baktı. "Bana orada kibar olmamı mı söyledin?" Yatak odasını işaret etti.

Ona cevap vermiyorum. Verdiğimi biliyor.

"Şimdi sende. Senin olabilir ama o beni istiyor."

"O zaman ben neden buradayım?" Bu ciddi bir soru. Kuralımızı çiğneyip onu alabilir. Onunla bu yüzden kavga etmeyeceğimi biliyor. Bir kız için olmaz. Böyle bir şey olmayacak.

"Çünkü onu istediğini biliyorum. Ve bir kez olsun, Ark, istediğini elde ettiğini görmek istiyorum."

"Bu da ne demek oluyor?"

Mavi'yi dudaklarından öpmek için tekrar çömeliyor. "Biraz dönelim bebeğim. Böylece Ark izleyebilir." Adam sabunu alırken Mavi vücudunu benimkine yanaştırıyor.

Ve sonra istediğimi alıyorum. JD'nin bana verdiğini alıyorum. Çünkü gözleri kalkıyor ve benimkilerle buluşuyor. Buraya gelirken hissettiğim kötü niyetin hiçbirisiyle bakışlarımı tutmuyor. Bakışlarımı güvenle tutuyor.

Arkama baktım. Dikkati benim üzerimde, JD'nin değil. Ama JD onun durmasına aldırıyor gibi görünüyor, çünkü parmakları klitorisiyle oynuyor ve gözlerinin yarıya inmesine neden oluyor. Ve dediğinde, "Mastürbasyon yap, dostum. Başlamamı bekliyor." dediğinde bir kez daha o duyguya kapılıyorum.

Bu iyi sonuçlanmayacak.

Ama güvenilir bir kızın, en iyi arkadaşımın ve kaya gibi sert bir sakin büyüüne kapıldım. Kendime engel olamıyorum. Elimi şaftımda aşağı yukarı hareket ettirmeye başladım. Başparmağım ıslak ucumun üzerinde yukarı doğru kayıyor ve sonra avucum uzun, yavaş vuruşlarla uzunluğumdan aşağı kayıyor.

Blue'nun gözleri hareketlerimdeyken birkaç pompa ve ben ölüyorum. JD'nin parmakları şimdi tamamen onun içinde ve göğüslerini sabunlarken sırtını eğiyor. Parmaklarını geri çekiyor, altına uzanıyor ve onu yukarı kaldırıyor.

iki eliyle kışını kavırıyor. Bacakları adamın kalçalarını sarıyor ve adam hızlı bir hamleyle kadının içine giriyor.

Nefes nefese kalıyor, tırnakları adamın omuzlarına batıyor. Sonra yavaşlıyor ve birkaç dakika boyunca onu bu şekilde beceriyor. "Sert mi yoksa yavaş mı seviyorsun Mavi?" diye soruyor.

"İkisi de," diye fısıldıyor.

"Sert mi yoksa yumuşak mı seviyorsun?" "İkisini de."

"Benden mi hoşlanıyorsun, ondan mı?"

Mavi gözlerini açıyor ve önce bana, sonra ona bakıyor. "İkisine de."

"Neden?"

Sorusu onu ve beni aynı anda durduruyor. "Neden?" diye soruyor.

Adam başını sallıyor. "Neden ikisi birden? Neden sadece biri değil?"

Bana bakıyor ama ona yardım edemiyorum. Çünkü ben de ilgileniyorum. Bakışlarını tekrar JD'ye çeviriyor, onu o kadar yavaş beceriyor ki artık sadece zar zor fark edilebilen bir gıcirtı. "Çünkü etrafımın sarılmasına ihtiyacım var. Her iki taraftan da tutulmaya ihtiyacım var. Etrafım sarılmadıkça kendimi güvende hissedemem."

Bunun ne anlama geldiğini bilmiyorum ama JD biliyor olmalı çünkü onu dudaklarından öpüyor. Uzun, şefkatli bir öpücük. Genelde öptüğünü görmediğim bir öpücük. Filme aldığımız kızları öptüğünde, her zaman sert ve talepkâr olur.

Ama Blue ile ilgili her şey yumuşak.

Ve normalde yumuşak olmayan JD, o anda onun için yumuşak olmaya karar verir. Teslim oluyor. Bunu görebiliyorum.

Mastürbasyon yapmayı bırakıp sadece onları izliyorum.

Blue da ona uzun, tutkulu bir öpücükle karşılık verir. Hâlâ sadece JD'nin kışının altındaki elleri tarafından tutulan vücudu yavaşça JD'nin kalçalarıyla birlikte hareket ediyor.

Onları sevişirken izliyorum.

Ve JD içine boşaldığında, başını geriye atmıyor ve serbest kaldığını haykırmıyor. Başını onun omzuna yaslıyor ve ağlıyor.

Ayağa kalkıp duştan çıkıyorum, yolda bir havlu alıyorum. Tam dışarı çıkıp odama dönmek üzereydim ki konuşmaya başladılar. Sözleri banyonun duvarlarında yankılanıyor.

"Paylaşmak istediğimiz için mi?" JD sorar. Kadın hayır diyor olmalı, çünkü JD "O zaman ne?" diye soruyor.

Burnunu çekiyor ve uzun bir sessizlik oluyor. Açık banyo kapısına doğru geri yürüyorum ve onun küçük sesinin anlamlandırmaya çalışmasını dinliyorum. "I

benden nefret etmesini istemiyorum."

JD gülüyor. "Tatlım, sana karşı kötü hisleri var. Senden nefret etmesine imkan yok."

Birkaç dakika daha konuşma var. JD'den güvenceler. Hatta sözler. Ve sonra su kesildiği anda JD'nin ona söylediklerinin doğru olduğunu kabul ettiğini gösteren bir sessizlik.

Derin bir nefes alıyorum ve havlumu yere bırakıyorum. Zaten neredeyse kuru sayılırdım. JD'nin yatağına girip yüzüstü yatağa uzanıyorum ve kafamda çalan tüm uyarı zillerini bir kenara itmek için kendimi zorluyorum. Çünkü JD haklıydı.

Kötü durumdayım.

Onu istiyorum ve ne şekilde olursa olsun onu alacağım.

Birkaç dakika sonra banyonun ışığı kapanıyor ve oda karanlığa gömülüyor. Yanımdaki yatağa tırmanırken sessizler ve JD onu kendine çekerken kızın sıcak teni benimkine dokunuyor.

Yapabildiği için şu anda onu kullanıyor ve öfkenin yeniden yükseldiğini hissediyorum.

Ama sonra minik eli karanlıkta benimkini buluyor ve tutuyor.

Sıkıyor. Ben de sıkıyorum.

SIXTEEN

JD'nin nefesi enseme bir fısıltı gibi. Bir fısıltının yaptığı gibi oyalanıyor ve sonra yaramı öpüyor.

Gözlerimi açtım. Ark yatakta uyuyor. Göğsü yükseliyor ve JD'nin tenimi okşadığı küçük hava puflarıyla aynı ritimde düşüyor. Ark'ın siyah saçları bir gözünün üzerine düşüyor, yanağı yatağa dayanmış. Yastık kullanmıyor ve bu nedense ona uyuyor - Ark'ın herkesin kabul ettiği bir konfor olmadan uyumayı tercih etmesi. Bu da boynundan sırtının alt kısmındaki çukura kadar uzanan çizgiyi olması gerekenden daha düz hale getiriyor. Bir kolunu bana doğru uzatmış, çenemin altına sıkıştırdığı benimkinden sadece birkaç santim uzakta. Avuç içi beyaz çarşafın üzerine bakıyor ve ben onu tutup asla bırakmamaktan başka bir şey istemiyorum.

JD'nin öpücükleri dikkatimi yeniden topluyor. "Hey," diyor, tam kulağımın yanında, böylece ses kabuğun kıvrımına takılıyor. Yakalandı. Belki de JD bana biraz ilgi gösterirken Ark'ın uyumasını sağlamak için.

"Hey," diyorum ben de aynı ihtiyatla. "Dün gece seni ağlattığım için özür dilerim."

"," diye ısrar ediyorum.

Buna bir şey demiyor. Henüz konuşmaya hazır değilim ve o da beni zorlamayacak. Dün gece ben ağladıktan sonra böyle dedi. Konuşmam için beni zorlamayacak. Ve bu bir mucize gibi hissettiriyor. Tam da en çok ihtiyacım olduğu anda, benden daha fazla sırrı olan iki insanı nasıl buldum?

Cevabı biliyorum ama inanmayı reddediyorum. İnanmayacağım. Olan onca şeyden sonra olmaz.

JD'nin sözleri kesiliyor ama elleri daha yeni dolaşmaya başlıyor. Kaçışından önceki geceden beri her yerim ağrıyor. İkinci gün her zaman daha kötüdür. Sanki ceza tanrıları ilk gün seninle dalga geçiyor. Çünkü o kadar da kötü olmadığını düşünmeye başlıyorsun. Bir hafta boyunca topallamayacağınızı ya da boğazınızdaki morluklardan nefes almakta zorlanmayacağınızı düşünmeye başlıyorsunuz. Ya da sırtınızdaki açık yaraların kabuk bağlamadan önce günlerce irin akıtmayacağını.

Ama ceza tanrıları acımasızdır. Çünkü ilk günü katlanılabilir hale getirmelerinin tek amacı, ikinci gün sizi tekrar aşağı çekmek için sizi inşa etmektir.

Tüm vücudum acıyor ama JD'nin dokunuşu yumuşak ve yatıştırıcı. Beni tekrar becermeye çalışmıyor. Beni boşaltmaya bile çalışmıyor. Sanki biliyor gibi. Boynumun arkasındaki dağlama izini fark ettiğine göre bir fikri olmalı.

"Bunun ne anlama geldiğini biliyor musun?" diye soruyor, sesi hâlâ çok alçak. "Bu marka mı?"

Başımı sallıyorum. Tabii ki. İlk gün her şey açıklanmıştı. "Sonsuzluk."

JD bununla ilgilenirken sırtımın üst kısmında uzun ve sıcak bir nefes hissediyorum. "Herhangi bir şey gördün mü?"

"Hayır."

Birkaç saniyeliğine konuşmayı kesti. Belki de onu şaşkına çevirdim. Ya da belki bunu gerçek olarak kabul ediyor. Ya da belki bunun çok fazla olduğunu biliyordur.

Ondan sonra o kadar uzun süre sessiz kaldık ki, tekrar uyumak istediğini anladım.

Ama sonra yumuşak dokunuşları yeniden başlıyor.

Bir parmak ucu belirgin kaburgalarımın aşağı yukarı geziniyor.

içleri kalça kemiğimi kavırıyor. Dudakları sırtımdaki yaraları okşuyor.

Her parçası acıtıyor. Hepsi aynı şekilde değil. Ama her parçası acıyor. Kemikler bana ne kadar yetersiz beslendiğimi hatırlatıyor. Bu iki güzel adam bende ne buluyor olabilir? Bir deri bir kemik kalmış bedenimin ötesini nasıl görebiliyorlar? Ve sırtımdaki öpücükler çok acı verici. Bir gömlek giymek, ne kadar bol olursa olsun, yaptıklarını hatırlatacak.

Sonra elleri kığımın kıvrımlarını hafifçe okşadı. Dün gece onu tutkuyla kavrayan ve bana unutturan eller.

Ağladığımı benden önce anlıyor. Beni kendine doğru çeviriyor ve sarılıyor.

Ama acıyor. Her şey acıyor ve ben daha çok ağlıyorum. "Lütfen dur," diye yalvarıyorum. "Lütfen artık bana dokunma." Sadece hareketsiz yatmak ve unutmak istiyorum. Hiçbir şeyin hatırlatılmasını istemiyorum. İyi değil. Ne de kötü. Hiçbir şeyin.

JD birkaç dakika boyunca hâlâ yanımda duruyor ama sonra kalkıp giyiniyor ve yatak odasından çıkıyor. Birkaç dakika sonra ön kapı çarptı.

Gözlerimi rahatlatarak kapatıyorum ve ağlamayı yavaşlatarak aceleye getirilemeyecek küçük hıçkırıklara dönüştürüyorum. Kendi güzel zamanlarında duruyorlar ve unutmak için kendime izin vermekten başka yapabileceğim bir şey yok.

Birkaç dakika sonra Ark, "Bir keresinde bu altın maymunu görmüştüm," diyerek beni mutlu yalnızlığımdan uyandırdı. "Birkaç yaz önce hayvanat bahçesindeki kafesinden kaçmıştı. JD ve ben işlerimizi yeni yeni yoluna koyuyorduk. Hayvanat bahçesinde bir sahne çekiyorduk." Kıkırdamak için durdu. "Berbat bir durum, anlıyorum. Ama beni henüz yargılama, Blue. Çünkü ben çok katmanlı bir adamım. Ve her şeyi bir sebep için yaparım."

Vücudumu çeviriyorum, acının bir saniyeliğine beni ele geçirmesine izin verirken yüzümü buruşturup inliyorum. "Bunun maymunla ne alakası var?"

Bana gülümsüyor ve kara gözleri bir an için yumuşuyor. JD'den daha yaşlı, bu çok açık. Gözlerinin etrafında endişe çizgileri var. Ve bana her şeyin kontrolünün onda olduğunu hissettiren bir bakışı var. Belki de her şeyi. "Hala hayvanat bahçesinde olduğunu düşünüyorlardı, bu yüzden o gün tüm müşterilere gözlerini dört açmalarını söylüyorlardı. Kamu hizmeti duyurusu gibi. Çeşitli hayvanlara giden tüm kesişen yollarda durup kayıp altın maymun hakkında konuşuyorlardı. Onu yakalamak için çaresizdiler. Eğer parktan çıkarsa, muhtemelen Colorado Bulvarı'nda bir araba çarpacak ya da evcil hayvan olarak satılmak üzere kapılacaktı."

Ona bakıyorum, maymunu bulup sattılar mı diye merak ediyorum.

Ne düşündüğümü biliyormuş gibi tekrar gülümsüyor. "Ama parktan dışarı çıkmadı. Ve JD, ben ve filme çektiğimiz kız altın maymunu gerçekten bulduk."

"Neredeydi?"

Gülümsemesi kesiliyor ve ifadesi hüzünleniyor. "Sadece bir ağaçta oturuyordum. Kapanış saatiydi ve bir aile parkında JD'ye sakso çeken bir kızı filme aldığımız için pislik olsak da, en azından bunu gece geç saatte yaptık. Kafamı kaldırıp baktığımda, ışık kirliliğini azaltmak için şehrin her yerinde kullandıkları sarımsı sodyum lambalardan biriyle aydınlatılmış olduğunu gördüm. Bu yüzden..." Durdu.

Sanki düşünüyormuş gibi. Sanki şu anda o altın maymunu hayal ediyor. Tekrar görüyormuş gibi. "Başının etrafında bir hale gibiydi."

"Güzel miydi?"

"Hayır, Mavi. Maymun hastaydı sanırım. Tıbbi tesise götürülürken kaçtı ve biz de onu o ağaçta bulduk."

"Oh."

"Kanser olduğunu ve çok acı çektiğini düşündükleri için onu ötenazi için götürdüklerini söylediler."

Dikkatim onun hikayesinde. İstesem de başka tarafa bakamıyorum. "Ne dedin sen?"

"Ne dediğimi sanıyorsun?" Gözleri bir an benimkileri arıyor. Sonra uzun bir nefes verdi. "Onun kurtarılmaya değmeyeceğini söylediler. Tedavi uzun sürecekti ve olasılıklar iyi değildi. Pahalıymış." Omuz silktilti. "Bu yüzden JD ve ben altın maymunu evlat edindik. Onu kurtarmak ve ihtiyaç duydukları yeni bir makineyi almak için yüz bin dolar bağışladık... bir şey için. Ne olduğunu bilmiyorum."

"Yaşadı mı?"

"Önce onu yakalamaları gerekiyordu. Bir ağacın tepesindeydi. Acı içindeydi. Aşağı inmekle hiç ilgilenmiyordu. Hiçbir yiyecek onu ikna edemedi. Bir ağları vardı ve bakıcısı onu çağırıyordu. Ama o can havliyle ağacın tepesindeki dala tutunmuş."

Bana bakıyor ve ifadesi tekrar yumuşuyor. Bu hikâye hakkında içimde kötü bir his var. "O öldü, değil mi?"

"Aşağı indi ama güneş doğana kadar inmedi. Aşağı indi. Çok yavaşça. Çok acı çekiyordu. Ama aşağı indi ve küçük maymun ellerini bakıcının koluna doladı ve... teslim oldu."

"O öldü," diyorum duygusuzca.

"Hayır, Mavi. O bize teslim oldu."

Nefes alamıyorum.

"Teklifimizi kabul etti. Ona yardım etmemize izin verdi. Ve evet, bu onu hasta eden, rahatsız eden ve muhtemelen ölmüş olmayı dilemesine neden olan pek çok şeyi içeriyordu. Ama onu kurtarmamız için bize güvendi."

"Kurtardın mı? Onu kurtardın mı?"

"Bugün hala hayatta. Kimse . Ve lanet olsun, ilk geceden sonra JD ve ben o parayı teklif ettiğimiz için kendimizi tekmeliyorduk. Paramız vardı ama o zamanlar para bizim için yeniydi. Parayı çekiyorduk ve

getirisi büyüktü. Ama yine de rüya gibi geliyordu. Sanki gerçek değilmiş gibi. yüzden para o zamanlar şimdi olduğundan daha önemliydi."

"Bu sadece onu vermenin daha büyük bir fedakarlık olduğu anlamına geliyor."

Başını sallıyor. "Evet, biliyorum. Ama şu anda bu şekilde yardım etmek bizim için o kadar riskli olmasa da, yine de samimi bir teklif."

"Bir maymundan , değil mi?" Omuz silkiyor.

"Bunların hepsini uydurdun, değil mi?"

"Onun adı Ophelia. Bir gün seni onu görmeye götüreceğim."

"Neden bana yardım ediyorsun?"

"Neden yardıma ihtiyacın

var?" Ona başımı

sallıyorum.

"Bunu bana itiraf ettiğinizde, size neden yardım ettiğimizi söyleyeceğim."

Sonra yorganı atıyor ve bacaklarını yataktan dışarı sallıyor. O da benim gibi çıplak ama bu konuşmadan sonra farklı hissediyorum. Yatağın etrafında dolaşmasını izliyorum, diğer tarafa gelip pantolonunu alırken onu görmek için bedenimi çeviriyorum. Aleti kalkmış, eliyle tutup kotunun içine sokarken bana bakıyor ama sadece fermuarı yarıya kadar çekip düğmeyi açık bırakıyor. "O hikâyedeki maymun sen değilsin, Blue. JD."

Ve sonra beni yalnız bırakarak yatak odasından çıkıp gitti. Beş dakika önce tek istediğim bu iki yabancı adamın çelişkili düşüncelerimi kendi başıma çözmeme izin vermesi olsa da, kendimi yalnız hissediyorum.

Ve bir süre sonra, kalkıp bana bir hikaye anlatan adamla, benim de ona bir hikaye anlatmamı isteyen adamla konuşmak için cesaretimi topladığımda, ön kapı tekrar çarptı.

Sanırım dilekler gerçek oluyor.

SEVENTEEN

Alışveriş merkezindeki bir butiğe uğrayıp tezgâhtar kızla Blue için birkaç kıyafet hakkında sohbet ettikten sonra otobüs durağına **gidiyorum**.

Her zaman otobüs geri dönüyor. Neden buraya baktığımdan emin değilim. J.D.'yi bulmam gerektiğinde, ilk olarak buraya geliyorum. Otobüsten indiğim gece oturduğu beton duvarın üzerine oturdum. Kafası güzeldi. Açlıktan ölüyordum. Orada olmayan bir kızla konuşuyordu.

Keş JD.

Yıllar boyunca pek çok insan bana nedenini sordu. Neden o?

Ama neden o değil? Neden sadece iyi aday olan insanlara yardım edelim? Bunu hak eden çok daha fazla hayvan varken neden ölmekte olan bir maymunu kurtarmakla uğraşalım?

Hak etmek ne anlama geliyor ki?

Pazartesi sabahı olduğu için otobüs terminali kalabalık. Çoğu insan işe gidiyor ama bu benim hafta sonum. JD ve ben perşembeden pazara kadar çalışıyoruz. Eğer her şey yolunda giderse -ki çoğu hafta öyle oluyor- Perşembe, Cuma ve Cumartesi günleri film çekiyoruz, Pazar günü de kurguyu yapıp teslim ediyorum.

Bu hafta üç çekim günü için de kızları ayarladık. Ama bu gelecekleri anlamına . Son zamanlarda neden bu kadar çok şov yapmadığımızdan emin değilim ama artık eskidi. Bu işi bırakıp yoluma devam etmek için sabırsızlanıyorum.

Tanıdığım bir fahişenin otobüs durağından çıktığını görüyorum ve ıslık çalıyorum. "Gölge!" Ona el sallıyorum.

Sigarasından uzun bir nefes çekiyor, muhtemelen ne istediğimi merak ediyor. Belki de JD'ye sakso çekmesi için ona para verip vermeyeceğimi merak ediyordur. Ama biz fahişelerle çalışmayız. Sağlık testlerini geçemezler.

Shadow bunu biliyor, bu yüzden tereddüt ediyor. Onu iş için istemiyorum, o zaman başka bir şey için istiyor olmalıyım.

Elindeki sigarayı bırakıyor ve üç santimlik topuklu ayakkabısının burnuyla söndürüyor, sonra iki tarafa da bakıp caddenin karşısına geçerken el sallıyor. Kısa eteği altın renginde ve kışını zar zor örtüyor, üstü ise kolsuz, siyah ve altın payetlerle süslü. "Onu görmedim," diyor kaldırıma çıkarken. "Buraya sadece JD'yi aramak için geldiğini biliyorum ve onu görmedim."

Başımı salladım. "Tamam. Haber verdiğin için teşekkürler."

"Dur bakalım şekerim. Onu görmediğimi söyledim. Ama ilginç bulabileceğin bir şey duydum."

Şüphelenmeye zahmet etmiyorum. Shadow biraz para istiyor ve doğrusu, sırf karşıdan karşıya geçtiği için ona verirdim. O yüzden elinde ne varsa alacağım. Cebimden bir tomar banknot çıkarıp üç tane yirmilik sayıyorum. "Biraz kahvaltı al, Shadow. Çok zayıfsın."

Gülümsüyor ve bir dişinin eksik olduğunu fark ediyorum. Tam önünde değil ama biraz yan tarafta. "Sen her zaman tatlı dilli biriydin, Ark."

Suçluymuşum gibi ellerimi kaldırdım.

"Her neyse, Charlie'den geliyordum ve bazı adamların senin hakkında konuştuklarına kulak misafiri oldum."

"Ben mi?" Charlie onun pezevengi. Köşedeki adamlardan biri de değil. İşini bilen bir adam.

Bir sigara daha çıkarıp yakıyor ve uzun bir nefes çekerek acele etmiyor. "Uh-huh. Ben onunla konuşurken biri aradı. Ona bir kızın kaybolduğunu ve Charlie'nin bu konuda bir şey bilip bilmediğini söylediler. Charlie de JD ve Ark'la konuşmamı çünkü sokak kızlarını takip ettiğinizi söyledi."

"Onu kimin aradığını biliyor musun?" İlgisizmiş gibi davranarak sordum.

"Hayır," diyor. "Charlie isim söylemeden telefonu kapattı. Ama çok kibar konuşuyordu. İçgüdülerim ondan daha önemli biri olduğunu söylüyor."

"Tamam. Bunun için teşekkürler Shadow. Sanırım önemli bir şey olursa benimle temasa geçecektir."

Bana yeni gülümsemesini gösteriyor. "Ne zaman istersen, şekerim."

"Dişine ne oldu?" eksik dişi işaret ediyorum ama gülümsemesi hemen kayboluyor.

"Bir şey yok. Sadece bir yanlış anlaşılma."

Ona gülümsüyorum. "Tamam Shadow. Güvende kal."

"Sen de tatlım." Ama o çoktan gitmişti.

Bir süre daha duvarda oturup bu bilginin ne anlama gelebileceğini anlamaya çalışıyorum. Mavi kaçıyor, bu kesin. Ve ona şiddet uyguladılar. Dayak, işkence, belki de tecavüz. Kimliği ellerinde. Onu mal olarak işaretlemişler. Ve evini aramaya korkuyor.

Buna JD'nin dört yıl önceki kayıp kız arkadaşını da eklerseniz, bunun bir anlamı olur.

İlk günlerde, para akmaya başlamadan önce, JD ve ben çok . Onu temizlemek haftalar sürdü ve iki düzine kadar nüksetti. Onu rehabilitasyona her götürdüğümde, bana neden rahatsız olduğumu sordular. Ben de onlara hep aynı şeyi söyledim. Çünkü başka kimse yapmaz.

Herkesin bir geçmişi vardır. Herkes bir şeytandan ya da başka bir şeyden kaçıyor. Herkesin ikinci bir şansa ihtiyacı vardır. Eğer dışarıda her şeyi berbat etmemiş ve ikinci bir şansa ihtiyaç duymayan biri varsa... o kişi henüz yaşamamıştır.

Ve dört yıl sonra, onu depresyonundan, bağımlılığından ve kendinden nefret etmesinden çekip çıkarmak ve ona hayatının fırsatını vermek için harcadığım çabadan bir an bile pişman değilim.

Çünkü JD ne olursa olsun, zeki biri. Ve bu şansı kullandı. Hayatına devam etti. Benimle filmler yaptı. Benimle para kazandı. Hayatına devam etmekten fazlasını yaptı. Yükseldi.

Ama o yara...

Dün gece saçını kaldırdığında yüzünü gördüm. Dört yıl önce bu beton duvarın önünde kışına tekme yememek için elinden geleni yapan o çocuk gibi bana baktığını gördüm.

Bu sefer cevap bekliyor.

Ve benden onları yakalamama yardım etmemi bekliyor.

Kalkıp çatı katına doğru yürümeye başlıyorum ve caddenin karşısında bir eczane görüyorum. Karşıya geçip Blue için mutlaka ihtiyaç duyacağı bir şey almak üzere içeri giriyorum.

EIGHTEEN

Elbisemi çöpte buldum. Tekrar giyeceğimden değil. Cehennemden çıkmış gibi görünüyor. Ama başka kıyafetim olmadığı düşünülürse, yıkamak isteyip istemediğimin sorulması hoş olurdu.

Yine de bir şey buldum. Dolabında JD'nin eşofmanları ve bir tişörtü var. Ama pantolonu o kadar çok kıvrırmak zorunda kalıyorum ki, tişört göbeğimin üzerinden dışarı taşıyor. Aynaya baktığımda hamile gibi görünüyorum ve bu çok canımı yakıyor.

Eşofmanları açıyorum ve mutfağa doğru ilerlerken onları tutuyorum. Dün gecedan kalan dağınıklık hâlâ duruyor, ben de temizlemeye başlıyorum. Bulaşık makinesini tam doldurup kapatıyordum ki kapı açıldı ve Ark içeri girdi.

Anahtarlarını antredeki küçük masanın üzerine atıyor ve deri ceketini asıyor. Üzerinde manşetleri rahatça kıvrılmış beyaz düğmeli bir gömlek var. Yakasında da bir kravat var ama gevşek.

Gözlerimi kısarak bakıyorum. Bu bir moda ifadesi mi? Yoksa gerçekten iş nedeniyle mi beyaz gömlek ve kravat takıyordu?

"Ne?" diye soruyor, açık mutfağa bakarak.

Başımı sallıyorum ve tezgahları silmeye başlıyorum. Tezgâha konsantre olmaya çalışırken ayakkabılarının -elbiseli olduğunu fark ediyorum- yere vurduğunu ve hemen sağımda durduğunu görüyorum.

Ona bakmak için başımı biraz kaldırıyorum. "Ne?"

Tezgâhın üzerine bir paket atıyor. "Senin için. Dün külotunda hiç doğum kontrol hapı görmedim. Ve ikimiz de senin içine boşaldık. Yani..."

Pakete baktım. "Nedir bu?" Ona baktığımda şaşkındı. "Ne?"

"Ertesi gün hapı. Hiç kullanmadın mı?"

Konuşmak için ağzımı açıyorum, sonra hemen kapatıyorum ve temizliğe geri dönüyorum. Oraya gitmeyeceğim bile. "Teşekkürler. Burada işim biter bitmez alacağım." Ama hareket etmiyor. Tekrar yukarı bakmadan önce birkaç saniye daha bekliyorum. "Ne?"

Koyu renk gözlerini kısarak bana bakıyor. "Sen hizmetçi değilsin."

"Biliyorum. Ben sadece..." Omuz silkiyorum. "Sadece yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Seni dışarı atmayacağız. Yardım etmesen bile."

"Tamam," dedim uysalca.

"Yemek yemelisin. Sonra da yatağına dön. Sen..." "Dayak mı?" Söylemediği kelimeyi ben dolduruyorum.

"Sanki birinin sana karşı daha dikkatli olmasına ihtiyacın varmış gibi."

Bu sefer kafamı kaldırdığımda çoktan uzaklaşmıştı. "Bir şeye ihtiyacın olursa ofisimde olacağım. Oh-" Durdu ve ofisinin girişinin hemen dışında omzunun üzerinden baktı. "Bu akşam yemeğe çıkıyoruz."

"Kim?" Aptalca soruyorum, çünkü bunu anlayabiliyorum. "Ne giyeceğim?" Bu daha iyi bir soru.

"Sen. Ben. JD. Güzel bir yemekte her şeyi açık açık konuşacağız. Medeni insanlar gibi konuşacağız. Paketlerim geliyor. Geldiklerinde lütfen ofisime teslim edin."

Ofisine geri dönüyor ve içeri giriyor. "Ark," diye seslendim. "Ya JD geri gelmezse?"

"Ona mesaj attım. Yani yapacak. Eğer yapmazsa seni kendime saklayacağımı söyledim."

Sonra Ark ofisine giriyor ve kapıları kapatıyor.

NINETEEN

Masamda oturup saatlerce onun resimlerine bakıyorum.

Saatler.

Duvardaki saat bu adımı atmama saniyeler kala ilerliyor ve bunun doğru bir seçim olup olmadığını düşünmeden edemiyorum. Dört yıldır bu adamım. Başka türlü olabilir miyim? Bundan sonra bir hayat hayal edebilir miyim? Yaptığım şeylerin yanlış olduğunu bile fark etmeyecek kadar içine gömüldüğüm bu işten uzakta?

Kimse seks satmak için yola çıkmaz. Bu arzulanan bir şey değildir. Olur böyle şeyler. Bir fırsat, belki. Bazıları için bir şans. Diğerleri için ileriye giden bir yol.

Kızlardan faydalaniyor muyum? Evet. Bunu biliyorum. Onlara, herkesin içinde diz çöküp JD'nin aletini şeker gibi yaladıkları on dakikalık bir video karşılığında para teklif ediyoruz.

Ama ben her zaman bunu rasyonalize ettim. Belki de paramız bir hafta daha bebek bakıcısına yeter? Ya da arabalarını tamir eder? Ya da ailelerini besliyordur?

Belki de bir kızı kendimden daha tehlikeli yırtıcılardan uzak tutmaya yardım ediyordumdur?

Ya da değil.

Onlara paranın tadına baktırmanın hayatlarını mahveden bir uyuşturucu olması çok daha muhtemeldir. Ortaya çıkmayanlar... işte onlar akıllı kızlar. Onlar benim ne olduğumu görenlerdir ve biraz temiz hava aldıklarında ve paranın kokusu gerçeklik rüzgârıyla üzerlerinden uçup gittiğinde akılları başlarına gelir.

Seks satmak
edepsizliktir. Seks
satmak iğrençtir. Seks
satmak kazançlıdır.

Ve bundan zevk alıyorum.

Kendimden ne kadar nefret etsem de, bundan zevk alıyorum. JD'nin yaptığı takip hoşuma gidiyor. Barda oturduğum yerden, kameram yaklaşırken onu izlemek hoşuma gidiyor. Bazen, eğer şanslıysak, o ilk buluşma altın değerindedir. Onu filmlere ekliyorum. Bunlar internette her zaman, rastgele bir kızın ara sokakta ona sakso çektiği filmlerden daha çok tıklanıyor.

Paranın çok iyi olduğunu anladığında kızı uzaktan görmeyi seviyorum. Fırsat çok kısa sürdü. Yankıları çok uzakta.

Bunu sevdim. Çünkü satmak istemedikleri bir şeyi satın alıyoruz ama bizi geri çeviremiyorlar.

Bunun için ben pisliğim. Bunu kabullenmeye başladım. Cehennem, ben tüm ama kucakladı

o.

Benim adım Ark ve seks satın alırım.

Ama mavi gözlü bir kız dünyamı alt üst etti ve ben Nasıl olduğunu bile bilmiyorum.

Ve şimdi bu resimleri ekranda gördüğüm için daha fazla iğrenemezdim ama yine de çok mutluyum. Onları elde etmek için şeytana her ne sattıysam, buna değdi. Kesinlikle değdi.

Photoshop'ta görüntülemek için en iyi beşini seçerek tekrar gözden geçiriyorum. Önce kafalarımızı kırıyorum, böylece sadece belden aşağımız görünüyor. Pislik olduğumu dünyaya ilan etmeme gerek yok.

Ayrıca, onun internette görünmesini istemiyorum. En azından yüzünün. Onun yüzü bana ait.

Onun vücudunu paylaşacağım. JD ile burada, çatı katında. Anonimliğin güvenliğinden dünyayla. Bir Tumblr blogunun kişisel olmayan mesafesinden.

Bunu neden yapayım ki? Eğer istiyorsam, neden paylaşayım ki?

JD'ye hayır diyemem. Bunu reddetmek mümkün değil. Şimdi olmaz. Onun yarasını gördükten sonra olmaz. Tekrar aramak için bu arzuya sahipken olmaz.

Evde kalması gerekiyor. Unutmaya ihtiyacı var. Kaybettiği kızın yerini bu kızın almasına izin vermeli.

Çünkü eğer ... eğer ve tekrar o yola girirse...

Şu anda bunu düşünemem. Üçümüzün bu görüntüleri bana bakarken olmaz.

Mavi ne yazık ki terasta güzel, vücudu aramızda. Ellerimiz bacaklarının arasında.

JD kendi arzularının içinde kaybolmuştur ve hâlâ kızın ensesindeki, tüm dünyasını alt üst edecek yara izinden habersizdir.

Ve yağmur. Blue'nun yüzünden akan çizgili makyaj. Elbise, çıplak ayaklar... Hepsi *yardıma ihtiyacım* olduğunu söylüyor.

"Size yardım edeceğim," diye fısıldıyorum ekrandaki kayıp insanlara.

Kapı çalınıyor, ben de isteksizce gözlerimi bilgisayarımın ayırıp kapıya yöneliyorum. "İçeri gel."

Mavi beliriyor, sanki rahatsız ettiğim için ona bağıracağımdan korkuyormuş gibi kafasını kapı aralığından uzatıyor. "Özür dilerim-"

"Olma." Ben gülümsüyorum, o gülümsüyor. "Teslimat mı?" Başını sallıyor. "Evet, şu anda yoldalar. Onlara söyleyeceğim-"

"İçeri gel, Mavi. Kanepeye otur ve beni bekle." Ayağa kalktım ve kapıya doğru yürüdüm. Sanki çıldırıp ona vuracaktım gibi bana bakıyor. Koluna dokunuyorum ve bir nefes veriyor. "Otur." Biraz ısrar edince oturdu. Kanepeye doğru yürüyüp oturuyor, ellerini kucağında birleştiriyor ve başını eğip yere bakmamak için elinden geleni yapıyor. "Bekle," diye emrediyorum.

Başıyla onaylıyor ve ben de çıkıp ön kapıya doğru yürüyorum ve gelen asansörün sesiyle kapıyı açıyorum. "Ofisime lütfen," diyorum kadına. "Oturma odasının diğer tarafında ve sürgülü kapılardan geçin. Takım elbise askısına asın."

Teslimatçı kadın gülümsüyor ve bir profesyonel gibi görevini tamamlamak için ilerliyor, sonra da kapıyı arkasından kapatırken hafifçe başını sallayarak ona uzattığım yirmi dolarlık banknotu kabul ederek çıkıyor.

Ben içeri girdiğimde Mavi hâlâ kanepede oturuyordu, tıpkı ona söylendiği gibi. "Bu geceki giysileriniz," diyorum elimle takım elbise askısında asılı duran giysi torbalarını göstererek. "Hadi, çıkar onları."

Rafin yanına gidip ilk çantanın fermuarını açmaya başladığında masamın kenarına oturuyorum. Bana arkasını döndü ve işte o zaman kanı gördüm.

"Mavi," diyorum, ona doğru yürüyüp kolundan tutarak. "Kanaman var."

Sertçe yutkunur ve ayaklarına bakar. "Biliyorum. Özür dilerim. Hâlâ tazeler."

Üzerindeki tişörtü kaldırıyorum ve yan tarafındaki yaralara bakıyorum. Kanlı değiller, pek sayılmaz. Ama berrak bir sıvı sızıyor ve bu

az miktarda kanla karışarak gömleğinden sızmasına neden oluyor. "Dün neden bu kadar kötü olduklarını fark etmedim?"

"Dün çıplaktım," diyor, gözleri benimkilere kayıyor, sonra tekrar düşüyor. "Bugün kıyafet giyiyorum. Onları ovuyor ve daha da kötüleştiriyor."

Tişörtü başının üzerine kaldırıyorum ve o da tişörtün içinden çıkıyor. "Bu akşam yemeğe gidemezsin. Sırf seni dışarı çıkarabilmek için seni rahatsız etmeyeceğim." Telefonuma uzandım ve JD'yi aradım. Telesekretere düşüyor, ben de aramayı sonlandırıp ona mesaj atıyorum. Bu yemeğin onu her ne yapıyorsa ondan uzaklaştıracağını umuyordum ama görünüşe göre o kazandı.

Mesajı bitirirken ona "Evde yeriz," diyorum. "Kendini daha iyi hissettiğinde kıyafetlere ."

"Ben iyiyim," diyor küçük elini koluma koyarak. "Gerçekten."

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "İyi misin? Lütfen yapma, tamam mı? Deriniz dayaktan sızıyor. Kaburgalarının her yerinde çürükler var. Seni dün sabah yağmurda yalınayak ve üzerinde bir güneş elbisesi varken buldum. İyi değilsin."

"Ne istediğinizi biliyorum ama bunu size veremem. JD'nin aradığı cevaplara sahip değilim ve sahip olsam bile bunu ona söyleyemem."

"Neden?"

"Çünkü onlar kötü, kötü insanlar, Ark. katlanabilirim ama karşılık veremem."

TWENTY

"Tabii ki yapabilirsin," diyor bütün gün kullandığı o iş adamı tonuyla. Dün porno sitesi işleten dalgın bir pislik gibi görünüyordu. Bugün ise milyon dolarlık bir şirketi yöneten bir profesyonel gibi görünüyor.

"Korktuğunuzu anlıyorum ama biz buradayız."

Sadece başımı salladım. "Anlamıyorsunuz. Sana ihtiyacın olan bilgiyi verecek kadar bilgim yok. Sadece bir şey yapılmadan önce kanıtları yok etmeleri için onları uyarmanıza izin verecek kadar biliyorum."

"Kanıt," diye tekrarlıyor. "Bu ilginç bir kelime."

Kollarımı çıplak göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Alçakgönüllülükten ya da utançtan değil, üşüdüğüm için.

Çıplakken giyinik olduğumdan daha rahat olmam üzücü mü?

Ofis koltuğunun arkasından bir battaniye alıp omuzlarıma örtüyor. Yumuşak kumaş yaralarımın değdiğinde irkiliyorum. "Buraya gel," diyor kolumdan tutarak. Beni kanepeye götürüyor ve kucağını sıvazlayarak oturuyor. "Kucağıma uzan, yüzüstü yat."

Söyleneni yapıyorum, hala battaniyeye sarılıyorum. Yerleştikten sonra nazikçe üzerimden kaldırıyor ve bacaklarımın üzerine yerleştiriyor.

Parmak uçları yan tarafıma dokunduğunda hıçkırıklarımı tutmak zorunda kalıyorum. Kesiklerim yüzünden değil ama parmak uçları o kadar hafif ve nazik ki, neredeyse sert olmasından daha fazla acı veriyor.

"Şşşt," diyor. "Tadını çalış. Rahatlamaya çalış. Gözlerini kapat."

Derin bir nefes alıyorum ve verdiğimde omuzlarımı gevşetip bedenimin ağırlığının onun kucağına yerleşmesine izin veriyorum.

Tenimde izler bırakıyor. Her yara izinin etrafında küçük daireler. Yıldızlar. Ve sonra omurgamdan aşağıya, giydiğim eşofmanın bel bandının altına inen uzun, yavaş bir çizgi. Bu tüm vücuduma bir ürperti gönderiyor ve aniden bana verdiği daha fazlasını arzuluyorum.

"Mmmm," diye inliyorum. "Çok iyi hissettiriyor." Hiçbir şey söylemiyor ama eli o bölgeden ayrılıyor ve saçlarımla oynamaya başlıyor. Zevk arzusu beni ele geçirdikçe seksim zonklamaya başlıyor. Erkeklerin beni bu şekilde hissettirebilmesinden nefret ediyorum. En aşağılık piçin bile beni uyarabilmesinden ve daha fazlasını istememe neden olmasından nefret ediyorum. Ama Ark'ın bunu yapabilmesinden nefret etmiyorum. Onunla ilgili hiçbir şeyden nefret etmiyorum. Ondan daha fazlasını istiyorum.

Ön kapı açılıp kapanıyor ve birkaç saniye sonra JD ofisin eşiğinde duruyor. "Burada neler oluyor?" diyor, sanki bütün gün kayıp değilmiş gibi. Ona baktığımda gülümsüyor. Anladığım kadarıyla sıcak ve samimi bir gülümseme. Sonra sırtımı fark edince gülümsemesi kesiliyor.

"Kamerayı bana ver, JD," diye soruyor Ark, sakın bir şekilde. JD masaya doğru birkaç adım atıyor ve kamerayı bilgisayardan çıkarıp geri getiriyor. "Hadi bunu filme alalım," der Ark, kamerayı açarak bir vınlama sesi çıkarmasını sağlar.

"Neden?" JD bacaklarımı kaldırıp kanepeye otururken fısıldıyorum. Şimdi ikisinin de kucağında yatıyorum. JD'nin parmakları hemen bacaklarımın arasında geziniyor ve Ark'ın birkaç saniye önce benden esirgelediği zevki bana yaşıyor.

Ark'ın yanıt olarak söylediği tek şey "Onları istiyorum".

Ama artık yokum. İzlerin görüntülerinin acı ve seksten zevk alan sadist pisliklere satılacağı fikrini geride bıraktım.

Benim gibi insanlar.

Çünkü acı ve seksten zevk . Bunu arzuluyorum. Çok kötü istiyorum.

Ark ayağa kalkıp dışarı çıkarken JD'nin parmakları içimde kayıyor. Bu *düzenleme* hakkında konuşmayacak mıydık?

JD'nin siki bacaklarımın altında büyüyor. Biraz kıvranıyorum ve ağzımı kalınlığının üzerine yerleştirip kotunun üzerinden yalıyorum.

"Sen küçük azgın bir , değil mi?"

Ark odaya geri döndüğünde, "Başı belada, JD," diyor.

Kayboldum. Çünkü şehvetin sisinde kaybolmuştum. Ve Ark yere diz yaralarımı temizlemeye başladığında, JD'nin parmaklarının bacaklarımın arasındaki sinir demetini okşamasıyla karışan dokunuşunun acısı beni doğrudan zevk ve acı arasındaki o yere gönderiyor.

Hissetmeyi bıraktım.

Tüm utanç ve korku ortadan kalkar.

Onlar beni kızdırırken kendimi bu adamlara teslim ediyorum. Biri zevk almaya çalışırken diğeri bilmeden acıyı ortaya çıkarıyor.

Ve geldiğimde yine ağlıyorum. Ark, bir sonraki gelmeden önce iyileşmek için asla yeterli zamanları olmayacakmış gibi hissettiren açık yaraların üzerine merhem sürerken JD'nin göğsüne yaslanıp hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

TWENTY-ONE

"Uyuyor," diyorum merhemi kaldırırken. "Ve dürüst olmak gerekirse, JD, bence gitmesi gerekiyor. Onu polise götürmeliyiz."

"Sen neden be?" Ben diz çökerken JD bana bakıyor. yerde bu kızı tedavi etmeye çalışıyordu. "Onu polise götürmüyoruz. Eğer gitmek isteseydi, orada olurdu."

"Onu bu şekilde tutamayız. Birisi onu istismar ediyor. Ona tecavüz ediyor, JD. Onu esir tutuyor. O kaçtı."

"Evet ve onu bulduk. Bize güvendi. Onu polise teslim etmeyeceğiz."

"Ailesi-"

"Ailesini siktir et. O burada, Ark. Ve kalmak istediği sürece de kalabilir." Sonra ayağa kalkıyor, onu kollarının arasına alıyor ve kapıya doğru yürüyor.

"Nereye gidiyorsun lan?"

"Onu yatağıma geri koyuyorum. Ait olduğu yere. Eğer ilgilenmiyorsan, benim için sorun değil. Ama ben ilgileniyorum."

Ayağa kalkıp masama geri dönüyorum ve oturuyorum. Bu kıza karşı neden bu kadar isteksizim?

Çünkü bu size kim olduğunuzu hatırlatıyor, diye bağılıyor zihnim.

Ve öyle. Onunla ilgili her şey bana kim olduğumu hatırlatıyor. Tüm bunları neden yaptığımı. Son dört yılımı neyi inşa ederek geçirdiğimi.

Koridorun sonundaki JD'nin odasından gelen sesleri dinlerken resimlerimi Photoshop'lamaya devam ediyorum. Hiçbir şey duymadım. Hiç geri gelmedi. Yani hiçbir şey çözülmedi. Aslında, işler bu sabah o gittiğinde olduğundan daha az çözülmüş durumda.

Bu kızın kim olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bu konuda ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok. JD'nin kışına tekmeyi basıp o kızı kendi yatak odama mı kilitlesem, yoksa ikisini de kovup tüm dünyam alt üst olmak üzereymiş gibi mi davransam bilemiyorum.

Uzun bir süre orada oturup fotoğraflara bakıyorum. JD'nin geri gelmesini bekliyorum ki bu işi çözebilelim, ama asla gelmiyor. Bu kıza karşı hissettiklerimin ortaya çıkmasını bekliyorum ki uzlaşabileyim, ama olmuyor. Sonunda mutfığa gidip bir sandviç yapıyorum, sonra da kanepede oturup televizyona bakarak yiyorum.

Sonunda bariz olanı kabul etmek zorundayım.

Birbirlerinin ıstırabını anlamak için bana ihtiyaçları yok. Üzüntülerini yok etmem için bana ihtiyaçları yok. Acı çekerek kendilerini istismar etmelerine izin vermeme ihtiyaçları yok.

Çünkü sahipler. Ve benim kimsem yok.

Sonunda yatak odama gidiyorum, kıyafetlerimi çıkarıyorum ve tek başıma yatağa giriyorum.

Ama uyku benden kaçıyor. Sorular saatlerce aklımdan geçiyor. Sorular ve pişmanlıklar. Bir kenara atıldığım için öfke. Kafam karıştığı için hayal kırıklığı.

Sonunda kalkıp fotoğraf makinemi almak için ofise gidiyorum ve sonra koridordan JD'nin odasına doğru yürüyorum. Kapı kilitli değildi ve kısmen aralıktı. Bu kız gelmeden önceki haline hiç benzemiyordu. Yatağın başucundaki ışık hâlâ yanıyor ve ikisini de puslu bir ışığa boğuyor. Mavi'nin göğsünden yukarısı çıplaktır ve JD tüm örtüleri atmıştır. Adamın bacağı, beni kışkıandıran sahiplenici bir hareketle kızın kalçasının üzerine atılmış. Ve eli bacağının üzerinde, kalçasının hemen üzerinde duruyor.

Onun için çok zor, uykusunda bile.

Deklanşör süresini düşük ışığa göre ayarlıyorum ve çekime başlıyorum.

JD kameranın tıkırtısıyla kıpırdanıyor ve sonra gözleri açılıyor.

Nasıl tepki vereceğinden emin değildim ama o sırıtışa güvenmiyordum. "Aklını başına toplamanın zamanı gelmişti, göt herif." Sonra arkasını döndü ve ona sıkıca sarıldı. Çok yakın, çünkü yaralarına dokunduğunda uykusunda inliyor.

Ama sonra, sanki ikinci doğasıymış gibi, elini yorganın altına sokuyor ve onunla oynamaya başlıyor. İniltiler yeni bir ton alıyor. Bir zevk tonu.

"O lanet kamerayı bırak ve yatağa gir, Ark. Bunu istediğini biliyorsun."

Örtüyü kaldırıyor ve iki parmağının kadının içinde olduğu gerçeğini ortaya çıkarıyor.

Bu kamerayı bırakmamın imkanı yok.

"Her zaman izlemeyi seviyorsun," diyor JD, kesin bir ifadeyle. "Asla katılmak istemezsin. Sadece gözlemlemek ve kaydetmek. Ama beni dinle kardeşim." JD, Blue'ya yaptığı şeyi bırakıyor ve doğrudan kamerama bakıyor. "Eğer teslim olmazsan onu kaybedeceksin."

"Neye teslim olmak?"

"Biz. Üçümüz, Ark. Böyle olması gerekiyordu. Onu bulduğumuz anda bunu anlamıştın."

"Onu buldum."

"Onu bulduk, pislik. Bir saniyelik avantaj sana ona senin deme hakkını vermez. Çünkü o bizim, Ark. Yani iki seçeneğin var. Yatağa gir ve bunun bir parçası ol. Ya da o kamerayı al ve odamızdan defol git."

"Onu bana tercih mi edeceksin, ?"

"Seni içeri davet ediyorum. Eğer hayır dersen, kaybettiğin için beni suçlama." "onu paylaşmak istemiyorsam? Ya onu sadece kendime istersem?"

Omuz silkiyor. "Çok geç. O bizim. Bizim olmak istiyor. Seni ve beni istiyor. Kabul et ya da etme. Ama bu değişmeyecek."

"Seninle yatmak istemiyorum, JD."

"Öyle mi?" diye gülüyor. "Odamda çıplak, ereksiyon halinde durduğun ve elinde Blue ile benim müstehcen fotoğraflarımı çeken bir kamera tuttuğun için sana yalancı demek zorundayım."

"*Onu* istiyorum, seni değil." Blue'yu başından öperken ve Blue onun göğsüne sokulurken fotoğrafını çekiyorum.

"Sadece yatağa gir, pislik. Yoruldum." Ve sonra ışığı söndürdü.

Kapıdan çıkıp odama geri dönüyorum. Kendi yatağıma uzandığımda sikim o kadar sertleşmişti ki.

Siktir et.

En iyi arkadaşım ve bu kızla bir m n ge ilişkisi yaşamayacağım. Hay sikeyim. İşte bu.

TWENTY-TWO

"Mavi," diye fısıldıyor JD kulağıma.

"Hmmm," diyorum, rahatlamış, çıplak ve boynumu öperken meme ucumu bükmesinin tadını çıkarıyorum. Aletine uzanıyorum ve bir avuç kot alıyorum. "Şimdiden giyindin mi?" Dışarıda hava aydınlık mı? Gözlerimi açıyorum. Hava aydınlık değil.

"Gitmem gerek. Bu gece döneceğim." Ve sonra, ben kendimi toparlayamadan, o gitti.

Yalnız olmanın soğukluğu hemen üzerime çöküyor. Tam ön kapı kapanırken ayaklarımı yataktan dışarı sallıyorum. En hızlı şekilde koşmama rağmen, ayaklarım sert beton zemine çarpıyor, asansörü bekleyip beklemediğini görmek için kapıyı açtığımda daha fazla boşlukla karşılaşıyorum.

Tekrar kapatıyorum ve orada duruyorum, sırtım kapıya dayalı, düşüncelerim çılgınca.

Yalnız mıyım? Yalnız olmaktan nefret ediyorum. Artık buna tahammül edemiyorum. Son bir buçuk yıldır sürekli başkalarıyla birlikte olduktan sonra olmaz.

Zihnim Ark diyor. Git Ark'ı bul.

Ama dün gece benim uyuduğumu düşündüklerinde o konuşmayı duydum. JD bir davetiye uzattı ve Ark reddetti.

Yine de deniyorum. Beni istediğini söyledi, belki JD burada olmazsa yatağına girmeme izin verir.

JD'nin odasına giden koridorun karşısındaki koridorda parmak uçlarımla ilerliyorum ve Ark'ın kapısında duruyorum. Bir aralık açıldı, bu da JD'nin dün gece ona bıraktığı davetiyenin aynısıydı.

Kabul ettim ve içeri girdim. Çıplak bedenim şimdiden soğuktan titriyor, seksim serbest bırakılma ihtiyacıyla zonkluyor.

Ark çıplak ve örtüsüzdür.

Yatağın boş tarafına doğru yürüyorum ve şiltenin üzerine diz çöküp uyanıp uyanmadığını görmek için bekliyorum. Ama hala uyuyor. Ben de yanına geçip gözlerimi kapatıyorum. Sadece bu bile beni ısıtmaya yetiyor. Sadece birkaç santim yakınımda olması bile cinsel hayal kırıklığımı dindirmeye ve beni sakinleştirmeye yetiyor.

Onu bekleyebilirim, kendime söylüyorum. Beni istemesini bekleyebilirim. Parmaklarım bacaklarımın arasından aşağı kayıyor ve uyarılmamın ıslaklığının beklediği yarığımın yanından geçiyor.

"Uyanık olduğumu biliyorsun," diyor Ark yanımda. "Ve eğer aramıza girip her seferinde istediğini elde edebileceğini sanıyorsan yanılıyorsun." Bana bakmak için arkasını döndü. "Ben sahiplenici bir pisliğim."

Ben bunda bir espri arıyorum ama o ciddi.

"Yani ben ve o tarafından becerilmek istiyorsan, uzun süre bekleyeceksin."

"Bunu zaten bir kez yaptın," diye hatırlatıyorum ona. "Bu kadar ne var?" "Birincisi, paylaşmak istemiyorum. Ve sen de istemiyorsun."

"Ben buradayım."

"Kastettiğim bu değildi."

Farkına varana kadar bir süre onun karanlık gözlerine bakıyorum. "Benim hakkımda bilgi istiyorsun."

"Ve sen bir seks bağımlısı gibi görünüyorsun." "Yani..."

"Yani?"

"Yani yaparsam teslim mi olacaksın?"

"Bana ne vereceksin?" diye soruyor.

Uzun bir nefes çektim. Neden zaten teklif ettiğim şeyi almıyor?

"Açıkça söyleyeyim o zaman. Nereden geldiğini bilmek istiyorum. Kaçtığın gün?"

Dudağımı ısııyorum ve ne kadarını söyleyebileceğimi tartıyorum. "Hadi bir oyun oynayalım, Mavi."

Ona baktım, kafam karışmıştı. Ne tür bir adam yatağındaki çıplak bir kızı geri çevirir? Ve o eşcinsel değil, JD ile ilgilenmediğini açıkça belirtti.

"Yirmi Soru. Hiç bu oyunu oynadın mı?"

"Tabii ki."

"Şimdi oynayalım. İlk öpücüğünüzü düşünün. Kafanızda canlandırın. Nerede olduğunu, kiminle olduğunu ve nasıl hissettirdiğini hayal et. Şimdi bana anlat."

"Oyun böyle oynanmaz. Ben bir şey düşünürüm ve siz de sorular sorarak tahmin edersiniz. Toplamda yirmi soru sorarsınız. Bu yüzden adı Yirmi Soru."

Ben konuşurken kafasını sallıyordu. "Hayır, üzgünüm. Oynadığımız oyunun adı Yirmi Soru, benim sana yirmi soru sormam ve senin de doğru cevaplar vermenle oynanıyor."

Ona gülüyorum. "Bu çok aptalca. Bu bir oyun değil, bir sorgulama."

Omuz silkiyor. "Belki de öyledir, ama yine de oynayalım. Birinci soru, ilk öpücüğünüz nasıldı?"

İtiraz etmek için ağzımı açıyorum ama parmağı birden dudaklarımda geziniyor. Kalbim onun dokunuşuyla daha hızlı atıyor. Tanrım, ona ihtiyacım var. Sonra parmağını içeri sokuyor ve dudaklarım otomatik olarak parmağın etrafını sarıyor.

Bacaklarımdaki zonklama geri geldi ve tam mastürbasyona başlamak üzereydim ki parmağını çekip çenemden aşağı, boynumdan aşağı sürükledi ve sonra meme ucumda durana kadar göğsümün tepesinde gezindi.

Çok sert sıkıyor ve sırtımı biraz kamburlaştırıyorum.

"Sen konuş, ben de seni boşaltayım."

Konunun ne olduğunu anlamak için gözlerinin içine bakıyorum ama o soğukkanlı. Neden bu kadar kapalı? "Neden böyle şeyleri bilmek istiyorsun?"

"Çünkü en baştan başlayacağız, Blue. Sen konuşmaya devam ettiğin sürece, ben de dokunmaya devam edeceğim. Ve eğer hikayen doğruysa, bana gerçek şeyler anlatırsan, sana istediğini vereceğim."

Tekrar sertçe yutkunuyorum. "Ne istediğimi nereden biliyorsun?"

"Ben seks satıyorum, Blue. mazoşistle karşılaştığımda onu tanıyabilirim." "Ben-"

"Öylesin." Bunu kesin olarak söylüyor, sanki bunun doğru olduğunu biliyormuş gibi. "Belki de yeni farkına varıyorsun. Belki de uzun zamandır biliyordun. Ama ben bariz olanı söylüyorum. Ve sana JD hakkında küçük bir uyarıda bulunacağım. Tahmin edebileceğinden çok daha iyi dayak atıyor."

"Bu ne anlama geliyor?" "Kendini demek."

"Ama sen değilsin, değil mi?" Ona ters ters bakıyorum. "Ark değil, kontroldeki adam, değil ?" "Ben değilim. Beni mükemmel tarif ettin.

Kontrolü elinde tutan adam."

Uzun bir nefes veriyorum ve ona sırtımı dönüyorum. "Serbest kalmaktan fazlasını istiyorumEğer sana geçmişimle ilgili gerçekleri anlatırsam, o zaman senin de

yatırım yaptı."

"Yatırım mı?" Gülüyor. "Benim evimdesin. Kaçıyorsun. Benim ve en iyi arkadaşımın sana ihtiyacın olanı vermesini istiyorsun." İtiraz etmeye başlıyorum ama eliyle ağzımı kapatıyor. "Şşt," diye emrediyor. "Seksten fazlasını istiyorsun, anlıyorum. Korunmak istiyorsun. Saklanacak bir yer istiyorsun. Başına ne geldiğini anlamak ve rahatlamak için bir yer istiyorsun. Belki de müttefik istiyorsun?" Bu açıklamadan sonra durup yüzümü izliyor. "Ve biz buna hazırız. JD ele verebilir ama ben vermem. JD kendisi için neyin iyi olduğunu bilmiyor. Ben biliyorum. Bu yüzden bu durumun kontrolünü elime alacağım ve işleri hemen şimdi düzene sokacağım. Onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Buradan ayrıldığında ne yapacağı hakkında hiçbir fikrin yok."

Ark'ın elini ağzımdan çekiyorum. "Görünüşe bakılırsa sen de bilmiyorsun. Dün JD'nin nerede olduğunu bilmiyordun."

"Haklısın," diye karşılık verdi Ark. "JD'nin nerede olduğunu bilmiyordum. Ama ne yaptığını kesinlikle biliyorum."

Sessizlik birkaç dakika boyunca orada asılı kalır.

"Ve burada bizimle birlikte neye bulaştığın hakkında hiçbir fikrin yok, Blue. Hiçbir fikrin yok."

"Anlat bakalım."

"Oh," diye gülüyor. "Şimdi cevaplar ve seks istiyorsun. Bu sana şu anda sahip olduğundan biraz daha fazlasına mal olacak. O yüzden sadece sekse odaklanalım."

JD'nin odasına kaçıp bu pislikten kurtulmaya hazır bir şekilde doğruluyorum ama o mememi tutup sıkıyor. Yastığa yaslandım ve inledim.

Ve sonra, ihtiyacım olan şeye sahip olduğunu kanıtlamak için beni ters çeviriyor, yorganı çıplak popomdan çekip alıyor ve birkaç gün öncesinden kalan morlukların tam ortasına sert bir tokat atıyor.

Bunun üzerine haykırıyorum ama itiraf etmekten utansam da klitorisim daha fazlası için yalvarıyor.

TWENTY-THREE

"Konuşmaya başla. İlk öpücüğün kaç yaşındayken oldu?"

O da var, bunu söyleyebilirim. Şu anda benden nefret ediyor olabilir ama o da var. Bir rahatlamaya ihtiyacı var ve nedense bunu benden istiyor.

"Mavi," diye dürtüyorum.

Gözlerini bana çeviriyor ve göz kırptıyor. "On yedi."

Gülüşüm ikimizi de şaşırtıyor. "Bu da demek oluyor? Dindar mıydın?"

Gençlik yıllarınız söz yüzükleri ve gençlik grubundan mı ibaretti?" "Hayır," diye hırlıyor. "Sadece *seçiciydim*."

"Ama şimdi değilsin?"

"Olmadığımı kim söyledi?"

"Sizinle pazarlık yapmaya çalışan iki yabancıyla birlikte yaşıyorsunuz, ödeme olarak seks kullanıyorsunuz."

"JD ödeme olarak seks istemiyor. Sen istiyorsun. Zaten beni yanlış anladın. Ben sadece seks peşinde değilim."

"Peki başka ne var?"

Vücudunu hafifçe bana doğru çeviriyor. Ellerini yastığın altına sokmuş ve bu onu çok masum gösteriyor. Daha iyi bilmesem, kaybolduğunu ve kafasının karıştığını düşünürdüm. Ama ben kaybolmuş bir kıza nasıl yaklaşacağımı bilirim. İstismara uğramış bir kızla nasıl başa çıkacağımı da bilirim. Her tür kızla çalışırız ve sana söyleyeyim, hiçbiri iyi bir yerde değildir. İyi bir yerdeysen para için sakso çekmezsin.

Hayır. Blue o kızlar gibi değil. Tam olarak anlayamıyorum ama onda çok tanıdık gelen bir şeyler var.

"Seks bağımlısı değilim. Acıdan da zevk almıyorum. Sadece biraz sert olmasını seviyorum."

"Kıçını böyle mi yedin?" Bu alçak bir darbe ve yumuşak ifadesi hemen tekrar sertleşiyor. "Bu yüzden mi şu anda vücudun bu kadar hırpalanmış durumda, kıyafet bile giyemiyorsun?"

"bahsetmiyorum. İlk öpücüğümü sordun." "Konuş öyleyse. Nerede oldu?"

"Jimmy Laslos'un arabasının arka koltuğunda."

"Gençlik grubundan mı geliyordun?" Gülümsemiyorum ama iğnelemeyi anlıyor.

"Hayır. Sana söyledim, bu kadar uzun süre beklememin nedeni bu değildi." "O zaman neden bekledin?"

"En iyi arkadaşım... kötü bir örnekti. Yaptığı şeyler beni korkutuyordu, bu yüzden onun izinden gitmekten korkuyordum."

"Hmm," diyorum, yalan söylemediğinden emin olmak için ona yakından bakıyorum.

"Ama Jimmy L, çok tatlıydı. Babam da ondan hoşlanıyordu. Okulumdaki çoğu erkek gibi çapkın değildi. Sadık biriydi. Ve tatlıydı."

"Peki onda ne buldun?"

O da buna gülüyor. "Kötü olanları sevdiğimi mi düşünüyorsun?" "JD'yi seviyorsun. O da en az onlar kadar kötü."

"Sen onun en iyi arkadaşısın. Peki bu senin hakkında ne söylüyor?"

"Ben ondan çok daha kötüyüm, bizi karşılaştırmak bile adil değil."

Bu itiraf karşısında nefesini tuttu. "Kendin hakkında kötü konuşarak beni korkutmaya çalışıyorsun."

"Jimmy L iyi öpüşür müydü?"

"Evet." Bunu gülümseyerek söylüyor ve ben bunun doğru olduğunu biliyorum. Ondan hoşlanıyordu. "Peki neden ayrıldınız?"

"Biz ."

"Ne?"

Birden tavrı değişti ve gülümsemesi bozuldu. Bana sırtını döndü. "Oynamaktan yoruldum."

"Yirmi sorunun hepsine cevap vermedin, bu yüzden oyun zamanı yok."

"Ben bunu aştım." Sonra yataktan kalkacakmış gibi doğruluyor. "Hey," dedim, onu kolundan tutup yatağa geri çektim.

Yatak. "Burada kalıyorsun ve bu soruya cevap veriyorsun." Gözlerini kapatıyor ve beni görmezden geliyor.

"Bak ne diyeceğim. Sana ve Jimmy'ye ne olduğunu anlattırsan seni sadece yedi yıla bırakacağım."

"Bunu neden bilmek istiyorsun?" Başını bana çevirip yan yan bakıyor. "Benimle dalga geçebilmek için mi? Bunu beni kontrol etmek için kullanabilmek için mi? Neden?"

"Böylece seni anlamaya başlayabilirim."

"Çözülecek bir gizem yok Ark. Ben sadece..." Uzun bir nefes alıyor. "Ben sadece..."

Bitirmiyor. Ben de zorlamayacağım. Yeterince iyi bir başlangıç yaptım. "Gel buraya," diyorum, elimi belinin altından geçirip onu göğsüme doğru çekerek. "En azından bunu hak ettin. Boşalman için seni tokatlamayacağım ama seni sıcak tutacağım." Kollarımda sessiz ve hareketsiz. Saniyeleri sayıyorum ve saniyeler ilerledikçe geçmişini kurcaladığım için pişmanlık duymaya başlıyorum. "Senin için yeterince iyi mi?"

"O öldü."

Hay
sikeyim.

"Bize de böyle oldu. Garip bir kan hastalığından öldü. Ne olduğundan bile emin değilim. Zamanında yakalanırsa düzeltilebilecek egzotik bir şey. Ama yakalayamadılar. Son yılımızda bahar tatilindeydik. Mezuniyet için kamu hizmeti zorunluluğumuz vardı, bu yüzden Arkansas'ta hastanesi olmayan küçük bir kasabadaydık. Gerçek bir acil servise ihtiyacı olduğunu anladıklarında artık çok geçti. Yolda ambulansa öldü. Olay olduğunda elini tutuyordum."

Gözyaşlarını bekliyorum ama gelmiyorlar. JD onu becerdiğinde iki kez ağladı. Ama ilk erkek arkadaşının onun elini tutarken öldüğünü itiraf etmesi bana hiçbir şey kazandırmadı.

Neden? Bilmek istiyorum. Ne düşündüğünü gerek.

Ayağa kalkmaya çalışıyor ama ben onu sıkıca tutuyorum ve o da pes edip göğsüme yaslanıyor. Nefeslerini sayıyorum, eşit ve derinler.

Yalan mıydı?

Ben öyle düşünmüyorum. Hayır, bu yüzden sakın değil. Bu yüzden gözyaşı yok. Sadece kapattı. O iyi bir yalancı, ama yalan söylediği ben değilim. Kendisine.

"Bana bir soru sorabilirsin," diye fısıldadım. "Eğer istersen."

O kadar uzun süre sessiz kaldı ki, bunu ilgisizlik olarak algıladım. Ve tam gözlerimi kapatıp tekrar uykuya dalmaya çalışıyordum ki sonunda o ses geldi.

"Bu dünyada en çok sevdiğin kişi kim?" "Bu kolay," diyorum ona. "JD."

"Neden?" Bana bakabilmek için vücudunu çeviriyor. "Kötü bir adamsa onu neden seviyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Çünkü birini sevmek zorundasın." "Ve o sadece orada mıydı?"

"Evet, az önce oradaydı."

"Ama artık orada olmaktan çok daha fazlası."

"Artık bu dünyada güvenilebileceğim tek kişi o. Bu dünyada işler sardığında kurtarmaya değecek tek kişi o. Bu dünyada bana kazık atmayacak tek kişi o."

"Bunu nereden ? Yapmayacağını nereden biliyorsun?" "Çünkü beni seviyor."

"Ama eşcinsel değilsin?"

"Mavi, lütfen. Bu aynı türden bir aşk değil." "Belki de öyle. Ama deneyebilirsin."

"Neyi denemek?"

"Bizi birlikte sevmeyi dene."

"Neden iki adama ihtiyacın var?" Ben soruyorum. "Neden o yeterli değil?" "Sana söyledim. Etrafım sarılmadıkça kendimi güvende hissetmiyorum."

Onu biraz sıkıyorum. "Kollarım etrafının sarıldığını hissetmen için yeterli değil mi?"

Ondan sonra hiçbir şey söylemiyor. Cevabını düşünmek için değil, sadece cevabı olmadığı için. Neden ikimize de ihtiyacı olduğunu bilmiyor. JD neden onu paylaşmamı istediğini bilmiyor. Ben de neden reddettiğimi bilmiyorum.

Prensip, sanırım. O benim zaten. Onu gördüğüm an benim olmuştu.

"JD'nin dün nereye gittiğini biliyorum. Bugün de nereye gideceğini." Cevap vermiyor. Belki de uyuyakalmıştır.

"Ve bu iyi değil, Blue. Eğer istediğin buysa seni paylaşırım. Ama sadece JD sana ihtiyacın olanı asla veremeyeceği için."

"Neye ihtiyacım olduğunu nereden biliyorsun?"

"Bana zaten söyledin. Jimmy Laszlio'ya ihtiyacın var."

"Adı Laslos, Laszlio değil. Ve o öldü. Eğer ihtiyacım olan oysa, o zaman boku yedim demektir."

"Jimmy Laslos değil, Blue. Ama onun gibi bir adam."

Bir an için bunu düşünür. Ciddi, düşünceli bir değerlendirme. "Senin ve JD'nin tam zıttı olan bir adam."

"Evet. Eğer burada kalırsan seni daha çok mahvedeceğiz."

"O zaman dört gözle bekliyorum. Benim kitabımda bir insan asla yeterince berbat olamaz. Şu anda benim için geçerli olan tek Şey berbatlığım."

Bu konudaki son szmn bu olmasına izin verdim. Neden umurumda olsun ki? Onu yatağıma aldım. ırılıplak. Kollarımı ona doladım. Ona kişisel bir Şey itiraf ettirdim. Ve birkaç saat sonra güneş doğduğunda, bu kızın ömür boyu yalnızlık ve pişmanlık ekmeme yetecek kadar fotoğrafını çekeceğim.

TWENTY-FOUR

Küvet yavaşça suyla doluyor ve her santim yükseldiğinde hüzün hakim oluyor. Belki de dayağın şokuna karşı gecikmiş bir tepkidir. Ya da belki de kaçtığının farkına varmamdır. Ama ben öyle düşünmüyorum.

Bence üzüntü umudunu kaybetmekten kaynaklanıyor. Vazgeçmekten. Teslimiyetten. Hüzün gerçeklikten beslenir, kazanamayacağınızı anladığınız o andan; ne savaştan, ne muharebeden, ne de bir sokak köşesindeki yumruk yumruğa kavgadan.

Vaz mı geçiyorum?

Ark'ın ayak sesleri odadan geçerken yumuşak. Banyoya girerken göz ucuyla onu görebiliyorum. "Ne yapıyorsun?"

Banyo yapıyorum. Ama demek istediği bu değil ve ben bunu biliyorum.

"Gidip onu araman gerektiğini düşünmüyor musun?" Ark'a bakıyorum. Uzun boylu ve çıplak duruyor. Aleti uzun ve yarı sert, bacaklarının arasından sarkıyor. Göğsü, kaldırdığını belli edecek şekilde kaslı. Ve yüzü...

Ark'ın yüzü mastürbasyon yapılacak gibi. İki günlük sakalı film yıldızı gibi seksi. Koyu renk saçları ve koyu renk gözleri tehlikeli değil, seksi olduğunu söylüyor.

Gördüğüm en yakışıklı adamlardan biri. JD' tam tersi. Ve bu JD'nin çirkin olduğu anlamına gelmiyor. Hiç de değil. JD büyüleyici. Ve sevimli. Ve seksi. Ark'ın olmadığı her yönden.

Gece ve gündüz gibidirler. Karanlık ve aydınlık. Hatta belki de iyi ve kötü.

"Perşembe günü eve döneceği kesin." Ark küvete girip Vücudumu öne doğru eğiyorum ve o da arkamdan suya giriyor. "İşi kaçırmayacak."

Kim bu adam?

Bulunduğum yerden buraya nasıl geldim?

Neden sürekli kendime bu soruyu sormak zorundayım?

"Büyürken okulu sever miydin, Blue?"

"Soruların bitti. Sen bana borçlusun, ben sana borçlu değilim."

Kahkahası göğsünün sırtımın altında gürlemesine neden oluyor. "Haklısın. . Ama bütün günümüz var, o yüzden şimdilik sadece konuşalım. Lise. Evet mi hayır mı?"

Uzun bir nefes alıyorum ve teklif ettiği yakınlığın tadını çıkarmaya çalışıyorum. Çok fazla teklif almıyorum. "Evet, okulu severdim."

"Zeki miydin? İyi notlar alır mıydın?" "Evet."

"Peki büyüdüğünde ne olmak istiyordun?"

Ve burada. konuda oldukça iyi, hakkını vermeliyim. Uzak geçmişle ilgili sorular soruyor, böylece günümüzle ilgili sonuçlar çıkarabiliyor.

"Bu zor bir soru değil."

"Ne olmak istiyordun?" Şirretlik edip yüzüne vurmak için değil, ilgilendiğim için soruyorum. "Halka Açık Porno Kralı olmak istediğin bir şey miydi?"

"İster inanın ister , ben asker olmak istiyordum. Bir Navy SEAL."

"Hmmm. Zor bir soru. Roman yazarı olmak istediğimi söylemem gibi bir şey." Yüzünü görebilmek için biraz omzumun üzerinden bakıyorum. Ama kaşınan çenesini omzuma dayayarak beni şaşırtıyor ve bu anı olduğundan daha da samimi hale getiriyor.

"Huh. Aradaki bağlantıyı göremiyorum."

O görmese de gözlerimi deviriyorum. "Bu insanların bir rüya. İşin gerçeği ise tam bir saçmalık."

"Bitiş çizgisine ulaşmak zor olduğu için mi?"

"Navy SEAL misin?"

"Roman yazarı mısınız?"

"Hayır, istediğim de bu. Bu sadece bir rüya."

"Hiç yazıyor musun?" Elleri önümden yukarı kayıyor ve göğüslerimi kavıyor. Onları sertçe sıkıyor ve bacaklarımın arasında o tanıdık zonklama başlıyor. Lanet olsun, bu adam çok iyi. Gözü hep ödülde. Ve nasıl oldu da onunla seks yapmak benim arzuladığım bir şey değil de tam tersi bir şey oldu? Bunu nasıl yaptı? Onu bu kadar çok istememi nasıl sağladı?

"Mavi mi?"

İçimde yükselen fırtınayı dindirmeyi umarak uzun bir nefes verdim. Ama suyun ısısı, onun vücudunun ısısı ve benim

tek düşünebildiğim kendi arzularım. Bu yüzden kaçmak yerine, beni becermesini çok istediğim için ve bu noktada dün gece beni reddetmenin bu sabah beni daha da duyarlı hale getireceğini bildiğini fark ediyorum... Ona gerçeikle cevap veriyorum. "İstiyorum."

"Mmm," diyor, elleri uyluklarımın iç kısmını ovuşturuyor. O kadar aşağıya iniyorlar ki suyun klitorisimin etrafında döndüğünü hissedebiliyorum.

Bu beni biraz soluk soluğa bırakıyor ve bir anlığına utanıyorum. Ama sonra küçük su girdapları geri geliyor ve tek düşünebildiğim bu oluyor.

"Becer beni," diye fısıldıyorum.

"Ne yazıyorsun Mavi?" diye soruyor kontrollü bir adam gibi.

"Hikayeler," diyorum, cinsel hayal kırıklığı deliliğinin eşliğindeki bir kadın gibi. "Nerede okuyabilirim?"

"Sık beni."

"Eğer seni becerirsem, bir tane okumama izin verir misin?"

Küvette arkamı dönüp gözlerinin içine bakıyorum. Biliyorlardı. Sanki onun olduğumu biliyorlar. "Düğün gecesinde karını becerdiğin gibi becer beni."

"Ve bana bir hikaye mi anlatacaksın?"

Başımı salladım. "Söz veriyorum." Fısıltı gibi çıkıyor.

Eğiliyor ve beni öpüyor. Eli yüzümün yan tarafını kavırıyor ve ben ona daha da çok dönüyorum. Bacağım ereksiyonuna çarpıyor ve bu da ağzıma daha sert sahip olmasını sağlıyor. Dili içeri doğru itiyor, arıyor. Sanki gerçeği arıyor ve onu ancak birbirimize sarılarak bulabiliriz.

Sonra ayağa kalktı, güçlü kollarıyla beni sardı ve yanına aldı. Beni küvetten kaldırdı ve banyodan dışarı çıkardı. Tüm bu süre boyunca öpücüğümüzle birbirimize bağlıydık. Dizlerim yatağın arkasına çarpıyor ve tökezliyorum.

Ama sonra elleri beni yakaladı ve kollarının arasında yatağa düşüşümü tamamladım. Onu kendime doğru çekiyorum. Tenini tenimde, göğsünü göğüslerimde hissetmeye ihtiyacım var, birbirimizin gözlerine bakarken nefes alış verişlerimiz yükselip alçalan bir dalgaya dönüşüyor.

"Kimsin sen?" diye sordum.

"Sen bana söylediğinde ben de sana söyleyeceğim."

Ve bu her şeyi bitirir. Çünkü ikimiz de söylediğimiz kişi olmadığımızı biliyoruz. Sokaklarda kadınlardan faydalanan ve onların vücutlarını internete koyan bu adam olamaz. O olamaz.

Ve eğer gerçekten benim seks yaparken dayak yemekten hoşlanan bir fahişeden başka bir şey olmadığımı inanıyorsa, hayal kırıklığına uğrarım.

"Karımın düğün gecesindeki gibi mi?" diye sorarak konuyu değiştiriyor.

"Mmm-hmm," diye cevap veriyorum.

"Karım benim yapacağım gibi mi istiyor? Ya da benim onun hoşuna gideceğini düşündüğüm şekilde mi?"

"Sen nasıl yapardın?" Gözlerine bakmadan duramıyorum. Onun sırlarını bilmek istiyorum. Onun da benimkileri bilmesini çok istiyorum.

"Bu şehvet değil, Blue. Bu seks değil. Bu aşk."

Zor yutkunuyorum ama sessiz kalıyorum.

"İste," diyor, hâlâ o seksi fısıltıyla. "İste ve ben de sana vereyim. Ama kelimeleri duymak istiyorum."

"Benimle seviş," dedim.

Ama o başını sallar. "İstedğin bu değil. Bana ne istediğini söyle."

Beni ikna etmesini bekliyorum. Belki amımı okşamasını ya da kulağıma müstehcen şeyler fısıldamasını. Arzunun ve özlemin acısını dindirmek için biraz zorlama.

Ama yapmıyor. Sessizleşiyor. Bakışları sabit. Ve eli, tümseğimin üzerinde durmasına rağmen, ilerlemeye hazır, hareketsiz.

"Sev beni," diyorum, ona duymak istediği şeyi verirken aynı zamanda ne istediğimi de söylüyorum. "Sev beni."

Gülüşü tüm kırılganlıklara değişiyor. Ve öpücüğü... Beni düğün gecesinde karısını öper gibi öpüyor. Ağzı yumuşak ve sert. Dudakları cezalandırıcı ama şefkatli. Beni sevildiğim gibi öpüyor.

TWENTY-FIVE

Onu öpmeyi bıraktığımda yüzünü inceliyorum. Öğrenecek daha çok şey var. Sorulacak daha pek çok küçük bilgi kırıntısı. Onu burada, yatak odamda yapacağımız şeyin sıcaklığından çok daha uzun sürecek şekillerde sahiplenmek için daha pek çok fırsat.

Sonra kışının altına uzanıyorum ve onu yatağın ortasına doğru itiyorum. Bacaklarını açıyorum ve amına bakıyorum. Hem banyodan hem de uyarılmasından dolayı ıslaktı. Çok yakın zamanda profesyonelce ağda yapılmış. Bunu biliyorum çünkü dilimi kıvrımlarının arasında gezdirdiğimde pürüzsüz olduğunu görüyorum.

Sırtını kamburlaştırıyor ve dudaklarımı karnına götürüyorum. Dümdüz. Çok düz. Bu bana daha fazla yemesi gerektiğini hatırlatıyor ve bu da bana hala yeniden planlanmayı bekleyen bir akşam yemeği randevumuz olduğunu hatırlatıyor.

Sevilmek istiyor.

Onu yemeğe götürmek istiyorum.

Onu düğün gecesinde karımı öptüğüm gibi öpmemi istiyor. Onu giydirip koluma takmak istiyorum.

Vücudunda geziniyorum, sabunum gibi kokan yumuşak tenini yalıyorum ve sonra meme ucunda duruyorum. Ağzımı üzerine koyuyorum ve küçük bir nefes alıyor. Sanki içine çekene kadar ona ihtiyacı varmış gibi. Dilim etrafında dönüyor, zirvesinde duruyor. Ve zaten sert olan aletim, meme ucu ağzımda bir araya geldikçe daha da sertleşiyor.

İzleyip izlemediğini görmek için başımı kaldırıyorum ama yanağını yana çevirmiş. Gözleri sıkıca kapalı ve dudağını ısırtıyor.

Karım yumuşak ister. Bu

kız sert istiyor.

Ve sanki aklımı okuyormuş gibi, Blue'nun parmak uçları saçlarımın arasından geçip beni kavlıyor. "Daha fazla," diye fısıldıyor.

"Daha ne?" Ben de ona cevap veriyorum. "Her şeyden daha fazla."

Ben de her şeyden daha çok istiyorum. Daha çok konuşmak. Daha fazla soru. Daha fazla cevap. Bundan sonra ne olacağını merak ederken daha fazla gerilim.

Ama hepsini birden istemiyorum. Ve daha fazla *sikişmek* istemiyorum.

Geriye bir şey kalmayacak kadar çok şey almak istemiyorum. Onu tüketmek istemiyorum. Onu sonraya saklamak istiyorum.

Göğüsleri göğsüme degecek şekilde sırtını dikleştiriyor. "Lütfen," diyor, devam etmem için beni zorluyor. "Bana söz vermiştin."

Vücudunu daha da yukarı çekiyorum ve yüzüne bakarken ellerimi başının iki yanına koyuyorum. Bana doğru bakacak şekilde dönüyor ve istediğini alamayacağını biliyor. İsteddiği şeyi alacak.

"Lütfen bunu yapma," diye fısıldıyor.

Gözlerindeki şehveti görebiliyorum. "Seni seveceğim, ama bana izin vermelisin." "Becer beni," diyor daha da aciliyetle. "Buna ihtiyacım var, Ark. Gerçekten yap."

Eğildim ve ağzını öptüm. Elleri şimdi saçlarımı yumrukluyor, umutsuzca beni daha yakına çekmeye çalışıyor. Dizimi bacaklarının arasına koyuyorum ve onları benim için daha geniş açıyor. Küçük bir gıcırtı daha çıkıyor ve bu onu yine duraksatıyor. Dudağını ısıyor ve bana bakıyor. "Şimdi," diyor.

"Kendini boşalt," diyorum ona. "Parmaklarını içine sok ve kendini boşalt."

"Hayır," diye sızlanıyor. "Beni dün gecesindeki karın gibi seveceğini söylemiştin. Bunu istiyorum, Ark. Yap şunu."

Ona nasıl cevap bile bilmiyorum ama vermeme de gerek yok. Çünkü o anda ön kapının açıldığını duyuyoruz.

JD evde.

Bizi bulmasını beklerken Mavi'nin yanına uzanıyorum ve elimi karnına koyuyorum. Adını birkaç kez söylüyor ama her nedense Mavi cevap vermiyor.

Ama bizi buldu. Odaya giriyor ve bizi yatakta çıplak görüyor. Benim aletim sertleşmiş ve onun parmakları bacaklarının arasında. "Bu ne?" diye sordu, bana bakarak.

Omuz silkiyorum. "Becerilmek istiyor."

"Peki." Sokaktaki tüm fahişeler için kullandığı o büyüleyici gülümsemesini takınıyor. "Kesinlikle uyum sağlayabilirim." Ellerini boynunun arkasına götürüyor ve akıcı bir hareketle gömleğini başının üzerine kaldırıyor. Çıplak göğsü sık sık gittiğimiz spor salonu sayesinde iyice kaslanmış ve pantolonunun fermuarını açıp yere bırakırken pazuları esneyip kasılıyor. Blue'nun diğer tarafındaki yatağa sürünerek giriyor ve gözlerinden bir tutam saç çekip alıyor. "Siz ne yapıyordunuz?" diye soruyor göz kırparak.

Blue'nun eli benimkinin üstünde duruyor ve sıkıyor. Bu bir istek. Belki de bir yalvarış. Burada onlarla kalmak için. Bir parçası olmak için... her ne ise.

"Sadece formaliteleri atlatıyorum," diyorum ona.

"Öyle mi?" diye soruyor gülümseyerek. "Yani herkes memnun mu? Bu parti için çok mu geç kaldım?"

"Hayır," diyor Blue. "Daha başlamadık bile."

Eğiliyor, iki eliyle kızın yüzünü sanki onun sahibiymiş gibi tutuyor ve onu dudaklarından öpüyor. Uzun bir öpücük. Ve kalıcı. Ve cehennem gibi sıcak. Mavi bir bacağı kaldırıyor ve sertleşmiş sikime çarpıyor, sadece birkaç dakika önce hissettiğim aşkı boşaltıyor ve beni tekrar şehvetle dolduruyor.

Ne kadar acı çektiğini biliyorum. JD'nin çözdüğünde memnuniyetle karşılayacağı bir sorunu olduğunu biliyorum. Ve onu bırakıp gitmesine izin vermeyeceğimi de biliyorum.

Ben de tekrar amına doğru kaydım ve dilimle bir hamle yaptım. Hemen inledi. JD göğüslerini sıkıyor, bu da onu daha çok tahrik ediyor.

"İkimizi de becermek istiyorsun, değil mi Blue? Evimizin fahişesi olmak istiyorsun?"

"Evet," der ona. "Becer beni, JD. Lütfen. Sik beni."

JD dizlerinin üzerine kalktı ve bana baktı. "Üstte mi altta mı, Ark?"

Ayağa kalkıp şifonyere doğru yürüyorum ve bir video kamera çıkarıyorum. JD'ye döndüğümde ve küçük kırmızı ışık yandığında gülümsüyor. İyi manzaralı bir sandalyeye oturuyorum ve kameramı onlara doğrultuyorum. "Önce sen," diyorum ona. "Kirli olsun."

Onları sikişirken izliyorum. Hepsini kameraya alıyorum. JD sikini kıza öyle sert sokuyor ki kız çılgık atıyor. Dev sikini kızın boğazına öyle bir sokuyor ki kız boğuluyor.

Sikimi yumruklayıp sürekli pompalıyorum. Ve yüzüne boşaldıktan sonra ayağa kalkıyorum, kamerayı JD'ye veriyorum, onu ters çeviriyorum, kafasını yatağa sokuyorum ve altına yığılana kadar onu götten sikiyorum.

Eğer istiyorsa, edepsizlik yapabilirim.

Eğer bir sürtük gibi kullanılmak istiyorsa, hayallerini gerçekleştirmekten mutluluk duyarım.

Kıçına bir tokat attım. "Teşekkürler, Blue."

Sonra banyoya geri dönüp duşa girdim. Kendimi muhtemelen ondan daha pis bir fahişe gibi hissediyordum.

TWENTY-SIX

JD, Ark'ın antitezidir. Bunu yağmurda gözlerim onlarınkiyle buluştuğu ilk andan beri biliyordum.

Ark. Ciddi. Düşünceli. Yoğun.

JD. Büyüleyici. Mutlu. Sakin.

Neyi kaçırıyorum? Çünkü Ark ve benim JD'ye bakış açımız çok farklı.

"Yemek yemek için dışarı çıkmak ister misin, Blue?" JD ve ben kanepede arkamıza yaslanmış oturuyoruz ve o ayaklarını çelik ve cam sehpanın üzerine uzatmış futbolla ilgili bir program izliyor. Üzerimde onun boxer'larından bir çift ve bir tişört var. O da bir çift boxer giyiyor ve başka bir şey giymiyor. Göğsü sıcak. Bunu biliyorum çünkü yanağım şu anda onun üzerinde duruyor. O yapışkan. Ya da belki ben yapışkanım ve o da uyum sağlıyor.

Her iki şekilde de hoşuma gitti.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve gözlerini televizyondan ayırması bir saniye sürüyor. "Hmm?" diye tekrar soruyor.

"Pek sayılmaz. İçeride kalamaz mıyız?"

Programın birkaç saniyesini daha izledikten sonra reklama giriyor. "Günlerdir burada tıkalı kaldın. Hadi bir yerlere gidelim. Yarın çalışmamız lazım. Pazartesiye kadar her gece evde olmayacağım. Hadi gidip bira falan içelim."

Başımı salladım. "Gerçekten istemiyorum."

Saçlarımla oynuyor, uzun sarı tellerin parmaklarının arasından kaymasına izin verdikten sonra sonuna ulaşıyor ve yüzüme düşüyorlar. "Ya Ark'ın gelmesini sağlarsam? O zaman gider misin?"

Başımı sallıyorum. İkisinin de yakınımnda olması hoşuma gidiyor ama bu evden ayrılmam için yeterli değil.

"Gidip bir şeyler alacağım," diye sesleniyor Ark ofisinden. Bütün gün orada ne yapıyorsa onu yapıyordu. Web sitesi yapımı. Ya da porno montajı. "Ray'e uğramam lazım zaten."

"Ray'in mi?" JD soruyor. "Neden?"

"Daha önce bana bir mesaj bırakmış. Muhtemelen Cuma günü partiyle ilgili." "Ne partisi?" diye sordum.

"Cadılar Bayramı, bebeğim," diyor JD gülümseyerek. "Bunun için dışarı çıkmalısın. Ray'in büyük bir şeyi var. O gece bizim kızın erken bir randevusu var, o yüzden ya bizimle gelersin ya da daha sonra uğrayıp seni alırız." Dikkatini tekrar Ark'a çevirir. "Hey, ben gidip yemek alacağım ve Ray'le konuşacağım. Eminim bu hafta ayarladığımız kızlarla ilgilidir." Başımı göğsünden kaldırıyor ve altımdan kayarak koridordan odasına koşuyor.

Bir an boş koridora bakıp Cadılar Bayramı'nı düşünüyorum, o sırada Ark konuşuyor ve beni şaşırtıyor. "Açıklamak ister misin?"

"Hayır, pek sayılmaz," diyorum gülümseyerek. "Sen mi?"

"Evden çıkmayı reddeden ben değilim."

"Yakınlaşmayı teşvik edip sonra da sanki seni tatmin etmesi için para verdiğin bir fahişeymişim gibi kıcımlı tokatlayıp teşekkür eden ben değilim."

"Sana ödeme yaptık." Koltuğun hemen solundaki sandalyeye oturuyor ve ayağını dizinin üzerine koyarak rahatlamaya çalışıyor.

JD, üniforması olarak düşünmeye başladığım şeyi giyiyor. Tişört. Kot pantolon, her zaman iyi yıpranmış ve solmuş. Botlar. Ve bir fanila. Kapıda durup siyah deri ceketini fanilasının üzerine geçiriyor ve sonra bize dönüyor. "Uslu durun çocuklar. Bir saat içinde döneriz."

Kapı açılır. Kapanıyor. Ve sonra Ark ve ben tekrar yalnız kaldık. "Benim sıram. Üniversite bölümün neydi?"

Başımı salladım. "Sıra sende değil ve sorularla işim bitti." "Neden?" Ayağa kalkıyor ve bana doğru bir adım atıyor.

Paniğe kapılıp ben de ayağa kalkıyorum ve ondan uzaklaşıyorum. "Yapma."

Bir adım daha atıyor ve ben JD'nin odasına geri kaçmak üzereyken üst kolumu sıkıca kavlıyor ve beni kendisine doğru çekiyor. Onu itiyorum ama tişörtün altından göğüs ucumu sıkıyor ve donup kalıyorum.

"Neden canının yanmasını istiyorsun?"

"Hoşlanmıyorum."

Başını bana doğru sallıyor, ama aynı fikirde olmadığını diliyle ifade ediyor. "Bundan utanıyor musun?"

"Öyle görünüyorsun."

"Çekiciliği anlıyorum. Uyandırdığı zevki anlıyorum. Ama anlamadığım şey, madem bu kadar çok seviyorsun neden ondan kaçyorsun?" Durdu ve çok ciddi bir ifadeyle bana baktı. "Kaçtın mı?" Tekrar kanepeye yığılıyorum ve o da kolumu bırakıyor. "Kaçtın mı?"

"Ben yaptım."

"Neden o zaman? Hoşuna giden buysa? Eğer bu seni boşaltıyorsa, neden kaçyorsun? Çok mu fazlaydı? Zorlama mıydı? Tecavüz müydü? Ya da kabul ettin ve boyundan büyük işe kalkıştın? Bunlardan hangisi doğru?"

Ellerimi kucağımda birleştiriyorum ve onları fiziksel olarak sıkmamak için kendimi zor tutuyorum. "Hepsi bu."

"Markalamayı kabul ettiniz mi?"

"Evet."

"Bu insanların kim olduğunu biliyor musun?"

"Evet."

"Onları koruyacak mısınız?"

Şaşkınlıkla ona baktım. "Kimden?" "Bizden."

"Ne yapacaksın?" "Bu JD'ye bağlı."

"Onun dengesiz olduğunu sanıyordum? Öngörülemez ve şiddet yanlısı olduğunu mu sanıyordum?"

İnanmamı istediğin şey bu değil mi?"

"O bunların hepsi, Mavi. Bunu gerçek olarak kabul etmelisin. Ama bu işin peşini bırakmayacak. Aradığı şeyi bulana kadar bu şekilde ortadan kaybolmaya devam edecek."

"Yemek için dışarı çıktı."

Ark başını sallıyor. "Hayır. Şu anda dışarıda çünkü takıntılı biri. Onu araması gerekiyor. Ve o öldü, Mavi. Mezarını yaklaşık iki yıl önce bulduk. Peki ne arıyor?"

Gözlerimi ona dikiyorum. "Bütün bunları bana neden soruyorsun? Neden umursuyorsun? Ya benim durumum düşündüğün gibi değilse? Ya aradığın şeye dahil değilsem?"

"Öylesin." Ark bunu bir tahmin değil de gerçekmiş gibi söylüyor. "Ne arıyor?"

"Bu senin bölümün değil mi? Sen JD uzmanısın."

"Tanıdığı o kızın ölümünden sorumlu olan kişileri arıyor. Ve senin onlardan geldiğini biliyor. Gerçekten seninle eğlenmek için evcilik oynadığını mı düşünüyorsun? Bilgi almak için seni kullanıyor. Ve şu anda, bize yemek getirmeyeceğinden emin olabilirsin. Ya da Ray'le konuşmaya gitmiyor. kendi yemeğimizi yapmaya başlayabiliriz, çünkü bu gece için ayrıldı."

"O zaman neden gitmesine izin veriyorsun?"

"Ben onun annesi değilim. Ben onun oda arkadaşım. Ben onun iş ortağım."

Ben onun en iyi arkadaşım. Ama ona ne yapması gerektiğini söyleyemem."

"Benden ne istiyorsun Ark? Çünkü neden bahsettiğin hakkında gerçekten hiçbir fikrim yok."

"Geçen sabah sizi neden orada bulduğumuzu bilmiyorum ama bunların hiçbirisi iyi değil. Hiçbirimiz için."

"Bana olan borcunu öde, ben de gideyim."

Ark gülüyor. "JD'nin kaçmana izin vereceğini mi sanıyorsun? Dört yıllık arayışında bulunduğu tek ipucu sensin. Sen de buradasın. Artık bunun bir parçasısın. Ve belki neden bahsettiğimi bilmiyorsun. Ama bildiğini tahmin ediyorum. O yüzden bunu sana bir iyilik olsun diye söylüyorum."

"Bu doğru mu?" Hırladım. "Bana bir iyilik mi yapacaksın? Bu, savunmamı kırıp benden faydalanmandan önce mi sonra mı olacak?"

"Tam içine girdin, Blue. Kızlardan faydalanarak hayatımı kazanıyorum. Biz," diye vurguluyor Ark, "kızlardan faydalanarak geçiniyoruz. Seni özel yapan ne?"

"Ciddi misin?" Ayağa kalkıyorum ama beni koltuk minderlerine doğru itiyor.

"Otur lan yerine. Çünkü JD'nin yemek almaya gitmesi ve Ray'le bu haftanın fahişeleri hakkında atışması ihtimaline karşı, o dönmeden önce bu işi hallettiğimizden emin olacağım."

Kalbim deli gibi atmaya başlıyor ve sonra tüm vücudum ter içinde kalıyor.

"Güzel," diyor Ark, tepkimi fark edince. "Beni anlamaya başlıyorsun. Çünkü ben son derece ciddiym, Blue. İki seçeneğin var." Yüzüme doğru eğildi. "Tam burada. Hemen şimdi. Bizimle kal ve çözümün bir parçası ol. Ya da defol git evimden. Fahişe paranı al, bu gece bir otobüse bin ve asla geri dönme."

Suratına tükürdüm.

Yüzüstü yere düştüm. Kolumu arkamdan bükmişti ve acı içinde bağıırıyordum.

"Benimle taşak geçme," diye kulağıma doğru homurdanıyor. Vücudu benimkine yaslanmış, dizi bacaklarımın arasında, amıma dokunuyor.

İnliyorum.

"Sen seviyorsun. Seni bu şekilde sevmemi istiyorsun, Blue."

"Siktir git. Ne cüretle benimle daha önce böyle konuşup sonra da yüzüme vurursun?"

"Benden seni sevmemi isteyip sonra da JD'nin kollarına atılmaya nasıl cüret edersin?" "Yani kıskanıyor musun?"

"Neden kıskanayım ki? Seni burada yere yatırabilirim ve onun asla haberi olmaz. Çünkü hoşuna gider ve ona asla söylemezsin. Gitmeyeceksin, değil mi? Bu sikilmişliği istiyorsun, değil mi?" Göğsüm o kadar hızlı inip kalkıyor ki başım dönmeye başlıyor. Ark saçımı çekiyor. "Söyle bana," diyor. "Söyle. Sadece kabul et."

"Neden bahsettiğiniz hakkında hiçbir fikrim yok."

"Sen de varsın, Blue. Seni sikmemize izin vereceksin. Burada kalacaksın ve bizim küçük oyuncağımız olacaksın. Ve bize bilmek istediklerimizi söyleyeceksin." Saçımı tekrar çekiyor ve bu sefer bacaklarımın arasından ıslaklığın fişkırıldığını hissediyorum.

Boxerımı indiriyor ve elini kıkımın üzerinde gezdiriyor. "Oh, Tanrım," diye inliyorum.

"Devam et, savaş onunla, Blue. İstedğin kadar savaş." Parmaklarını bacaklarımın arasına soktu. İçime girecek kadar değil, zonklayan klitorisim bunun için yalvarsa da. Sadece ne kadar tahrik olduğumu kontrol edecek kadar.

Fermuarı indi ve siki kık yanaklarımın arasına girdi.

"Bir anlaşma yapalım, Blue. Burada kalmana izin vereceğim ve sırayla bağıımlılığını besleyeceğiz. Sen de sorularıma cevap vereceksin. Bunların hiçbirisi hakkında JD ile konuşmayacaksın. Her şey yolundaymış gibi davranmaya devam edeceksin. Ama bana gerçeği söyleyeceksin. Vereceğin her cevap gerçek olmalı."

Ucu göt deliğimi dürtüyor ve yalvarma isteğimi durdurmak için dilimi ısıırıyorum, şu anda ona içimde o kadar çok ihtiyacım var ki. "Tamam," diye fısıldıyorum. "TAMAM."

"Güzel," diyor, sikini çatlağımdan aşağı kaydırarak. "O zaman bir sonraki soruyu tekrarlayacağım. Üniversitede okuduğun bölüm neydi?"

"Bunun ne önemi var?"

Geri çekiliyor ve beni boş bırakıyor. "Cevap ver bana," diye homurdanıyor, saçlarımı öyle sert çekiyor ki tüm vücudum dikleşiyor. Başımı o kadar geriye eğmek zorunda kalıyorum ki kendimi onun yüzüne bakarken buluyorum. "Cevap ver. Bana cevap ver." Ve sonra ağzı benimkinin üzerine çöküyor. Beni sertçe öpüyor, dilimi ısıyor, dudağımı ısıyor, kan çekiyor ve nefes almamdan daha kısa bir sürede sikini kık yanaklarımın arasına geri sokuyor.

Belki de nasıl nefes alacağımı unuttum.

"İngilizce," diye fısıldıyorum ağzına, o beni öpmeye devam ederken. "İngilizceydi."

Kalçalarını itiyor ve sonra kendini amımın içine sokuyor. kadar. Taşaklarının klitorisime doğru hareket ettiğini hissedebiliyorum. "Sev beni," diye inliyorum.

"Bunu planlıyorum," diyor.

Ama sonra saçlarımı bırakıyor, başım göğsüme düşüyor ve yerden kalkıp elini kabul etmem için uzatıyor.

Yüzünü görebilmek için vücudumu çeviriyorum. "Ne yapıyorsun sen? Beni böyle bırakmaya cüret etme."

Elini birkaç saniye daha uzatıyor ve ben kabul etmeyince geri çekiyor. "Seni bu şekilde bırakıyorum, Blue. Sertlik istiyorsan, bunu JD'den alırsın. Seni sevmemi mi istiyorsun?" Derin bir nefes alıyor, sanki kelimeleri çıkarmak için cesarete ihtiyacı varmış gibi. "O yere gittiğinde beni bul. Aşk için varım ama istismar için değil."

Dönüyor ve odasına giden koridorda yürüyor. Birkaç saniye sonra kilidin tık sesini duyuyorum.

Bu da benim kitabımda büyük bir siktirip gitmekten başka bir şey değil.

TWENTY-SEVEN

"Bir anlaşma yapalım, Ark." Ray barda oturuyor ve Silvie ona içki getiriyor. Ona bir viski, bana da bir bira uzatıyor. Ray kapağı ve uzun bir yudum almamı bekliyor. "Eninde sonunda seni satın alacağımı anlıyorsun, değil mi?" Bardağından yavaşça bir yudum alıyor, buz küpleri birbirine çarpıyor.

"Belki," diyorum, JD ve Blue'dan uzakta biraz zaman geçirmenin tadını çıkarırken. JD dün gece geri geldi. Geç bir saatti. Ve yanında yiyecek bir şey yoktu. Ray'lerde takıldığına dair bir bahane uydurdu. Bu yalanı duymak için kulağım yatak odasının kapısında idi, çünkü bana bunu asla söylemezdi. Ray'e uğrayıp uğramadığını soracağımı bildiği halde.

Ki JD yapmadı. Yine de buraya gelir gelmez Ray'e sordum.

"Belki de yok, evlat." Ray'in bana evlat demesinden nefret ediyorum. Hıyar olduğu için değil. Ray'i severim. İyi bir adamdır. Bence çocuğu olsaydı iyi bir baba olurdu. Ama bunu kastettiğinden emin değilim. İlişkimizin işten öte bir şey olması için can atıyorum. Bana ailedenmişim gibi davranıyor. Ama ben aileden miyim? Yoksa sadece bir fırsat mıyım? "İkimiz de biliyoruz ki Public Fuck faaliyete geçer geçmez bir teklifte bulunacağım. O yüzden bunu önden yapalım."

Başımı salladım. "Onu . Ve ben onu kapatamayacak kadar çok ve uzun süre çalıştım."

"Yirmi beş milyon," diyor, son derece sakın bir şekilde. "Lansman öncesi bana sat, ben de sana yirmi beş vereyim."

Bu teklif karşısında yutkundum. Bu kadar ilgilendiğini bilmiyordum. Ama otomatik olarak başımı salladım. Böyle bir teklifi kabul etmemin imkanı yok. Oyunda bu kadar ilerlemek için katıldığım onca pislikten sonra olmaz. Elimde kalan tek şey bu. Kurtuluş için tek şansım, her şey bitene kadar dayanmak.

Ve yakın olduğumuzu hissetmeme rağmen, henüz bitmedi. İstesem bile bırakamam.

"Neden?" diye sorar. "İkimiz de senin bu dünyaya ait olmadığını biliyoruz. Sen bir fotoğrafçısın, Ark. Hâlâ gençken dışarı çık. Git yasal bir iş yap."

"Bu yasal, Ray. Onurlu olmayabilir ama kesinlikle meşru."

"Ne demek istediğimi biliyorsun. Porno mu? Gerçekten mi? Hayatını porno satarak mı harcamak istiyorsun?"

"Bunun neresi israf? Sizin için yeterince iyi çalışıyor."

Viskisinden bir yudum daha alır ve fedailerden biriyle sohbet eden Silvie'ye bakar. Eğlence alanında bizden başka kimse yok. Ama nedeni henüz açılmamış olması. Çarşamba gecesi Swingers var. Silvie'nin kimseyle paylaşılmadığını biliyorum ama Ray Swingers Gecesi'nde istediği kadını seçiyor.

Bu da bana Blue'yu düşündürüyor. Neden onu paylaşayım ki?

Çünkü JD'yi senden daha çok seviyor, Ark, diyor iç sesim.

Belki de biliyordur. Ama bunun nedeni, neler olup bittiğine dair hiçbir fikri olmaması. Eğer bilseydi.

"Bu benim için yeterli evlat, çünkü kırk sekiz yaşındayım ve tüm bildiğim bu. Sen kaç yaşındasın? Yirmi yedi mi? Daha zamanın var. Bu boku satabilir, parayı alabilir ve gidip senin deyimle daha *onurlu* bir işte şansını deneyebilirsin."

"Ama neden isteyeyim ki Ray? Bu iş tam bir nakit ineği. Kolay para."

Ray bana sempati ile bakıyor. "Neden hiç çocuğum olmadı biliyor musun?" Başımı hayır anlamında sallıyorum.

"Çünkü bu şekilde aile olunmaz. Eğer bu hayatı seçersen, Ark, sonunda yalnız kalacaksın. Ve sen benim oğluma en yakın şeysin. O yüzden bunu istemiyorum. Parayı al. Denver'dan ayrıl. Sıcak bir yere git. Ve normal bir hayata yerleş. Tatillerde geri gel. Çocukların yaptığı gibi. Ama git dostum. Ciddiyim."

"Yapamam," diyorum, gözlerimi kaçırıp biramdan bir yudum alarak. "Çok derindeyim. Çok ilerledik."

"JD uzun sürmeyecek, Ark. Bunu biliyorsun. Deliliğe doğru tek yönlü bir yolculuk yapıyor. Yine o kıza kafayı taktı-"

"Burada konuşuyor muydu?" Acaba Mavi'den bahsetti mi?

Ray alçak bir fısıltıyla, "Hayır," der. "Ama yine sorular soruyor, Ark. Sana daha önce de söyledim. İnsanlar şüphelenmeye başladı. Onun gündeme getirdiği konular hakkında konuşmak . Ve herkes sizin ortak olduğunuzu bildiği için bu konuda susuyorlar. Ama bu unuttukları anlamına gelmez. Ve bu peşini bırakacakları anlamına da gelmiyor." Ray bana tek kaşını kaldırıp yan gözle baktığı o uyarı bakışlarından birini atıyor.

"Onunla konuşacağım."

"Onunla konuşmaktan fazlasını yapsan iyi edersin."

Tekrar başımı sallıyorum, ama içkime bakıyorum, bunun ne kadar ileri gideceğini merak ediyorum. Bu iş ne kadar boka saracak. Ne kadar kaybedeceğimi.

"Cadılar Bayramı için mi geliyorsun?" Ray konuyu değiştirerek sorar.

"Hayır," diyorum. Blue bir partiyi kabul etmeyecek. Bundan eminim. "Muhtemelen hayır."

"JD öyle. Geçen hafta öyle söyledi."

"O zamandan beri işler değişti. Yani eğer ortaya çıkmazsa..." Sözlerimin yarım kalmasına izin verdim.

"Anladım." Sonra Ray ayağa kalkıp Silvie'ye doğru yürüyor ve kolunu onun beline dolayarak yanağına hızlı bir öpücük konduruyor. Onu sevdiğini biliyorum. Başka kadınlarla yatabilir ama her zaman Silvie'nin evine gider. Ve eğer onun için işe yarıyorsa, ben kimim ki yargılayayım?

"Bira için teşekkürler, Ray." Ayağa kalktım ve kapıya doğru ilerledim. Geç oldu ve bütün gün dışarıdaydım, Blue'dan kaçmaya çalışıyordum. Onun beynini sikmek istiyorum ama ona teslim olmayı reddediyorum. Onunla ve JD ile birlikte bu iğrenç anlaşmaya uymayı reddediyorum. Ne kadar istesem de yapamıyorum.

"Bu hafta sıraya girmiş kızların var mı?" Tam kapıya ulaştığımda Ray seslendi.

"Evet," diye geri sesleniyorum, kapıyı açıp içeri giriyorum. "Biz iyiyiz." Sonra kapıyı arkamdan kapatıp merdivenlerden çatıya, beni bekleyen cipime çıkıyorum. Bir ara eve gitmem gerekiyor. Ve dürüst olmak gerekirse, o kızı görmeyi o kadar çok istiyorum ki, daha fazla uzak kalamam.

Dönüş yolu çok kısa sürüyor ve ne olduğunu anlamadan asansöre biniyorum. En üst katta zil çalıyor ve inip orada duruyorum. Kapımıza bakıyordum.

Bütün gün ne yaptılar?

Blue'nun JD tarafından sertçe becerildiği pek çok yolu hayal ettiğimde kıskançlığım aniden bastırıyor. Neden sert seviyor? Neden mi?

Nazik olduğumda bana karşılık verdi. Ama eğer bu yeterli değilse, neden onun için JD ile savaşıyım? Onu sevmek istediğim şekilde tatmin olamayan bir kızın özel haklarını elde etmek için onunla olan ilişkimi mahvetmeye değer mi?

Ray dışarı çıkıp bir hayat kurmamı söylüyor. Ama şu anda tek istediğim Blue. Ve o sevdiği şeyden vazgeçmekle uzaktan yakından ilgilenmiyor. Öyleyse neden dört yıllık planımı ve sıkı çalışmamı boşa harcayayım? Neden sadece uzaklaşmak ve tekrar yalnız kalmak için bir fark yaratma şansından vazgeçeyim?

Bu düşünce aklımdan çıkmazken anahtarımı kilide sokuyorum. İçerisi sessiz ve ışıklar kısık. Anahtarlarımı antredeki küçük masanın üzerine atıyorum ve tam o sırada video kamerayı görüyorum. "Bunun burada ne işi var?"

"Çekime başla, kameraman."

Sadece sol tarafta titreyen şömine ışığının aydınlattığı karanlık oturma odasına bakıyorum ve JD'nin kanepede oturduğunu görüyorum. Sehpa yoldan çekilmiş ve ayaklarının dibinde -cırılçıplak, başı kalçasına yaslanmış, bana bakıyor- Blue duruyor.

"Ne yapıyorsunuz lan siz?" Onlara soruyorum.

"Seni bekliyorum. Şimdi kamerayı al ve çekime başla."

"Neden?" Blue'ya bakıyorum ve bir an için bakışlarımı karşılıyor, ama sonra hızla gözlerini kapatıyor ve yüzünü JD'nin bacaklarının arasına gömüyor.

"Seks kaseti yapmak istiyoruz." JD bunu akşam yemeğine çıkacağımızı söyler gibi söylüyor. "Blue da var."

"Kimliği yok, JD. Onu kullanamayız." Onu Ray'in sitesine koyma düşüncesi beni tiksindiriyor.

"Hayır, seni aptal," diye güler JD. "Seks kaseti, göt herif. Eğlence için. Onu satmayacağız. Onu becereceğiz." Sonra ben onlara doğru yürürken bana sırtıttı. "Kamera önünde."

Sadece onlara bakıyorum. "Biz mi?"

JD koltuğun solundaki sandalyeye başıyla işaret ediyor. "Kamerayı aç, otur ve gösterinin tadını çıkar." Sonra Blue'nun başını okşuyor ve bana dönüyor. "Dostum," diyor sabrı tükenerek. "Bütün gün seni bekledim. Aletim sertleşti, ağzı sulanıyor ve boğazından aşağı boşalmak istiyorum. O yüzden aç şu lanet kamerayı."

Ve şimdi aletim sertleşti.

Sandalyeye doğru yürüyorum ve kendimi rahatça bırakıyorum, kamera açık ve dudaklarını yalarken Blue'nun ağzını işaret ediyorum.

"Üç, iki, bir... hareket," diye fısıldar JD.

Blue'nun dili dışarı fırlıyor ve kot pantolonunun üzerinden onu yalamaya başlıyor. Ağzı genişçe açılarak pantolonundaki kalın çıkıntıyı kaplıyor ve sonra biraz ısırarak tüm uzunluğu boyunca şakacı bir şekilde çiğniyor.

JD inliyor. Kahretsin, ben inliyorum. Elim pantolonumdaki şişkinliğe gidiyor ve ovmaya başlıyorum. Hareketlerim yüzünden kamera biraz sallanıyor. JD endişelendiğimi fark ediyor ama sonra başını şömine şöminesine doğru sallıyor. Sol tarafıma bakıyorum ve kamerayı görüyorum. Sonra karşımdaki duvar rafında bir tane daha görüyorum.

"Her yerde var." Elindeki kumandanın bir düğmesine basıyor ve atmosferik bir film oluşturmaya yetecek kadar ışık yanıyor.

Bu küçük kurulum için kesinlikle çok düşünmüşler.

Aşağı çekilen fermuarın sesi beni gerçekliğime geri döndürüyor. Blue fermuarı dişlerinin arasına almış ve aşağı doğru çekerek JD'nin sikine doğru giden kıl izini ortaya çıkarıyor. Açık fermuarın ortaya çıkardığı küçük deri parçasını yalıyor ve sonra küçük eli uzanıp onu dışarı çekiyor.

Aleti sert ve uzun. Yüzlerce kızın JD'nin sikini görünce zevkle haykırdığını gördüm ve Blue da farklı değil. Ağzı onun ucunu kaplarken inliyor. Kamerayı JD'ye doğru kaydırıyorum ve onun ilgisini takdir etmek için gözlerini kapattığını yakalıyorum.

Kotumun düğmelerini açıp kendimi yakalamak için içeri uzanıyorum ama Blue'nun saksosundan gelen höpürdetme sesi dikkatimi tekrar ona yöneltiyor. JD'nin eli başının üzerinde kenetlenerek onu derinlere çekmeye zorluyor. Bir an debeleniyor, sonra çenesi daha da açılıyor ve burnundan sertçe nefes alıyor. "İşte kız budur," diyor JD, onu sikini boğazında tutması için cesaretlendirerek. Kalçalarını birkaç kez sallıyor, aslında onu boğuyor, ama başını saçlarından çekene ve tükürük ağzından uzun bir iplikçik halinde dökülene kadar sabit duruyor. Yüzünü kameraya almak için sandalyemde sağa doğru eğiliyorum. Geniş mavi gözleriyle JD'ye bakıyor. Bir komut ya da güven verici bir okşama bekliyor. Ya da daha büyük olasılıkla, uydurma bir itaatsizlik için bir tokat.

JD eğilip onu öpüyor, sonra da şimdi taktığını fark ettiğim deri tasmaya bir tasma takıyor.

Kıskançlığım yeniden alevlendi.

Üç tahminimde de yanıldığım için değil, şimdi görebildiğim için.

Ona aşık oluyor, tıpkı benim gibi ve bu hareket, onu kendisi için talep ettiğini gösteriyor.

Tam kamerayı bırakıp dışarı çıkmak üzereydim ki gözlerimin içine baktı. "Mavi," diyor bana bakarak. "Ark'ın da biraz ilgiye ihtiyacı var." Tasmanın ucunu kızın ağzına doğru tutuyor ve kız ısırıyor. "İyi bir kız gibi oraya sürün ve onu em."

Ayağa kalkmıyorum. Kamerayı yere koymuyorum. Ona "*Hayır, bu aşığılایıcı*" demiyorum.

Hiç kıpırdamadan oturuyorum. Kameram sadece ona odaklanmış durumda. Ve eğer bir saniye önce aletimin sert olduğunu düşündüysem, sertliğin gerçekte ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yokmuş. Çünkü şu anda beton gibi hissediyorum.

"Evet efendim," diyor Blue, dişlerinin arasına sıkıştırdığı tasmayla JD'nin gözlerinin içine bakarken.

Sonra yüzünü bana doğru çevirdi. Ve bir saniye önce yakalamaya çalıştığım bakış tam oradaydı.

Tam güven.

Doyumsuz

şehvet.

Ve tartışılması gereken o kadar çok şey var ki, bunun ne kadar berbat bir hal alacağını hayal bile edemiyorum.

Çünkü bunun ne olduğunu biliyorum. Bir ateşkes. Bir teklif. Ve ilişkimizde yeni bir yolun başlangıcı.

Aşırıya kaçan bir üçlü. Kelimenin anlamıyla bir *ménage à trois*. Üç kişilik bir ev halkı. Bir ortaklık ve bir olduğumuzun anlaşılması.

Ama şu anda bunların hiçbirini düşünemiyorum. Çünkü Mavi dört ayak üzerinde, sert zeminde sürünüyor, dişlerinin arasında siyah deri bir tasma var ve gözlerini bana dikmiş. Açık bacaklarımın arasına giriyor ve yaklaşabildiği kadar yaklaşıyor. Nefes alıp verirken göğüsleri inip kalkıyor ve sonra başını kaldırıp talimatları bekliyor.

Sadece ona bakıyorum.

"Tasmayı al Ark," diye dürtüyor JD.

Bir şey söylemesini bekliyorum ama sessiz kalıyor. Dakikalar geçiyor. Bu kadar ileri gitmenin sonuçlarını düşünmeye çalışırken kalp atışlarımı duyabiliyorum. Ama şu anda çok uzaktalar. Şu anda tek gördüğüm onun gözleri. Göğüsleri kasıklarına sürtünüyor. Yumuşak ağzı derinin etrafında kıvrılmış.

Ellerini avuç içleriyle uyluklarımın üzerine koyuyor, sıcaklıkları tenimin derinliklerine kadar yayılıyor ve başını daha da yukarı kaldırıyor. Tasmaını tutmam ve ona komut vermem için beni teşvik ediyor.

"Sana zarar vermeyeceğim," diyorum. "Bu oyunu oynamayacağım."

"Ben bunun için varım," diyor JD kanepeden. Ona baktığımda mastürbasyon yapmakla meşgul olduğunu görüyorum. Elini sikinin etrafına sıkıca sarmış, bizi izlerken iyi bir hızla pompalıyor. "Merak etme Ark. Her iki şekilde de seviyor."

Onun sözleri beni kızın çıplaklığından daha çok tahrik etti. Bu yüzden JD'nin teklifine bakıyorum ve tasmayı ağzından alıyorum. "Sen benimsin." Başını salladı.

"Bizim kızımız," diye düzeltiyor

JD. "*Bizim*." Ona bakıyorum.

"TAMAM."

JD koltuktan kalktı ve birkaç adım yürüyerek yanıma geldi. Diz çöktü, bir eli sikinde, diğeri Blue'nun ensesindeydi. Kulağına eğilip, "Aletini ağzına al, hayatım." dedi. Sonra eli sikimin etrafına dolandı ve beni çekştirmeye başladı. Çok şaşırdım, hemen tepki vermedim. Sikim başka bir erkeğin elini üzerinde hissetmeye o kadar alışkın değil. İnledim.

Tam bana böyle dokunduğu için JD'ye çıkışmak üzereydim ki Blue'nun ağzı başımı kaplıyor ve emmeye başlıyor. Dili ucumun etrafında dönerken JD beni pompalıyor. Sandalyeye yaslanıp bacaklarımı daha da uzatarak kendimi Blue'ya doğru itiyorum. Sonra JD bırakıyor ve kıyafetlerini çıkarmaya başlıyor. Gömleği başının üzerinden geçip kaslı göğsünü ve karnının uzunluğu boyunca uzanan gölgeleri ortaya çıkardığında, karın kaslarının hatlarını çizdiğinde hâlâ neler olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Ona ne halt ettiğini sormak için ağzımı açıyorum ama ben daha soramadan Blue'nun saçlarını yumrukluyor ve kafasını sikimin üzerine doğru itiyor. Beni boğazına kadar alıyor, tıpkı birkaç dakika önce JD'ye yaptığı gibi.

Düşüncelerimi kaybettim. Bir de baktım ki JD'nin aleti Blue'nun yanağının yanında sallanıyor. Başını çeviriyor, açgözlü bir yumrukla onu yakalıyor ve sonra kafasını ağzına doğru itiyor, benim biraz düşmeme izin veriyor. İkimizi de pompalıyor, ağzı içine alabildiği her sık parçasını sıdırmaya hevesli. JD yaklaşıyor. Üzerimde duruyor, kalçam bacaklarının arasında, taşakları sikimin yanındaki hassas deriye çarpıyor. "Üzerine çık, Blue," diyor daha önce hiç duymadığım derin, gırtlaktan gelen bir sesle. "Aletin üstüne otur, bebeğim."

Mavi ayağa kalkarken bana bakıyor. Bacağı benimkinin üzerine geliyor ve dizi sandalyeye, kalçamın yanına yerleşiyor.

"Çekmeye devam et," diyor JD, kamerayı bana doğrultarak.

Elimdeki kamerayı tamamen unutmuştum, ama şimdi hatırladım, bunun her anının filme alınmasına ihtiyacım var. İşimiz bittiğinde bunu tekrar tekrar izleyebilmeliyim.

Mavi bir bacağını daha üzerime atarak amının girişini ucumun üzerine yerleştiriyor. Uzanıp parmaklarımı uzun sarı saçlarının arasından geçiriyorum ve başlarımız çarpışana kadar yüzünü kendime yaklaştırıyorum. "Bundan emin misin, Blue?"

Bana bakıyor, bakışlarımla buluşuyor. Ve sonra başını sallıyor. "Öyleyim," diyor yumuşak bir fısıltıyla. "Hayatım boyunca hiçbir şeyden bu kadar emin olmamıştım. İkinizi de istiyorum. Size sahip olmak için her şeyi yaparım."

TWENTY-EIGHT

Ark'ın iç çektiğini hissedebiliyorum. Göğsü ve gözleri de onunla birlikte düşüyor. "*Bunu yapmalı mıyım?*" diye düşünüyor. Sonuçlarının ne olacağını kendine soruyor.

JD ve ben bütün gün bunu tartıştık. İkimiz de Ark'ın otomatik olarak kabul etmeyeceğini biliyorduk. Burada otururken bile, amım onun sikiinin ucunda, evet demeye hazır değil.

"Seni istiyorum Ark," diyorum ona usulca. "Seni istiyorum ve benim için değişmeni istemiyorum. Teklif ettiğin şeyi istiyorum."

Gözleri yukarı ve beni arıyor. Duymak istediği şey bu. Duymaya ihtiyacı . Arzularının meşru olduğunu. Hepimiz ihtiyacımız olanı alırsak, belki aşk seksten doğabilir. JD bana boyun eğdirmek istiyor. Zevkin acısını hissetmek istiyorum. Ark kontrol etmek istiyor.

İşe yarayacak. İşe yarayacak, biliyorum.

"Lütfen, Ark," diye yalvarıyorum. "istediğin gibi al."

Şimdi JD'ye bakıyor, bu kez derin bir nefes alıyor. "Bilmiyorum dostum."

JD sıcak ellerini üşüyen omuzlarıma koyuyor ve sıkıyor. "İtiraz edecek ne var? Ben kendi tarzımı seviyorum. Sen de kendi tarzını seviyorsun. O her iki şekilde de seviyor. Seksimiz, şehvetimiz ve hatta belki de aşkımız var. Bunun nesi kafa karıştırıcı?"

Ark, JD'nin sözleri karşısında gözlerini onaylamaz bir ifadeyle kısar. "Sen benim en iyi arkadaşımsın. Sen benim iş ortağımsın. Oda arkadaşımsın. Ve şimdi de sevgilim mi olmak istiyorsun?"

JD omuz silkiyor. "Ne olmuş yani?"

Ark beni üzerinden iterek JD'nin kollarına gönderiyor ve sonra pantolonunu yukarı çekip yatak odasına doğru yürüyor.

"Hey, pislik!" JD peşinden koşarak onu gömleğinden yakalıyor. Ark onu itiyor ve erkeklerin testosteronlarını gösterme ihtiyacı hissettiklerinde yaptıkları gibi göğüs göğüse duruyorlar.

"Dokunma bana. Böyle bir şeyi başlatıp sonuçlarına katlanabileceğini mi sanıyorsun? Herkesin duygularıyla oynayabileceğini mi sanıyorsun? Bu seni geçmişte ne kadar ileri götürdü, JD?"

"Siktir git," diyor JD ve Ark'ı göğsünden iterek bir adım geri atmasına neden oluyor. "Geçmişî yüzüme vurma. Bu senin asıl meseleden kaçmak için kullandığın korkakça bir yol."

"Hangisi ne?" Ark homurdanarak JD'yi geri itiyor.

"Sadece yatırım yapmak istemezsiniz. Duygularının incinmesini istemiyorsun. Benimle yarışmak zorunda kalmak istemezsin. Muhtemelen kamera karşısında sevişmemenin sebebi de bu-"

"Bu hafta kamera karşısında sikimi yalattırdım, değil mi? Bu hafta kotamızı zamanında dolduran bendim, değil mi?"

"Tebrikler. Bağlantı kurmak için eski bir fahişe kız arkadaşını kullandın. Ne olmuş yani? O kaltağın kim olduğunu bilmiyorum. Dört yıl sonra, hala o kaltağın kim olduğunu bilmiyorum. Nedenmiş o?"

"Bunun şimdi ile ne alakası var? Bugünle mi? Mavi ile? Benimle? Seninle?"

JD öne doğru bir adım atar ama omuzları biraz düşer ve başı biraz döner, yaklaştıkça geri çekiliyormuş izlenimi verir. "Saklanıyorsun Ark. Saklanıyorsun. Florida'yı terk edip Colorado'ya gelmene neden olan şey her neyse, hâlâ peşinde. Ve sen saklanıyorsun. Bir kameranın arkasına saklanıyorsun. Bir bilgisayarın arkasına. Benim arkamda saklanıyorsun, Ark. Ve sen de Blue'yu istiyorsun, en az benim kadar. Ve yine de onu uzaklaştırmak için beni kullanacaksın. Sapıkça şeylerden hoşlanmıyor musun Ark? Buna inanmasını mı istiyorsun?"

"Ben ona öyle demedim," diye tersliyor Ark.

Tüm bunlar benim için yeni, bu yüzden ayağa kalkıyorum. Ark'ın sırları var. Ve ben bunları öğrenmekle çok ilgileniyorum.

"Ona tacizden hoşlanmadığımı söyledim. Acıyı seviyor. Sen acı seviyorsun. Bunu kabul etmiyorum ve görmezden gelmeyeceğim."

Elimi Ark'ın pazusuna koyuyorum. Öfkeden, arzudan ya da belki de hayal kırıklığından yanıyor. Çünkü kafası karışık. Onu neyin çelişkiye düşürdüğünü bilmem gerek.

"Onu kontrol etmek istiyorsun, tıpkı beni kontrol etmek istediğin gibi." Ark çenesini sıkıyor ve gözleri öfkeyle doluyor.

"Ona nasıl giyineceğini ve nasıl söylemek istiyorsun. Ona kurallar, sınırlar ve parametreler vermek istiyorsun."

"Onu güvende tutmak için. Onu tokatlamak ve ağlatmak istiyorsun."

"Onu mutlu etmek için," diye karşılık veriyor JD.

Birbirlerine bakıyorlar, JD çıplak, Ark giyinik. Her iki adam da hâlâ çok sert. Bu onları kesinlikle tahrik ediyor. Ben de uzanıp ikisini de siklerinden tuttum. Bana şaşkınlıkla baktılar. Sanki burada olduğumu unutmuş gibiydiler. "Ne istediğimi bilmek istemiyor musun?"

Sadece bakıyorlar.

Önce JD'ye baktım. "Buna neden ihtiyacım olduğunu bilmiyorum, JD. Sert şeylerin beni neden ettiğini bilmiyorum. Tek bildiğim, başladığında kendime engel olamadığım. Bu şeyler... heyecan verici." Sonra Ark'a bakıyorum. "Her zaman iyi bir şekilde değil. Bunun şartlandığım bir şey olduğunu biliyorum çünkü..." Kelimelerimi dikkatle seçiyorum. "Yeni çıktığım anlaşma yüzünden. Ama elimden bir şey gelmez Ark."

"Mavi," diyor avucunu yanağıma koyarak. "Sadece aşkı şiddet olmadan deneyimlemeye ihtiyacın var, hepsi bu."

"Biliyorum," diye itiraf ediyorum. "Bunu seninle yapmak istiyorum."

"Ama acıdan vazgeçmeyeceksin, değil mi?" Hayal kırıklığı dolu bakışı beni neredeyse eziyor. Gerçekten önemseddiğini düşünüyorum. Bana ilerlemem için bir yol önermek istediğini düşünüyorum.

"JD iyi bir adam. Bunu biliyorsun. Onu seviyorsun. O senin arkadaşın. Hayatının büyük bir parçası. Ve ona güveniyorsun. Bana karşı ona güven."

"Neden paylaşayım ki?"

"Çünkü," diyor JD sakince. "Çünkü uzun vadeli sonuçlar için kısa vadeli fedakârlık fikrini en iyi siz anlarsınız."

Yavaşça pompalamaya başladım. İki adam da önce bana, sonra birbirlerine bakıyorlar. "Sadece bize katıl, Ark," diyor JD. "Her şeyi kontrol etmeye çalışmayı bırak ve olmasına izin ver. Bir kere, dostum. Bu kadar. Bir kez, hemen şimdi."

"Ben eşcinsel değilim, JD. Seni götten sikmekle ilgilenmiyorum."

JD kıkırdar. "Ben de değilim, göt herif. Ama deney yapmaya açığım" -bana bakıyor, sonra tekrar Ark'a- "deney yapmaya."

"Ben de deney yapmaya açık değilim."

Dizlerimin üzerine çöküyorum ve Ark'ı ağzıma alıyorum, hala JD'nin sikini pompalıyorum. Dilimi ucunun etrafında döndürürken Ark birkaç saniye beni izliyor,

küçük açıklığa doğru itiyor. Bu onun keskin bir şekilde nefes almasını sağlıyor ve sonra JD başımı itiyor ve onu daha derine götürmem için beni yönlendiriyor.

"Yine de hoşuna gitti mi?" JD ona soruyor. "Ona seni emmesini söylediğimde hoşuna gidiyor mu? Sana biraz daha vermesi için onu zorladığımda. Ben"-bir parmak ucunu yanağımda gezdiriyor ve çenemi avuçluyor. Bir an sonra Ark'ın taşaklarını avuçluyor-"sana biraz yardım ettiğimde, değil mi? Biraz daha iyi hissetmeni sağlarım. Biraz daha sert boşalmanı sağlarım." JD çömeldi ve yüzümü kenara çekerek dudaklarıyla bana sahip oldu. Ama nazikçe. Çok, çok nazikçe. Beni aşıkımız gibi öpüyor, dili dilime değiyor, nefesi yumuşak ve eşit, bir eli saçımda, bir eli hâlâ Ark'ın taşaklarını avuçluyor. Sonra dudağımı ısırdı ve ağzını kaydırdı. Yanağını Ark'ın sert uzunluğuna değdirecek kadar.

"Siktir," diye inliyor Ark. "Dostum, yapma-"

Ama artık çok geç. JD başını çevirip ağzını açıyor ve dilinin yalamaması mümkün değil.

Ark'ın ucu JD'nin ağzının içinde kayboluyor ve sonra aynı hızla yeniden ortaya çıkıyor. JD ayağa kalkıyor ve başımı tekrar işe yönlendiriyor. Hiçbir şey olmamış gibi Ark'ı emiyorum. Ama adamların şu anda birbirlerine baktıklarını biliyorum.

"Hoşuna gitti. Sevdığını biliyorsun." JD kendinden emin. Ben de öyle. Çünkü ikimiz de bunun çok ateşli olduğunu biliyoruz.

Ark uzun bir nefes vererek cevap veriyor ve bu milyonlarca şey söylüyor. Tahrik olduğunu söylüyor. Daha fazlasını istediğini söylüyor. Az önce ne olduğundan emin olmadığını ama bundan hoşlandığından emin olduğunu söylüyor.

Evet diyor.

Aletin ağzımdan çıkmasına izin verdim ve sonra ayağa kalktım. Her ikisini de ellerinden tutup Ark'ın yatak odasına doğru yürümeye başladım. İkisi de sessizce beni takip ediyor.

Oraya vardığımızda JD küçük komodinin lambasını yakıyor, yatağa tırmanıyor, uzanıyor ve mastürbasyon yapmaya başlıyor. İkimiz de onu izlerken Ark elimi sıkıyor. "Hadi, kameraman." JD, yatağa bakan bir kamera yerleştirdiği şifonyere başıyla işaret ediyor. Sonra komodinin üzerine bir tane daha. "Yakın çekim için hazırım."

Ark ve ben kahkahayı patlattık ve JD bize en iyi yaptığı şey için takdir edildiğini bildiğinde kullandığı çarpık sırtışlardan birini verdi. İnsanları etkilemek.

"Ben ciddiym, göt herif," diye devam ediyor. "Şehvet istiyorum, Ark. Seks istiyorum. Her şekilde istiyorum. Yarın izleyebilmek için filme almak istiyorum. Tutku istiyorum ve

ter-"

"Ve aşk," diyerek sözünü kestim ve Ark'a baktım. "Ben aşk istiyorum. Ben de her şekilde istiyorum. Acıyı ve zevki istiyorum. İyi ve kötüyü istiyorum. Aydınlığı ve karanlığı istiyorum."

JD ve ben Ark'ın ikimizin arasına bakmasını bekliyoruz. "Asla işe yaramayacak," diyor sonunda.

"Neden?" JD dürtüyor. "Bunda bu kadar karmaşık olan ne? Her zaman ortak bir nokta bulabilen iki iyi arkadaş. İkimizi de isteyen güzel bir kız. Bu üçlü, Ark. Yarışlara gittik, bir dolarlık bahis oynadık ve eve on bin dolar daha zengin döndük. Lanet olası piyangoyu kazandık, dostum. Bunu neden geri çeviresin ki?"

"Çünkü, JD. Her şey üçlü olmamalı. Bu asla işe yaramaz."

"Neyin işe yaraması gerekiyor? Birlikte seks yapıyoruz, hikayenin sonu."

Ark hala tereddüt ediyor. İçeride olduğunu biliyorum. Çekip gitmeyeceğini biliyorum. Tüm bunlardan sonra olmaz. Yarın, gelecek hafta ya da gelecek ay vazgeçebilir... Ama bugün vazgeçmeyecek.

Sadece, kontrolü bırakmadan önce bunu kafasında rasyonalize etmesi gerekiyor. Ve JD'nin söylediğine göre, kontrol onun işi.

"Nerede uyuyor? "Burada uyuyacağız."

"Biz mi?"

"Üçümüz," diye açıklıyor JD. "Biz varsak, biz de varız. Birlikteyiz. Biz bir... üçlüyüz. Bir değil, iki değil, üç. Burada uyuyabiliriz. Ya da benim odamda uyuyabiliriz. Kimin umurunda? Akıllara durgunluk veren bir seks yapacağız ve sonra uyuyakalacağız. Tıpkı diğer herkes gibi. Ve saat geç olmaya başladı, göt herif. O yüzden elbiselerini çıkar, Blue. Ve kışklarınızı buraya getirin ki sikişebilelim."

Ona baktığımda Ark gülümsüyordu ve kazandığımızı biliyordum. İşte bu . Tek ihtiyacı olan buydu. Temel kuralları belirlemek için aralarında dürüst bir konuşma.

JD eğlence istiyor.

Ark bağlılık istiyor. Ve ben ikisini de istiyorum.

Ark'ın beyaz gömleğinin alt düğmesine uzandım. Gömleği içine sokmamış. Gördüğüm kadarıyla hiç öyle değil. Düğmelerini aşağıdan yukarıya doğru açıyorum ve mavi kravatının boynuna gevşekçe asılı olduğu yere geldiğimde

Kötü çocuk iş adamı gibi, onu kaldırıp yere atıyorum. Gömleğini sıyrıyor ve mükemmel derecede kaslı bir göğüs ortaya çıkıyor. Karın kaslarının manzarasını oluşturan çıkıntılar ve çukurlar, etkileyici fiziğini göstermek için mükemmel bir şekilde gölgeleniyor.

Onu JD'ye götürmek zorunda kalacağımı sanıyordum ama beni kollarına alıp odanın öbür ucuna, yatağa doğru yürüterek şaşırttı. Beni nazikçe en iyi arkadaşının yanına yerleştiriyor ve sonra önümde diz çöküp bacaklarımı açıyor ve aralarına yerleşiyor.

"Emin misin?" diye soruyor. "Eminim," diyorum.

Sonra gözleri JD'ye kaydı ve başını salladı. "Tamam. Ama bunu açık ve saygılı tutacağız."

JD de dizlerinin üzerine çöküyor ama sırtımı biraz yukarı kaldırıyor ve Ark'a saygı konusunda kendi fikirleri olduğunu göstermek için göğüslerimi olması gerekenden biraz daha sert bir şekilde kavrayarak arkamda pozisyon alıyor.

Ama Ark şu an amıma bakıyor. O kadar ıslak ki. Bütün gün bunu istedim. Ark'ı baştan çıkarmak için hazırlıklarımızı yaparken JD bana dokunmadı. Beni arzulu bıraktı ve ben şu anda arzusun ıslak bir kabından başka bir şey değilim.

"Onu benim için açık tut, JD," diyor

Ark. Neredeyse orada boşalıyordum.

JD'nin elleri göğüslerimden ayrılıyor ve dizlerimin altından tutuyor, bacaklarımı yukarı kaldırıyor, böylece kığım yataktan biraz kalkıyor.

Ve sonra Ark içeri daldı. Yüzünü kıvrımlarıma gömüyor. Dili beni dikiş yerimden dikiş yerime kadar yalıyor. Parmakları içime giriyor, beni geriyor ve zevk noktamı ararken içimde kayıyor.

Onu buluyor ve ben de sırtımı eğerek JD'nin elinden . Bunun için omzuma sert bir ısırık yiyorum. "Mavi," diye hırlıyor JD kulağıma. "Bu gece çok sert boşalacaksın. Ve bunu birden fazla kez yapacaksın." Ark'ın yetenekli dili ve parmaklarıyla birleşen kirli konuşması beni da kıvrandırıyor. "Becer beni," diye fısıldıyorum. "Beni şimdi becer ve

sonra oynarız."

JD kığımın altına uzanıyor ve beni kaldırıyor, böylece altıma kadar kayabiliyor. Sert siki kık yanaklarımın arasına girerek beni arıyor. Ark biraz geri çekiliyor, JD sikini büzüşmüş göt deliğime yerleştirirken gözleri aşağıda olan bitenden hiç ayrılmıyor.

JD ona sessizce, "Onu benim için ıslat," diye sorar.

Ark, parmaklarını amıma birkaç kez pompalayarak ve ardından kaygan meyve sularımı kıcıma doğru sürükleyerek karşılık veriyor. Parmağını sokuyor, kasları ayırıyor ve beni çığlık attırıyor.

Ama buna bayılıyorum. Acı çok geçmeden geçiyor ve JD sikini konumlandırıp içime soktuğunda kanal ıslak ve hazır.

"Oh, evet," diye inliyorum. Acı veriyor ama çok iyi hissettiriyor. Kıcıımı geriyor ve sonra daralan kasları geçip gevşetecek kadar içeri giriyor.

Ark yaklaşıyor, sikini pompalıyor.

"Kamera," diyorum. "Kamerayı getir."

"Kamerayı sikeyim," diyor Ark. Sonra sikiyle klitorisime vuruyor ve ciyaklamama neden oluyor. Bir an sonra o da içime girdi. Beni doldurdular. JD aşağıdan yavaşça pompalıyor. Ark yukarıdan itiyor. Göğsü benimkinin üstüne geliyor ve sonra kulağıma eğilip şehvetten soluk soluğa kalırken zar zor duyabileceğim kadar alçak sesle fısıldıyor: "Seni istiyorum."

Ona karşılık verecek, beni yakaladığını söyleyecek ya da başka bir şey yapacak zamanım yok çünkü JD'nin parmakları uzanıp klitorisimi buluyor. Ve hepsi bu kadar. Sıkıca bastırıyorum, her iki adamın da baskıdan homurdanmasına ve inlemesine neden oluyorum ve üçümüz birlikte boşalıyoruz.

Uzun, eşzamanlı bir salıverme dalgası beni o kadar sert vuruyor ki başım dönüyor.

Nefes nefese kaldığımız birkaç dakikanın ardından JD memelerimi tutup sıkıyor, tam o sırada Ark üstümüze yığılıyor.

"Çekil üstümden! Seni pislik!" JD kulağımın yanında söylüyor.

JD beni yana kaydırıp bacağına bacağıma geçirerek beni kollarının arasına çekerken Ark yuvarlanıp yastığa yığılıyor. "Kıpırdama hayatım," diyor, hâlâ nefes nefese. "Sadece orada kal."

Ark'a bakıyorum ve JD'nin iddia ettiği bacak hareketinden rahatsız olduğunu biliyorum. Gözlerini deviriyor ve bize sırtını dönmeye başlıyor. Ama ben uzanıp elini tutuyorum ve dudaklarıma götürüyorum. "Yaklaş," diyorum parmaklarını öperek. Dudaklarımı parmaklarının etrafında gezdiriyorum ve bir süre emiyorum.

Gülümsemesiyle birlikte gözleri de parlıyor. "Sen pis bir kızsın, Mavi." Parmaklarını ağızımdan çekiyorum. "Tadı bana benziyor."

Elini geri çekiyor ama pazusuna sarılmama izin verecek kadar yana kayıyor.

Ve bu reddedemeyeceğim bir teklif. Bu onun için muazzam bir adım. Üçümüzün onun yatağında birlikte uyumamıza izin vermesi

JD ve ben Ark eve gelmeden önce tüm bunları ayarlarken umduğumuz şey buydu.

TWENTY-NINE

Seks kokusuyla uyanıyorum.

Blue'nun sıcak bedeni bana karşı o kadar iyi hissettiriyor ki kollarımı ona doluyor ve kendime çekiyorum. "JD nerede?"

"Duş," diye mırıldanıyor göğsüme doğru.

Gözlerimi açtım ve saate baktım. Sabah sekiz. "Nereye gidiyor bu?"

"Kahvaltı için, dedi."

Siktiğimin JD'si. "Kenara çekil, Blue. Gidip ne yaptığına bakmam lazım."

Bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallayıp yüzümü ellerimin arasına alıyorum ve hayatımın gözlerimin önünde nasıl değişiyor olabileceğini kabullenmeye çalışıyorum. Hâlâ çıplağım ve en iyi arkadaşım ve çok istediğim bir kızla üçlü yaptım, bu beni çıldırtıyor.

Denver'da geçirdiğim dört yıl boyunca daha önce hiç hedeflerimi riske atmamıştım. Şu ana kadar. Her zaman bir gözüm hep ödülde oldu. Bu konuda acele etmemiş olabilirim ama asıl hedefimden asla uzaklaşmadım.

Bu çekip gitmek mi? Bu ilişkiyi hepimizin kabul edebileceği şartlarda yürütmek için her şeyi riske mi atacağım?

Buna değer mi?

Omzumun üzerinden bakıyorum ve onu yine uyurken buluyorum. Ağzı hafifçe açık ve göğsü yavaş, eşit bir ritimle inip kalkıyor.

O buna değer.

Nedenini bilmiyorum ama bu kızın doğru kişi olduğunu biliyorum. Ve onu elimde tutmak için bir süre JD ile evcilik oynamam gerekirse, oynarım.

Ayağa kalkıp yerdeki giysilerime doğru yürüdüm, kot pantolonumu üzerime geçirdim ve JD'yi aramaya koyuldum. Gün doğarken kalktığını görmemişim, orası kesin.

Kapısını çaldım ve bir aralık açıldı. "İçeri gel," diye . "Nereye gidiyorsun lan?" Sinirli bir şekilde soruyorum.

"Biraz yemek getir. Bir isteğin var mı?" Başına bir tişört geçiriyor ve ardından dolabındaki askıdan temiz bir fanila çıkarıyor.

"Hep birlikte gidebiliriz."

Başını sallar. "Hayır. Blue evden ayrılmayacağını söyledi." "Ne? Bugünkü gibi mi?"

"Hayır, her zamanki gibi. Dışarı çıkmakla ilgili bir fobisi olduğunu söylüyor." "Ne? Bu iş yeterince uzadı. Bu saçmalık-"

"Hey," diyor ellerini kaldırarak. "Ben sadece onun bana söylediklerini söylüyorum. Ben dışarı çıkıp biraz yiyecek alacağım ve yarım saat içinde döneceğim."

"Hadi yemek yapalım."

Durdu, ayağının yarısı botunun içindeydi ve bana göz kırptı. "Yani bir aile gibi mi?"

"Siktir git."

JD botlarını giymeye devam ediyor ve bana dönmeden önce kemerini bağlamaya çalışıyor. "Ben iyiyim, tamam mı?"

"Sana inanmıyorum."

"Şey"-cüzdanını arka cebine soktu-"kimin umurunda? Dışarı çıkıp kahvaltı etmek için senin iznine ihtiyacım yok. Dışarı çıkıp yapmadığım halde yaptığımı düşündüğün şeyleri yapmak için de iznine ihtiyacım yok." Tekrar durdu, gözlerinin içine baktı. "Ben öyle bir şey yapmıyorum. Eğer düşündüğün buysa, siktir git."

Sonra yatak odasından çıkıyor ve ön kapıyı açıp arkasından çarparak kapatana kadar botlarının yerde çıkardığı sesleri dinliyorum.

Odama geri dönüp Mavi'yle birlikte yatağıma giriyorum.

"Bu da neydi şimdi?"

"Yok bir şey," diyorum ve onu tekrar kendime çekiyorum. Şu anki kokusu hoşuma gidiyor. Üçümüzün karışımı bir koku. "Bugün seni kliniğe götürmem gerekiyor. Birkaç hap al."

"Hayır," diyor, çok kararlı bir şekilde.

"Ne demek hayır? İçine boşaldım. Doğum kontrol hapi kullanmıyorsun. Daha dikkatli olmalıyız, bu da kliniğe gitmemizi gerektiriyor."

"Gitmiyorum."

Hmmm. Yani bu doğru. Kendini içeriye hapsediyor. "Neden olmasın?"

Yüzü bana dönük olacak şekilde yatakta dönüyor. "Dışarı çıkmak zorunda kaldığımda panikliyorum. Bu yüzden beni bulduğunuzda titriyordum ve nefes nefese kalmıştım. O tentenin altına saklanmaya çalışıyordum, alanın üzerime kapanmasını sağlamak için. Kapalı alanlara ihtiyacım var."

Bu çok ilginç. "Seni yemeğe nasıl çıkarabilirim?" Gülüyor. "Ne?"

"Akşam yemeği. Senin için kıyafetlerim var, hatırladın mı? Geçen akşam yemeğe çıkacaktık ama yolumuzdan saptık. Yani evden çıkmazsan seni dışarı çıkaramam."

Yüzümü dikkatle inceliyor. Sanki ciddi olup olmadığıma karar vermeye çalışıyor. Ciddiyim. Yani ikna oldu. "Yemek yapabilirim."

Tamam, tek ihtiyacım olan buydu. O mantıksız değil. Bir şeyden korkuyor. Agorafobisi olduğundan şüpheliyim ama evde kalmak istemesi için iyi bir nedeni olduğuna inanıyorum.

Evden çıkma korkusu yok. Yakalanma korkusu var. Sadece, neden yakalanmaktan korktuğunu anlayamıyorum. Tecavüze mi uğramış? Üzerindeki izlere bakılırsa bu mümkün görünüyor. Şimdi solmaya başladılar, bu da bana muhtemelen onu bulduğumuz sabah olduğunu söylüyor.

Ama birkaç kez cinsel sapkınlık içeren bir şeye gönüllü olarak katıldığını ima etti. Peki onu kim arıyor?

"Zihninin döndüğünü görebiliyorum, biliyorsun." "Bu doğru mu?" diye sordum.

"Ne düşünüyorum ben?"

"Cevap istiyorsunuz. Ve ben onlara cevap vermeyeceğim. Henüz vermeyeceğim. Eğer bu çatı katından ayrılırsam, geri dönmem."

"Ne?" Bu kısım için ayağa kalktım. "Açıkla."

Omuz silkiyor ve bana parlak sabah güneşi altında morarmış sırtını göstererek dönüyor. Saçlarını kaldırıyorum ve damgayı inceliyorum. "Bu bir daire, yani sonsuza kadar demek."

"Evet," diyor alçak bir sesle.

"Ama sonsuza dek sürecek yasal bir sözleşme yok, Blue."

"Farkındayım."

"Peki neden korkuyorsun? Birinin seni görmesinden ve geri götürmesinden mi?"

" gibi bir şey." "Seni öldürmek mi?"

Sessizlik.

Derin bir nefes alıp tekrar uzanıyorum, kolumu kalçasının altından geçirerek beline sarılıyorum. "İçeride kalabiliriz. Büyütülecek bir şey değil. Akşam yemeklerini birlikte yeriz."

Başını hafifçe çevirip omzunun üzerinden bana bakıyor. "Yapabilir miyiz? Üçümüz de mi?"

Omuz silkiyorum. "JD'yi ben kontrol etmiyorum ama evet. Yemeğini yiyeceğim."

Bu sefer sonuna kadar döndü ve bana baktı. "Bu demek oluyor?

Şimdi de Bay Uzlaşmacı mı

oldun?" "Ben asla Bay

Anlaşmaz değilim."

"Her neyse," diye gülüyor. "Her şeye burnunu sokuyorsun ve patronluk taslıyorsun. Bütün kararları sen vermek istiyorsun ve veremediğin zaman da bundan nefret ediyorsun. Seni çok az tanıyorum ve bu söylediklerin o kadar doğru ki, daha ilk günden anladım."

"Birinci gün mü? İlk günden beri bu işin dışındaydın." "Ve yine de seni tahmin etmiştim."

Birkaç saniye ona baktım. Daha fazla yemesi gerektiği kesin. Buraya geldiği ilk günkü gibi hasta görünmüyor. Ama hâlâ çok zayıf ve güçsüz görünüyor. Teni çok solgun ve saçları parlak ve canlı değil. Ama gözleri iyileşiyor. Ve bu bana umut veriyor. Yolunu bulması için ona biraz izin verecek kadar umut. "Ben sadece senin için iyi olanı istiyorum, hepsi bu. İçeride kalmak ya da dışarı çıkmak henüz ilgileneyeceğim bir kavga değil."

Uzanıp yüzüme dokunuyor. "Neden bu kadar ilgileniyorsun?"

Parmağını tutuyorum ve öpmek için dudaklarıma götürüyorum. "Bence yardıma ihtiyacın var. Ve bunu sana verecek kişi ben olmak istiyorum."

"Sen iyi bir misin?" "Onun gibi bir şey."

Birkaç saniye önce verdiği cevabı taklit ettiğim için kıkırdıyor. "Tamam o zaman. Size yemek yapacağım ve siz de benimle birlikte yiyeceksiniz ve buradan ayrılmam için bana baskı yapmayacaksınız."

"Anlaştık," dedim ona. "Şimdi uyumaya geri dönelim. Şansımız varsa JD kahvaltı yerine giderken kaybolur ve bizi bir süre yalnız bırakır."

Arkasını dönüyor, sırtını göğsüme yaslıyor. "Bunun için endişelendiğini biliyorum. Ama nedenini anlamıyorum. Bana iyi görünüyor."

"Blue, eğer çatı katından ayrılmak istersen, belki bir gün onu takip edebilirsin. O zaman neyin peşinde olduğunu öğrenirsin. O zaman neden endişelendiğimi anlarsın."

"Kötü mü?" Sesi endişesini ele veriyor.

"Olabilir. Ama şimdi kötü değil. O yüzden bırak ben halledeyim. Ve doğum kontrolünü. Doktorun buraya gelip seni görmesi için bir zaman ayarlayacağım."

"Ne doktoru? Aklınızda bir doktor mu var?"

"Kızları gönderdiğimiz doktor."

"Fahişe doktorun mu?" Beni itiyor ama kollarımı daha sıkı sarıyorum ve kulağına eğiliyorum.

"Dur. İyi bir tane bulurum o zaman. Seni aşağılamaya çalışmıyordum. Bu sadece ilgilenmemiz gereken bir şey ve tartışmaya açık değil." Nefes alıp veriyor ve rahatlıyor. "Ama çatı katından ayrılmayı kabul etseydin çok daha kolay olurdu."

"Kimliğim yanımda değil. Sağlık kartım yok. Ve gerçek ismimi vermek istemiyorum."

Neden bilmiyorum ama Mavi'nin onun adı olmadığını itiraf ettiğini duymak beni durduruyor. Yani, ona bu ismi ben verdim. Gerçek olmadığını biliyorum. Ama bir şekilde aklımdan çıkmış. "Gerçek adın ne?"

"Mavi," diyor, biraz hava üfleyerek saçlarını gözlerinin üzerine çıkarıyor. "Mavi olmayı seviyorum, bu yüzden gerçek adım bu. Senin gerçek adın ne?"

"Ark," diye karşılık veriyorum. "Ben sadece Ark'ım." "Ark garip bir isim. JD'nin adı ne?"

"Hiç söylemedi," diye yalan söylüyorum, onunla otobüs durağının dışında tanıştığım günü düşünüyorum. "Yani onunla tanıştığımdan beri JD'den başka bir şey olmadı."

"Doğum kontrolüne ihtiyacım yok, Ark."

Gözlerimi kapatıyorum, hemen anlıyorum ama doğru olmasını istemiyorum.

"Doğum kontrolüne ihtiyacım yok çünkü hamile kalamıyorum. Bu yüzden endişelenme."

Çoğu kızın blöfünü görmezden gelirdim. Ama blöf olmadığını biliyorum.

Orada bir süre sessizce uzandık. Hiç doğmayacak bebekleri düşünüyoruz. Ve sahte isimleri. Aramadığın insanları bulmak hakkında. Geçmişten kaçmak ve gelecek diye bir şey yokmuş gibi davranmak hakkında. Birkaç dakikalığına şimdiki zamanda yaşıyoruz ve sonra ön kapı açılıp kapandığında düşünceli ruh halimiz bozuluyor.

"Geri döndüm, göt herif. Kahvaltı da getirdim," diye bağıyor JD oturma odasından. O yatak odasına girerken ne Mavi ne de ben kıpırdıyoruz. Ama JD bizi hemen anladı. "Sorun nedir?"

Kendimi Blue'dan kurtarıyorum ve doğruluyorum. "Bir şey yok."

"Gerçek adın ne?" Mavi ona sorar.

"Ha?" JD ona o şekilde gülümsüyor. Tanrım, bazen keşke onun gibi olabilsem diyorum. Bazen tüm bu yükü bırakıp JD olabilmeyi diliyorum. Havalı. Eğlenceli. Büyüleyici. Güzel.

Çünkü JD'nin her şeyi var. Kızlarla tatlı tatlı konuşmasını yeterince izledim. O tam olarak istedikleri şey. Neredeyse 14 milyon dolar değerinde gerçeğini de ekleyince, anlaşma tamamlanıyor.

"James David," diyor ve yatakta zıplayarak Blue ve benim de onunla birlikte zıplamamızı sağlıyor. Onun yanına yerleşiyor ve öpmek için eğiliyor. Kadın da hiç vakit kaybetmeden ona karşılık veriyor. Mavi kendi gözlerini kapatmadan önce gözleri buluşuyor, adam dilini içeri sokarken dudakları birbirine değiyor. Kıskanmam gerekirdi ama garip bir şekilde kıskanmıyorum. Bu beni... memnun hissettiriyor. "Ama bu isimden nefret ediyorum. Ailem bana hiç öyle seslenmedi. Hep JD derlerdi."

Sonra da ekleyecek bir şeyim olup olmadığını görmek için bana bakıyor. Ama siktir et. Ona dokunmayacağım. "Kahvaltıda ne aldın?" Onun yerine ben sordum.

"Simit. Bir sürü simit. Ve kahve de. Böylece Ark'ın joe dediği o boku içmek zorunda kalmayız." Sonra bir hışımla üzerimizdeki örtüleri yırtıp Blue'yu kollarının arasına aldı. "Yemek, duş, sikiş. Bugün için planlarım bunlar."

Blue onu yatak odasının kapısından dışarı taşırken gülüyor. Birkaç saniye sonra onu takip ediyorum ve kahvaltı barının üstünde çıplak otururken buluyorum. "Brrrr," diyor kollarını ovuşturarak.

JD'den bir kahve alıp ona uzatarak, "Giysilere ihtiyacın var," diyorum. "Çatı katından ayrılmayı reddedersen nasıl kıyafet bulacaksın?"

"Onun için alışveriş yaparım," diyor JD. "Mükemmel bir zevkim var. Seviştikten sonra giderim."

Mavi güler ve başını sallar. Ama tek düşünebildiğim alışveriş yaparken neler yapabileceği. "Ben giderim," diyorum, bir simit alıp krem peyniri kapıyorum. "Sen Mavi'yle kalabilirsin."

JD bana kaşlarını çatı. "Gideceğimi söyledim."

Ellerimi kaldırıp teslim oluyorum. "Tamam. Sen dönene kadar Blue'nun bütün gün çıplak kalmasını sağlayacağım." Ona baktığımda, yavaşça çiğniyor ve etkileşimimizi izliyor.

"Bunu yapıyorsun. Ama bu gece işten eve geldiğimizde ve ben yatmaya hazır olduğumda, sen bütün gece düzenleme yapmak zorunda kalırken, o benim odamda uyuyor."

Ve sonra ona göz kırpmıyor. Tomurcuklanan ilişkimizin bir parametresinin ana hatlarını çizdiğini çok iyi biliyordu.

Çalıştığımız geceler, kız ona ait. Ve çalışmadığımızdan daha fazla gece çalışıyoruz. Yani evet.

O kazandı.

"Siz tam olarak ne yapıyorsunuz... işte?" Blue soruyor.

"Endişelenmene gerek yok," diyorum hemen. "Ne oluyor lan?" JD soruyor.

"Ne?" Ben de soruyorum. "Yaptığımız şey hakkında düşünmesini istemiyorum." "Neden?" Mavi araya giriyor.

"Evet," diyor JD, sinirli bir şekilde. "O zaten biliyor. Bu senin hakkında hiç anlamadığım bir şey, Ark. İnsanların işimiz hakkında ne düşündüğünü neden umursuyorsun ki?"

"Bu porno," diyorum. Alo?

"Yani? Ray buranın Porno Kralı. Ve insanlara ne yaptığını söylemekte asla sorun yaşamaz. Birkaç hafta içinde kendi sitemizi açıyoruz. O zaman bunu rasyonalize etmen mümkün olmayacak."

"Rasyonelleştirmek konusunda endişeli değilim."

"Saçmalık. Porno yaptığımız gerçeğinden nefret ediyorsun. Başka bir şey yapmak istiyorsun ama yapamıyorsun çünkü apartman daireleri, spor arabalar ve parayı harcadığın her şey bedava değil. Bu işte sadece para için varsın."

"Ne demek istiyorsun?" Gözlerimi Blue'ya doğru yuvarlıyorum ama yüzündeki ciddi ifade durup yeniden düşünmeme neden oluyor. "Bu gece ne yapacağını bilmek ister misin? Yani, gerçekten mi? Kalabalık bir kulüpte, dans pistinde onun aletini yalamak için sıraya girmiş bir kızımız olduğunu söylememi mi istiyorsun?"

Başını eğiyor ve simidini çiğniyor. "Sizin ne yaptığınız beni ilgilendirmez."

"Lanet olsun. İkinizin nesi var böyle? Hiç mi duyguların yok, Blue? JD'nin bu gece başka bir kadına diz çöktürecek olması seni rahatsız etmiyor mu?"

JD bana "Sen bir pisliksin" dedi.

"Neden? İş hakkında konuşmak istemiştin."

"Çünkü saklamak istiyorsunuz. Biz yanlış bir şey yapmıyoruz."

"Geçen hafta yanlış bir şey yapmıyorduk, bu hafta ." "Nedenmiş o?" diye hırılıyor. "Bu hafta porno için fazla mı iyisiniz?"

"Hayır, pislik. Çünkü bu hafta bir ilişkimiz var."

THIRTY

İlişki.

Vay be. Son saniyeye kadar direnen bir adam için, bir kez girdi mi, her şeyi yapar.

JD gülüyor. "Onu beceriyoruz, Ark. Onunla evlenmiyoruz."

Tezgahtan aşağı kayıyorum. "Ben banyo yapacağım, eğer sorun olmazsa." Aralarından geçip koridora doğru yürürken ikisi de bana bakıyor. Ben gittikten sonra da tartışmaları devam ediyor. Onları hala yatak odasından duyabiliyorum.

Bu iki adam nasıl arkadaş olabiliyor? Hiç anlamıyorum. Daha farklı olamazlardı.

Kapıyı kapatıyorum, böylece tartışmayı duymak zorunda kalmıyorum. Zaten aptalca. Porno yapıyorlar. Onlar pislik. Bu konuda konuşmamak bu gerçeği değiştirmez.

Ark'ın banyosuna girdim ve küvet için suyu hazırlamaya başladım. Çöpte ertesi gün hapı paketini görüyorum ve bu benim kafamı daha da karıştırıyor. Çok kuralcı biri. İçi dışı bir. Eğer bu kadar rahatsız edici olmasaydı, buna gülerdim. Çünkü bu kadar pratik ve mantıklı bir adamın porno yapıp satarak kendine nasıl bir krallık kurduğunu anlamıyorum.

Hiç mantıklı değil. Hem de hiç. Yarım yamalak takım elbise mi? Yani, görünüşünü seviyorum. Çok düzgün bir şekilde kaba. Kıvrılmamış beyaz gömlek. Gevşek kravat. Neden böyle bir kravat takıyorsun? Neden düzgün olmayan bir kravatla uğraşsın ki? Her zaman kot pantolon, çizme ve mavi bir inci için savaşılan ejderhalar gibi dövmeleri var. Hangi cehennemden geldi bu? Sanki Ark motorcu mu yoksa iş adamı mı olduğuna karar veremiyor.

Ve JD... Tanrım. Onun hakkında ne düşüneceğimi bilmiyorum. Ark' konuşma tarzına bakılırsa deli gibi bir şey. Dengesiz biri. Onun 'sorunları' var. Ne tür

bir sorun mu var? O yüzden arada bir kaçıp gidiyor. Eğer bu çatı katından ayrılabilseydim, ben de giderdim. Ama Ark'ta olduğu gibi JD'de de bir şeyler var.

İlişki mi?

Bu mu yani?

Kafamı kaldırıyorum ve aynadan bana bakan yüzümü görüyorum. "Ne yapıyorsun?" Ama diğer taraftaki kız cevap vermiyor. Onun yerine kapı çalınıyor. "İçeri gel," diyorum.

Ark kapıyı iterek açar ve elinde kamerasıyla eşikte durur. JD onun arkasında. İkisi de bir şey söylemiyor ve ben bu duruma hemen sinirleniyorum. "Ne?"

Ark ağzını açıyor ama cevap veren JD oluyor. "Şikâyetlerimizi boş ver, Blue. Bunu her zaman yapıyoruz."

Ama içimde bir yerde bunun doğru olmadığını biliyorum. Sanırım ben gelmeden önce bu ikisini hiçbir şey üzmüyordu. Sanırım ben gelmeden önce aylardır tartışmamışlardı. Belki de yıllardır.

Ama siktir et. Eğer yalan söylemek istiyorlarsa, benim de söylemem gereken yeterince yalanım var. Yani her neyse. "Küvette bana katılmak ister misin?" Onun yerine ben söylerim. "Çok büyük. Muhtemelen üçümüz de sığarız." Ark geçip küvetin içine bakıyor. Önce bana ve JD'ye, sonra tekrar küvete bakıyor. Sanki hacmi hesaplıyormuş gibi. "Tanrım, her zaman bir şeyleri fazla mı düşünürsün?"

"Pffft," diyor, kamerayı küvete bakan tezgâhın üzerine koyuyor ve ardından kot pantolonunun düğmelerini açıyor. "Hiçbir şeyi fazla düşünmem."

Yüzünde şaşkın bir sırtışla bizi izleyen JD'ye bakıyorum. Tişörtünü kafasına geçiriyor ve botlarını tekmeliyor. "O zaman küvette sevişelim."

"Hayır," diyorum bıkkınlıkla. "Küvette sevişmek istemiyorum. Sadece küvette rahatlamak istiyorum. Eğer siz de benimle birlikte rahatlamak istiyorsanız, tamam. Aksi takdirde-" Duruyorum. Çünkü bana kaşlarını çatmış ve çatık kaşlarla bakıyorlar. Şirretlik yapıyorum. "Aksi takdirde" -ses tonumu yumuşatıyorum- "bırakın yıkanayım ve hemen çıkayım."

"Seninle rahatlayacağız," diyor Ark o saçma sapan tavrıyla. Sonra kot pantolonunu çıkarıp bana doğru yürüyor ve elini uzatıyor. "Sen içeri girerken elini tutacağım."

Derin bir nefes alıyorum ve bu jest karşısında gülümsüyorum. Sonra elini küvetin kenarına doğru adım atıyorum. Sıcak su bacaklarıma baskı yapıyor ve popomu aşağı indirdiğimde, yukarı bakıyorum ve acıdan tıslıyorum.

Ark elimi bırakıyor ve sonra JD suya biraz şampuan kabarcıklar oluşturtuyor. "Kenara kay," diyor Ark, bir tarafıma geçerek. JD de diğer tarafıma geçiyor ve aynı anda arkalarına yaslanıp bacaklarını bedenimin iki yanına uzatabildikleri kadar uzatıyorlar.

"Gerçekten , değil mi?" Gülüyorum.

" ederiz," diyor JD, omuzlarımdan tutup sırtım göğsüne yaslanacak şekilde beni Ark'a baktığımda eğleniyordu. Kıskanç bir tip gibi görüldüğü için bu iyi bir şey. "Sen gelmeden önce küvette oturmamalı ne kadar oldu biliyor musun Mavi?" JD soruyor.

Ark bunu düşünürken gülümsüyor.

"On yaşında falan olmalıydım," diye devam ediyor JD. "Evimizde eski, çirkin bir pençe ayak vardı. Eski ve havalı bir şey değil, paslı ve boktan bir şeydi. O şeyden nefret ederdim. Doldurması sonsuza kadar sürerdi."

"Denver'da mı büyüdün, JD?" Ben sordum.

"Evet. Doğma büyüme."

"Peki ya sen, Ark?"

Ark bana başını sallıyor ama bir yer göstermiyor. "Ark

Iowa'da falan büyümüş."

"Şehir mi çiftlik mi?" Devam ediyorum.

Ark gülümseyerek bana bakıyor. Kolları küvetin her iki yanında sarkıyor ve JD bacaklarıyla odanın çoğunu kapladığı için dizlerini yukarı çekiyor.

Ayak parmaklarım kıpırıyor ve Ark'ın sert aletinin onlara baskı yaptığını hissedebiliyorum. Bana bir kez daha sırtıyor.

Tanrım, beni becermesini çok isterdim. JD ile değil, yalnız.

"Eğer Montreal'den geliyorsan," diyor Ark, beni alarma geçirerek, "neden Fransız aksanın yok?"

"Amerika'da okula gittim." Ve . Bu yalan bile değil.

"Nerede?" JD soruyor. Ve şimdi bilgi almak için beni takip ediyorlarmış gibi hissediyorum. "Doğu Yakası. konuda söyleyeceklerim bu kadar, eğer olmazsa." I

Bir itiraz bekler ama JD sessizdir ve Ark sadece omuz silkmektedir. "Peki ya siz çocuklar?"

Yüzüm Ark'a dönük olduğu için ona bakıyorum elbette ama cevap veren JD oluyor. "North'a gittim. Ama on birinci sınıfta okulu bıraktım."

"Gerçekten mi?" Ona bakmak için başımı çeviriyorum. "Hiç tahmin etmezdim." "Gerçekten," diye onaylıyor gülümseyerek. "Bunu söylemek ve bunu bilmek çok güzel.

hiç fark etmedi. Ben milyoner bir lise terkim. Ama, eğer

tekrar yapabilseydim, devam ederdim. Belki onun yerine üniversiteye giderdim." "Nasıl yani?"

"Çünkü tek yaptığım oyunculuk. Ve gerçekten, yaptığım şeye *oyunculuk* diyemezsiniz. Orada duruyorum ve kızların beni emmesine izin veriyorum."

"JD," diyor Arks, iş konuşulmasından rahatsız olmuş bir şekilde. JD arkamdan omuz silkiyor.

"Bu doğru."

"Bu doğru değil," diyor Ark. "O doğal bir satıcı. Yabancı kızları yapmalarını istediğimiz şeyi yapmaları için etkileyebilecek çok fazla insan yok."

"Bu gece ne yapacaksın?" Ben soruyorum.

Ark bir nefes alıyor, bir saniye tutuyor ve sonra . "Kızla kulüpte buluş. Gösterinin başlamasını bekle. Bırak insanlar güzelce sarhoş olsun. Kabalaşsınlar. Sonra onu yere yatır, dizlerinin üzerine çöktür ve *harekete geçmesini* söyle."

"İnsanlar bir şey söylemiyor mu? Seni durdurmaya çalışmıyorlar mı?"

"Kulüp sahipleriyle sözlü sözleşmelerimiz var. Yönetim, güvenlik, gruplar, hepsi bu işin içinde."

"Yani orada film çekmen için onlara para mı veriyorsun?" "Evet. Her avuç yağlanır."

JD sabunu alıyor ve kolumu aşağı yukarı ovmaya başlıyor. Ona dönüp bakıyorum ve gülümsüyorum. "Bu iyi hissettiriyor."

"Öyle olması gerekiyor," diyor.

Ark, "Madem okul hakkında konuşmuyorsunuz, o zaman üniversite hakkında konuşalım," diyor.

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum. "Tamam. Önce sen.

Nereye gittin?" "Ben gitmedim. Peki ya sen?"

"Ben de." Yalan söylüyorum, ama o da öyle. yüzden siktir et.

JD'nin göğsü bir kahkaha ile gümbürdüyor. "Siz ikiniz başka bir şeysiniz. Neden düşmanca davranarak bu kadar enerji harcıyorsunuz?"

"Biz düşman değiliz," diyorum, kendimi çok düşman hissederek. "Her neyse."

"Tamam o zaman," diye devam ediyor Ark. "Ben bir Gator'um. Florida Üniversitesi. Sıra sende."

Ve bu bazı nedenlerden dolayı doğru geliyor. Konuşmasında hafif bir güney aksanı var. "Columbia," diyorum.

"Columbia mı?" JD diyor. "Vay canına, kızım. Zengin ve zeki biri olarak büyüdün. Nasıl oldu da buraya düştün?"

"Bu uzun bir hikâye." Gözlerim Ark'ın yüzünden hiç ayrılmıyor.

"Zamanımız var," diyor Ark, arkasına bakarak. "Bir dene bakalım, Mavi. Eninde sonunda bize anlatmak zorunda kalacaksın."

Buraya nasıl geldim? Bunu düşünmeyeli o kadar uzun zaman oldu ki, adımlarımı geriye doğru takip etmem gerekiyor. "Çocukluğumdan beri en iyi arkadaşım-"

"Okul mu?" Ark araya giriyor. "Yoksa ev mi?"

"Ev," diye yanıtlıyorum, ayrıntıları öğrenmek istediğinin farkındayım. "Denver'a taşındı ve ben de onu buraya kadar takip ettim."

"Kaç yaşındasın sen?"

"Tanrım, Ark," diyor JD. "Bu bir sorgulama değil. Sakin ol."

"Yirmi dört," diye cevaplıyorum. Ve bu bir sorgulama. Bu adamın neden beni sorgulama ihtiyacı hissettiğini anlamakta zorlanıyorum. Korumacı, bunu anlıyorum. Kontrolcü ve bu da mantıklı. Ama neden ben? O kadar da güzel değilim. En az on beş kilo zayıfım, saçlarım kırılğan ve cildim solgun. Birkaç gün dinlendikten sonra bile yorgun görünüyorum. Ezilmiş görünüyorum. Peki neden bu kadar ilgileniyor? İkisi de neden bu kadar ilgileniyor? "Peki ya sen?"

"Yirmi yedi."

"Yirmi beş," diye ekliyor JD.

"Yani, arkadaşın Denver'a geldi ve..."

Dizlerimi yukarı kaldırıyorum ve kollarımı bacaklarıma dolayarak göğsüme sarıyorum. "Denver'a geldi ve ilk başta garson olarak çalıştı. Ama sonra..." Durup bu kısmı uydurmak zorundayım. "Ama sonra beni aradı ve hamile olduğunu, yazı onunla geçirip bebek bakıcılığı yapabileceğimi söyledi."

Ark gözlerini bana dikti. "Neden hayatını bırakıp ona yardım edeceğini düşünsün ki?"

"Kankaydık, biliyor musun? Ve ben çalışmıyordum."

"Yani geçen yaz Denver'a mı geldin?"

Başımı sallıyorum.

"Geçen yazdan önceki

yaz mı?" Başımı

sallıyorum.

"Lanet olsun, Blue. Şehirde olmak için uzun bir süre. Burada ne halt ediyordun?" JD olayları toparlamaya başlıyor. Ark her zaman biliyordu. Sanki o sabah yağmurda bana bir kez baktı ve aklımı okuyabildi. Ama JD sadece gezintiye çıkmıştı. "Mavi?" diye dürtüyor, eğlenceli olsun diye beni dürtüyor.

Ama eğlence bitti. Bir karar vermeliyim ve bunu hemen şimdi yapmalıyım. Onlara güven ya da güvenme. Ve eğer güvenirsem, evet, bu büyük bir hamle olur. Ve eğer yalan söylersem, bilecekler. Burada daha fazla kalamayacağım. En fazla bir ya da iki gün.

Sonra nereye gideceğim? Babamı arayamam. Bu büyük bir mesele olur. Sokaklara geri dönemem. Beni hala arıyor olmalarının imkanı yok. Kimliğim, kıyafetlerim ve pasaportum olmadığını biliyorlar. Ülkeyi terk edemem. Yerel hayır kurumlarına gidemem, ilk iş beni bulurlar. Polise bile gidemem. Kim bilir kaç tane memurları var? Ve kim bilir ne kadar yukarıdalar?

"Birine güvenmelisin," diyor Ark, olabildiğince sakın bir şekilde. O buna alışkın. Onun mesafeli profesyonelliği bana çok tanıdık geliyor. Ve haklı, birine güvenmem gerekiyor. Ama yaşamak için porno yapan iki adama mı? Gerçekten mi? "Marka ile başla."

Ark marka kelimesini söylediğinde JD'nin tüm vücudu arkamda kaskatı kesiliyor. Bunun üzerine otomatik olarak başımı sallıyorum. "Bu bir son, başlangıç değil."

"Yeterince adil. Buraya geldiğinizde ne oldu?"

"Colorado Bulvarı'nda bir yerde öğle yemeği yedik."

"Hangi şehirden geldiniz?"

"Montreal. Aradığında yaz için evdeydim. Bana ulaşmasının tek yolu buydu."

"Ve sen de Denver'a doğru yola çıktın."

Ne ima ettiğini biliyorum. Ve iyi. Her neyse. Ayrıcalıklı biri olduğumu anlaması kimin umurunda? "Sana söyledim, çalışmıyordum. Bir iş bulamadım. Gitmemi engelleyen hiçbir şey yoktu."

"Ne tür bir iş yapıyorsun, Blue?"

JD bu soruyu sorduğunda neden bu kadar samimi geliyor bilmiyorum. Ama Ark sorduğunda, bende yalan söyleme isteği uyandırıyor. JD ona tüm sırlarımı anlatma isteği uyandırıyor. Sesindeki sempatiyi duyabiliyorum. "Ben bir muhabirim."

Ark'ın gözleri JD'ninkilerle birkaç saniye boyunca sanki gizli bir iletişim kuruyorlarmış gibi buluşur. Çenesi sıkıştı. "Denver'a iş bulmak için mi geldin? Yoksa arkadaşına yardım etmek için mi?"

"İkisi de."

"İş buldun mu, Blue?" Bu sefer JD.

"Hayır. Ben..." Derin bir nefes almam gerekiyor, o yüzden duruyorum. Ve bir kez durduğumda, devam etmenin bir yolunu bulamıyorum.

"Sadece söyle, bebeğim." JD boynuma eğildi ve beni öptü. "Sadece bize neler olduğunu anlat. Seni yargılamayız. Yani, bize bir bak. Porno çekiyoruz."

"Eğer ona yardım edebilirsem, belki bu konuda yazabilirim diye düşündüm. Sonra da internette yayınlarım. Belki bu bana gerçek bir iş sağlardı. Yani, benden blog yazarı olmamı istediler."

"Ne?" Ark sorar. "Kim?"

"Okuldan sonra. Yüzlerce yayına başvurdum. Ve blog yazmam için bir teklif aldım. Blog," diye tekrarlıyorum. "Bazı insanların blog yazarı olarak büyük kariyerleri olduğunu biliyorum ama bu öyle bir şey değildi. Blog istatistiği idi. Yazmak bile değildi. Sadece kopyalayıp yapıştırıyordum."

"Tamam," diyor Ark biraz sinirlenerek. "Bunun olup bitenlerle ne ilgisi olduğunu anlamıyorum. Arkadaşın nasıl bağlantı kurdu? O markayı nereden aldın? Kimden saklanıyorsun?"

"Janine bana gelip yardım istediğinde bu büyük bir iyilikti, tamam mı? Hamileydi ve bana bebeğini alıp evlat edinmeleri için başka bir çifte vereceklerini söyledi."

"Kim?" Ark beni zıplatarak soruyor.

JD'nin kolları beni sarıyor, çalışıyor.

"Ben de bunun mükemmel bir fırsat olduğunu düşündüm. Ona yardım edebilirdim, değil mi? O insanların bebeğini almasını engelleyebilirdim. Yaptıkları şey hakkında bir yazı yazabilir ve belki de bundan bir iş çıkarabilirdim."

Ark yüzünü avucunun içine yaslar. Derin bir nefes alır. "Lütfen bana bu gruba bir hikâye yazmak için sızmadığını söyle."

Sertçe yutkunuyorum. "Yuttum."

kalkıyor, küvetten çıkıyor, orada olduğunu unutmuş gibi kameraya bakıyor, sonra onu kapıyor ve arkasında yerde bir su birikintisi bırakarak dışarı çıkıyor.

"Kahretsin, Blue," diyor JD. "Bu oldukça aptalca bir fikirdi."

"Bunu şimdi anlıyorum. Yani o zaman da fark etmiştim. Büyük bir hata yaptığımı anlamam yaklaşık beş dakika sürdü."

"Peki bu marka geldi?" "Ben... Ben..."

Ben de katıldım."

"Katıldınız mı?" Ark, beyaz elbise gömleklerinden birinin düğmelerini iliklerken kafasını banyoya uzatıyor. Kot pantolon giymiş bile. Sanki bir yere gidiyormuş gibi. "Bunu neden yaptın ki?"

Omuzlarımı silkiyorum ve ona bakıyorum. Çok kızgın. Neden bu kadar kızgın? Sonra kayboluyor ve botlarını giyerek tekrar ortaya çıkıyor.

"Bilmiyorum çocuklar. Sanki beynimi yıkamışlar gibiydi. Ben... Bir yere mi gidiyorsun?" Ark'a sordum. Çünkü botlarını giymiş ve elinde deri bir ceket var.

"Evet, bir yere gidiyoruz. Seni nerede tuttuklarını bana göstereceksin."

"Bunu bilmiyorum."

"Biliyorsun, Mavi." Bunu bana hırlayarak söylüyor. "Biliyorsun. Ve ben burada oyun oynamıyorum, bize göstermeni istiyorum."

"Bilmiyorum! Gözlerimi bağladılar ve beni bir bodrumda falan tuttular. Geçen gün beni bulduğunuzda, o gece özel bir partideydim. Beni bodrumdan çıkarmadan önce uyuşturdular. Bu yüzden kaçtığımda nerede olduğumu anlamadım. Nerede oldukları hakkında hiçbir fikrim yok. Kim oldukları hakkında hiçbir fikrim yok. Gördüğüm tek yüz kocamın yüzüydü."

"Kocanız mı?" Bunu aynı söylüyorlar.

"Hiç yasal değildi. Sahte bir ismim vardı. Yani o benim gerçek adım değil-" "Senin derdin ne lan?"

Ark'ın bağırışıyla tekrar sıçradım.

"Şşşt," diyor JD arkamdan. "Sana zarar vermeyecek, Blue. Sadece daha önce bir şey söylemediğin için kızgın."

"Neden size söyleyeyim ki? Siz porno pisliğisiniz! Neden birdenbire bu benim suçum oldu? Neden bu kadar umursuyorsun?"

Ark banyoya girip tepemde dikiliyor ve başımı kaldırıp gözlerinin içine bakmamı sağlıyor. Burada, bu küvette otururken, JD'nin kolları etrafımdayken ve Ark'ın onaylamamasıyla kendimi hayatımda hiç hissetmediğim kadar savunmasız hissediyorum. Geçen yıl yaşadığım onca şeyden sonra bile. "Beni dinle, Blue. Bunlar JD'nin kızını öldüren insanlar. O marka onların markasıydı. Kızını öldürdüler ve çocuğunu çaldılar. Bu yüzden bu kadar ilgileniyoruz. TAMAM MI? O yüzden kıcını kaldırıp-"

"Hayır," diyor JD. Beni de yanına alarak ayağa kalkıyor ve Ark'ın yüzüne bakıyor. "Sadece dur, tamam mı? Siktir et bu saçmalığı. Bunların hiçbirini duymak istemiyorum. Bunu tekrar yapamam. Bu bokun hayatımı tekrar ele geçirmesine izin veremem. Yapamam." Ve sonra kucaklaması buharlaşıyor ve küvetten çıkıp dışarı yürüyor.

Ark ve ben orada duruyorduk. Birbirimizin gözlerinin içine bakıyorduk. Ben çıplaktım.

Ona karşı savunmasızım.

Hiçbir şeyim kalmadı.

"Ne kadar sürecek?"

"Ha?" Cahil numarası yapıyorum.

"Yapma," diyor alçak bir sesle. "Cahil, aptal ya da bize düşündürmeye çalıştığın her neyse, öyle davranmayı bırak. Çünkü işe yaramayacak. Nasıl. Lanet olsun. Ne kadar?"

"On beş ay."

"On beş aydır kayıp mısın?" Başımı salladım.

"Ve kimse seni özlemedi mi?"

"Beni çok özlemişler. Babam on yıl boyunca Kanada başbakanlığı yaptı ve dört yıldır da başkentte büyükelçi olarak görev yapıyor."

Ark uzanıp omuzlarımı tutuyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Aman Tanrım. Sen Zoey Marshall'sın. Seni bir yerden tanıdığımı biliyordum."

Gözyaşlarım canlanıyor ve ben onları durduramadan yüzümden aşağı akmaya başlıyorlar. Biri bana gerçek adımla seslenmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Çok uzun zaman.

"Özür dilerim," diyerek elimi tutuyor ve beni küvetten çıkmaya zorluyor. Banyo halısının üzerinde duruyorum ve sonra etrafıma bir havlu sarıyor, beni koruyucu bir kucaklamayla göğsüne çekiyor. "Çok özür dilerim."

THIRTY-ONE

Blue ve ben birkaç saniye birbirimize baktık. Dünyası başına yıkılmış gibi görünüyor. Ama sonra ön kapı o kadar sert çarpıyor ki antredeki sanat eserleri duvarlarda sallanıyor.

Banyo girişine doğru yürüyorum ve yatak odamın kapısına bakıyorum. "Peşinden gidecek misin?"

Tekrar Mavi'ye baktım. "Hayır. Ben de bunu tekrar yapamam. İki yılın büyük bir kısmını onun aptalca bir şey yapmadığından emin olmak için harcadım. Ve ne var biliyor musun? Onu kardeşim gibi seviyorum. Gerçekten seviyorum. Ama bu savaşı onun için veremem. Eğer o insanları tek başına aramaya gitmek istiyorsa, yapabileceğim hiçbir şey yok."

Ve bu doğru. İnsanları kendilerinden kurtaramazsınız.

Mavi beni itip koridorda koşmaya başladı. Ben de onu takip ettim. Fuayeye geldiğimde, havlusuyla orada duruyor, , kapıyı açık tutuyor.

"O gitti," diyor, sesindeki üzüntü çok açık. "Eğer kötü bir şey olursa bu benim suçum olacak."

"Aptal olma. O yetişkin bir adam, Tanrı aşkına. Yapabilir-"

"Umursadığını mı söylüyorsun?" diye bağırıyor. "O zaman peşinden git!"

"Sen onun peşinden git. O senden hoşlanıyor. Beni dinlediği kadar seni de dinleyecektir."

Tekrar koridora bakar. Gidecek mi? Elbiseye ihtiyacı olduğu açık. Ama bütün hafta JD'nin eşofmanları ve tişörtleriyle idare etti.

Ama hayır. İç çekerek kapıyı kapatır. "Yapamam."

"Yapamaz mısın?" Alay ediyorum. "Daha çok yapmayacaksın gibi. Bu daireyi terk etmekten korkma saçmalığını yemiyorum."

JD'nin odasına doğru yürüyor. Tekrar takip ediyorum ve oraya vardığımda giyecek bir şeyler arıyor. JD'nin bir çift boxer'ını ve yazlık bir tişörtünü giyiyor.

"Yani belli ki onun peşinden gitmiyorsun."

"Buradan ayrılamam. Beni görürlerse-"

"Seni kim görürse?"

"Onlar," diye fısıldıyor, donuk gözlerle bana bakarak. "Kim olduğumu biliyorlar, Ark. Ve umurlarında değil. Tek bir telefon görüşmesi yaparsam babamın iki devletin gücünü arkasına alacağını biliyorlar."

"O zaman yap."

"Yapamam. Eve gidemem. Buradan ayrılamam. Hiçbir şey yapamam. Onlar..."

Durdu. Nedenini anlamak için zihin okuyucu olmaya gerek yok. "Sana bulaşmışlar, değil mi?"

Başını kaldırıyor ve derin bir nefes alıyor. "Görünüşe göre onlarla pek çok ortak noktanız var."

Gözlerimi ona dikiyorum. "Nasıl ?"

"Çünkü onların da kızları filme alma gibi bir eğilimleri var. Sadece bize tuzak kurdular. Beni uyuşturucu kullanırken çektiler. Seks yapmak. Ve..."

"Sadece söyle, Blue." Şu an saçlarını yolmak istiyorum.

"Ve bebek bakıcılığı." Sözleri o kadar yumuşak ki neredeyse kaçıracağım. Kalbim gerçekten bir atlıyor. Belki iki. "Ama bu bebek bakıcılığı değil, Ark. Bu sadece şifreli kelime."

Onu boğazlamak için boğazına uzanıyorum ama o yanlış anlıyor ve göğsüme gömülüp kollarını bana doluyor. Vay anasını. *Sakin* ol, diyorum kendime. *Sadece sakin ol.* "Bebek bakıcılığı nedir, Blue? Hadi ama, söyle bana. Bu kadar konuştun, bari hepsini söyle."

"Biz seks kölesi değildik, Ark. Fahişe, striptizci ya da metres değildik. Bizi bebekler için tuttular."

Kan beynime hücum ediyor.

"Ve bir kızın bebeği olduğunda, onu alıp başka birine veriyorlardı. Onları sattılar, Ark. Kıza da bebeği vermesi için para vermişler."

Damarlarımda tiksinti dolaşıyor. Boğazımda safra birikiyor. "Bir bebek mi sattın Mavi?"

"Hayır. Hiç hamile kalmadım." Sonra başını öne eğip ağlıyor. Dizlerinin üzerinde yere çöküyor. Elleriyle yüzünü kapatıyor ve sonra alnını yere eğip feryat ediyor.

Birkaç saniye onu izledim ve sonra kendime geldim. "Gel buraya," diyorum, çok ince bedenini kucağıma alıp yatak odama taşıyorum. Onu yatağa yatırdım ve hıçkırıklar ve gözyaşı nehirleri halinde hüzün akarken yanına tırmandım.

"Şşşt," diyorum ona, kolumu altına sokarak onu yakınımnda tutuyorum. "Sakin ol, tamam mı?" Onu yatıştırmak için parmaklarımı kolunda aşağı yukarı gezdiriyorum ama kontrolünü kaybetmiş durumda.

Yağmurda bulduğumuz kız bu. O gün böyle tepki vermesi gerekirdi. Bu hiç gelmeyen tepki. Çünkü ona ne olduğunu asla kabul etmedi. Edemezdi.

Zoey Marshall'ın ne zaman kaybolduğunu kimse bilmiyor ama tüm Kuzey Amerika bunu fark ettiği anda haberdar oldu. Geçen yıl her gece haber bültenlerindeydi. Blue'nun söylediğine göre, bu olay Zoey'in kaybolmasından aylar sonra gerçekleşmiş. Haberlerde ailesi tarafından ödülleri ve sağ salim dönmesi için içten yakarışlar vardı. Büyükelçinin DC'deki evinin ve ailesinin Kanada'daki evinin önünde nöbetler tutuldu.

Çok uluslu bir olaydı ve yaklaşık üç ay sürdü. Ve sonra kimse kayıp üniversite mezunu hakkında bir daha konuşmadı çünkü insanlara bir yağmur ormanında yazarlık izninde olduğunu söyleyen bir YouTube videosu yaptı. Biraz ses getirdi ama sonra hepsi kayboldu. İnsanlar Zoey Marshall'ı tamamen unuttu. Basitçe ortadan kayboldu.

Sakinleşmeye başladığında saçlarını okşuyorum. "Onları aramalıyız, Mavi."

"Hayır," diyor hıçkırarak. "Babamı bu şekilde utandırmayacağım. O sözleşmeyi okumalarına izin vermeyeceğim."

"Ne sözleşmesi?" Yüce İsa.

"Hepimiz bir tane imzaladık. Büyük bir prodüksiyondu. Videoya kaydedilmişti. Beni ayağa kaldırıp yüksek sesle okuttular. Bebeğimi odada bulunan ama kimliğini korumak için maske takan bir adama satacağıma söz verdim. Babamı böyle rezil etmemin imkanı yok."

"Bunu neden yaptın? Anlamıyorum." Nasıl? Bu kız doğmamış bir çocuğu nasıl satabilir?

"En iyi arkadaşım Janine'i arıyordum. Hatırladın mı?" Bana bakmak için başını eğdi. "Sahteydi, Ark. Hamile olduğunu biliyordum ama sonra ortadan kayboldu. Onu bulabilmemin tek yolunun programa uymak olduğunu düşündüm. O zamanlar kim olduğumu bilmiyorlardı.

sahte kimlik. Ama haftalar süren doktor ziyaretleri ve hamile kalamama
."

"Bekle." Onu burada durduruyorum. Çünkü bilmem gerekiyor. "Seni nasıl hamile bırakmaya çalışıyorlardı?"

"Beni becerdi. Ben yumurtlarken her gece. Sanırım sözleşmenin bir getirisiydi. O liderdi."

Bunu anlamak için bir an gözlerimi kapatmak zorunda kalıyorum. Derin bir nefes alıyorum. "Neyin lideri?"

"Bebek satış yüzüğü."

"Ve senden bir bebek mi istedi?"

"O da öyle söyledi. Sözleşme partimde kim olduğunu bilmiyordum, herkes maske takıyordu. Maskeli balo gibiydi. Ben hariç herkes giyinmişti."

"Peki senin gerçekte kim olduğunu ne zaman öğrendi?"

"Sözleşmeden bir gün önce Depo iğnesi olduğumu öğrendiklerinde, bir ya da iki hafta içinde iyileşeceğimi düşünmüştüm. İğne yaklaşık üç ay sürüyor ve bir kez yapıldıktan sonra etkilerini durdurmanın bir yolu yok. Çok akıllı olduğumu sanıyordum Ark. Gerçekten."

Kolunu okşamaya devam ediyorum. O sakinleşiyor ama benim kalp atışlarım hızlanıyor. "Ama eminim hileleri biliyorlardır."

"Evet. Şüphelendikten sonra kan testiyle bunu anlamaları sadece birkaç günlerini aldı."

"Peki sonra ne oldu?"

"Beni kilitlediler. Parmak izlerimi aldılar. Ve yüzümü bir yüz tanıma programından geçirdiklerini söylediler. Ama bu saçmalık olabilir."

"Yani senin Zoey olduğunu biliyorlardı."

"Evet. Ve sonra lider beni... kişisel... olarak tuttu."

"Anladım. Söylemene gerek yok."

"Üç ayım dolduğunda beni hamile bırakmaya çalıştı. Ama hamile kalmam aylar sürdü ve hamile kaldığımda da her seferinde düşük yaptım."

"Lanet olsun." Parmaklarımla burnumun kenarını çimdikliyorum. "Arkadaşını buldun mu?"

"Hayır. Ama bir kız onu hatırladı. Buna inanabiliyor musun Ark? Şu bağlantılara?" Mavi gülüyor, ama bu mutlu bir gülüş değil. Daha çok söyleyen bir gülüş. "Bu sözleşmelere uyulmuyor bile. Hayal et

Bu. Bir kız bebeğini satıyor ve asla parasını alamıyor. Peki neden biliyor musun Ark? Neden hiç para alamadığını biliyor musun?"

Biliyorum ama bana söylemesine engel olamıyorum.

"Çünkü onları öldürüyorlar. Bize tecavüz ediyorlar, çocuklarımızı çalışıyorlar ve sonra da ödülümüz ölüm oluyor."

"Hepsi kaçırıldı mı? Yoksa bebeklerini satmak için mi oradaydılar?"

"Bodrumda kilitli tuttukları tek kişi bendim, bu yüzden diğer kızların sadece para için orada olduklarını varsayabilirim. Bazen bana arkadaşlık ediyorlardı."

"Ve kimse yardım etmeye çalışmadı mı?"

Başını hayır anlamında sallıyor. "Paraya ihtiyaçları vardı-"

"Parayı siktir et. Kimsenin paraya o kadar ihtiyacı yok." Bağırışım onu korkutuyor, içine kapanmasına neden oluyor. "Özür dilerim," diye fısıldıyorum. "Özür dilerim. Sadece, kendini o kategoriye koyamazsın, Mavi. Kendini onlarla özdeşleştirme. Sen onlar gibi değilsin. Sen bir mahkûmdun. Onlar çocuklarını satıyorlardı. Bu aynı şey değil."

"Biliyorum," diyor yumuşak bir fısıltıyla.

Ama ben onun bildiğini sanmıyorum ve bunu eve götürmem gerekiyor. "Sen bir mahkûmdun."

"Hâlâ öyleyim."

"Hayır," diyorum eğilip boynunu öperek. "Hayır, artık özgürsün Mavi." "değilim. O videoyla beni yakaladılar. Kimse bana inanmayacak hikaye. Nerede olduğum konusunda yalan söyledikten sonra olmaz."

"O YouTube videosunu çekmen için seni zorladılar mı?" "Ne düşünüyorsun?" diye tersliyor.

Doğru.

Orada uzun bir süre sessizlik içinde yatıyoruz. Nefes alış veriş yavaşlıyor ve rahatlamaya başlıyor. Ama ben o kadar heyecanlıyım ki beynim paramparça olacakmış gibi hissediyorum. Dışarıda yağmur yağmaya başlıyor ve buradaki atmosferi daha da kasvetli hale getiriyor. Duvarda saniieleri gösteren bir saat var ve zihnim seçeneklerle dönüyor.

Ama hiçbirisi doğru gelmiyor. Hiçbiri bir fark yaratacakmış gibi gelmiyor.

Nihayet, saatlerce orada yattıktan sonra, kendimi konuşabilecek durumda buluyorum. "Bu konuda ne yapmak istiyorsun, Blue?" diye sordum. O kadar hareketsizdi ki neredeyse uyuduğunu sanacaktım. Ama kimse bu konuşma dolaşırken uyuyamaz.

"Olanları unutmak istiyorum."

"Ailen ne olacak? Eve gitmek istemiyor musun?" Başını göğsüme yasladı ve iç geçirdi. "Ben evimdeyim."

THIRTY-TWO

Blue uyuduktan sonra gizlice ofisime çıkıyorum ve saate sigara içiyorum. JD gideli saatler oldu. Ve neyin peşinde olduğunu ya da ne yapabileceğini bilemiyorum. Kahretsin, bu gece işe gelip gelmeyeceğini bile.

Sonunda, saat sekiz kırk yedi, çatı katının kapısından içeri girdi. Kanepede oturuyorum, elim kül tablasının üzerinde, fiske vurmaya hazır, o görüldüğünde.

"Ne zamandan beri evde sigara içiyorsun?" diye soruyor, kapıları arkasından kapatırken.

"Beni endişelendirdin, dostum."

"Ne zamandan beri işi özlüyorsun?" diyor ve yan masadaki paketimden bir sigara alıp yakıyor.

"Bunu kastetmediğimi biliyorsun. Lütfen iş için endişeleniyormuşum gibi davranarak beni aşağılama. Şu anda aklından neler geçtiğini bana söylemek ister misin?"

Solumdaki sandalyeye oturuyor, uzun bir nefes nikotin çektikten sonra halkalar halinde üflüyor. "Yapamıyorum dostum. Yapamam işte. Onları aramak beni içinden asla çıkamayacağım bir kara deliğe çekecek. Eğer sen gelmeseydin, şu anda ölmüş olurum."

Bunu daha önce de söylemişti, ama bu gece gerçek gibi görünüyor. Her zamankinden daha gerçek. Çünkü hepimiz bir şeyin kıyısında duruyoruz. Bizi sonsuza dek değiştirecek bir şeyin. "Bana çok şey anlattı, JD. Ve bence herhangi bir karar vermeden önce onun hikayesinin ne olduğunu bilmen gerekiyor."

Sigarasını parmağı ve başparmağı arasında ileri geri yuvarlıyor. "Fark edeceğinden emin değilim." Sonra bana baktı ve gözleri kıpkırmızı oldu. Onun

Yüzü solgun. Ve nerede olduğunu biliyorum.

Mezarlık.

"O öldü. Bebek gitmiş. Belki de ölmüştür. Ve ne var biliyor musun Ark? Bunu düşünmekten yoruldum. Değiştiremeyeceğim bir şey hakkında böyle hissetmekten yoruldum. Ve bunca yıldır bana hep aynı tavsiyeyi verdin. *Bırak gitsin*. Ben de öyle yapacağım. Boş vereceğim. Blue burada ve belki hayatımın aşkı değil ama burada. Ve ondan hoşlanıyorum. Onunla vakit geçirmek istiyorum. Ve seninle. Şu anda iyi bir şeyimiz var. Zengin olduk. Ray'le anlaşmamızı yerine getirip kendi sitemizi kurmak üzereyiz. Her şeye sahibiz. Neden berbat edelim ki? Biliyor musun? Değiştirilemeyecek bir şey için neden her şeyi mahvedelim?"

Biliyorum. Ama gerçekten ne duymak istediğini de biliyorum. O şerefsizleri yakalayacağımızı. Bunu onlara ödeteceğiz. Her alaşağı edeceğimizi. Bunu duymak istiyor çünkü öldürülen benim kızım ve kaybolan benim bebeğim olsaydı ben de bunu duymak isterdim.

"Seni anlıyorum," diyorum onun yerine. Ben bir kahraman değilim. Ben Porno Prensiyim. Bir kızın boğazından aşağı boşalmayı satıyorum. Halka açık yerlerde yüz sikişi satıyorum. Kadınları aşağılayan ve para kazanmak için arkadaşımın sikini kullanan iğrenç videolar satıyorum.

kahraman ben değilim. Ben pisliğim.

"Bu gece hâlâ çalışmak istiyor musun?" Birkaç dakikalık sessizlikten sonra duman halkalarını üfleyerek ona soruyorum.

"Neden olmasın ki?" diyor ve sigarasını yanındaki kül tablasında söndürmek için ayağa kalkıyor. "Neden olmasın ki?"

"TAMAM." Başımı salladım. "Eşya çantamı al. Gidip Blue'ya gideceğimizi ve ne zaman döneceğinizi haber vereyim."

"O nasıl?" diye soruyor, koridordan odama doğru bakarak. "Aslında emin değilim." Ona kim olduğunu söylemek için ağzımı açtım ve ama kelimeler ağzından çıkamadan arkasını dönüp gidiyor. Ve sonra cesaretimi kaybettim.

Belki de bilmemesi daha iyi. Onun kim olduğunu bilseydi, aptalca bir şey yapabilirdi.

Bu bir risk.

Eşyalarımızı toplaması için yanından ayrılıyorum ve botlarımın yere çok sert vurmamasına dikkat ederek koridorda yürüyorum. Işığı açmıyorum, sadece yatağa doğru yürüyorum ve onun yanına oturuyorum.

"O iyi mi?" diye soruyor.

"Sanırım öyle," diye karşılık veriyorum. "Bu gece işe gideceğiz. Her çekimden sonra düzenleme yapmak için Ray'e gidiyorum, bu yüzden yarın sabaha kadar evde olmayacağım. Ama JD ikiye biraz geç dönmüş olur. İyi olacak mısın?"

"Evet," diyor.

"Bu gece döndüğünde ona hiçbir şey söyleme. Kim olduğun hakkında. Nerede olduğun hakkında. Bu tür şeyler."

Bana bakabilmek için tüm vücudunu çeviriyor. "Bunun gerçekten iyi bir fikir olduğunu mu düşünüyorsun? Ne kadar... bağlı olduğumuzu düşünürsek?"

"Biliyorum, Blue. Kesinlikle gerekli olduğunu düşünmeseydim senden sır saklamamı istemezdim. Ama öyle. Lütfen bana güven. Öyle."

Başını bana doğru sallıyor ve sonra yorgun gözleri yorgunlukla yaptığı savaşı kazanıyor.

"Yarın sana bir telefon almalıyız," diyorum, onu öpmek için eğilerek. "Ve kıyafet. Ve ayakkabılar. Kahretsin, yarın yapacak çok işimiz var. O yüzden uyumaya çalış." Avucumu yanağına koyuyorum ve ıslaklığı hissediyorum. Hâlâ ağlıyor.

"dilerim," diyor, gözyaşları artık serbestçe akıyor. "Çok üzgünüm."

"Neden üzgünsün Mavi?"

"Bunun bir parçası olduğum için. Hayatını paramparça eden şeyin bir parçası olduğum için."

"Bu senin hatan değil. Arkadaşını kurtarmaya çalışıyordun ve boyundan büyük işlere kalkıştın."

"Aptaldım. Ve saf."

"Artık bitti. JD hayatına devam etmek istiyor. Seninle devam etmek istiyor. Ve benimle. Bu boku bir dene. Bakalım bizi nereye götürecek. Ben de buna varım. Bazen taşıdığın o yükü bırakıp geride bırakman gerekir."

"Yüküm içimdeymiş gibi hissediyorum Ark. Beni dolduruyor ve taşıyor."

"Biliyorum bebeğim. Biliyorum. Ama her geçen gün, biraz daha buharlaşacak. Ve bir gün uyanacaksın ve iyi olduğunu fark edeceksin. Her şey bitmiştir. Ve seni bir daha asla yakalayamazlar."

"Ama beni yakalayabilirler. Çok değiller. Belki de sokağın aşağısındalar. Bazen çan seslerini duyuyorum-"

"Şşt," diyorum, eğilip ıslak yanaklarını öpmek için. "Bunu yapma, Mavi. Şimdilik içeride kalacaksın. Burada olduğunu bilmiyorlar. Kimse seni eve götürdüğümüzü görmedi. Kimse seni binada görmedi. Bu gece dışarı yalnız çıkacağız ve bunu bilmeyecekler. Sana yeni bir kimlik bulmanın bir yolunu bulacağız ve sonra oradan devam edeceğiz."

Rahatlıyor ve eğilip onu dudaklarından öpmeden önce birkaç saniye daha yanında oturuyorum. "Yarın görüşürüz. JD birkaç saat içinde dönecek. Sadece biraz dinlen."

Karanlıkta bana başını sallıyor ve sonra kalkıp dışarı çıkıyorum, kapıyı arkamdan kapatıyorum.

JD koridorda duruyor, birkaç adım ötede. Nefesimi tuttum ve ona yalan söylemesini söylediğimi duyup duymadığını görmek için bekledim.

"O iyi mi?" diye soruyor.

Rahatlamış bir şekilde nefes veriyorum. "Olacak. Eve geldiğinde onunla yat, tamam mı? Onu odana götür. Bütün geceyi yalnız geçirmesine izin verme."

Bana başıyla selam veriyor ve sonra kamera ekipmanlarımın olduğu çantamı uzatıyor. "Hâlâ yağmur yağıyor, o yüzden su geçirmez çantaya koydum."

"Sağ ol dostum."

"Evet," diyor. "Sorun değil."

Ve sonra birlikte evden çıkıyoruz. Yaptığımız şeyi yapmak için dışarı çıkıyoruz. Onu bilmem ama ben şu anda nasıl para kazandığımdan utanıyorum. Bütün yürüyüş boyunca kendimi övdüm.

Bu sadece geçici bir durum.

Bir fark yaratacaksın. İşler artık

çok hızlı ilerliyor.

Elde etmek için çok çalıştığınız şeyden vazgeçmeyin.

Güçlü olun ve başladığınız işi bitirin.

Ve The Sanctuary Club'ın kapısını tutan iri yarı Alman fedai Aldo'nun yanına gittiğimizde buna inandım.

"Hey," diyor Aldo, elini uzatarak. ve birkaç kez sırtıma vurduktan sonra yoluna devam edip aynı şeyi JD'ye yapıyor. "Bize ne zaman ihtiyacın olacak?" diye soruyor kalın aksanıyla.

JD'ye bakıp omuz silkiyorum. "Bu partiyi başlatmadan önce muhtemelen en az yarım düzine içki içmemiz gerekiyor. On iki buçuk diyelim." JD'nin hazırladığı çantadan içinde onun parasının olduğu bir zarf çıkarıyorum. "Al bakalım, dostum." Dışarıda binanın etrafını saran kuyruğu ve içeriden gelen gürültünün seviyesini inceleyip bir karar veriyorum. "Bu gece altı adam da izliyor, Aldo. Biraz kabadayı görünüyorlar."

"Öyle," diye gülüyor Aldo. "Bu gece burada kodamanlardan oluşan bir parti var. Bütün hafta buradaydılar. Herkes bunu hissediyor. Sanki bir şeyler oluyormuş gibi."

Kulübe girerken JD onu sırtından alkışlıyor. "Uyarın için teşekkürler."

Ana dans pistine giden uzun koridorda ilerliyoruz. Burası birkaç yıl önceki ekonomik durgunluk sırasında satışa çıkarılan eski bir Katolik kilisesi. Kapılmış, yeniden düzenlenmiş ve şehrin gotik kalabalığı için parti merkezine dönüştürülmüş.

Çok ürkütücü, özellikle de yarın Cadılar Bayramı olduğu için bu hafta. Şeytan'ın ini gibi süslenmiş.

VIP bölümüne doğru ilerliyoruz ve kontrol noktasındaki adam, Sinclair, biz yaklaşırken kırmızı kadife ipi çözüyor ve geçmemize izin veriyor. Şimdi koronun ilahiler söylediği üst kata çıkıyoruz.

İçki servisi yapan üstsüz kadınlar, onları okşayan takım elbiseli erkekler ve çok sayıda güvenlik görevlisiyle dolu. "Bunların nesi var?" JD bağılıyor, gümbürdeyen bas sesinden onu duyabilmem için eğiliyor. Özel odalardan birinin önünde duran fedailere işaret ediyor.

"İpucu yok. Ama elimizde yeterince gizem var. O yüzden ne olursa olsun bu işin dışında kalalım."

"Bana uyar," diye kulağıma bağılıyor. "Ben aşağı inip kontratımızı bulacağım. Sen burada mı kalacaksın?"

Kıyafetlerimi işaret ediyorum. JD kot pantolon, beyaz bir tişört ve üzerinde Public Fuck logosu olan, UV ışığı altında parlayan siyah bir deri ceket giyiyor. "Ben yukarıdan izleyeceğim. Onu aşağı indirin, ben de yukarıdan zumla çekim yapayım."

Çekimin havasını böyle belirliyoruz. Perşembe gecelerindeki bu cybergoth saçmalığı her zaman bize göre değil, ama olduğunda, her şeyin uğursuz görünmesini sağlıyoruz. Bu yeterince kolay. Vitray pencereler, VIP localarının tam karşısındaki 'sunak' üzerindeki baş aşağı haç ve çalan çanlar bir korku filmi için yeterli atmosferi veriyor. Tüm floresan saç bantlarını, platform botları ve parlayan kıyafetleri de eklediğinizde *Drakula Uzay Rave'ine Gidiyor*'u elde edersiniz.

JD kalabalığın arasından geçerek kızımızı arıyor. Henüz erken ama saat kaçta burada olması gerektiği söylenmişti, ben de yukarıdan taramasına yardım ediyorum. Bu gecenin kontratı, birkaç haftadır bu işi yaparken bizi izleyen bir kız. Bir şekilde programımızı ele geçirmiş, çünkü bir süre boyunca her konserimize geldi. Sadece arkada durup izliyordu. JD onu ilk gece gördü ama o zamanlar kızların gelmesini sağlamakta sorun yaşıyorduk. Bu yüzden onu bir süre yalnız bıraktı.

Artık öyleyiz. Bu yüzden birkaç hafta önce ona yaklaştı ve konuşmayı yaptı. Test, sözleşme, kimlik, sorumluluktan feragat ve eğer yaklaşan Public Fuck web sitesi için kullanacağımız kızlardan biriye, gizlilik sözleşmesi.

Ama bu halka açık sikiş için değil. O fetiş boku. Bu yüzden pembe bir tütü ve beyaz dantel çoraplar giymiş, her yeri yırtılmış. Siber kilitleri karanlıkta parlayan çeşitli renklerde ve üzerinde dar pembe bir korse var. Yakınlaştırma lensi olmadan buradan anlayamıyorum ama muhtemelen yüzüne de bir şeyler boyamış. Telefonumu çıkarıp JD'ye mesaj atıyorum ve doğu barının orada olduğunu bildiriyorum.

Telefonunu kontrol ediyor, bana bir başparmak işareti yapıyor ve sonra oraya doğru ilerliyor.

"Sıradaki kurbanınız?" Bir adam kulağıma eğildi.

Döndüm. Adamın üzerinde siyah bir takım elbise ve rahip gibi bir yaka var. Yani burada bir çeşit yönetici olmalı. Ona bir göz attım. Tanıdık geliyor ama tanıdığım biri değil.

"Sözleşme," diye düzeltiyorum. "Biz kurbanlarla ilgilenmeyiz, sadece gönüllü katılımcılarla ilgileniriz."

"Ah," diye kıkırdıyor adam, yine kulağıma yakın, böylece gümbürdeyen müzikten duyabiliyorum. "Biz de öyle." Ona tuhaf tuhaf baktığımda bana bir gülümseme fırlatıyor. Ama sonra elini uzatıyor ve teklifini kabul ettiğimde eğilip "Peder Gabriel" diyor. Sonra elini aşağıda dans eden kalabalığa doğru uzatıyor. "Cemaatim."

"Güzel," diye karşılık veriyorum. Peder Freak daha doğru. Yine de ne bekliyordum ki? O da benim gibi fantezilerle uğraşıyor. Burada hepimiz ucubeyiz.

"Burada ne sıklıkla film çekiyorsun Ark?" diyor, bu kez çok daha alçak bir sesle ve kulağıma çok daha yakın.

Biraz geri çekildim, çünkü ona adımları hiç söylemedim. Dikkatli bakarsanız kim olduğumu anlamanız zor değil. Ve burası onun kulübü, yani sanırım öyle. Ama bu bilgiyi beni görevden almak için kullanması çok kaba.

"Konuşalım," diyor ve uzaklaşmak için dönüyor. Omzunun üzerinden bana son bir kez gülümsüyor ve parmağıyla beni işaret ediyor.

"Siktir." Şimdi onun yönetici olduğunu ve muhtemelen benden daha fazla para isteyeceğini biliyorum. Ray, kendi işimizi devraldığımızda sülüklerin ortaya çıkacağı konusunda beni uyarmıştı.

Gabriel'i salonun arka tarafına kadar takip ediyorum ve bir kapıyı açmak için bir kod girmesini bekliyorum. İçeride bir merdiven boşluğu var. "Lütfen," diyor ve beni ileriye doğru sallıyor. "Özel alanım yukarıda."

İçimden omuz silkiyorum ve merdivenleri tırmanmaya başlıyorum. "Daha önce tanışmışız gibi hissediyorum ama seni hatırlayacağıma eminim." Özel locaya giriyoruz ve ben uzak duvara doğru yürüyorum. Tavandan tabana cam, kulübün alt katının tamamını görüyor. Müzik sadece camın gümbürtüsünden anlaşılıyor, yani aslında ses geçirmez. "Huh. Tavan kirişlerinin üzerindeyiz. Bunun burada olduğunu hiç fark etmemiştim."

"Evet," diyor Gabriel arkamdan yaklaşırken. "Burası izlediğim yer. Ve tanıştık, sadece farklı koşullar altında."

Ona dönüyorum ve beni oturma alanına çağırıyor. Sadece iki sandalye ve aramızda ancak bir yemek tabağı büyüklüğünde bir masa var. Bekleyen iki içki var ama ikimiz de bir tane almıyoruz. "Hangi koşullar?"

Gülümsüyor ama bu işte bir terslik var, o yüzden ben de gülümsemiyorum. "Geçen hafta sonu Ray'lerdeydim. Seni uzaktan gördüm. Orada dikkatini çekmeye çalışıyordum."

Gözlerimi kısarak geçmişi düşünmeye çalışıyorum.

"Teklif. Ben izlerken karımı becermek için."

Kendimi tutamayıp bir kahkaha attım. "Yüce Tanrım. Çok açık sözlüsün. Ve sanırım seni bir rahip olarak düşünmeyi bırakabilirim, çünkü bu gece açıkça kılık değiştiriyorsun."

Ellerini kaldırıp omuz silkiyor, sanki onu suçüstü yakalamışım gibi. "Ben Katolik bir rahip değilim. Burası bir zamanlar Katolik kilisesiydi ve ikonlar bu kulüp ortamında nefis bir şekilde kutsal şeylere saygısızlık ediyor, bu yüzden dayanamadım. Ancak"-bana ürpertici bir gülümseme daha atmak için durakladı-"Ben küçük bir dini mezhebin lideriyim."

Tarikat, kafamda duyduğum kelime.

"Seninle aynı işte çalıştığımız için beni anlayacağını düşündüm." İşaret parmaklarını dikleştirip dudaklarına bastırabilmek için bir kez daha duraklıyor. Bu hareket bana biraz Ray'i hatırlatıyor, ama beni rahatlatacak şekilde değil. Peder Creepy insanları inceler, tavırlarını alır ve onları etkilemek için kullanır. Bu her şeyden çok bir içgüdü. Ama içgüdülerimi dinlemeyerek bu işe bu kadar girmedim. "Belki ortak bir zemin bile bulabiliriz."

"Bunların karını becermekle ne alakası var?" O açık sözlü olmak istiyorsa, ben de açık sözlü olabilirim.

Ürkütücü gülümseme ve bakışlar birkaç saniye daha devam ediyor, sadece anladığımdan emin olmak için. "İlişkilerimde üçüncü bir kişiye ihtiyacım var ve seni çekici buluyorlar gibi görünüyor."

"Onlar mı?"

"Benim sadece bir karım var. Ama biz bir sürüyüz. Diğerleri de en az ilk eşim kadar yakın çevremizin bir parçası."

Ağzım bir aptalınki gibi açık kalmadı ama beni şaşkına çevirdi. Beni. Halka Açık Porno Prensi, rahip gibi davranan orta yaşlı bir adam tarafından sersemletildi.

Hiç tepki vermiyorum. Tiksindiğimi göstermek için irkilmiyorum ya da sandalyemde geriye yaslanmıyorum. Gülümsemiyorum, başımı sallamıyorum ve hızlı bir kaçış planlarken bu oyunu oynamıyorum. Sadece orada oturuyor ve her şeyi içime atıyorum.

Çünkü bu adamda çok yanlış bir şeyler var. Gerçekten bir parçası olmak istemediğim bir şey.

"Bay Ark?"

"Peder Gabriel," diye karşılık veriyorum, düşüncelerimi toparlamak için kendime bir an daha kazandırıyorum.

"İlgileniyor musun?"

Ona bakıyorum. Gözleri açık kahverengi. Saçları ince ve çoğunlukla gri. Vücudu zayıf, yüzü uzun, kolları cılız. Eğer Şehir Sözlüğü'nde 'pis yaşlı adam' için bir resim varsa, Peder Gabriel bu resmin tıpatıp aynısı.

Ürperdim. "Cevabım hayır, Gabriel. Ray'e de söylediğim gibi, ilgilenmiyorum. Paraya ihtiyacım yok. Güzel bir kıza ihtiyacım yok. Dürüst olmak gerekirse, hiçbir şeye ihtiyacım yok. Ve bunu kısa kestiğim için üzgünüm ama ortağımın yanına dönmem gerekiyor."

Ayağa kalkıp ona başımı sallıyorum ve sonra arkamı dönüp geldiğimiz merdiven boşluğuna doğru yürüyorum.

"Bay Ark," diye .

Duruyorum ama
dönmüyorum.

"Her şeye sahip olduğunu düşünmeni anlayabiliyorum. Fikrini değiştirmen için sana sunabileceğim hiçbir şey olmadığını düşünmeni de anlayabiliyorum. Ama aslında bende ihtiyacınız olan şeyler var. İlginizi çekebilecek bilgilere sahibim."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum. İçimde bir his var. Devam et diyen bir his. Yürü git buradan. Ama ne söyleyeceğini biliyorum. Her nasılsa, bir şekilde, ne söyleyeceğini biliyorum.

Ve bunu duymaya ihtiyacım var.

"Özellikle sizinle ilgili değil elbette. Sen bir muamma olduğun için. Sen geçmiş olmanın bir adamsın. Birkaç ay içinde bir otobüsten inen, bir iş ortağı bulan ve hüküm süren kralın koruması altında bir porno imparatorluğu kuran adamsın. Dokunulmaz olan sensin. Yani haklısın. Bende ihtiyacın *olan* hiçbir şey yok."

Şimdi yüzümü ona dönüyorum.

"Ama JD tamamen farklı bir hikaye."

Tepkimi durduramadan çenem sıkılıyor ve ellerim yumruk oluyor.

Rahibe-Kadın Peder kendini beğenmiş bir kahkaha attı. "O sizin Aşıl topuğunuz, bunun farkında mısınız? Her şeyi yerle bir edebilecek tek kişi o. Ve sana bulaştığı için değil. Gerçekten olduğunu sanmıyorum. Hayır. Senin üzerinde bu güce sahip çünkü sen ona bu gücü veriyorsun. Çünkü onu seviyorsun, değil mi Ark?"

"Ne söyleyeceksen söyle."

"İş ortağınız"-Gabriel kıkırdıyor, sanki komikmiş gibi-"çenesidüşük. Etrafta bir sürü soru soruyor. Sormayı bile bilmemesi gereken sorular."

Zihnim sorularla dolup taşıyor. Mavi mi? Mavi'den bahsetti mi?

"İkimiz de sessiz kalmasının daha iyi olacağını biliyoruz."

Mavi değil. "Birini kaybetti ve onu geri istiyor."

"Geçmiş geri alamaz."

"O sadece işleri yoluna koymak istiyor."

Gabriel gülüyor. "Bence bu çok zor bir emir. Ama belki..." Gülümsemesi uzun sürüyor, sonra düşüyor. "Belki birbirimize yardım edebiliriz? Hmmm? Belki bir takas yapabiliriz?"

Gözlerimi kısarak ona bakıyorum.

"JD'nin kızının nerede olduğunu biliyorum." Ne diyeceğimi bilemiyorum.

Yine ürkütücü bir gülümseme. "Ve onu teslim edebilirim. Kalbini onarabilirim. Onu yeni bir adam yapabilirim. O yılı silebilir ve her şeyi daha iyi hale getirebilirim."

"İki yıldır, pislik. Onun için cehennemde geçen iki yıl. İki yıl uyuşturucu bağımlılığı ve-" Son sırrımı söylemeden önce durdum. Bu adam JD'nin utancını bilmeyi hak etmiyor. "Fark etmez," diyorum toparlanarak. "Teklifin hiçbir anlam ifade etmiyor."

"Bu çok mantıklı Bay Ark. Artık çok sayıda çift sizi istediği için onları daha fazla geri çeviremem."

"Sen neden bahsediyorsun be?"

"Çocuklar, Ark." Sanki onlardan biriymişim gibi söylüyor. "Ben çocuk sahibi olmak isteyen ama gebe kalamayan aileler için çöpçatanlık yapıyorum." Sanki sahte papaz kıyafeti ve beyaz yakası tarikat lideri, çok eşli ve bebek satıcısı rolünü meşrulaştırıyormuş gibi iki elini önünden aşağı doğru sallıyor.

"Kız kardeşlerini hamile bırakmamı mı istiyorsun?" Şaşırdım. O kadar şaşırdım ki güldüm. "Karşılığında da bana dört yıl önce en iyi arkadaşımın çocuğunu hangi aileye sattığını söyleyecek misin?" Odayı geçip onu boğazından yakalıyorum, geriye doğru itiyorum ve bizi aşağıdaki kulüpten ayıran kalın cama çarpıyorum.

Ben nefesini keserken elleri boynunu pençeliyor. Bas gitarın cama çarpma sesi, benim çarpan kalbimle aynı. "Bunu söylediğini unutacağım. Çocuklarımı satabilmen için orospularını becermemi istediğini unutacağım. Senin var olduğunu unutacağım, seni boktan sapık. Sana da aynısını yapmanı öneririm. Benim işimden uzak dur. JD'den uzak dur. Ve benden de uzak dur. Çünkü yüzünü bir daha gördüğümde, o lanet kafanı uçuracağım."

Gözleri şişene ve bayılana kadar nabızı atan şahdamarını sıkıyorum. Sonra yere yığılmasına izin veriyorum.

"Siktir git," dedim. Sonra ona tükürdüm, döndüm ve merdivenlerden aşağı indim. Dans pistine geri dönerken kimse bana aldırış etmiyor. JD'yi bulmam birkaç dakika sürüyor ve bu süre Gabriel'in erotik olmayan boğulma hissinden uyanmasına ama hiçbir uyarı alarmı çalmıyor. Müzik hâlâ gümbür gümbür, dansçılar rutinlerine devam ediyor, içkiler hiç durmadan akıyor.

"JD," diye sesleniyorum avazım çıktığı kadar. Ama o kadar yüksek ki, neredeyse tam tepesine gelene kadar beni duymuyor. "Dostum, buradan gidiyoruz. Eğer siber kız oynamak istiyorsa, bunu dışarıda yapacağız."

JD olayların nasıl geliştiğini bilmem neye anlatırken, konuşmayı kafamda yukarıya doğru yuvarlıyorum. JD'ye söyleyeyim mi? JD'ye bu ucubenin çocuğunun hayatta olabileceğini söylediğini ve tek yapmam gerekenin birkaç kızı hamile bırakmak olduğunu ve bu bilgiyi alabileceğini söyleyeyim mi?

Bunu neden yapayım ki? Cidden. Yer değiştirelim diye mi? Hayatımın geri kalanını benden çalınan çocukları arayarak geçireyim diye mi?

Peki bu adamın doğruyu söyleme ihtimali nedir?

Hayır. Peder Freak'in saçmalaması çok daha muhtemel. Herkes JD'nin çocuğunun öldüğünü biliyor. Yıllarca bundan bahsetti. Bu göt herif bir şeylere burnunu soktu, ikiyle ikiyi birleştirdi ve sonra beni üreme fetişine dahil etmek için hamlesini yaptı.

Buna inanmıyorum. Yukarıda zincirimi oldukça sert bir şekilde çekti, ama ne kadar uzun süre düşünürsem, o kadar az olası görünüyor.

Bu saçmalık Ark, diyor iç sesim. Yolundan sapma.

Denver'a gelmemin bir sebebi var ve bu pislik beni raydan çıkaramayacak.

THIRTY-THREE

Beni burada yalnız bıraktıklarına inanamıyorum. Eğer bu kadar aptalca olmasaydı, sevimli olabilirdi. Az önce Ark'a muhabir olduğumu itiraf ettim ve bu adamla ilgili her şey haber değeri taşıyan sırlar içeriyor.

Otuz dakika bekledikten sonra - geri gelip beni kontrol etmeyeceklerinden emin olmak için yeterli bir süre - doğruca kilitli olmayan ofisine gidiyorum. İlk gördüğüm şey, hâlâ takım elbise askısında asılı duran giysi çantası oldu. Fermuarlı ve kullanılmamış. Tanrım, beni bir randevuya götürme niyetiyle bana o kıyafeti almasının üzerinden sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor.

Ona doğru yürüdüm ve çantayı elime aldım. Ucuz bir plastik değil, daha çok tekrar tekrar kullanabileceğiniz türden bir çantaya benziyor. Üzerinde daha önce hiç duymadığım bir butik mağazanın adı yazıyor, yani yerel olmalı.

Giysi çantasının arkasında asılı bir takım elbise ceketi aşağıya sarkan mavi kravatlardan birkaçı var. Onu hiç düzgün bir takım elbise giyerken görmemiştim, bu yüzden bir an durup hayal ediyorum.

Ark çok ateşli.

JD de ateşli, ama tehlikeli bir şekilde, sanki eskiden tam bir Amerikan kahramanıymış, ama sonra hayat onu mahvetmiş ve şimdi geri dönüşü olmayan bir şekilde hasar görmüş gibi. O mavi gözler size baktığında bacaklarınızın arasında hissettiğiniz ve başka yere bakamadığınız sıcaklık. Gömleğini çıkardığında ve o kaslar dalgalanıp gerildiğinde omurganıza bir ürperti gönderen sıcak çünkü diyorlar ki, *işim bitmeden önce çürükler bırakacağım, bu yüzden neye bulaştığınızı bildiğinizden emin olun.* Arzuladığınız ateşli, çünkü o testosteronla dolu, onunla ilgili her şey şehvet çılgınlıkları atıyor.

Ark çok farklı bir şekilde ateşli. Bir sürü bölmesi var ve seferinde sadece birini açmana izin veriyor. Ama bilirsin, eğer yapabilirsen

iki ya da üç tanesini aynı anda açsanız harika bir şey bulursunuz. O, sadece kışın ortasında, her şeyin soğuk olduğu zamanlarda çekilen filmlerde görülebilecek türden bir seks. Hükümetin yozlaştığı, şehrin kirli olduğu, karakterlerin karanlık olduğu ve seksin hayatın boktanlığını unutmanın bir yolundan başka bir şey olmadığı yerlerde.

Her ikisinde de uyarı işaretleri var ve eğer akıllı olsaydım, işler karışmadan önce onlardan uzaklaştırdım.

Ama yapamam. Pek çok nedenden dolayı, yapamam.

Janine'e borçluyum. Ark'ın JD'nin kızının öldüğünü söylediği gibi öldüyse, bilmem gerek. Hikayesinin anlatılması gerek. Ve eğer bebeği yaşıyorsa, o zaman o bebeğin eve gelmesi gerekiyor. O bebek ailesinin kim olduğunu bilmeyi hak ediyor. Bir zamanlar annesinin, olduğundan çok daha fazlası olduğunu bilmeye ihtiyacı var.

Ona borçluyum.

Ark'ın masasına oturdum ve monitörün açılması için fareyi salladım. Ve hayır. Kilitli değil. Eğer şüpheli bir kaltak olsaydım, bunu bu gece gözetleyeceğimi ve burada işe yarar bir şey içeren tek bir dosya bile olmayacağını bildiğine dair bir işaret olarak alırdım.

Masaüstü geldiğinde, aralarından seçim yapabileceğiniz yalnızca üç dosya klasörü vardır. Birinin adı *Devam ediyor*. Birinin adı *Tamamlandı*. Ve bir tanesinin adı *Mavi*.

Onu çözmüş olmaktan duyduğum memnuniyet, dosyaya çift tıkladığımda ve görüntüler bir dizi pencere içinde karşıma çıktığında buharlaşıyor.

Bu da ne böyle?

Gerçekten bir not bekliyordum. *Hey, Blue, numaranı aldım, seni meraklı sürtüük. Ben normalim, JD normaldir. Şimdi iyi bir kız ol ve bacaklarını açıp bizi yatakta bekle.*

Bu not kötü bir yol değil. Sadece söylüyorum.

Ama bu hiç de öyle değil. Bunlar geçen gün ben buradayken baktığı fotoğraflar. Güzel, rötuşlanmış fotoğraflar. Işıkları ve gölgeleri manipüle edilmiş siyah beyaz sanatsal fotoğraflar, öyle ki sadece onun görmenizi istediği şeyleri görüyorsunuz.

Ve bunlar sadece benim değil, uçümüzün de. Küvette düzinelerce var. Ark bir tarafta, JD, ben onun kollarındayken diğer tarafta. Sıcak suyun buharı yüzlerimizi gizliyor ama insanların niyetlerini gizlemiyor.

Çoğu bulanık, çünkü havadaki sisten yansıyan ışığı yakalamak için uzun pozlama süresi kullanıyordu ve biz hareket ediyorduk. Ancak, boğazı bağlı özentinin bu yeni keşfedilen sanatçı yönüne aşık olmak için yeterince odak var.

"Lanet olsun," diye fısıldıyorum. "Daha mükemmel olabilir miydin?"

Ayrıca terasta ikisinin de parmaklarını içime soktukları sahnenin birkaç videosu var.

Bunlar beni ıslatıyor. Hayır. Onlar beni zonklatıyor.

Ark'ın bu üçlü olayını ne kadar ileri götürmek istediğini merak ediyorum. Hiç biseksüel gibi davranmıyor. JD'yi görebiliyorum. Daha açık görünüyor.

Belki de porno yıldızı olduğu içindir, aptal.

Doğru.

Tüm pencereleri kapatıyorum ve *Devam eden* adlı diğer klasörü açıyorum. Bu klasörde geçen Pazar tarihli iki film var. JD'nin beni eve getirdiği gün. Bizimle küvette bu filmleri çektiği gün.

Kıskançlığım devreye giriyor çünkü bu filmlerde bir kız Ark'a sakso çekiyor, JD'ye değil.

Pislik.

Bu beni neden kızdırıyor, emin değilim. Ama ediyor. Kim olduğunu öğrenmek için ekteki belgeleri açıyorum ve bir sözleşme ile kendisine ödenen meblağı görüyorum. On bin dolar.

Aman Tanrım. Kimliğim olsaydı bir film çekip eve gidebilirdim.

Hayır, aklım araya giriyor. Janine'i bulup bu hikayeyi yazana kadar eve gidemem.

Kızın adı Lanie Porter. Otuz iki yaşında, kızıl saçlı, mavi gözlü ve bir fahişeye benziyor. İğrenç.

Tamam, masaüstü klasörleriyle işim bitti. Her şey . Sözleşmeleri, cinsel yolla bulaşan hastalık testleri ve ehliyet fotokopileri var. Ark'ın asıl işinin bu halka açık sikiş pornosu olmadığı çok açık. Çünkü bunların hepsi yasal ve içten içe biliyorum ki o da az onlar kadar gayrimeşru.

Sabit diskte başka klasör var mı diye bakıyorum ama yok. Demek ki bu bilgisayar kişisel işleri ve belki de dijital kayıt zincirinin ilk adımları için kullanıyor ve sonra tüm dosyalar başka bir yere aktarılıyor.

Çelik, tel ve camdan yapılmış pahalı modern sanat eserleri gibi görünen üç uzun dosya dolabına bakıyorum.

Hayır. Bu çok kolay. Kağıt kayıt tutmazdı. Tutar mı?

Açıkçası, eğer birinin dosya dolapları varsa -özel yapım dosya dolapları, daha azı değil- içinde dosyalar saklanır. Paslanmaz çelik kutunun mandalını çekiyorum ama kilitli.

Her birini denedim ama yok. Hepsi kilitli.

Eğer bu, muhabirin kadın kahraman olduğu on dokuz-yirmili yıllara ait bir gumshoe filmi olsaydı, anahtarı masanın büyük çekmecesinde bulurdum. Ama masanın çekmecesini yok ve olsa bile anahtarı orada asla bulamazdım. Çünkü dosya dolaplarının kilidi parmak izi ve şifre gerektiriyor.

"Tamam o zaman," diyorum kendi kendime ofisinden çıkıp kapıları kapatırken. "Pusu Gemisi Operasyonu sona erdi." O fotoğraflarımızla ilgili içimde huzursuzluktan başka bir şey yok. Sanki... sanki... onlardan bir şey yaratıyordu. Ama ne olduğundan emin değilim.

Sallıyorum. Çünkü bu kişisel bir konuydu ve kişisel bir şey öğrenmek istiyorsam ona kendim sormam gerekirdi. Koridordan JD'nin yatak odasına doğru yürüyorum ve içeri girmeden önce ışıkları yakıyorum.

JD'nin odası Ark'ın ofisi ve evin geri kalanıyla aynı özel mobilyalara sahip. Dolaplar yerine çelik kutular. Endüstriyel etkiyi arttırmak için kablolar ve teller. Ve cam. Ancak iki oda arasında bazı ince farklar var.

Birincisi, JD Ark gibi düzenli değil. Eşyaları her yerde. İkincisi, güvenlik konusunda o kadar endişeli değil. Çünkü her yerde pornosu var. Çoğunda rastgele kızlara sakso çektiriyor. Ark'a sakso çeken kızdan çok daha hevesli görünen kızlar, orası kesin. Ve JD başrollerinde hareketli ve konuşkan. Saçlarını çekiyor ve yüzlerini tokatlıyor. Her zaman boşalmalarını da sağlıyor. Bu sadece parmaklama, ama hey, sayılır.

Ark, filmlerindeki kadınlara asla böyle davranmazdı. Ve bu nedense beni daha iyi hissettiriyor.

JD, tüm oyuncululuğu yapan adam olduğu için, elinde bir sürü kamera var. Yakınlaştırma lensli büyük pahalı olanlar. Küçük cep boyutunda olanlar. Video kameralar, omzunuza takılan profesyonel bir kameradan, devrilmiş bir video oyunu yığınının arkasında saklanan küçük bir el kamerasına kadar her şey.

Kameraların hepsinde onun ve kızların fotoğrafları var. Bazıları cinsel, bazıları değil. Sadece insanlarla rastgele konuşmalar.

Ama bu küçük el kırk saatten fazla video var. Hepsi JD'ye ait ve hiçbirinde kız yok. Çünkü bu bir video günlüğü.

Son kayıt beş gün önceydi. Benimle tanıştığı gün.

Beni başa götürecek düğmeye basıyorum ve ardından oynat tuşuna basıyorum. İlki dört yıl önceydi.

Etrafıma bakıyorum, aniden gözetlememden utanıyorum. İzliyor muyum? Bu yanlış. Yanlış olduğunu biliyorum. Ama sonra önümdeki küçük ekran canlanıyor ve bir yüz beliriyor.

Neredeyse onu tanıyamayacaktım, o kadar farklı görünüyor ki. Bir kere çok sıska. Cılız. Ve yüzü siyah ve mavi. Soygun sonrası polis fotoğraflarında gördüğünüz türden bir siyah ve mavi.

Birisi onu şekilde dövmüş. Ve bu anlaşmayı mühürler.

Nasıl bu kadar kırıldığını ve tek yapmam gerekenin onu kapatmamak olduğunu bilmem gerekiyor.

"Hey," diyor JD kameradan. Duruyor. Tek bir kelime bile onu susturmaya yetiyor. Gözleri sulanmaya başlıyor ve bir an için bunun konuşmanın acı vermesinden kaynaklandığını düşünüyorum. Dayaktan.

Ama sonra sertçe yutkunur ve gözlerini siler. Boğazını temizliyor. "Hey," diye tekrarlıyor. "Sadece seni özlediğimi bilmeni istiyorum." Bir duraklama daha. Gözlerinde yaşlar birikir. "Bu kamerayı bugün tanıştığım bir adamdan aldım, bebeğim. Kullanabileceğimi söyledi. Ne düşündüğünü biliyorum. Hediye getiren kimseye güvenme. Biliyorum. Ona güvenmemeliyim. Ama kimsem yok Marie. Başka kimsem yok."

JD bir şeyin üzerine uzanıyor ve bu yakın çekim açıdan bir yatak mı yoksa yer mi olduğunu anlayamıyorum. Ama yer olduğundan şüpheleniyorum çünkü evsiz gibi görünüyor. Tanıdığım sağlıklı, çekici JD'ye hiç benzemiyor.

"Bu yüzden şansımı deneyip ona yardım edeceğim. Ben ona yardım edersem o da bana yardım edecek. O da böyle söyledi. Seni aramama yardım edecek. Ve seni bulduğumda, asla pes etmediğimi bilmeni istiyorum. Aramaktan hiç vazgeçmedim. Bu yüzden her şeyi bu kameraya kaydedeceğim." JD durur ve gözleri bir ileri bir geri gider. Sanki lens bir çift gözmüş gibi. "Seni seviyorum. Seni ve bebeğimizi seviyorum. Çok üzgünüm ve aramayı asla bırakmayacağım."

Ondan sonra sessizlik var. Pek sayılmaz. Başka konuşma yok ama film üç dakika daha hüznle devam ediyor. JD kameraya bakıyor, Marie'sinin onu görmesi için çaresizce. Kederini görmesi için. Onu kurtaracağına inanması için.

Kaydı durduruyorum çünkü içimi büyük bir umutsuzluk kaplıyor. Onu kurtaramamıştı. Onu kaybetti. Öldürüldü, ya da kendi kendine öldü, ya da

Her neyse. Ark geçen gün öyle dedi. Ve burada bebek yok, bu yüzden açıkçası onunla da mutlu bir son yoktu.

Bir sonraki girişi izliyorum. Hâlâ berbat durumda. Ve bir sonraki ve bir sonraki ve bir sonraki. Hepsi berbat. Ark'tan bolca bahsediliyor ama videolarda başka kimse görünmüyor. Sadece JD ve depresyonu. JD ve üzüntüsü. JD ve onun ezici sorunları.

Haftada en az bir kez kendini öldürmekten bahsediyor. Bazen her girişinde bundan bahsediyor. Ve her geçen ay, iyileşmek yerine daha da kötüleşiyor gibi görünüyor.

Ama sonra başlattıkları işi açıklıyor ve bir şeyler değişiyor. İlk gün küçük bir şey. Bir duraklama. Kısa bir duraklama, sadece birkaç dakika. Ama diğer tüm videolarda, duraklama ağlayabilmesi içindir.

Bu duraksamadan sonra, farklı bir şey yapar.

Gülümsüyor.

Hepsi Public Fuck America yüzünden. Ark'ın beyni lüks bir yaşam için.

JD buna inanıyor. Her parçasını. Çünkü o bir gülümsemeden sonra daha çok gülümseme oluyor. Her gün değil, her hafta. Söyleyeceklerini duymak için durmadan önce gülümsemeyi görene kadar kaydı ileri sararken buluyorum kendimi. Ve sonra... gülüyor. Ark ile tanıştıktan tam dört ay sonra, hayatının en kötü dönemindeyken, JD gülüyor.

Oradan sonra, günlüğü tamamen işle ilgili. Oyunculuğu. Kızlar. Para. Çatı katı. Şu Ray denen adam. Tatiller mutlu geçiyor ve girişler gittikçe seyrekleşiyor. Günde bir kez, haftada bire dönüşür, iki haftada bire dönüşür ve böyle devam eder. Ta ki tarihler arasında altı aylık bir boşluk olana kadar.

Ve bu film diğerleri gibi JD'nin uzanışını göstermiyor. Kafasını temizleyen ve onu bir sonraki güzel güne hazırlayan bir yatma zamanı ritüeli.

Hayır, bir sonraki dışarıda ve JD hiç görünmüyor bile. Çünkü bir mezar taşının uzun çekiminden başka bir şey değil. Dik duranlardan değil, düz olanlardan. Bir işaret, gerçekten. Eskiden sevdiği bir kızın işareti. Marie Lagucci. Yirmi iki yaşında ölmüş.

Hiç konuşmuyor ama ağlaması trafiğin gürültüsünden bile duyulabiliyor.

Bu, Ark'ın günlükte ilk kez görüldüğü andır. JD'yi alıyor ve onu bekleyen bir arabaya götürüyor. Tüm bu süre boyunca kamera kayıttadır. Ark sabırlı ve sempattir.

JD berbat durumda.

Ark, JD'nin elindeki kameranın hâlâ arabada kayıt yaptığını anlamış olmalı, çünkü görüntüler o anda sona eriyor.

Bir yıl boyunca başka giriş yapılmamıştır.

Mezarı bulunduktan sonra zihnim o karanlık günlerle doldu. JD hissedeni bir adam. Ark gibi değil, o izleyen bir adam gibi görünüyor. JD yatırım yapan bir adam. O işin içindeyse, her şeyiyle içindedir. Kalbi, ruhu, aklı.

Videonun geri kalanını izlemeye zahmet etmedim. Onun yerine, sonuna ileri sarıyorum. Benim hakkımda konuşmasını dinlemek daha çok mahremiyet ihlali olsa da yine de dinliyorum.

Ve işim bittiğinde kendimi bok gibi hissediyorum. Çünkü Marie'ye iyi olduğumu söylüyor. Ve güzel. Ve güzel bir hayatı hak ettiğimi. Ark'ın ona verdiği gibi. Marie'ye beni sorun her neyse ondan kurtarabileceklerini söylüyor.

Ama sorun benim.

Yani beni gerçekten kendimden kurtarabilir mi?

THIRTY-FOUR

Ben lenslerimi toplayıp çantama koyarken, JD kızın parasını ara sokakta ödüyor. Küçük bir kalabalık toplanmıştı ve sözleşmesi bu şekilde yazılmadığı için Ray'in yerine gitmeden önce kızı bir taksiyle eve götüreceğim.

"Hazır mısınız?" Bekleyen taksiye başımı sallayarak soruyorum. Kız gözlerime bakmıyor ama başıyla .

"Yarın görüşürüz, JD."

"Tamam," diyor bir yandan yürüyüp bir yandan da sigarasını .

Kız çoktan taksiye binmeye başlamıştı, siktir et. Bu gece Gabriel denen şerefsizi bilmiyor ve Ray'le bu konuda konuşana kadar ona söylemeyeceğim. Bu yüzden ben kıza katılırken onun gitmesine izin verdim.

"Nerede yaşıyorsun, sevgilim?" Ona soruyorum, taksici omzunun üzerinden bize bakıyor.

"Erkek arkadaşım Skates Pub'da bekliyor."

"Erkek arkadaşın mı?" Erkek arkadaşları kızlarının böyle şeyler yapmasına izin verir mi? Kredi kartımı okutup adresi giriyorum ki yola çıkabilelim. Yapmam gereken bir sürü düzenleme var.

"Evet," diyor, gözlerimle karşılaşmamak için pencereden dışarı bakıyor. "Faturaları ödemekte biraz zorlanıyoruz." Ve sonra bana bakıyor. "Birkaç ay önce işini kaybetti. Çocuklarımı beslemek zorundayım."

Onu yargılamadığımı göstermek için başımı sallayıp gülümsüyorum. Ama içten içe yargılıyorum. Onu değil. Onu. Ne tür bir pislik çocuklarını beslemek için kız arkadaşının porno yapmasına izin verir?

"Kız arkadaşım bir süre sizin için çalıştı. Dört ya da beş kez. Artık gerçek filmler çekiyor."

"Oh." Kıcımin gerçek filmleri.

"Kocası erkek arkadaşına bundan bahsetmiş. Biz de sizi aramaya çıktık. JD ile de böyle tanıştım. Gerçekten iyi biri."

Sanırım. Yolculuğun geri kalanında onu görmezden geliyorum çünkü dürüst olmak gerekirse, bir adamın yemek parası için kız arkadaşının başka bir adamın sikini emmesine nasıl izin verdiğini anlayamıyorum.

Kız bizi şoförden ayıran cama vurarak, "Bu iyi," diyor. "Bu benim erkek arkadaşım."

kenara çekiyor ve kız teşekkür edince ona gülümsüyorum.

Erkek arkadaşı biraz uzakta bekliyor, onun kendisine gelmesine izin veriyor.

Taksici bana "Nereye gidiyorsunuz bayım?" diye sorarak dikkatimi önümdeki sahneden uzaklaştırdı.

"16. Cadde ve Kaliforniya'ya dönelim," diyorum ve kartımı tekrar okutuyorum.

Eve dönmem için gereken beş dakika boyunca Gabriel'i düşünüyorum ve sonra otoparkımıza inip cipimi alıyorum. Acaba JD yukarıda Blue'yla birlikte mi? Gidip kontrol etmek istiyorum ama onu henüz yalnız göremiyorum. Ray'le konuşana kadar olmaz. Çünkü tüm o saçmalıklar ortaya dökülecek ve bunun kimse için iyi olacağından emin değilim.

Bencil olduğum için değil. JD'nin geçmişi unutup geleceğe odaklanmasını istediğim için değil. İstiyorum ama oraya gidip çocuğunun hayatta olabileceğini söylemememin nedeni bu değil.

Ona söylemiyorum çünkü bunu en son öğrendiğinde aylarca takıntı haline getirmişti ve kasıtlı olarak aşırı dozdan midesini yıkamak için acil servise gitmesiyle sonuçlanmıştı.

Burada kazanma şansı yok. Ona bir bok söyleme ve öğrenirse arkadaşlığımızı kaybet. Ona söylerseniz takıntı haline gelir, asla yaklaşmaz - çünkü bu bilgiyi almak için bir sürü baldızla yatmıyorum - ve kendini tekrar öldürmeye çalışır.

Tavsiyeye ihtiyacım var. Ray'in tavsiyesine ihtiyacım var. JD ve ben onu çok sık görmüyoruz. Çoğunlukla tatillerde. Ama Ray'in JD'ye benim baktığım gibi baktığını biliyorum. Elinden geldiğince JD'ye göz kulak oluyor. Ve devreye girmem gerektiğinde bana haber veriyor. Ray ne yapacağını bilir.

Cipe bindim, çalıştırdım ve garajdan çıkıp kuzeye yöneldim.

Birkaç dakika sonra garaja girdim ve üst kata park ettim. Motoru durdurdum... ve oturdum. Ne yaptığım hakkında hiçbir fikrim yok. Ne bok yemeye

Bu bok bir çıkış stratejisi olmadan bu kadar ilerledi mi? Ya Gabriel yalan söylüyorsa?

Sonra aklıma bir fikir geldi.

Bütün gecemi raydan çıkaran haince bir düşünce. Ya

Ray bir şekilde bu işin içindeyse?

THIRTY-FIVE

JD ikiye on kala kapıdan içeri girdiğinde ben koltukta uyanık bir şekilde bekliyordum. Hemen bana gülümsedi.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor, oturarak. Gülümsemesi bulaşıcı, ama kafamda tek gördüğüm video günlüğünün ilk yok edilmiş adam.

Ona zayıf bir gülümsemeye karşılık vermeyi başarıyorum. "Seni bekliyordum. Seni kaçırmak istemedim. Ve nerede uyumamı istediğini bilmiyordum."

JD omuz silkiyor. "Benim odamda uyuyabiliriz. Ama Ark gelip bize katılmaz. O yüzden onun odasında da yatabiliriz. Bu şekilde bizden kaçamaz."

"Neden istesin ki?" Gerçekten ilgileniyorum. Ayrıca, bu JD'nin ölü kız arkadaşı hakkında konuşmaktan çok daha iyi.

"Ark bu saçmalığı sevmiyor, biliyorsun değil mi?" "Ne boku? Paylaşmak mı?"

"Hayır," diye gülüyor JD. "Belli ki paylaşmaktan hoşlanıyor. Ama paylaşmak gerçek bir ilişki değildir. Eğer onun gerçek bir ilişki yaşamasını istiyorsak, onunla konuşmalıyız."

Adam ciddi.

Eğilip ona sarılıyorum ama o beni geri itiyor. "Önce duş almam lazım.

O fahişenin kokusu üzerimden çıksın." "Oh," diye homurdandım.

"Mood-killer."

"Evet, üç gece sonra işimiz bitiyor. Oyunculuktan emekli oluyorum ve tamamen satın alma işine giriyorum." Sonra bacağımı okşadı ve ayağa kalktı.

"On dakika sonra orada buluşuruz. Git soyun."

Çatı katında kendi tarafına doğru yürürken onun seksi kıcını izliyorum. Kalbimde küçük bir sızı var. Bir kez olsun kendim için değil ve muhtemelen kaybettiğim en iyi arkadaşım için de değil. Ya da ailemi ve onların neler yaşadığını düşündüğümde gelen üzüntü için de değil.

Ama onun
için. Ve
bizim için.

Çünkü bunun gerçek olmasını her şeyden çok istiyorum. Ama gerçek olamaz. Üçümüz de yalan söylüyorken nasıl gerçek olabilir? Ark'ın yalanının ne olduğunu henüz bilmiyorum ama JD'nin kız arkadaşına ve bebeğine olanları atlatamadığı açık. Video günlüğünde ne olduğunu bulacağına dair verdiği söz dışında bebekten hiç bahsetmiyor. Ve bundan çıkarabileceğim tek sonuç, çok fazla acı çektiği. Kelimeleri söyleyemeyecek kadar çok acıyor.

Bunu nasıl düzeltebilirim? Bu ortak üzücü geçmişe sahipken bu adamları nasıl benim yapabilirim?

Kafamın içindeki ses *beni bul* diyor. *Beni bul ve Marie'ye gerçekten ne olduğunu öğren.*

Ona inanmak istiyorum. Kafamda Janine'e çok benzeyen o kıza. Gerçekten istiyorum. Ama JD'nin gerçeği kaldırabileceğinden emin değilim.

Parmak uçlarım boynumun arkasındaki kabarık yara izine gidiyor. Eğer Marie'de bu marka varsa, ona ne olduğunu biliyorum. Bebeğine de ne olduğunu biliyorum. Aynı şey benimkine de olabilirdi.

Elbette, Gabriel'in eşlerinden biri olduğum için benimki de sürüye dahil edilecekti. Ama Janine... onun bebeğinin soyağacı tutmaya uygun değildi. Bana bu ayrıcalık ancak kim olduğumu öğrendikten ve Gabriel beni kendi çocuğu olarak kabul ettikten sonra verildi. İçeride her birimiz için, dışarıda düzinelerce kız vardı; bunlar ölmüş ve bebekleri, çocuğun piyasaya nasıl çıktığına bakılmaksızın, satın almaya hevesli uzun bir çiftler listesine satılmıştı.

Bu kelime aklıma gelince öğürüyorum.

Bebek satan bir çetenin parçasıydın, Blue.

Hayır. Bu düşünceyi kafamdan silkeledim. Ark'ın dediği gibi ben bir tutsaktım. İlk öğrendiklerinde beni dört ay boyunca bir kafese kilitlediler. Gebe kalamayacağım anlaşıldıktan sonraki aylarda da beni böyle tuttular. Her gece gelip beni salona götürdüler. Ve her gece istedikleri şekilde memnun edecekleri bir sürü üyem vardı.

Ben onlardan biri değildim.

Ama buna inandığımı söylersem yalan söylemiş olurum. Tıpkı JD'nin bunu geride bırakmak istediğini düşünerek yalan söylediği gibi. Çünkü Gabriel bana gelip bir anlaşma teklif ettiğinde kabul ettim. O YouTube videosunu çektim ve dünyaya yalan söyledim. Sözleşmeyi imzaladım. Beni damgalamalarına izin verdim.

"Mavi mi?"

JD'nin sesi beni o kadar ki, bir inilti çıkarıyorum.

"Mavi?" Yanıma geldi, hâlâ kanepede oturuyordu, gittiği zamanki pozisyonunun aynısıydı. "Neyin var?"

Ona yalan söyleyemem. Söyleyemem. Marie adında bir kameraya ruhunu açmasını izlediğim onca saatten sonra olmaz. Ama ona gerçeği de söyleyemem. En azından bu gerçeği. Onun yerine "Ailemi özlüyorum," diyorum. "Onları çok özlüyorum."

"Neredeler?" diye soruyor, otururken. Çıplak, sadece beline ıslak bir havlu sarılmış.

Sabun ve tıraş kremi gibi kokuyor. Yeni bir başlangıç gibi kokuyor.

Ve sonra kim olduğumu bile bilmediğini fark ettim. Ark ona hiç söylememiş. Bütün gece benim hakkımda konuşacaklarını düşünmüştüm ama belli ki öyle olmamış. "Kanada," diyorum, bu hikâyeyi bir daha anlatamayacağım için.

Sadece eğildi ve kolunu koruyucu bir şekilde bana doladı. Ve bu küçük jest anlaşmayı mühürleyen şey oldu. Ona sıkıca sarılıyorum çünkü ortak bir noktamızın olması çok iyi hissettiriyor. Ben geçmişimden kaçıyorum. O da kendi geçmişinden kaçıyor. Ve ikimiz birbirimize tutunuyoruz. Pişmanlıklarımızı ve utançlarımızı paylaşıyoruz.

"Şimdi yatmak ister misin?"

Bu bir konu değişikliği. Hayır, konu değişikliğinden daha fazlası. İnkâr, kaçış ve kurtuluşun beş kelimelik bir cümlede toplanmış hali. "Elbette," diyorum gülümseyerek. "Değiştiremeyeceğin bir şey üzerinde durmanın ne faydası var?"

Ayağa kalkıyor, beni kollarına alıyor ve Ark'ın yatak odasına doğru götürüyor. "Sevgilim, daha önce hiç bu kadar doğru sözler söylenmemişti."

Beni yatağa yatırdı. Nazıkçe, Marie'ye yaptığı gibi. Sonra gözyaşlarım akmaya başlıyor ve yuvarlanıp yüzümü yastığa gömüyorum.

"Şşşt," diyor yanıma kayarak. "Bunu yapmayalım, Mavi." Kelimeleri fısıldıyor. Yumuşak ve sakinleştirici. Parmakları gömleğimi yukarı kaldırıyor ve ben de çıkarmasına izin veriyorum. Ödünç aldığım boxer'ımı cesaretlendirilmeden aşağı itiyorum.

"Bana unuttur, JD. Bana ne yaptıklarını unuttur." Onu görebilmek için yan dönüyorum ve yüzünü ellerimin arasına alıyorum. Tıraş olduğu için yüzü pürüzsüz ve bu çok iyi hissettiriyor. Güçlüymüş gibi hissettiriyor. Koruma gibi hissettiriyor. Bağışlanma gibi. Tüm günahlarım için. "Bana unuttur, ben de sana unutturayım."

Gülümsüyor, gerçek bir JD gülümsemesi ve ben eriyorum. Beni kollarıyla sarıyor ve kendine çekiyor, böylece yüz yüze geliyoruz. Sonra dudaklarını dudaklarıma değdiriyor ve geri çekilirken başını sallıyor. "Unutamıyorum, Blue. Bu benim sorunum. Eğer bunu nasıl yapacağını biliyorsan, söyle bana." Mavi gözleri benimkileri arıyor. "Bana nasıl unuttuğunu söyle, çünkü ben bu beceriyi hiç öğrenemedim. Onu düşünmekten asla vazgeçmiyorum. Asla. Herkeste onun yüzünü görüyorum. Sende bile. Bu yüzden seni eve götürdüm, Blue. Kamerada sikimi yalayan her kız, zihnimde hepsi benim kızım. Kaybettiğim kız. Bu yüzden yapıyorum. Bunu yapmamın tek nedeni bu. Dört yıldır bir kız arkadaşım olmadı. Dört yıldır bir kıza çıkma teklif etmedim. Elimde kalan tek şey onun hayaletleri. Hayatımı her gün önümde diz çökmüş bir kızda onu bir an görebilme umuduyla yaşıyorum. Ben hastayım, dostum. Hissettiğin her neyse onu senden alabilecek kişi olmak istiyorum ama gerçek şu ki, ben berbat bir haldeyim."

Bir an için ona baktım. Doğru kelimeleri seçmek istiyorum. Onu iyileştirmek istiyorum. Onun beni kurtardığı gibi ben de onu kurtarmak istiyorum. "Bu başa çıkma işinde çok yeniyim, JD. Bu konuda daha bebeğim. Ama sen sadece burada bulunarak bunu benim için ortadan kaldırıyorsun. Ark da aynı şeyi yapıyor. İşte bu yüzden seni istiyorum. Bu yüzden sana ihtiyacım var. Belki bu gece bana baktığında onun yerine beni görebilirsin? Belki bu yardımcı olur?"

Avucumu yanağına bastırıyor. Teninin tazeliği beni yeniden topraklıyor. "Sen çok güzelsin. Gözlerin o cennet resimlerinde gördüğün su gibi. Tarif edilemeyecek bir renk, çünkü bir kelime onun hakkını veremez. Ve saçların altın rengi, güneş gibi. Sen benim cennetimsin, Mavi. Sen ve Ark bana kalan tek şeysiniz."

"Ben seninim, JD. Eğer beni istiyorsan, seninim." "Hayır, Blue," fısıldıyor. "Sen *bizimsin*."

Sonra beni yatağa geri itti ve dizlerinin üzerine kalktı. Kalçalarımı kavırıyor ve bacaklarımin arasına yerleşebilmek için onları açıyor. Aleti o kadar sert ki sanki göbeğine doğru uzanıyormuş gibi kalkıyor. Ucu parlıyor ve amım beklentiyle zonkluyor. İçeri girer girmez

Elini boğazıma koyup hafifçe sıkıyor. Başparmağı nabız gibi atan atardamarımın üzerinde, parmakları çenemin diğer tarafında.

İçime giriyor, boynumdaki ağrıyan zonklamaya bastırıyor, beni dolduruyor ve son nefesimde haykırmamı sağlıyor.

Yıldızları görüyorum. Cenneti görüyorum. Unuttuğum her iyi şeyi görüyorum. Zevkle karışık acıyı hissediyorum. Ve onun sert vücudu -kaslı ve itiraflardan, şehvetten ve ihtiyaçtan terlemiş- beni ağırlaştırıyor. Boğazımdaki hava durdu ve göğsümün yükselmesi durdu. Ve aynı anda karanlık beni ele geçiriyor.

Aynı anda... biz geliyoruz.

THIRTY-SIX

Editörlük ofisimin bulunduğu özel odasına gittiğimde Ray'i hiçbir yerde bulamıyorum ve sonraki dört saatimi merak içinde geçiriyorum. Ve merak edecek çok şeyim var.

JD. Bugünlerde ne kadar güçlü? Gabriel'in bana söylediklerini, doğru çıkarsa birini öldürmeden duyacak kadar güçlü mü? Hiçbir şey çıkmazsa kendini öldürecek kadar mı? Ona söyleyerek bunlardan herhangi birini riske atmak istiyor muyum? Ona söylemeyerek arkadaşlığımızı ve Mavi'nin eklenmesiyle gelişebilecek her şeyi riske atmak istiyor muyum?

Bu kararı tek başıma vermeye nasıl yetkin olabilirim? Neden ilk etapta bu pozisyondayım? Neden insanlar bana güveniyor? Neden insanlar *bana* güveniyor?

İtiraf etmeliyim ki, geçtiğimiz yıl boyunca bu konu aklımdan hiç çıkmadı.

Otobüsten inip JD'yi bulduğumda şansım yaver gitti. Hayatımın yoluna girdiğinden emindim.

Ama değildi. Yolunda gitmiyor. O kadar raydan çıktı ki artık kim olduğumu bile bilmiyorum. Ne kadar para kazanırsam kazanayım, en başta Denver'a gelme nedenimi silmeye yetmiyor. Ne kadar başarılı görünürsem görüneyim, son dört yılın toplamı başarısızlıktan başka bir şey değil. Sokaklarda karşılaştığım onca kızdan sonra neden fark yaratan kişi Blue olmak zorunda? Neden şimdi?

Çünkü rahatladın Ark, diyor iç sesim. Bu hayata alıştın. Bundan zevk almaya başladın.

Ve bu doğru. Kötü bir hayat değil. Ve daha da iyi olmak üzere. Public Fuck America'nın yayına girmesine birkaç hafta kaldı.

Neden şimdi?

Kötü şeyler yapmanın iyiliğe yol açabileceği fikrini sorgulamayı bıraktım. Suçlu hissetmeyi bıraktım. Ne yaptığımı merak ederek geceleri kendimi uyanık tutmayı bıraktım. Neden yaptığımı.

Blue yatırım yapmadığımı söylerken yanılıyordu. Yatırım yaptım. Sadece onun düşündüğü şekilde değil.

Çalıştırdığım yazılım filmin işlenmesini tamamlıyor ve ben de filmi haftalık gidenler klasörüne kaydediyorum, böylece Ray için son haftalık sözleşme çalışmamızı tamamladığımız Pazar günü yükleyebiliyorum.

İşte bu kadar. Büyük bir adım atmak üzereyim. Ve son dört yıldır bana kapalı olan tüm o kapılar açılacak. Ama o kapıların ardında Gabriel gibi adamlar varsa, o zaman ne olacak? Sonu gerçekten haklı çıkarır mı? Niyetim iyi olsa bile bu işe katıldığım için hasta bir pislik miyim?

Buna cevap veremem. Kendimi yargılayabilecek durumda değilim. Para beni kör ediyor. JD ile ortaklık beni kör ediyor. Mavi bile beni kör ediyor.

Bilgisayarımı kapattım ve yıllardır hiç olmadığım kadar kaybolmuş hissederek masamdan uzaklaştım. Geçen hafta sonu Lanie'yi görmek de pek yardımcı olmadı. Aslında, bu yeniden uyanışı yaşamamın tek sebebinin o olduğunu düşünüyorum.

Ray'in evine sorunun bir parçası olabileceğini düşünerek geldim. Ama o değil. Sorun benim. Sır saklayan o değil. Ben saklıyorum. Ruhunu satan o değil. İyi ve kötü arasındaki çizgide hiç mücadele etmedi. Ray sadece bir fırsat görüp onu değerlendiren bir adam.

Ben de onun gibi olabilirdim.

Ya da ben de onun gibi .

Ama şimdi Blue burada olduğu için ileriye dönük yolu sorguluyorum. JD ve Blue'yla Public Fuck mı?

Ya da parayı çekip eve mi dönelim?

Ray'in özel katının dışında duran korumalara başımla selam veriyorum ve merdivenlerden çıkıp beni bekleyen cipime doğru ilerliyorum. Yer birkaç santim taze karla kaplı ve şafak öncesi ışığında eve gitmeden önce yaşlı kızı birkaç dakika ısıtmam gerekiyor. Kendi otoparkıma geri döndüğümde kar büyük, yuvarlak taneler halinde yağıyordu.

Dairenin içi soğuk, kışlık ısıtma ayarlarımız henüz devreye girmeye hazır değil, bu yüzden termostatu ayarlıyorum ve uyanmadan önce şehri seyretmek için terasa çıkıyorum.

Burası artık benim şehrim mi? Denver mi? Sonsuza kadar burada mı kalacağım? Emekli olunca Ray'in yerini mi alacağım?

Yoksa yoluma devam mı edeceğim? Olabildiğince çabuk mu çıkayım?

Omzumun üzerinden teras kapısının önüne bakıyorum. Dairenin içine. Gidersem JD'yi arkamda mı bırakacağım? JD'siz bir hayat hayal etmeye çalışıyorum ve yapamayacağımı anlıyorum. Ve bu adamla evlenmek istediğimden değil. İstemiyorum. Bir eş ve çocuk istiyorum. Çoğu erkeğin istediğini istiyorum.

Ama JD'nin de orada olmasını istiyorum. Bu iş biterse onu geride bırakmayı düşünmek acı veriyor. Ona ne olacak? Bensiz devam edebilecek mi? Ve ben kendimi beğenmiş değil miyim? Benim ona ihtiyacım olduğu kadar onun da bana ihtiyacı olduğunu düşünmek.

Gabriel bir konuda haklı. JD'yi seviyorum. Ve onun için her şeyi yaparım.

Arkamı dönüp içeri giriyorum, kar taneleri saçlarıma yapışıyor, soğuk vücuduma yapışıyor ve duşta ısınma ihtiyacı duyuyorum. Odama gidiyorum ve ikisini de yatağымda görünce duruyorum.

Sikeyim. Gözlerim JD'nin Blue'nun çıplak göğsündeki eline, JD'nin koruyucu bir kucaklamayla onu saran uzun, kaslı bacağına takılıyor. Ve duygularıma teslim olsam mükemmel bir şekilde sığabileceğim boş bir alan var.

Arkamı dönüp duşa giriyorum ve sıcak suyun haftada dört gece uğraştığım pisliği temizlemesine izin veriyorum.

Eğer pes edersem... porno satarak bir hayatımız olur. Ve işi kitabına göre yürüttüğümüz sürece, çok güzel bir hayatımız olur. İstedığımız her şeyle dolu. Birlikte tatiller. Noeller. Doğum günleri. Çocuklar. Diğer ortaklıklar gibi çocuk sahibi olabiliriz. Burayı birlikte kurduğumuz bir aileyle dolu olarak hayal ediyorum.

Bu aptalca mı?

Blue'ya yatırım yapıldı mı ki? Çok tanınmış bir aileden kayıp bir kız. Bu maskaralığı daha ne kadar sürdürebiliriz? Ailesini bu kadar özlemeden önce ne kadar süre temas kurmayı göze alabilir? Ve bir kez temas kurulduğunda, bu hayat buharlaşacak. JD ve benimle kalmasına imkan yok. Asla.

Bundan gerçek bir şey çıkarmanın tek yolu dışarıdaki tüm tehditlerin icabına bakmak. Peki bunu yaparsam, bu kişi olmaya devam edebilir miyim? Her yıl sektöre dahil olan yüzlerce, hatta binlerce kızın ölümüne katkıda bulunmaya devam edebilir miyim?

Bunu nasıl haklı çıkarabilirim?

Bu kazananı olmayan bir oyun. Bu süreçte tüm hayatımı yıkmadan bu oyunu kazanmanın bir yolu yok.

Suyu kapatıyorum ve bir havlu alıp belime sarıyorum. Kapıyı açtığımda, banyodan çıkan buhar yatak odasına dökülüyor ve yatağımdaki iki kişiyi sisle kaplıyor. Onları hayalet gibi gösteriyordu. Sanki her an yok olabilirlermiş gibi.

Havluyu bırakıp yatağa doğru yürüyorum. JD yüzünü bana dönmüş, Blue'yu göğsüne bastırıyor. Yorgun gözlerinden birini açıp gülümsüyor. "Sadece yatağa gir, Ark."

Sesi yumuşak, ama Mavi kıpırdanıyor, omuzları yatağın üzerinde düz duracak şekilde vücudunu büküyor, göğüsleri bana açıkta kalıyor. Nefes alış veriş hâlâ derin, bana uyuduğunu söylüyor.

Yorganı geri çekip yanına kayıyorum ve bana döndüğünde serin vücudu duştan ısınmış bedenime çarpıyor. İnliyor ve daha da sokuluyor, bu konuda ne düşündüğünü görmek için JD'ye bakma şansım oluyor.

Gözlerini kapatıyor ve bir elini kalçasına koyuyor, sonra beni de ovuşturacak şekilde karnından aşağı kaydırıyor. Aletim zaten sert, ama bu artan arzumu daha da artırıyor. Ona dokunmak istiyorum. Onun da bana dokunmasını istiyorum. Ve Mavi'den daha fazlasını paylaşmak istiyorum.

Eli birkaç dakikasını Blue'nun amını okşayarak geçirir ve Blue tekrar inler ama bu sefer gözleri birkaç saniye dalgalanır. Sonunda onları açtığında, içindeki arzu anlaşılmayı mühürler.

İkisini de istiyorum.

İkisi de beni istiyor.

Birbirimizi istiyoruz.

Eli yukarı kalkıyor, avucu yanağımdaki sert kirli sakalın üzerinde kayıyor. Sonra JD'nin eli onunkinin üstüne geliyor ve orada uzanıp anların tadını çıkarıyoruz. Yeni bir şeyin başlangıcının tadını çıkarıyoruz.

Seks

değil.

Şehvet

değil.

Aşk. Bu, ortak aşkımızın resmi başlangıcı. Ve sonra başlangıç çizgisini geçiyoruz.

"Mavi, bebeğim," diyor JD, fahişeler üzerinde kullanmayı sevdiği o alçak gırtlak hırıltısıyla. Ama bu sefer içimde daha önce hiç olmadığı kadar büyük bir arzu uyandırıyor. Blue'nun elini tutup göğsümden aşağı kaydırıldığında, her ikisinin de parmak uçları tenimi okşayarak sikime kadar indiğinde, uzanıp saçlarını sıkı bir yumrukla kavıyorum.

Blue'nun küçük avucu sikimi çevreliyor, JD'nin büyük avucu da onunkini. Birlikte beni yavaş ve kolay bir ritimle pompalıyorlar. Gözlerim aralarında gidip geliyordu. Sonra JD'nin eli Blue'nunkinden ayrılıyor ve yukarı kaldırıp kafasına bastırıyor. "Em onu, Blue."

Bana gülümsüyor ve JD'nin baskısının başını karnımdan aşağıya doğru yönlendirmesine izin veriyor. İlerlerken beni öpüyor, dili önce karın kaslarımı, sonra kasıklarımı yalıyor, sonra dudakları başımı bulurken eli taşaklarımı avuçluyor.

"Siktir," inliyorum, gözlerim kapanıyor. Ağzı shaftımda yukarı ve aşağı hareket ediyor, beni yalıyor, sonra ucumu emiyor, eli hala toplarımı yoğuruyor.

"Onu derinden al, bebeğim. Bana daha önce yaptığın gibi."

Blue'nun başka bir adamı emmesine öfke duymalıyım. Ama hissetmiyorum. Yanına bile . Bu sözler beni o kadar tahrik ediyor ki, JD'nin saçlarını çekerek yüzünü kendime doğru çekiyorum. Ve yüzlerimiz sadece birkaç santim ayrıken, yapacağımı hiç düşünmediğim bir şey yapıyorum.

Eğildim ve onu dudaklarından öptüm.

Karşılık olarak ağzı açılıyor, dili bizi birbirine doluyor. Saçlarını tekrar çekiyorum ve inliyor, beni emmeye devam ederken kalçalarını Blue'nun başının arkasına sürüyor.

Tadı am gibi ve dilim buna doyamıyor. Elim saçlarından düşüyor, boğazına bastırıyor, onu herkesin içinde sikini emen yüzlerce kızı sıkarken gördüğüm gibi sıkıyor.

"Siktir, Ark," diyor öpücükten çekilirken.

"Siktir, hayır mı?" Ben soruyorum. "Yoksa evet mi?"

Bana bakıyor. Bu onunla yaşadığım en samimi an. Belki herhangi biriyle. "Bu kesin bir sikiş, evet."

Sonra da Blue'nun kıkına bir şaplak atar. "Bebeğim, Ark'a tırman." Onu dizlerine kadar götürüyor, sonra bana bakacak şekilde çeviriyor ve kalçalarımı oturtuyor. Tüm süreci izliyorum, aletim şişiyor, buna o kadar hazırım ki neredeyse acıtacak. Ucumun üzerinde geziniyor, amı o kadar ıslak ki neredeyse damlıyor. Ve sonra JD'nin eli orada, parmağı onun açıklığına doğru itiyor ve onu en lezzetli şekilde inletiyor. Elim JD'nin omzuna gidiyor ve sonra aşağı inip kaslı sırtını okşuyor.

Ve bana bir gülümseme attı.

O gülüşe gülüyorum ve kalan tüm çekingenlikler buharlaşıyor. Bu dört yıl boyunca beklediğim bir gülümseme. "*Beni mutlu ediyorsun*" diyen bir gülümseme. "*Bu doğru*" diyen bir gülümseme.

Ve o anda Blue kendini bekleyen sikimin üzerine bıraktı. JD'nin gülümsemesinin beni yaptığı gibi onu dolduruyorum. Kalın sikimle amını genişletiyorum ve o da eğilip yüzünü benimkine yaklaştırıyor, alnımızı birbirine bastırıyor.

Ben de onu öpüyorum. Yüzünü kavradım ve onu sertçe öptüm. Onu güzelce ve uzun uzun öperim. Dilim ona doyamıyor. Parmaklarımı saçlarının arasından geçirip, tıpkı JD'ninkini yaptığım gibi avuç avuç çekiyorum.

Bacaklarımın arasında bir baskı hissediyorum ve JD'nin elinin hâlâ Blue'nun bacaklarının arasında olduğunu fark ediyorum. Acı çekiyormuş gibi sertçe inliyor ve JD'nin onun göt deliğini parmakladığını biliyorum. İkimizin de onu becerdiği düşüncesi beni çılgına çeviriyor ve içine girmeye başlıyorum, kalçalarım yatakta zıplıyor, tenim tene çarpıyor, taşaklarım ikimize de çarpıyor.

Ve sonra JD onun arkasında diz çöküyor, yalamak için başını indirmeden önce bir saniyeliğine kıcını pompalıyor. Çenesi şaftımın alt kısmına doğru kayıyor. Onu kendisi için hazırlarken beni okşuyor ve bu o kadar iyi hissettiriyor ki, gözlerimi kapatmak ve yükümü tutmaya konsantre olmak zorundayım.

JD ayağa kalkıyor, sikini Blue'nun arka girişinin üzerine yerleştiriyor ve sonra beni sıkıştırırken amında bir sıkışma oluyor. JD'nin siki içeri giriyor ve Blue oturuyor, sırtı kamburlaşıyor. Ama JD onu tekrar göğsüme bastırıyor ve yüzünü onun boynuna bastıracak şekilde eğiliyor. "Kıpırdama bebeğim. Kıpırdama."

İnliyor ve kollarımı ona doluyorum, onu kendime sıkıca sarıyorum, dudaklarımın ulaşabildiği her yerini öpüyorum. "Rahatla," diyorum. "Seni sevmemize izin ver," diyorum ona.

Ve rahatlıyor. JD bir kez sertçe itiyor. Ve sonra ikimiz de tamamen onun içindeyiz. Adam onun üstünde. O da benim üstümde. Kollarımız ve bacaklarımız birbirine dolanıyor, yüzlerimiz birbirini arıyor, dudaklarımız birbirine değiyor, dillerimiz arıyor, nefeslerimiz birbirine karışıyor.

Hayatım boyunca yaşadığım en güzel andı. O kayıp bir kız değil.

Biz iki iyi arkadaş değiliz.

Biz mükemmelliğin tek bir üçlüsüyüz.

THIRTY-SEVEN

Birlikte geliyoruz. Üçümüz birden. Serbest kalırken öyle yüksek sesle bağıriyorum ki Ark gülüyor ve JD kıcıma bir tokat atarak aşağıdaki komşuları uyandıracağımı söylüyor.

Kıpırdamadan yatıyorum, zevk dalgaları üzerimden geçerken inliyorum. JD üstümüze yığıldı ve Ark homurdanarak onu itti. Sonra beni sıkıca tutuyor ve ikimizin arasında sıkışmam için bizi döndürüyor.

Bu. Bunu tarif edecek kelime bulamıyorum ama hayatımın geri kalanında buna ihtiyacım var. Her iki taraftaki bu iki adam. Cenneti buldum ve hâlâ hayattayım. Ölümü kandırdım.

uyuyakalıyoruz. Bütün gün uyuruz. Ve ancak saat dördü geçtikten sonra duş almak ve yemek yemek için kalkıyoruz.

Mutfağı oturma alanından ayıran siyah taş adada oturmuş, JD'nin yemek pişirmesini izliyorum. Krep ve yumurta yapıyor. Ark dizüstü bilgisayarında, adanın karşısındaki taburede oturuyor. Sanırım çalışıyor.

Sanki sonsuza dek bu hayatı yaşayacakmışız gibi geliyor.

Aşk böyle bir şey işte. Tam, yüzde yüz memnuniyet. Olmayı tercih edeceğim başka bir yer düşünmüyorum. Tüm gezegende benimki kadar dolu, zengin ve mükemmel bir hayatı olan başka bir kız düşünmüyorum.

"Kaç tane?" JD bana krepleri ve yumurtaları işaret ederek soruyor.

Ona sadece gülümseyip omuz silkebiliyorum. "Umurumda değil. Beni kırıntılarla beslersen mutlu olurum. Doyana kadar tıka basa yedirirsen, mutlu olurum."

Ark dizüstü bilgisayarının üzerinden bakıyor ve gülüyor. "Açlıktan ölüyorum. İzin verirsen hepsini yiyeceğim. Ama önce biraz iş JD."

Yüzümü buruşturuyorum. Onların işleri hakkında konuşmak istemiyorum. Bu gece ne yapacaklarını düşünmek bile istemiyorum.

"Bugün Cadılar Bayramı ve Ray senin partiye gideceğini düşünüyor."

"Şey," diyor JD, dikkatini Ark'a vermeden önce bana bakarak, "ayarladığım kız bu gece garsonluk yapacak. Sanırım ikimiz de gidiyoruz." Tekrar bana baktı. "Sen de gelmek ister misin, Blue? Seni giydirebiliriz. Kimse sen olduğunu anlamaz."

Başımı iki yana sallıyorum. "Hayır, teşekkürler," diyorum sessizce, bakışlarını karşılayamadan.

Bana doğru yürüdü ve çenemi yukarı kaldırarak onu onaylamamı sağladı. "Evde kalmamızı mı istiyorsun?"

Ark'a bakıyorum, itiraz etmesini bekliyorum. Ne de olsa o bir iş adamı. Ve bu bir iş. Benim söz hakkım olmayan bir şey.

Ama Ark sadece omuz silkiyor. "Ray'e iki video daha borçluyuz. Ama yakında çıkacak olan Public Fuck için sakladığımız iki yüzden fazla video var. Kontratımızı tamamlamak için bunlardan ikisinden vazgeçmeyi göze alabiliriz."

"Bunu yapar mıydın?" Ben sorarım.

"Eğer seni mutlu edecekse, elbette. Neden olmasın?" JD'ye bakar. "Ray'i arayıp evde kalacağımızı ve Pazar günü son videoları yüklemek için buralarda olacağımı söyleyeceğim. Ondan sonra kutlama yaparız." Sonra bana gülümsüyor ve dikkatini tekrar bilgisayarına veriyor.

JD başımı tekrar ona çeviriyor ve bacaklarımın arasını ıslatan bir öpücük veriyor. "Bana uyar," diyor. "İhtiyacım olan şey tam burada."

Onun ilgisi tüm bedenimi ısıtıyor ve kızardığımı fark etmem bir saniye sürüyor. Ark'a baktığımda, bilgisayarının başından kalkıp kahvaltı masasına otururken gülüyordu. "Utanmana gerek yok. Sadece tadını çıkar."

"Öyleyim," diyorum Ark'a. Adadan atlayıp ona doğru yürüyorum, diğer tarafındaki sandalyeye otururken elim bir an omzunda kalıyor. Masa küçük ve yuvarlak, bu yüzden samimi bir havası var. "Buraya nasıl geldiğimi bilmiyorum." İkisine de teker teker bakıyorum. JD bir tabak krep koydu ve durakladı. Ama tek yapabildiğim omuz silkmek. "Bilmiyorum. Ama kendimi... şanslı hissediyorum."

"Belki de olması gereken buydu?" JD yumurtaları almak için geri döner. "Ben şans yerine kadere inanırım," diye devam ediyor ve yumurtaları bırakıp sandalyesine oturuyor. Masada eskiden sadece iki sandalye vardı ama Ark ofisinden bir sandalye , ona oturuyor. "Yani, bakın. Dört yıldır bu kontrol manyağıyla birlikte yaşıyorum. Ve sana söyleyeyim, bu sabahtan önce onu öpmeyi hiç düşünmemiştim."

Ark sırttarak başını sallıyor. İşlerin bir gecede bu kadar değişmesinden rahatsızlık duyuyorsa da bunu iyi saklıyor. Çünkü utangaç biri gibi görünmüyor. Aslında, JD haklı. O bir kontrol manyağı. Ve şu anda kontrol hâlâ onda.

"Şey, ben yaptım," diyor düz bir suratla.

"Saçmalık," diyor JD, ağzına bir krep tıkıştırarak. "Asla yapmadın. Ve eğer seni tasma ile tuzağa düşürmeseydik şu anda burada olmayacaktın."

"Oh, Tanrım." Başımı sallıyorum ve bir krep ile yumurta alıyorum.

"Tasmayı sevmedin mi?"

Ark soruyor, JD değil. Ve bu beni bir an için durdurdu. "mı?" "Çok sıcağı," diyor Ark.

"nefret ettiğini sanıyordum?" JD'ye bakıyorum ve o da bana göz kırpmıyor.

"Doğru değil. Sadece çizgileri aşmayı sevmiyorum."

"Ama tasmalar ve kayışlar kabul edilebilir sapkınlıklar mı?"

JD sorumu geçiştirerek, "Bence tasmayı her zaman takmalı, Ark," diyor.

Beni bu şekilde etkilemesinden nefret etsem de bacaklarımın arasında yeniden ıslaklık oluşmaya başlıyor.

Bunu kelimelerle nasıl yapıyor?

Ark sanki düşüncelerimi okuyabiliyormuş gibi bana bakıyor. Sonra eli bacağımda, ovuşturuyor. Bunu yaparken yüzünü izliyorum. Soğukkanlılığını koruyor, gülümsemiyor, ağzı düz bir çizgi gibi. Sonra eli bacaklarımın arasına doğru ilerliyor, giydiğim boxer'ın içine giriyor ve amımı parmaklıyor.

Sertçe yutkunuyorum ve gözlerimi kapatıyorum.

"Git tasmayı getir, JD," diyor emredici bir ses tonuyla.

Nefes alıyorum ve sakinleşmeye çalışarak dudağımı ısırıyorum. Deri şeridi bulmak için ayağa kalkan JD'nin sandalyesi cilalı beton zemine sürtünüyor.

"Bunu istiyorsun, değil mi Mavi?"

Başımı sallıyorum ama gözlerimi kapalı tutuyorum. "Elimde değil." Tutsaklığım hakkında ne kadar şey bilmek istediklerini bilmiyorum, bu yüzden sessiz kalıyorum. JD birkaç dakika sonra dönüyor ve tasmayı Ark'a uzatıyor. O da geri iterken sandalyesi sürtünüyor ve birden titremeye başlıyorum.

"Şşşt," diyor elini omzuma koyarak. "Sana zarar vermeyeceğim, bunu biliyorsun."

"Biliyorum," diyorum. Çünkü biliyorum. Ark acıyla ilgilenmiyor. "Ama sorun şu ki-" Ona bakıyorum ve derin bir nefes alıyorum. "Sorun şu ki, ben

incinmeyi sever." Yumuşak bir fısıltı ama herkes duyuyor. JD'ye baktığımda kocaman sırıtiyordu. Ark'ın tepkisini görmek için başımı kaldırdığımda bir parmağını yanağıma vuruyor.

Ark, "Saçını yukarıda tut," diye emrediyor.

Söyleneni yapıyorum ve tasmayı boynuma geçiriyor, sadece parmaklarının tasmayla tenim arasında kaymasına izin verecek kadar gevşek olacak şekilde sabitliyor.

Derin bir nefes alıyorum.

"Artık bizimsin. Bu da sana bir soru sorduğumuzda dürüst olacağın anlamına geliyor. O yüzden ilk sorum, ne kadar sert seviyorsun?"

Uzun bir nefes veriyorum ve ellerimi kucağımda kavuşturuyorum. "Dürüst ol bebeğim," diyor JD.

"Yargılamayacağız."

Başımı sallıyorum ve sonra onun büyüleyici yüzüne bakıyorum. Ona inanıyorum. Tüm kalbimle. Burada kabul gördüğüme inanıyorum. Hepimizin ruhunda karanlık bir taraf olduğuna. Ve bu karanlığın hiç olmaması daha iyi olsa , bir sonraki en iyi şey sevdiğimiz insanların kusurlu olduğumuzu kabul etmesidir.

Ve burada sahip olduğumuz şey de bu.

"Nasıl olduğunu anlatabilir miyim? Sana neyi sevdiğimi söylemeden önce?"

"Elbette," diye cevaplıyor Ark. Elimi tutuyor ve beni kucağına çekiyor. Üzerine çıkıyorum, şefkati için minnettarım. Bir kolu belimi sarıyor, diğeri dizimi okşuyor. "Acele etme."

JD'ye gerçekte kim olduğumu söylemediğini biliyorum, bu yüzden bu konuda konuşmaktan kaçınıyorum. "İlk kez götürüldüğümde, bu karşılıklıydı. Aslında..." Utancımı yutuyorum ve devam ediyorum. "Aslında hepsi öyleydi. Ta ki geçen cumartesi gecesine kadar. Hiç hassas değildi ama bu beni heyecanlandırıyordu. Sert oyun heyecan vericiydi. Daha önce hiç yaşamadığım bir şeydi. Ben de karşılık verdim... Tanrım, bu çok utanç verici."

Ark'a baktım ama başladığım için beni bırakmayacaktı. Ben de JD'ye baktım. Kaşlarını kaldırdı. "Emirlere karşılık verdin mi? Ya da aşağılanmaya? Ya da şiddete?"

"Hepsi," diyorum, kendimden çok utanarak. "Hepsine cevap verdim. İstemediğim halde."

"Seni küçük düşürmeyeceğim, Mavi. Tasmayı sana sen istediğin için taktım." Ark'a bakıyorum ve gözlerindeki gerçeği görüyorum.

"Biliyorum. Ama bu yanımdan nefret ediyorum."

"Neden?" JD sandalyesinden kalkıp yanımıza geliyor. "Eğer bunun bize zevk verdiği konusunda hemfikirsek, o zaman neden utanıyorsunuz?"

"Utaniyor musun?" Ona soruyorum. "Kızlara karşı... sert olmak istediğin için mi?" JD başını yavaşça sallıyor. "Hayır. Bunu sadece senin gibi kızlarla yapıyorum."

"Peki ya sen?"

Ark da başını sallıyor. "Çok fazla yapmıyorum. Çizgiyi aşacak kadar değil. Ama kışını tokatlamaktan ve saçını çekmekten mutluluk duyarım." Sonra gülümsüyor ve kendini kontrol edemedi küçük bir kahkaha atıyor. Elini bacaklarımın arasına daldırıp amımın içine sokuyor. "Sadece bu konu hakkında konuşmaktan bile çok ıslanmışsın. Artık hoşuna gittiğini bildiğimize göre, eğer istediğin buysa biraz sınırları zorlayabiliriz."

"Bunu istiyor musun, Blue?"

JD'ye başımı salladım. "Sırtımda geçen hafta sonu bıraktıkları gibi izler istemiyorum. Ve kıskançlık da istemiyorum. Bu konuda açık olmalıyız. Kıskançlık yapamam. Başka bir erkek ya da kadın aramıza girmeye çalışırsa, evet, bu duyguları beklerim. Ama aramızda değil. Çünkü bana dedi ki..." Derin bir nefes daha almam gerekiyor. "Bana bir şeyler yapmamı söyledi ve sonrasında beni dövdü. Ama başka seçeneğim yoktu. Beni başkalarına zevk vermeye zorladı. Sonra da beni bundan hoşlanmakla suçladı. Ve hoşuma gitti. Hoşuma için şartlandırılmışım. Bu yüzden ikinizi de sevdiğim için cezalandırılmak istemiyorum."

Ark beni daha sıkı tutuyor. "Tamamdır."

JD'ye bakıyorum ve o da sırıtıyor. "Ark beni sertleştiriyor, Blue. Seni onun sikini emerken izlemek beni daha da azdırıyor. Ve bu gece seninle birlikte emmeyi planlıyorum. Yani ben iyiyim bebeğim." Ark'a göz kırpmıyor, o da karşılık olarak altımda sertleşiyor.

"Bilmemizi istediğin başka bir şey var mı, Blue?" Ark konuyu ondan uzaklaştırmaya çalışarak sorar.

"Tedavi sonrası bakıma ihtiyacım var. Çok fazla bakım görmedim ama gördüğümde de dünyadaki tüm farkı yarattı."

"Bunu yapabiliriz bebeğim," diyor JD, beni öpmek için eğilerek. Dişleri dudağımı yakalıyor ve ısırıyor, beni inletecek ve bir ıslaklık daha fişkirtacak kadar sert, ama kan akıtacak kadar değil. "Ne yapacağımı biliyorum. Seni sertçe becereceğim ve bunu sevmeni sağlayacağım. Ve işimiz bittiğinde, utancını yatıştıracağım. Bizimleyken asla utanç duymayacaksın, Blue."

Ağlamak istiyorum, sözleri benim için o kadar anlamlı ki. Ama derin bir nefes alıp Ark'ın göğsüne sarılıyorum, JD de koltuğuna geri dönüp yemeğine devam ediyor.

Birkaç dakika sonra kalkıp sandalyeme geri dönmeye çalıştığım da Ark beni engelliyor. Ağzıma bir çatal dolusu yumurta getiriyor ve ben de açıyorum. Beni beslemesine izin veriyorum. Benimle ilgilenmesine izin veriyorum.

Kahvaltı bittiğinde bulaşıkları bırakıp kanepeye uzanıyoruz ve film izliyoruz. JD kanepenin uzun ucuna sırt üstü uzanmış, kollarıyla başını destekliyor, Ark ise şezlongda oturuyor. Vücudumu ikisinin üzerine örtüyorum, başım Ark'ın kucağında.

Bu hayat hakkında hayaller kuruyorum. Önümüzdeki haftalarda ve aylarda neye benzeyebileceğini. Burada olmak için nelerden vazgeçtiğimi. Ailemi özlüyorum ama eve dönemem. Almak için geldiğim şeyi alana kadar olmaz. Benden aldıklarını geri alana kadar olmaz. O sözleşmeyi ve gelecekteki çocuklarımdan vazgeçtiğimi gösteren görüntüleri ele geçirene kadar olmaz.

Ve şimdi iki müttefikim var.

Henüz bilmiyor olabilirler ama onları savaşıma dahil ettim. Janine için adaleti sağlayacağım.

Belki JD de Marie için adaleti sağlar.

THIRTY-EIGHT

Bir şekilde bütün günü normal olarak geçirdik. Aletim sürekli yarı sert bir haldeydi. Ve JD ne zaman bir şey yapmak için ayağa kalksa, onun şişkinliği de orada. Acaba her tuvalete gittiğinde mastürbasyon mu yapıyor?

Onların yanında olmak hep böyle iyi hissettirecek mi? Onlara bakarken sürekli tahrik olacak mıyım? JD'nin dudaklarının sikimde olduğu düşüncesi beni hiç iğrendirecek mi?

Bu soruların hiçbirinin cevabını bilmiyorum. Blue yorulup yatacağını JD de ona katılıyor. Ama ben ofisime gidip kameralarımla oynamaya başladım.

Yaklaşık bir saat sonra, çıplak bir JD kapımdan içeri girdi ve duvara vurdu. "Ne yapıyorsun? Yatağa gel."

Bir merceği temizlerken ona "Yapacağım," diyorum.

"Ne zaman? Azgınım, dostum. Ve ona her dokunduğumda boşalmak istiyor. Ama bu işe yalnız başlamak istemiyorum. Senin de orada olman gerek." Lensi bitirdim ve paketledim.

"Gergin misin?" diye soruyor odaya girerken. Aletine bakıyorum, o kadar sert ki neredeyse beni işaret ediyor. "Bu kısımdan korkuyor musun Ark? O çizgiyi aşmaktan mı?" Uzanıp kotumun altındaki uzun çıkıntıyı yakalıyor. Hareketsizliğimi devam etmek için bir işaret olarak alıyor ve sonra eli yukarıya, kotumun düğmesine doğru kayıyor. "Burada bir deneme yapalım mı? Bitirelim mi?"

Ve sonra eğildi, çıplak göğsü benimkine bastırıyor, aramızdaki sıcaklık vücutlarımızı birbirine çekiyor. Eli pantolonumdan aşağı kayd ve beni yakaladı... sertçe. Dişlerimi sıkıp nefesimi içime çekiyorum. "Bana ne yapacağımı söyle,"

diyor. "Bana ne istediğini söyle. Çünkü Blue bekliyor, dostum. Ve seni rahatlatmak için aletini emmeyi umursamıyorum ama bu gece o kızı becermek istiyorum. Ve senin de orada olmanı istiyorum."

Ona bakıyorum, mavi gözlerini koyu gözlerimle buluşturuyorum. "Beklediğim şey bu değil, JD. Sikimi yalaman konusunda gergin değilim. Sadece seni muhtemelen becermeyeceğimi bilmeni istiyorum. Belki de hiç. Ve muhtemelen ben de senin beni becermene izin vermeyeceğim."

"Yani birbirimize karşı sınırlarımız var ama Mavi'ye karşı yok mu? Bilmemi istediğin şey bu mu?"

"Evet, temelde."

"Sikimi yalayacak mısın?"

"Bilmiyorum."

"Peki benimle ne yapmak istiyorsun?" Elini pantolonumdan çekip bir adım geri atıyor.

Ama onu omzundan yakaladım ve sıkıca kavradım. "Bu, başlangıç için." Sonra onu kendime çekiyorum, ellerim boynuna dolanıyor, parmaklarım saçlarının arasından geçiyor. Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum ve öpücük beni bir kez daha şaşırtıyor. Dudakları ne kadar yumuşak ama verdiği karşılık ne kadar sert ve erkeksi. O da aynı şekilde başımı kavriyor ve kendini içime doğru itiyor. Dilimi sıcak ağzının içine sokarken bedenlerimiz birbirine baskı yapıyor ve karşılık verdiğinde geri çekilip dudağını ısıriyorum. Sertçe. Geri çekilmesini sağlayacak kadar sert. Ama onu durduruyorum, benimle temas halinde kalmasını sağlıyorum. Gözlerinin içine bakıyorum ve ikimiz de kanın tadını alıyoruz. Ağzımı bırakıyorum ama bakışlarımla onu tutsak ediyorum. "Bunu Blue'ya yapmayacağım. Yapamam. Ama sana yapabilirim."

Bana bakıyor.

"Eğer istersen."

Sırıttırıyor ve sonra gülüyor, göğsümü beni geri adım attıracak kadar sert itiyor. Boynunu daha sert kavriyorum, başparmağımı şahdamarına bastırıyorum, tıpkı dün gece Gabriel'e yaptığım gibi. Ama bu sefer nefret ya da öfkeyle değil. Arzudan.

"Aletimi boğazına kadar sokmak istiyorum, sikimde boğulacaksın."

Sırıttışı daha da büyüyor. "Sana boyun eğmemi mi istiyorsun?" "Veriyorsun ama alamıyor musun?"

"Anlaşmamız bu mu yani? O bana boyun eğecek ve ben de sana boyun eğeceğim?" "İkiniz de bana boyun eğiyorsunuz, JD. Ben de seni yakalamak istiyorum."

"Siktir git," diyor ve gülerek geri adım atıyor.

"Tam anlamıyla değil, pislik. Ama bir anlayışa ihtiyacımız var. Ve bu anlayışa göre, kontrol bende. Her zaman."

"Ya orada değilsen?"

Omuz silkiyorum. "Onu yalnız mı becermek istiyorsun? Çünkü onun için olduğu kadar senin için de bu işin içindeyim."

"Şey, evet. Onu istediğim zaman becerebileceğimi düşündüm. O da benim."

Arkamı dönüp masama geri dönüyorum ve en sevdiğim kameram için yeni bir pil alıyorum. "Eğer onu yalnız becerirsen, bunu kamerada istiyorum. Böylece daha sonra izleyebilirim."

"Seni sapık orospu çocuğu. Hiç şüphelenmemiştim,

Ark." "Evet, o zaman?"

Gerginliğini atmaya çalışır gibi boynunu ve omuzlarını yuvarlıyor. "Tabii, tamam. Sanki filme çekilmemiz umurunda da. Zaten kamerada beş yüzden fazla videom var. Birkaç tane daha olsa ne olur?"

"Ve onunla poz vermeni istiyorum. Ve benimle. Çatı katında. Sikişirken. Normal şeyler yapıyorum. Her zaman. Fotoğraf istiyorum. Anı istiyorum."

Başını bana doğru sallıyor. "Buna neden itiraz edeyim ki? Porno yerine seks kasetleri mi yapmak istiyorsun? İyi o zaman."

"Ve bu bok evden hiç çıkmıyor." "Dude-"

"Ciddiyim, JD. Onu kimsenin görmesine izin vermiyorsun. Ya da bizi.

Asla."

"Neden ona hava atayım ki? Muhtemelen onu geri isteyecek bir pislikten kaçıyor."

Uzun bir nefes aldım, içime bir rahatlama doldu. "TAMAM."

Uzun bir süre bana bakıyor ve sonra o şekilde gülüyor. Onu izleme zevkine erişen hemen herkesi büyüleyen bir şekilde. "Artık sevişebilir miyiz?"

Uzanıyorum ve konuşmadan dolayı biraz yumuşamış olan aletini tutuyorum.

"Oh, siktir, evet," diye inliyor. Onu birkaç kez pompalıyorum ve sonra sikini çekerek bir adım öne çıkmasını sağlıyorum. "Beni öldürüyorsun, adamım. Hadi gidelim."

Eğilip onu tekrar öpüyorum ama bu sefer ısırmiyorum. Ağzı benimkiyle birleşiyor, dillerimiz birbirini arıyor. Aleti avucumun içinde kalınlaşıyor, ben de geri çekilip masamdan kamerayı alıyorum. "Bunu istiyorum, JD. Anlıyor musun?"

"Anlıyorum," diyor fısıltıyla. "Bunu ben de istiyorum."

"Biz bir çift değiliz. Sen ve o bir çift değilsiniz. Bu işte beraberiz, ne olursa olsun." Cevabını beklemiyorum, beni ofisimden çıkıp koridordan yatak odama kadar takip edene kadar sertleşmiş aletini çekiştiriyorum. Kapıya ulaştığımızda bırakıyorum ve onu odaya itiyorum.

Onu bu kadar hızlı ve sert ittiğim için biraz kızgın görünmesini bekliyordum. Ama o bunu bir şampiyon gibi karşıladı. Yatağa doğru yürüyor ve ben de onu takip ederek ışığı yakıyorum. O bir taraftan giriyor, ben diğer taraftan.

Ve Mavi aramızda yatıyor, gözleri pencerenin açık panjurundan süzülen ışıktaki zar zor seçilebiliyor. Gözleri sorularla dolu. Ve ben cevaplardan başka bir şey değilim.

Yorganı indirip onu gecenin soğuk havasına maruz bırakıyorum. "JD için bacaklarını aç, Blue."

Tereddüt etmeden yapıyor ve bu benim sikimi çok sertleştiriyor. "Yüzüne boşalana kadar yala onu, JD. Sonra da beni öp, orospu çocuğu. Ve o boşalmanın tadına baksam iyi olur, yoksa seni köşeye diker ve onu arkadan körlemesine becermemi izletirim."

Mavi inliyor. İsteddiği şey bu. Vücudunun arzuladığı şey. Aşağılanma onun da kabul ettiği bir şey. Onu asla küçük düşürmeyeceğimi söyledim ve düşürmeyeceğim. Ama asla JD'yi aynı kadar paylaşmaktan kurtaracağımı söylemedim.

Ona söyleneni yapıyor. Ben filme alırken onun klitorisini emiyor. Ve serbest bıraktığında, beni öpüyor, boşalması hala ağzında birikiyor.

Ondan sonrası sik ve am bulanıklığı. O üstte, ben altta. Ben üstte, o altta. Ağzı sikimin üzerinde, Mavi kendini parmaklarken ben boğazına sokuyorum.

Onlar uykuya daldığında, şafak sökmüş oluyor. Yorgun olmama rağmen adrenalin yüzünden uyuyamıyorum. Bu yüzden onları bitkin ve birbirlerine sarılmış bir halde bırakıp kameramı ofisime götürüyorum, böylece sevişmemizi sanata dönüştürebiliyorum.

THIRTY-NINE

"Hayır," diyorum ona, yüzümü yastığa gömerek.

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun." Ark'a bakıyorum ve iç çekiyorum. O kadar güzel ki Yemin ederim. Bugün o sahte takım elbiseyi giymiyor. Kot pantolon giymiş. Ve gömleksiz. Tanrım, üzerlerinde tişört yokken ikisi de beni çıldırtıyor. Ve o dövmeleler.

Üç gündür tek yaptığımız sevişmek. Anlıyorum, kendini eve hissediyor ve evden çıkmak istiyor. Ama ben çıkmıyorum. Kendimi güvende ve rahat hissediyorum. Hiçbir yere gitmiyorum.

"Mavi. Bir noktada evden çıkmak zorundasın."

"Bugün değil."

"Alışverişe gitmek istemiyor musun? Gerçek kıyafetler almak? JD'nin tişörtlerini ve boxerlarını giymeyi bırak?"

"Hayır," diyorum meydan okuyan bir çocuk sesiyle. "Bu kıyafetleri seviyorum. Onun gibi kokuyorlar. Gitmektense çıplak gitmeyi tercih ederim."

Ark gülüyor ve parmak uçlarını omurgamda bir aşağı bir yukarı gezdiriyor. "Seni yemeğe çıkarmak istiyorum. Bugün Ray için çalışacağımız son gün. Bu büyük bir olay."

Uzun bir iç geçirdim. Ona hayır demek istemiyorum. Onunla yemeğe gitmek istiyorum. Onu bir kez olsun düzgün bir takım elbise içinde, ceket ve pantolonla görmek. Eminim gerçek bir takım elbise içinde çok seksi oluyordur. Kıyafetlerim hala ofisinde asılı, kullanılmamış. Kahretsin, açılmamış. Neye benzediklerini görmek için hiç bakmadım bile. Süslü olduklarını biliyorum, yani evde giymek için uygun değiller.

"Seni mutlu etmek istiyorum Ark. Gerçekten istiyorum. Ama ne zaman dışarı çıkmayı düşünsem midem bulanıyor. eğlenceli olmayacağım. I

olmayacak. Ve ben hep hasta olacağım." Göğsünden kalktım ve gözlerinin içine baktım. "Tadını çıkaramayacak kadar hasta olacağım."

İnliyor. Uzun ve sert. "Tamam." Sonra beni göğsünden kaldırıp yataktan kalktı. JD çoktan kalkmış, yemek yiyor ya da kahvaltı hazırlıyordu. Erken kalkar. Aslında, JD çok garip zamanlarda kalkar. Bir sabah üçte, ertesi sabah beşte. Bazen öğlene kadar uyur. "Ama buradan çıkmam lazım. Evde bu kadar çok kalmaya alışık değilim." Ark şifonyerine doğru yürür ve siyah bir tişört ile bir çift çorap çıkarır.

"Özür dilerim." Bunun için somurtkan bir ses kullanıyorum.

"Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok, Blue. Anlıyorum." Ark bunu bana sırtı dönükken söylüyor, bu yüzden yüzünü göremiyorum. Sadece sırtındaki savaştan ejderhalara bakıyorum ve neden birbirlerine karşı dövmele yaptırıldıklarını merak ediyorum. Bana sanki aralarındaki yuvarlak şey için kavga ediyorlarmış gibi geliyor. Mavi, yani dünya olabilir. Ya da belki de dünyayı fethediyorlar? Ejderha bedenleri sanki o küçük mavi topun sahibiymiş gibi etrafını sarıyor.

"Ayrıca," diye devam ediyor, gömleğini başının üzerine çekip sırtını görmemi engelleyerek, "evde de kutlayabiliriz." Yüzünü bana dönüyor ve şimdi gülümsüyor. Tanrım, Ark'ın gülümsemesine bayılıyorum. Bunu pek sık yapmaz. JD takıntılı bir gülümseyicidir. Ark her zaman derin düşüncelere dalıyor. Kafasında gizli kararlar verir. Kesinlikle düşüncesiz değildir. "Eve bir şişe özel bir şey getireceğim."

"Bize yemek hazırlayabilirim," diye teklif ettim. "Eğer JD benim için alışverişe giderse."

Ark botlarını ayakta giyiyor, bir ayağından diğerine zıplıyor. Sonra geri , eğiliyor ve bana bir öpücük veriyor. "Akşam görüşürüz, tamam mı?"

Sadece ona bakıyorum. Güzel yüzüne. Onunla ilk tanıştığımda nazik olmadığını düşünmüştüm ama çok yanılmışım. Ark'la ilgili her şey nazik. Her şeyi bir amaç uğruna yapıyor. Ve onun birini incittiğini hayal bile edemiyorum.

"Ne?" diye sorar gülerek. "Seni sevmek istiyorum."

Yine o gülümseme. Ölüyorum.

"Sanırım seninle evlenebilir ve sonsuza dek mutlu yaşayabilirim."

Kıkırdıyor ve bir kez daha öpmek için eğiliyor. Bu sefer oyalanıyoruz, dillerimiz birbirine dolanıyor, yüzlerimizde gülümsemeler, nefeslerimizde kahkahalar. "JD burada olmasaydı seninle hemen evlenirdim. Ama aynı anda iki kişiyle evlenmek biraz zor."

Ark uzaklaştığında, "Ben de onu sevmek istiyorum," diyorum.

Ark yatak odasının kapısından çıkarken omzunun üzerinden arkasına baktı ve "Ditto" diye seslendi. Birkaç dakika sonra JD ile konuştuğunu duyuyorum ve sonra ön kapı açılıp kapanıyor.

Ve bence Ark da onu gerçekten seviyor. Çoğu insanın iki erkeğin birlikte olduğunu düşündüklerinde hayal ettikleri türden bir aşk olduğundan emin değilim. Ama bu kesinlikle aşk. Yoksa neden JD'ye karşı bu kadar koruyucu olsun ki?

Bu gerçekten konuşmak istediğim bir konu ama Ark'la yalnızken ne zaman JD'den bahsetsem konuyu değiştiriyor. Anlamıyorum.

"Hey," diye sesleniyor şeytan yaşam alanından. "Baby Blue?" "Ne?"

Geri sesleniyorum.

"Kaldır kıcını yataktan." JD kafasını yatak odasına uzattı.

Gömleksiz.

Buna sırttım. "Neden sırttayım ki?"

Sırtışı düzleşiyor ve gözleri kısılıyor. "Çünkü tasmamızı taktın, sürtük. Ve ben öyle dedim." Önündeki yeri işaret ediyor.

Bunun olacağını biliyordum. Hakimiyet meselesi. Ark evden ayrıldıktan sonra birlikte neler yapabileceğimizden bahsetti. Ark'tan sakladığımız için değil, hepsini filme almalıyız. Ama Ark bu tür şeylerden pek hoşlanmadığı için.

"Hareket etsen iyi olur, sürtük."

Yataktan kayıyorum ve ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum, JD'ye doğru sürünüyorum ve ayaklarının dibinde duruyorum. Arkama yaslanıp yukarı bakıyorum, bacaklarımı açıyorum ki amımı görebilsin.

"Lanet olsun," diye fısıldıyor yüzümü ellerinin arasına almak için çömelirken. "Bu boku seviyor musun? Gerçekten mi?"

Başımı sallıyorum, utancımдан kızarıyorum.

"Hey," diyor beni dudaklarımdan öperek. "Utanmana gerek yok.

TAMAM MI?" "Garip, değil mi? Anlamıyorum."

Bir an için yüzümü inceliyor. "Garip değil, Mavi. Bu sadece bir fantezi."

"Ama hoşuma gidiyor..." Söyleyemiyorum bile.

"Nasıl?" diye sorar. "Söyle bana, böylece sana istediğini verebilirim."

"Hissetmeyi seviyorum..." Önce yukarı, sonra aşağı baktım. Aman Tanrım.

Bunu yüksek sesle itiraf edeceğime inanamıyorum. "Zorla."

Beni öpüyor, dudakları nazik ve ağzı yumuşak. "Pek çok kız böyle hissetmek istiyor, Blue. Çok fazla porno yaptım ve bazıları bundan çok hoşlanıyor.

kaba, bu beni korkutuyor."

"Öyle mi? Onlara ne yapmanızı istiyorlar?"

"Tokatla onları. Hepsi tokatlanmayı sever. Meme uçlarını öyle sert bükün ki ağlasınlar. Amlarına şaplak atın. Kızlarına şaplak atın. Yüzlerine boşalın. Bir kız, inanamıyorum, üzerine işememi istedi."

Geri çekiliyorum. "Ne?"

"İşte bu garip bir fetiş, değil mi? Ya da bokla oynayanlar. Ya da bebek bezi giyip bebek gibi davranan erkekler."

"Aman Tanrım."

Benimle birlikte gülüyor ve ayağa kalkarken beni çekiyor. "Ne istersen Mavi, biz buna ırzına geçme diyoruz."

"Irza geçme mi?"

"Bu bir tecavüz fantezisi. Ve kaç kadının bundan aldığını bilseniz şaşırırsınız. Hatta erkekler bile. O kadar yaygın ki, uçuk bile sayılmaz." Bana sinsi bir bakış fırlattı. "En azından benim yaşadığım dünyada."

"Irza geçme," diyorum tekrar, yüksek sesle söylemekte sakınca görmediğim bir adı olmasına şaşırarak ve JD ile bu konu hakkında konuşuyor olmamızdan tahrik olarak.

"Senin ırzına geçebilirim, Blue. Kıyafetlerini yırtıp atabilirim, yüzüne tokat atabilirim, seni bağlayabilirim ve sikimi boğazına sokabilirim. Sana isimler takabilir ve saçını çekebilirim. Seni arkadan öyle bir sikerim ki dalgalar halinde boşalırsın. Birbiri ardına, sürekli seni coşkunun kıyısına çarparım." Eli kalçamda geziniyor, sonra da bacaklarımın arasına girip uyarılıp uyarılmadığımı kontrol ediyor.

Şu an çok tahrik oldum. "İrzına geçilmesini ister misin?"

Duraksadım.

"Emin ol, Mavi. Çünkü bazı çizgileri aşmadıkça arzuladığın şeye ulaşamazsın. Benimle sınırları aşmak istiyor musun?"

Derin bir nefes alıyorum ve gözlerinin içine bakıyorum. "Evet, lütfen."

Yüzüme öyle sert bir tokat attı ki yere düştüm. Dizlerim sert ahşap zemine çarparak çığlık atmama neden oldu. Saçlarımdan tutup beni tekrar ayağa kaldırıyor, sonra yatağa doğru sürükleyip yüzüstü yere atıyor.

Kalbim hızlı hızlı atıyor ama bu, esareten aşına olduğum korku ile beni baştan çıkarmak isteyen gerçek adama duyduğum arzunun tuhaf bir karışımı. Ki bu yepyeni bir şey.

"Sen benim fahişemsin, anlıyor musun?" Saçlarımı çekerek başımı o kadar geriye itiyor ki, arkamdan bana doğru yaklaşırken yüzüne bakmak zorunda kalıyorum. "Evet de, kaltak."

"Evet," diyorum, daha fazlası için nefes nefese. Meme ucumu sertçe büküyor, bana gizlice arzuladığım şeyi veriyor. Sonra beni ters çevirip kemerini çıkarıyor ve yüzüme, ağzımın tam ortasına sarıyor. Sıkıca tutturuyor, deri gerginlikten ağzımın kenarlarını yakıyor. Sonra sikini pantolonundan çıkardı ve bacaklarımı yukarı kaldırdı.

Kıvraniyorum ve bana bir tokat daha atıyor, amımın taşmasına ve zonklamasına neden oluyor. Ama ona karşı koyup yüzüne yumruk atıyorum. Bunun için bana tekrar tokat atıyor ve sonra tekmeleyen bacaklarımı tutup beni yüzüstü çeviriyor.

"Evet," diye fısıldıyorum sert beton zemine usulca.

"Bu küçük hareketin için kışına girsin, amcık."

"Evet," diyorum tekrar. Ama aleti kışma o kadar sert bastırıyor ki, gerçek bir acıdan çığlık atıyorum.

Beni kışımından öyle bir sikiyor ki ağlıyorum. Ama o boşalınca, ben de onunla boşalıyorum. Çünkü istediğim buydu.

İrzıma geçilmesini istiyorum.

Ve hayatım boyunca hiç bu kadar tahrik olmamıştım.

İşimiz bittiğinde kemeri çıkarıyor ve dudaklarımı öpüyor. "Burada bekle," dedi fısıltıyla. Sonra Ark'ın banyosuna gidiyor ve tatlı kokulu bir merhemle geri dönüyor. Kemerin ağzımın köşelerinde açtığı küçük çatlaklara sürüyor. "Ark öğrenirse beni öldürür, Blue." JD küçük dudak kremi çubuğunu komodinin üzerine koyuyor ve benimle birlikte yatağa tırmanıp beni kollarıyla sarıyor. "Anlamaz. Bundan hoşlanmayacak. Ve buna bir son verecektir. Eğer bunu yapmaya devam etmek istiyorsan, bunu bir sır olarak saklamalıyız."

Tüm bunları söylerken JD'nin yüzünü izliyorum. Başka bir sır.

Ark kim olduğum ve bana sahip olan insanlar hakkında sessiz kalmamı istiyor. JD ne kadar sert sevdiğimiz konusunda sessiz kalmamı istiyor.

Bir ilişki için iyi bir başlangıç değil.

"Mavi mi?" JD birkaç dakika sonra sorar. "İstersen ona söyleyebilirsin ama bizi durduracaktır. Bunu anlamayacaktır, Blue. Yani seni tekrar böyle becermemi istiyorsan, ona söyleyemezsin."

Ben cevabımı düşünürken o sessizce bekliyor. Vücudum ağrıyor. Yüzüm hala tokatlardan dolayı acıyor.

Ama Tanrım, hiç bu kadar canlı hissetmemiştim.

Ark'tan sır saklamak istemiyorum ama JD ile özel bir seks yapmak istiyorum.

"Tamam," diyorum, yaptığımız her şeyin yanlış olduğunu bilerek. "Söyleyeceğim. Yani, ona söylemeyeceğim. Ama kameralar. Onları kaydetmeliyiz, böylece öğrenirse kızmaz."

JD beni dudaklarımdan öpüyor ve bir anlığına küçük acı noktalarını yalıyor. "Seni seviyorum. İstedığı gibi onları filme alacağız. Sadece ona vermeyeceğiz. Adil mi?"

"Adil," diyorum.

Günün geri kalanını normal şeyler yaparak geçiriyoruz. Hatta bir keresinde kamera için seviştik. Irza geçme değil. Sadece Ark'ın gözleri için ateşli bir sikiş.

JD ile birlikteyken kendimi neredeyse bir oyuncu gibi . Sanki kendi filmimizin oyuncularımız, sadece filmimiz gerçek hayat.

Ama bu gerçek hayat mı?

Bana sorarsanız, çizgileri bulanıklaştırıyor.

Ark eve geliyor ve JD'nin alışveriş yaptığı ve benim hazırladığım akşam yemeğini yiyoruz. Hayat çok garip. Bir hafta bir gün önce hasta bir adamın isteklerini yerine getirmeye zorlanan bir tutsaktım. Bir hafta önce yabancı bir çatı katında iki yabancıyla birlikteydim ve onlara sakso çekmek için para alıyordum. Ve bu gece... Ark eve özel şampanya getirdi ve yeni anlaşmamıza kadeh kaldırdık.

Bir kız.

İki arkadaş.

Üç ruh eşi.

Bundan daha iyisi olabilir mi?

FORTY

"Tanrı aşkına, git ona bir Noel ağacı al."

"Yapamam, JD. Ona ağaç istiyorsa benimle gelmesi gerektiğini söyledim bile." Blue bizimle yaşamaya başlayalı altı hafta oldu. Saf eğlence dolu altı hafta. Ne yemek istediğine karar verirken parmağını tezgâha vurması ya da cilalı beton zeminlerde parmak ucunda yürümesi, ne kadar soğuk diye ciyaklaması gibi küçük bir şekilde onu düşünmem yeterli. Onunla ilgili her şey beni mutlu ediyor. JD bile mutlu.

Ama altı hafta çatı katında kapalı kaldıktan sonra deliriyorum. Kapalı kaldığımdan değil. Bu süre içinde dört iş seyahatine çıktım. Ama Blue evden çıkmayı reddediyor.

"Bıktım artık," dedim JD'ye. "O insanların hâlâ onu aramasına imkân yok. Bu iş bitti."

"Bilmiyorsun," diyor JD. Futbol izliyor, bu da geri kalanımızı görmezden geldiği anlamına geliyor. "Belki de haklıdır. Belki de hayatının geri kalanında içeride kalması gerekiyordur." Dikkatini ekrandan çekip bana bakıyor. "Onun her zaman evde olduğunu bilmek hoşuma gidiyor. Her zaman burada olması hoşuma gidiyor. Nerede olduğu ve kiminle birlikte olduğu konusunda endişelenmek zorunda kalsaydım muhtemelen delirirdim."

Solundaki sandalyeye oturdum. "Bu delilik, JD. Kızın arkadaşına ihtiyacı var. Saklayacak bir şeyimiz yok. Ya da utanacak. Belki de bir işe ihtiyacı vardır?"

"Neden bir işe ihtiyacı olsun ki? Ona istediği her şeyi alabilecek kadar paramız var."

"Hayatına bir amaç vermek için, aptal. Hedeflere ihtiyacı var."

"Hedefleri siktir et. Burada kalıp benimle takılmalı."

"Senin de hedeflere ihtiyacın var."

"Hedeflerim var." Bana o meşhur JD göz kırpmalarından birini yapıyor. "Ve hepsi şu anda seni ve onu içeriyor. Dış dünya siktirip gidebilir."

Pencereden dışarı bakıyorum, Mavi terasta durmuş, aşağıdaki karla kaplı sokaklara bakıyor. Büyük yuvarlak taneler yüzünün etrafında dönüyor ve saçlarına yerleşiyor. Dizlerine kadar uzanan taba rengi paltosunun kol ağızlarında, kapüşonunda ve yakasında kürk süslemeler var. Bir yerlere gitmeye hazır gibi görünüyor. Bunu her zaman yapar. Giyiniyor ve sonra evde oturuyor. Bu hiç iyi değil.

"Sadece kıza bir ağaç getir."

Ama başımı sallıyorum. "Onun da benimle gelmesini istiyorum." "Ben gitmek istemiyorum. Futbol izleyeceğim."

JD belli ki yardım etmeyecek, ben de kalkıp ön kapının yanındaki askıdan montumu alıyorum, sonra giyip dışarıda ona katılıyorum. Hava soğuk ama çok da kötü değil. "Hazır mısın?" diye sordum. "Hazır görünüyorsun." Terasın kenarında dururken ona katılıyorum ve California Caddesi'nin sıkışıklığına bakıyorum. Yarım blok ötede küçük bir Noel ağacı parkı var. Bugün çok kalabalık, çünkü Noel haftaya.

"Bak kadar yakın," diyor. Sıcak nefesi ağzından buhar olarak çıkıyor.

"Biliyorum. Buradan birkaç adım ötede. Hadi gidelim."

Bana bakmak için dönüyor. Kilo aldığı için yüzü şimdi çok güzel. Gözlerinin altındaki o koyu halkalar soldu. Teni artık sağlıklı beslenmiş gibi. Bana sorarsanız en az on beş kilo almış ve beş kilo daha alabilir. Ama bu konuda utangaç. Kıyafet bedenlerinden şikayet ediyor. Ray ile sözleşmemizi imzaladığımızın ertesi günü kıyafetlerini internetten sipariş etmeye başladık ve o zamandan beri alışveriş yapıyor. "Seni hep izleyeceğim Ark. Eğer bir şey olursa, JD'ye seni kurtarması için bağıracağım."

"Haha," diye karşılık veriyorum ve onu kucaklamak için yanıma çekiyorum. "Bir ara dışarı çıkmalısın, Mavi. Bugün senin günün."

Başını göğsüme doğru sallıyor ve sonra derin bir nefes alıyor. "Özür dilerim. Seni hayal kırıklığına uğrattığımı biliyorum. Ama gidemem. Ve düşündüğün sebeplerden dolayı bile değil."

"Ne? Korkmuyor musun?"

"Öyleyim," diyor usulca. "Ama çatı katından ayrılmak istemememin nedeni bu değil." Bir adım geri çekilerek onu sıkı bağlarımdan kurtarmam için beni zorluyor.

Kucaklaşmak. Sonra öylece bana bakıyor. "Anlat bana," dedim.

Ağzını açıyor, sonra aynı hızla kapatıyor. Sonunda kelimeler ağzından çıktığında gözlerini kaçırmak zorunda kalıyor. "Oraya tekrar gidersem benden aldıklarını hatırlayacağımdan korkuyorum. Tüm bu tutsaklık duyguları sonunda yok olacak ve özgür olduğumu fark edeceğim. Ve kafesin kapısı açık bırakılmış bir kuş gibi olacağım. Özgür olduklarını anlamazlar. Bu yüzden orada, kafesin içinde otururlar ve uçup gitmeyi reddederler."

"Blue, sen bir mahkum değilsin-"

Beni durdurmak için elini göğsüme koydu. "Bunu biliyorum. Sana sadece nasıl hissettiğimi söylüyorum, Ark. Özgür olduğumu biliyorum. Küçük kuş açılan kapıyı ve çıkış yolunu görebiliyor. Ama korkudan gitmiyor. Ve küçük tutsak kuşların neden korktuğunu bilmiyorum. Ama ben o kapıdan bir kez çıkarsam, geri dönüş yolunu asla bulamayacağımdan korkuyorum. Ailemi arayıp onları da bu işe karıştıracığım ve sonra biri gelip beni alıp götürecektir. Ve bu kötü bir şey değil Ark. Ama sen ve JD..." Onu içeride izlemek için etrafıma bakarken sözleri kesiliyor. Bu anda onun sevgisini hissedebiliyorum. Son birkaç haftadır şüphelerim vardı, aramızdaki şeyin aşk mı yoksa alışılmadık derecede güçlü bir şehvet mi olduğunu merak ediyordum. Ya da belki de sadece seks için buradayız? Bazen bilemiyorum.

Ama bu duraklama... bu duraklama bilmem gereken tek şey. Sahip olduğumuz şey gerçek.

Ne derseniz deyin, bu gerçek.

Sonunda tekrar bana baktı. "Seni kaybedemem. Hiçbir şeyin sonsuza dek sürmeyeceğini biliyorum ama ben hazır değilim Ark. O kapıdan uçup bir daha yolumu bulamama riskini almaktansa kafesimde kalıp dünyayı yüksek tüneğimden izlemeyi tercih ederim."

Derin bir nefes alıyorum ve başımı sallıyorum. "Gidip bize bir ağaç getireyim."

Teras kapısına doğru yürürken kar ayaklarımın altında çıtırdıyor.

JD, önündeki televizyonda büyük bir oyun oynanırken çılgınca tezahürat yapmaktan başını kaldırmıyor. Doğruca ön kapıya yürüyorum ve kendimi dışarı atıyorum.

Oraya vardığımda avuçlarımı duvara dayıyorum ve alnım tuğlaya değene kadar öne doğru eğiliyorum.

Bu konuşmanın en çok hangi kısmının acı verdiğinden emin değilim. Gidersem kalırım diye kendine güvenmemesi. Kendini kafesteki bir kuş gibi görmesi. Ya da bunun geçici olduğu ve ikimizin de bunu bildiği gerçeği.

Aşk ikiye ikiye olur.

Aşkın kutsal üçlüsü diye bir şey yoktur. Blue olmadan JD'yi hala sever miydim?

Başımı sallıyorum ve duvardan uzaklaşıyorum. Merdivenlere yöneliyorum, düşüncelerimi temizlemek için fiziksel aktiviteye ihtiyacım var. Ama yol boyunca, ayak kabırlarımın çeliğe vurduğu her adımda, zihnimde sadece tek bir kelime duyuyorum.

Hayır.

Blue olmadan JD ile bir ilişki istemezdim. Onu bir arkadaş olarak seviyorum. Onu bu anlaşmanın bir parçası olarak seviyorum. Onu birçok farklı şekilde seviyorum. Ama onu bir erkek olarak sevmiyorum.

Merdiven boşluğundaki kapıyı itiyorum ve lobide buluyorum kendimi. Caddenin aşağısındaki Noel ağacı parkını buradan görebiliyorum, bu yüzden dışarı çıkıyorum ve telefonum çaldığında yavaş hareket eden araba akışının arasından yolumu açmaya başlıyorum.

Elimi cebime attım ve Blue'dan gelen mesajı okudum.

Bu gece de süsler ve ışıklar alacak mısın? Böylece onu süsleyebiliriz?

Önce onu yapacağım, mesaj atarım.

Bana küçük bir Noel ağacı resmi ve bir kalp gönderdi. Hayır, JD'yi sadece bir erkek olarak sevmiyorum.

Ama Blue'yu sadece bir kadın olarak seviyorum.

Onunla kesinlikle tek başına mutlu olurum.

Ağaçların bulunduğu alan ben geçerken insanlarla doluydu ve stoklarının azaldığını fark ettim, bu yüzden etrafı çevrili alana girdim ve önce bir ağaç seçebileceğimi düşündüm. Sonra onu eve bırakıp diğer şeyler için geri dönebilirim.

Aralarından seçim yapabileceğim fazla bir şey yoktu, bu yüzden ellerinde kalan en uzun ağacı aldım ve ağacım bir fileye sarılıp paramı alacakları kasa sırasına girerken sabırla bekledim. On beş dakika sonra, bir yetişkin olarak satın aldığım ilk Noel ağacımla caddenin karşısına geçiyorum.

Denver'a gelmeden önce Miami'de yaşıyordum. Ve Miami Noel'de aynı değildi. O zamanlar ciddi bir ilişki için hiç olmadı, bu yüzden ağaç almaya hiç zahmet etmedim. Ama bu partnerler için çok anlamlı. Bayramları kutlamak sevgi bağlarını güçlendirmenin bir parçasıdır.

JD ve benim de hiç ağacımız olmadı. Tatiller bizim için her zaman yoğun bir dönemdi. Noel'de pek çok kızın paraya ihtiyacı olur. Hiçbir zaman istekli katılımcı sıkıntısı çekmedik.

Ağacı binanın içine, sonra da asansörün içine sürüklüyorum ve süslendiğinde çatı katının ne kadar güzel görüneceğini hayal ediyorum.

Arabanın sesi duyuldu ve kapılar açıldı, ben de ağacımı dışarı çıkardım ve kapıya yöneldim.

Çatı katına girdiğimde ciyaklama duymayı bekliyorum. Ve duyuyorum da. Ama fuayeye attığım ağaç için değil.

Bu Blue, dayak yemiş gibi bağıyor.

Koridordan JD'nin odasına koşuyorum ve kapıyı açıyorum. Gördüklerimi kabullenmem saniyeler süren bir sessizliği gerektiriyor.

Mavi yerde yüzüstü yatıyor, yanağı cilalı betona o kadar sert bastırılmış ki sol gözünü bile göremiyorum. Sağ gözü sonuna kadar açık, bana bakıyor. Gözyaşları yüzünden yanağından makyaj akıyor. Yüzü kıpkırmızı, sanki az önce tokat yemiş gibi. Nefes alış veriş kesiliyor ve gerçekten ağladığını anlıyorum.

JD'nin aleti kışında, elbisesi ona erişim sağlamak için arkadan yırtılmış. Külotu hâlâ üzerinde ama yana doğru eğilmiş. Bir eli boğazına sarılmış, başparmağı atardamarına bastırıyor. Diğeri saçını çekiyor.

"Düşündüğün gibi değil," diye homurdanıyor JD. Sanki sevişmesini böldüğüm için sinirlenmiş gibi.

Yanına gidip suratına bir yumruk attım ve yere yuvarlandı.

"Sana söyledim," diye bağıyor. "Düşündüğün gibi değil!"

Blue'yerden kaldırıp kendime çektim. "İyi misin?" Bakışlarıma karşılık vermiyor ya da veremiyor. Ama başını sallıyor.

"Ark-"

"Kapa çeneni, JD!" Bağıyorum. Sesim yüksek tavanının tepesine kadar yükseliyor ve Blue'nun kollarımda zıplamasına neden oluyor.

Şimdi yerden kalktı, aleti hâlâ sert, gözleri öfkeyle dolu. "Bir anlaşmamız vardı."

"Evet, anlaşmamıza göre ona iyi davranacaktın." "Sen ve ben değil, Ark. Ben ve o."

Sözleri beni durdurdu.

"Sert seviyor, dostum. Seviyor. Sadece ona sor. Irzına geçilmesine bayılır -"

"Tecavüze uğradım!"

"Ona tecavüz etmiyorum, göt herif. Bu bir fantezi." "Bu iğrenç!"

Çıkar çıkmaz pişman oldum. Çünkü Blue kollarımda kıvranıyor, kaçmayı başarıyor ve sonra JD'nin banyosuna koşup kapıyı çarpıyor.

JD onu takip ederken, "İyiymiş, sık suratlı," diyor. Kolu çevirir ama kapı bir o yana bir bu yana tıklar. "Kapıyı kıracağım, Blue. Kıracağımı biliyorsun. O yüzden kilidi aç."

Kilidi açmıyor.

İşte o zaman kameraları fark ettim. "Bütün bunları filme mi alıyordunuz?"

"Yapmamı sen söyledin," diyor, hâlâ kolu çeviriyor. "Mavi mi?" Kapıya birkaç kez vuruyor. "Aç şu lanet kapıyı."

Sessizlik.

Yatağa oturdum ve ellerimi başımın üzerinde birleştirdim. "Neler oluyor lan?"

Başımı kaldırdığımda JD bana bakıyordu. "Sana vanilya kasetlerini vereceğiz.

Ravish'i saklıyorum-"

"Şu aptal kelimeyi kullanmayı kes!"

"Her neyse. Kaba olanları saklıyorum. Ama tıpkı istediğin gibi onları bantladım. Bundan memnun, Ark. Mutlu. Tek yapman gereken onları izlemek ve göreceksin. Ona bundan hoşlandığı için hasta olduğunu söyledin, o yüzden bunu sana itiraf etmekte zorlanacak, ama bu gerçek. Kız boğulmak istiyor. Ve şaplak yemek. Kıçına küçük şaplaklardan bahsetmiyorum. Sert seviyor, dostum. Aletimi boğazına kadar sokmamı istiyor, gözyaşları yüzünden aşağı aksın, dizlerinin üstünde-"

"Yeter!" Kükredim. "Tanrı aşkına. Nasıl bu kadar aptal olabiliyorsun? Bu kadar kör? Kendini lanet olası bir mahkûm olarak düşünmekten vazgeçemediği için bundan hoşlandığı hiç aklına geldi mi?"

"Hoşuna gidiyor çünkü iyi hissettiriyor. Sadece bunu kabul etmeyi reddediyorsun."

"Bu gece bana kapısı açık bir kafesteki kuş gibi hissettiğini söyledi, seni aptal. Ona göre, lanet bir tutsak olmaktan asla vazgeçmedi! Ve sen bunu daha da kötüleştiriyorsun!"

"Siktir . Sen sadece kıskançsın-"

Odayı o kadar hızlı geçiyorum ki kendimi bile şaşırtıyorum. Bir sonraki an, JD yere yığılmış ve benim elim boynuna dolanmış. Ondandır iki kilo ve en az üç santim daha büyüğüm. Ve ondan daha güçlüyüm. Haftanın beş günü alt kattaki spor salonunda çalışıyorum. Yani onun hiç şansı yok.

Yüzü kızarıırken ona doğru eğildim. "Bunu sadece bir kez söyleyeceğim, dostum. Eğer onu bir daha sokaktaki bir fahişe gibi becerirsen

seni öldürecek."

FORTY-ONE

Onlar kavga ederken dinliyorum. JD kapıya vurduğunda geriye doğru sendeleyip kırımın üstüne düşüyorum ve sonra onlar dışarıda tartışmaya devam ederken kendimi düşün yanındaki köşeye atıp bacaklarımı göğsüme doğru çekiyorum.

Ark, JD'den daha büyük. Çok değil, ama önemli olan her yönden. Daha uzun kollar. Daha uzun. Daha ağır. Daha kaslı. Hiç deniz komandosu olmamış olsa bile, bir deniz komandosu gibi yapılı. İşte bu yüzden boğma işini yapanın o olduğunu kapının diğer tarafında o sesleri çıkaranın JD olduğunu biliyorum.

Oraya gidip Ark'a JD'nin haklı olduğunu söylemek istiyorum. Hoşuma gidiyor. JD yüzüme her tokat attığında, sadece beni daha sert becermesini istiyorum. Bana her fahişe ya da sürtük dediğinde, sadece beni daha sıkı tutmasını istiyorum.

Ama hoşuma . İhtiyacım var. Ve bunun aynı şey olduğundan emin değilim.

Banyoda bir feryat yankılanıyor ve benden geldiğini anlamam bir anımı alıyor. Ve sonra hıçkırıklar başlıyor. Görüntüler zihnimden geçerken kontrolümü kaybediyorum. dışında tutulurken yediğim dayaklar. kaldığım tecavüzler. Zihnime ihanet etmek için bedenimi kullanmaları. Beni bir şeye indirgedikten sonra boşalmamı sağlamaları.

JD ve Ark kapının diğer tarafında yine bağırıyor ve kavga ediyor. Bir şeyler kırılıyor. Banyo kapısına çarpıyorlar ve ben hemen buradaki kapıların kalın, sert ahşap olmasına şükrediyorum. Çünkü patlayıp açılmıyor.

Hareket edemiyorum. Düzgün düşünemiyorum. Bir köşede toplanıp titremekten başka bir şey yapamıyorum.

Şimdi bana ne olacak? Kim beni böyle sevecek? Neden bu kadar berbat durumdayım?

Bir kapı çarpıyor ve yaslandığım duvarı titretiyor.

Ön kapı.

Ama hangisi kaldı?

Korku arttıkça bir hıçkırık daha kaçıyor. Beni dövecek mi? Bana tecavüz edecek mi?

"Mavi mi?" Ark sorar.

Bir çığlık attım ve sonra kendimi halının üzerine atarak yıkıldım. Korkumun yerini rahatlama alıyor ve bu da en az onun kadar kötü.

Çünkü belki de Ark haklıdır.

Belki de JD'nin beni tutsak etmesine izin veriyordum. Cinsel olarak. Zihinsel olarak. Ve duygusal olarak.

FORTY-TWO

"Mavi?" Kapının diğer tarafından ağladığını duyabiliyorum. Kalbim o kadar hızlı atıyor ki sakinleşmek için sert tahtaya yaslanmak zorunda kalıyorum. "Mavi, bebeğim? İyi misin?"

Şimdi hıçkırıyor, ama boğuk. Sanki duymamı istemiyor.

"Mavi mi? O gitti, tamam mı? Gitti. Artık dışarı çıkabilirsin." Bir an için korktuğu kişinin ben olup olmadığını merak ediyorum. *Lütfen, Tanrım*, sessizce dua ediyorum. *Lütfen benden korkmasına izin verme*. "Mavi, sana zarar vermeyeceğim, bunu biliyorsun, değil mi?" Sessizlik. "Mavi, kapının kilidini aç ve ne istersen yapabilirsin. Birini arayabilirsin. Ya da gidebilirsin."

Daha çok ağlıyor.

"Ya da kal. Kalabilirsin, Blue. Seni sevdiğimi biliyorsun, değil mi? Seni seviyorum ve bu ilişkiye, JD'ye ya da sekse bağlı değil. TAMAM MI? Bunların hiçbiri önemli değil. Ben sadece seni seviyorum."

Burnunu çekiyor ve onu kapının diğer tarafında, halının üzerinde uzanırken hayal edebiliyorum.

"Mavi, eğer kapıyı açarsan, sadece yatacağız. Sadece dinleniriz ve bu konuda konuşmayız. Birlikte uyuyalım. Birbirimize sarılalım. TAMAM MI? Konuşmak yok. Seks yok. Kimseyi aramak yok. Sadece..." Sikeyim. *Sadece kapıyı aç*, tek söylemek istediğim bu. "Sadece birlikte ol. Çiftler böyle yapar, değil mi?"

Lanet olsun. Onu JD ile yalnız bırakmamam gerektiğini bilmeliydim. "Bu senin hatan değil, Blue. Benim. JD... o..."

Sikeyim.

Derin bir nefes alıyorum ve sırtımı kapıya dayayıp yere oturana kadar kapıdan aşağı kayıyorum, yerleşirken uzun bir iç çekiyorum.

"O ne?" diyor diğer taraftan.

Elimi yüzüme sürüyorum ve dirseklerimi dizlerime dayayabilmek için bacaklarımı yukarı çekiyorum.

"O ne?" diye soruyor, şimdi üzgün olmaktan çok kızgın. "Bana burada ne haltlar döndüğünü söyle!"

"Sadece kapıyı aç," diye fısıldadım. "Kapıyı açmalısın çünkü ne yaparsa yapsın, o adamı hâlâ seviyorum, tamam mı? Ve bu hikâyeyi yüzüne söyleyemediğim sürece anlatmayacağım."

Sessizlik. Birkaç uzun an boyunca.

Kapının kilidini bir klik sesiyle açıyor ve kapıyı açtığında yüzünü görebilmek için ayağa fırlıyorum. Gözleri kırmızı ve yüzü solgun. Sanki hastaymış gibi. Ya da korkmuş.

"Mavi," diyorum, ona doğru uzanıyorum. Ama o geri çekiliyor, ulaşamayacağım kadar uzakta ve kollarını kendi etrafında sıkı bir kucaklamayla sarıyor.

"Sadece söyle bana," diye yalvarır, öfkesi geçmiştir. "Çünkü ben de onu seviyorum." Gözleri cam gibi oluyor ve sonra gözyaşları yanaklarından nehirler gibi dökülüyor. "Ben de onu seviyorum. Bilmiyordum," diyor ve tekrar hıçkırmaya başlıyor. "Her şeye karşılık verdim-"

Uzandım ve onu kucakladım. "Şşşt. Artık bunu düşünme. Bunu düşünmeyi bırak. Burada kalmana asla izin vermemeliydim ama seni istedim Mavi. Seni hayatımda daha önce hiç istemediğim kadar çok istedim. Ve belki de sadece yalnız olduğum içindi. Ve bu işten bıkmıştım. Yalanlardan, kızlardan ve kirli seksten bıkmıştım. İyi bir şeye ihtiyacım vardı. Tüm bunları silip atacak ve beni yeniden insan gibi hissettirecek bir şeye. Ve yardıma ihtiyacın olduğunu başından beri biliyordum. Tıpkı JD'nin yardıma ihtiyacı olduğunu bildiğim gibi."

Çöküyor. Dizleri bükülürken vücudu gevşedi. Neredeyse yere düşüyordu ki onu kucağıma alıp JD'nin odasından çıkardım, koridordan geçip oturma odasına ve yatak odamıza götürdüm.

Onu yatağa yatırdım ve yanına tırmandım. O çıplaktı ve benim üzerimde hâlâ montum ve botlarım vardı. Ama kimin umurunda.

Bu şekilde yatağa giriyoruz ve onu üstüme çekiyorum, böylece yüzü çenemin altına sıkışıyor. Gözyaşları tenime düşüyor, boynumun sarıyor ve sonra altımdaki çarşaflarla buluşana kadar sırtımdan aşağı kayıyor.

Derin bir nefes alıyorum.

"JD'yi ilk gördüğümde otobüs terminalinden çıkıyordum ve o caddenin karşısındaydı, dörde karşı bir kavgadan kurtulmak için mücadele ediyordu ve hatta

JD oldukça kötü olmasına rağmen, o kadar da iyi değil. Ama bir orospu çocuğu gibi bağıırıyordu. *Çocuğumu aldın*, dedi, tekrar tekrar. Ve bunu her söylediğinde bir yumruk, bir tekme ya da başka bir saldırı yapıyordu. Sanki bu sözler onun mantrasıydı. Onu ayakta tutan tek şey.

"Caddenin karşısına geçtiğimde onu neredeyse yakalamışlardı. Ben de müdahale ettim. Önce polis tehdidiyle, ki bu hiçbir işe yaramadı. Sonra da silahla."

Mavi üstümde sessiz.

"JD'ye bir sürü tehdit savurarak geri çekildiler. Geri döneceklerdi. O ölmüştü. Vesaire, vesaire, vesaire. Kalacak yerim olmadığı ve onun kışını kurtardığım için bir süre onunla kalmama izin verdi."

"Bebeğini mi aldılar? Sattılar mı?"

Başımı salladım. "Kız bir aileye verilmişti. Bunu biliyordu ama hangi aile olduğunu bilmiyordu ve tabii ki ona hiç söylemediler. Kız arkadaşı o zamana kadar ölmüştü. Gerçi biz bunu bilmiyorduk. Ben de bir avuç para ve bir planla şehre geldim. Ama tüm hayatım, yaptığımı düşündüğüm her şey, o gece JD ile tanıştığım da bir kenara itildi. Acil bir sorunu vardı. Tutunabileceğim ve belki de düzeltebileceğim bir şey. Öyle değil mi? Ve tüm bunlar böyle başladı."

"Peki onun nesi var? Hissedebiliyorum Ark. Baş başa kaldığımızda, bir şeyler seziyorum. Sanki o büyüleyici gülümsemenin ardında karanlık bir şeyler varmış gibi. O muhteşem gözlerin ardında. Sakladığı bir şey. Ama seks yaparken-"

"Siktir," diyorum derin bir nefes alarak. "Siktir, siktir, ."

"-elini boğazıma koyduğunda bana bakardı. Her zaman dehşete düştüğüm bir an vardı. Her şey kararmadan ve yıldızlar kontrolü ele geçirmeden hemen önce. Ama kendime geldiğimde bana hep güzel şeyler söylerdi. Beni seviyordu. Bana asla zarar vermezdi. Bu sadece eğlence içindi. Ve ben ona inandım-"

"Ciddi, Blue. Ciddi. Ama ben şehre gelmeden önceki gece olanlar yüzünden kafayı yemiş durumda. Kız arkadaşının öldüğünü ve küçük kızını kaybettiğini düşündüğümüz gece. Bunu asla atlatamadı."

"Nasıl öldü?"

"Hiçbir fikrim yok. Bunu asla çözemedik. Mezarını bulmamız iki yılımızı aldı. Yerde sadece küçük bir işaret var."

"Neden bu kadar sert olmayı seviyor?"

Gözlerimi kapatıyorum. Bundan çok yoruldum. JD'yi ve onun şiddetini düşünmekten çok yoruldum.

"Nedenini , değil mi?"

Her zaman yaptığım gibi başımı sallıyorum. "Nedenini bilmiyorum Mavi. Ama onu tanıdığımdan beri hep böyleydi. Public Fuck kızlarına karşı da serttir. Çok sert. Ama bu bok satıyor."

Üzerime bir utanç dalgası çöktü.

Blue aptal değil. Er ya da geç bütün bunları anlayacak. Ve sonra beni terk edecek. Benimle bir daha asla konuşmayacak. Arkasını dönüp gidecek, ailesini arayacak ve bir daha arkasına bakmayacak.

Çünkü biz bir çift hasta orospu çocuğuyuz.

"Nedenini biliyor musun?" Bu kez soru olarak soruyor.

"Bilmiyorum. Ama bu gece girmeyeceğim birkaç tahminim var. Sadece üzgün olduğumu söylemek istiyorum, Blue. Ve eğer gitmek istersen-"

"Gitmemi mi istiyorsun?" Yüzüme bakabilmek için doğrulmaya çalışıyor ama şu anda bunu yapamam. Yapamam.

Bu yüzden onu yakınımda tutuyorum. "Hiç gitmeni istemiyorum. Seni burada tutmak yanlış, bunu anlıyorum. Ama gitmeni de istemiyorum Mavi. Hayatımda hiç kimseyi bu kadar arzulamamıştım."

"Beni bırakma Ark. Lütfen. Yardıma ihtiyacım olduğunu biliyorum. Biliyorum. Bana yaptıklarından hoşlanmanın yanlış olduğunu biliyorum-"

"Sorun bu değil, Mavi." Bu kısımda onu görebilmek için biraz doğruluyorum. Aradaki farkı anlaması gerekiyor. "Doğru nedenlerle hoşlanmak iyidir. Zevkle birlikte biraz acıdan hoşlanmak sorun değil. Ama JD'nin, psikolojik şartlandırma yoluyla seni bu şekilde hissetmeye zorlayan insanlar tarafından esir tutulduktan sonra bundan faydalanması doğru değil."

Bana öylece bakıyor, sanki tüm hayatı şimdi ona söyleyeceğim sözlere bağlıymış gibi.

"Mahkum olmadan önce sertlikten hoşlanır mıydın?"

Başını iki yana sallar. "Ama bu konuyu hiç düşünmemiştim."

"Sadece biraz mesafeye ihtiyacın var, Blue. Bunu anlamak için. Biriyle konuşmalısın. JD hiç kimseyle konuşmadı ve bu bir hataydı. O sadece-"

Kelimeler için çırpınışımı izliyor. "Söyle," diye fısıldıyor. "Lütfen, sadece söyle."

"O sadece durumda. O sadece çok berbat."

Ve bu da ölüm kalım anı. Onun güvenini kaybettiğim ya da kazandığım an. Güvenini boşa çıkarmadan elimden geldiğince çok şey söylediğim an.

son sırları. Hayatım üzerine yemin ettiğim sırlar, tıpkı ölü kız arkadaşının ona musallat olduğu gibi bana musallat olan tek kişinin ölümü üzerine, asla ihanet etmeyeceğime dair.

"İnsanları incitmeyi seviyor. Ve bu"-Elimi yatak odasına doğru sallıyorum
- "Bu iş artık bitti, bebeğim. Özür dilerim. Ama geri gelemes. Gelemes."

Birkaç saniye gözlerimin içine baktı. "Yani artık sadece ikimiz miyiz?"

"Benimle iki kişi olmak istiyor musun?"

Başını sallıyor. "Evet, lütfen." Sonra ellerini yüzüme doluyor ve beni dudaklarımdan öpüyor. "Lütfen. Beni bırakma. Beni gitmeye zorlama. Dünyayla yüzleşmeye hazır değilim, Ark. Hazır değilim. Babama bana ne olduğunu anlatamam. O sorulara cevap veremem. Onların tuzağına düştüğümü kabul edemem. Stockholm olayına kapıldığımı ve o insanlardan hoşlanmaya başladığımı. O adama onunla evleneceğimi söylediğimi. Karısı olacağımı. Beni becermesine izin vereceğimi. Çocuklarımı ona satacağımı. Bunu yapamam. Bu dünyaya biraz daha ihtiyacım var. Ve eğer kalmama izin verirsen, söz veriyorum iyileşmek için daha çok çalışacağım. Seninle dışarı çıkacağım. Daha çok çalışacağım. Daha iyisini yapacağım, yemin ederim."

FORTY-THREE

Ark asla JD gibi benimle yatmaz. Hiçbir zaman JD gibi gizli seks istemedi. Ark beni asla paylaşmak istemedi. Beni hep kendisi için istedi.

Ama JD'nin gitmesi beni korkutuyor. Çünkü JD tutkal gibiydi. JD şakalaşan ve bizi rahatlatan kişiydi. JD özgürce ve açıkça seven biriydi.

Ark her zaman kapalı olmuştur. Gizemli. Şehir dışında çalışıyordu. Bir seferde sadece birkaç gün, ama bu süre JD ve benim oyunumuzu biraz daha ileri götürmemize yetti.

"Dur sana bir bakayım," diyor Ark, başucu lambasını açarak bizi aydınlatıyor.

Kollarımla kendimi örtüyorum ve o bana dokunurken aşağı bakıyorum, parmak uçları kaburgalarımnda, kalça kemiğimde geziniyor. Çömeliyor ve önce bir bacağıma, sonra diğerine dokunuyor.

Kıçım acıyor, bu yüzden kırmızı olduğunu biliyorum ve beni nazikçe ters çevirip uzun bir süre okşuyor.

"Sana zarar verdi mi?" Bir an sessiz kaldım. "Bana gerçeği söyle, Mavi. Sana zarar verdi mi?"

Başımı salladım. "Ama amaç da buydu zaten."

Ark ellerini indiriyor ve iç çekerek yatakta doğruluyor. Ve sonra, sanki çok fazlaymış gibi, yüzünü avuçlarının içine bırakıyor.

Yanına yanaştım, elimi bacağına koydum. "Özür dilerim." Bunun son olduğunu biliyorum. Bunu hissedebiliyorum. Altı hafta sürmesi gerekenden çok daha uzundu. Altı hafta hayal çok daha fazlasıydı. Kendimi güvende hissettiğim altı mükemmel hafta. "Özür dilerim," diyorum tekrar.

Yukarı bakıyor ama başını çevirmiyor. Sadece odanın karşısındaki duvara bakıyor. "Bana bir şey söyle, Mavi. Tam olarak ne için üzgünsün?"

"Olmak..." Ne olmak? Sadakatsizlik mi? . Onun böyle düşünmediğini biliyorum. Ama aklım başka bir yere gitmiyor.

"Neden kendini suçlu hissediyorsun, Mavi?" Ark dürtüyor.

"Çünkü bu bir sırdı," diye fısıldadım. "JD bana bunu gizli tutmamı söyledi ve ben de tuttum."

Ark başını sallıyor ama hâlâ bana bakmayı reddediyor. "Sırlar kötüdür." Sonunda dönüyor ve bakışlarımla buluşuyor. "Birbirini seven insanlar arasındaki sırlar kötüdür. Bunu daha fazla yapamam. Bu yalana edemem. Babanı arayacağım, seni eve götüreceğim, işler çığırından çıkmadan bu işe bir son vereceğim. Bunu daha fazla yapamam. Ve sen buradayken, olan biten her şeyin tam ortasındaiken bunu kesinlikle yapamam."

"Ne?" Ne yapacağım? Mantıklı konuşmuyor.

Ama o beni görmezden geliyor. "Yani, son dört yılda pek kahramanca anlar yaşamadım, bunu anlıyorum. Ray'den ya da maddi kazanç için kadınları kullanan herhangi birinden farkım yok. Sebebi ne olursa olsun, bu kadar ileri gitmesine izin vermenin hiçbir mazereti yok. Hiç yok." Tekrar gözlerimin içine baktı. "Sanırım buna sebep olan şey açgözlülüktü. Para gelmeye başladı. Kızlar oradaydı. Sözleşmelerimiz, kan testlerimiz ve yasal ehliyetlerin taranmış kopyaları vardı. Hep yukarı ve yukarı derdim. Yukarı ve lanet yukarı. Ama hepsi saçmalık Blue. Ben yüzde yüz saçmalıyorum. Eğer ahlaki kurallara göre yaşadığımı söylüyor ama bunu uygulayamıyorsam, o zaman onlarla benim aramda hiçbir fark yoktur."

Neden bahsettiğini bilmiyorum. Bildiğim tek şey çok ciddi olduğu. Zihnim tutunacak bir şey arıyor. Kendime biraz zaman kazandıracak bir şey. Çünkü hasta olabilirim -muhtemelen kafamı yıllarca terapi gerektirecek şekilde mahvetmişlerdir- ama yolu şimdi pes etmek için gelmedim ya da bunca boku yaşamadım. Bu yüzden bir şeye ihtiyacım var. Onu ifşaat kokan bu ani monologdan çekip çıkaracak ve bizi tekrar rayına oturtacak bir şeye. "Noel," diye mırıldanıyorum, neredeyse kendi kendime. Aklıma gelen tek şey bu.

"Ne?"

"Noel," diye tekrarlıyorum. "Eve gitmek istiyorum, Ark. Tüm bunları geride bırakmak istiyorum. Ama lütfen. Seni seviyorum." Kucağına tırmanıyorum ve kollarımı boynuna doluyorum. "Ne olursa olsun, seni seviyorum. Öylece çekip gidemem. Ve eğer sen de beni seviyorsan, sen de yapamazsın. Birbirimize bu kadarını borçluyuz. Belki de

JD gitti. Bilmiyorum, o senin en iyi arkadaşın. Onun sırları bende değil, sadece birlikte yaptıklarımız var. Onun sırları sende. Ama o gitti diye biz diye bir şey kalmadı."

"Bunun Noel ile ne alakası var?"

"Noel'e kadar bu şekilde kalalım. Bir büyük anı daha paylaşamaz mıyız? Bunu bir deneyemez miyiz? Ve o geri gelecek-"

"Hayır," diyor Arks, beni kucağından iterek. "Hayır. Geri dönemez. Geri dönemeyeceğini biliyor." Ark odanın diğer tarafına doğru yürüyor, duvara ulaştığında duruyor ve sonra topuklarının üzerinde dönüp geri adım atıyor. "Ona onu öldüreceğimi söyledim ve çok ciddiylim. Ona bunu söyledim ve eğer bitmemiş olsaydı bunu asla söylemeyeceğimi biliyor."

"Ne bitmediyse?" Anlamıyorum.

"Benim korumam." Ark uzun bir nefes verir ve gözlerini kapatır. "Onu ben korudum Mavi. Başta sorunlarının boyutunu anlamamıştım." Ark tekrar oturdu. "Sorunun ne olduğunu anlamam için JD'nin davranışlarını uzun süre izlemem gerekti."

"Sorun nedir?" Kalbim hızla çarpıyor. Öğrenmeyi istiyorum. Çok kötü bilmek istemiyorum.

"JD saldırgan biri. Daha önce de onlara şiddet uyguladı ama ben onu sakinleştirmek için yanında oldum. Ben oradaydım-"

Zihnim kalbimin ritmiyle yarışıyor. Kelimeler bana geri gelmeye başlıyor. Başlangıçta kulak misafiri olduğum konuşmalar.

Onu korkutuyorsun, JD.

Sakin ol, JD.

"-çok ileri gittiğinde. Ya da daha sonra beni aradı ve ben de ona yardım ettim."

"Kim?"

"Kim olursa olsun, Blue. Kim olursa olsun. Ama sana karşı çok iyiydi. O çok... normaldi."

"Beni hiç dövmedi, Ark. Öyle bir şey değildi."

"Seni dövdü. Sadece içten dışa doğru yaptı." Sonra

Ark ayağa kalkıp odadan çıktı.

Çatı katının diğer tarafında Ark'ı dinlerken ne kadar zaman geçtiğinden emin değilim. Ama JD için bir çanta hazırladığını biliyorum. İş yaptıkları Ray ile konuşuyor. Bir noktada JD ile konuşuyor ve konuşmanın sadece Ark'ın tarafını da ve o taraf beklediğinden daha sakın olsa da, JD'nin sonunun öyle olmadığını biliyorum.

Diğer ucun öfke olduğunu biliyorum.

Ark yatak odasına geri döndü. Yorganın altında uzanıyorum, hâlâ çıplak ve utanıyorum. "Gidiyoruz," dedi.

"Ne?" Çekmecelerden kıyafetler çıkarmaya başladığında yatakta doğruluyorum. Bana bir kapüşonlu ve bir kot pantolon attı.

"Giyin. Beş dakika içinde çıkıyoruz. JD'nin nerede olduğunu biliyorum, buraya gelmesi yirmi dakikasını alır. Yani beş dakika." Ark kıyafetlerle dolu bir spor çantasıyla dışarı çıktı.

Kalkıp giysilerimi giyiyorum, sonra kışlık botlarımı bulup onları da giyiyorum. Ark süslü kışlık montumla geri geliyor. "Giy onu Mavi. Ve bu çatı katından ayrılmakla ilgili hiçbir saçmalık istemiyorum, beni duyuyor musun?"

Paltoyu benim için açık tutarken başımı sallıyorum ve kollarımı kolları kaplayan pürüzsüz satenin içine kaydırıyorum. Düğmelerimi iliklerken ve belimdeki kemeri bağlarken bekliyor. "Nereye gidiyoruz?" Elimi tutup beni koridorda çekiştirirken soruyorum.

Beni ön kapıdan geçirip asansörü beklerken kalbim küt küt atıyor. "Nereye gidiyoruz?" Tekrar soruyorum.

"Bir arkadaşımın evi. Ama o işte, bu yüzden önce orada durmamız gerekiyor."

Garaja geldiğimizde durdu ve sanki biri bizi takip ediyormuş gibi iki tarafa da baktı. Temiz olduğuna karar verdiğinde, bir cipe doğru koşuyoruz. Yolcu kapısını açtı ve ben de içine girdim. Sonra kapıyı kapatıyor ve aracın ön tarafına doğru yürüyor, gözleri etrafta geziniyor, o birkaç dakika içinde bakabileceği her yere bakıyor.

Ancak arabaya binip orta konsola bir şey attığında silahı olduğunu fark ettim. "Bu ne için?"

Beni görmezden geliyor, Jeep'i çalıştırıyor ve geri vitese takıyor, lastikler garaj zemininde gıcırıyor. Etrafindan dolanıyoruz ve caddeye çıkıyoruz. Dışarı çıkmadan önce duruyor, hafif trafikte gereğinden uzun bir süre sağa sola bakıyor. Sonra caddeye çıktı.

Kaçmadan önceki gece partiye götürüldüğümünden beri arabaya binmemiştim ve özellikle Ark trafiğe girip çıktığı için hareket biraz başımı döndürüyor.

Yaklaşık on beş dakika sürdükten sonra bir Radio Shack'te durduk. Silahı aldı ve cipi çalışır halde bırakarak dışarı atladı. "Eğer biri sana yaklaşırsa, kornaya bas."

Sonra kapı kapanıyor ve içeri giriyor.

Etrafıma bakıyorum. Nerede olduğuma dair hiçbir fikrim yok ama şehrin biraz dışındayız. Tonlarca arabanın olduğu büyük bir alışveriş merkezi. Tam mağazanın önüne park ettik, ama dürüst olmak gerekirse, biri gelse Ark bana ne kadar hızlı ulaşabilir?

Kim beni yakalamaya çalışır ki? Tam bunu düşünürken, kimden kaçtığımızı fark ettim.

JD değil.

Kaçtığım insanlar.

Kalbim daha hızlı atmaya başladı. Çünkü kendimi Ark ve JD ile birlikte çatı katında esir tutuyor olsam da, her zaman gitmekte özgür olduğumu biliyordum. Sadece kapıdan çıkıp gidecek cesaretim yoktu.

Ama o insanlar beni bir daha yakalarsa, işim biter. Beni döverler. Tecavüz ederler. Ve sonra beni satarlar, öldürürler ya da Tanrı bilir ne yaparlar. Koltuğumda dönüp duruyorum, otoparkın her tarafını aynı anda görmeye çalışıyorum ama çok büyük. Birkaç dakika geçiyor ve ben tam kapının koluna uzanıp paranoyadan ölmeden önce Ark'ın yanına gitmek üzereyken o geri geliyor. Kucağıma bir çanta attı. "Aç şunu Mavi. SIM kartı içine sok ve ben sürerken benim için etkinleştir."

"Neler oluyor?"

"Sadece dediğimi yap."

Çantanın içinde ön ödemeli bir cep telefonu var. Ark cebine uzanıyor ve bana bir bıçak uzatıyor, böylece mühürlü plastiği yırtıp açabiliyorum. Güç düğmesine basıyorum ve aktivasyon için ekrandaki talimatları takip ediyorum.

Ben sözümü bitiremeden bir restoranın otoparkında duruyoruz ama bu sefer Ark cipi kapatıyor. "İçeri girmeliyiz."

"Ciddi misin? Yemek mi yiyoruz? Önce bana neler olduğunu anlatamaz mısın?"

Ama o cipten inip yanıma geldi ve kapıyı açtı. Avucunu uzattı, ben de bana yardım etmesine izin verdim ve telefonu uzattım. Ceketinin içine sokuyor, elimi tutuyor ve çamurlu otoparktan ön kapıya doğru ilerliyoruz.

İçeri girer girmez etrafına bakınmaya başlar. "Kahretsin," der nefesinin altında.

Hostes gelir ve menüleri almaya başlar. "İki mi?" diye sordu.

Ve bu kelime, yemin ederim, göğsümde küçük bir ağrıya neden oluyor. *İki tane olmamalı*, demek istiyorum. JD yardım alabilir. Ben de yardım alabilirim. Bu işi çözebiliriz. Ama Ark şu anda JD'yi düşünmüyor bile.

"Lanie adında bir garson arıyorum. Kahvaltı ve akşam yemeğinde çalışıyor."

"Lanie mi?" diyor hostes dilini çıkarıp nefes verirken. "Yıllar önce işi bıraktı. Aslında bir öğleden sonra vardiyanın ortasında çıktı ve bir daha geri dönmedi. O zamandan beri kimse ondan haber alamadı."

"Ne?" Ark sorar. "Ne zaman? Ne kadar zaman önce?"

"Oh, pffft. Hiçbir fikrim yok. Hey, Ritchie?" diye bağıyor restoranın öbür ucundan. "Lanie ne zaman kayboldu?"

Ark, kaybolmak kelimesini duyunca elimi sıkıyor.

"Altı, yedi hafta önce falan mı?" diye sesleniyor tezgahın arkasındaki aşçı. "Beni de kızdırdı. O gece kısa kaldım."

Aşçı daha cümlesini bitirmeden restorandan çıktık. Cipe ulaştığımızda Ark'ın elinde silah vardı. "Ne oluyor lan?"

Ama o sadece nefesini üflüyor ve motoru çalıştırıyor. Tekrar caddeye çıkıyoruz ve şehir merkezinden çok uzakta olduğumuzu biliyorum, çünkü buradaki dağlar çok yakın. "Allah kahretsin!" Ara sokaklardan geçmeye başladığımızda bağıyorum. "Konuş benimle!"

Onun yerine telefonu bana geri fırlattı. "Aktivasyonu bitir. Şu an birine mesaj atmam gerekiyor."

"JD ne dedi? Neden kaçıyoruz?"

Ama Ark tüm sorularımı duymazdan geliyor, ben de aktivasyon işlemini bitirip telefonu ona veriyorum. Telefonu bacağının altına sıkıştırıyor, sonra da çok sıradan bir banliyö mahallesindeki küçük bir eve yanaşırken silaha uzanıyor.

Onu ceketinden tuttum. "Neredeyiz lan biz?"

"Lanie'nin evi," diyor, çatıya bakabilmek için biraz eğilerek. "Lanie kim? Ve sen ne yapıyorsun?"

"Lanet olsun, Blue! Kapa çeneni. Keskin nişancıları arıyorum." "Aman Tanrım. Bu arabadan iniyorum-"

Beni kolumdan tutup kendine doğru çekiyor. "Hayır, yapmayacaksın. Şu anda dalga geçmiyorum, Blue. Başımız büyük belada, tamam mı? Şu kız, kayıp olan garson kız? JD ve ben seninle tanıştığımız gün onu gördüm. O gün oraya gitmiştim. Ray'in o haftaki kontratını tamamlaması için iki video daha almam gerekiyordu ve sıkıştığımda Lanie'yi kullanırım. gün onu kullandım ve şimdi bunca zamandır kayıp olduğunu öğrendim. Bunun gerçekten bir tesadüf olduğunu mu düşünüyorsun?"

". "

"Şey, olay şu bebeğim." Bana gülümsüyor ve hızlı bir öpücük için beni kendine çekiyor. "Anlamana gerek yok. Sadece bana güvenmen gerek."

"Peki ya JD?"

"Onunla işimiz bitti, tamam mı?"

"Hayır! O bizim bir parçamız, Ark. Onu öylece bir kenara atamayız. Ona yardım etmeliyiz. İyi olduğundan emin olmalıyız. İhtiyacımız var-"

"Seni , Blue." "Ne?"

"Beni duydun. Seninle yaptığı tüm o filmler? Şiddet içerenleri mi? Bugün gittiğinde onları sattı. Ve onları kime sattığını biliyor musun?"

Başımı sallarken çok sert yutkunmak zorunda kalıyorum.

"Seni esir tutan insanlar, Blue. O sattı. Seni. TAMAM MI?"

Onunla işimiz bitti." "Ama neden?"

Ark uzun bir nefes alır. "Şu anda vaktimiz yok. İçeri girip orada olup olmadığına bakmam gerek. Belki de aşırı tepki veriyordumdur. Belki de sadece işinden ayrılmıştır. Belki de iyidir ve bu bok yüzüme patlamak üzere değildir. Durumun böyle olduğunu sanmıyorum ama gidip kontrol etmem gerek. Yani şu an vaktimiz yok. Evini gözetleyen birileri olabilir diye benimle gelmen gerekiyor."

Neden diye sormak istiyorum. Daha fazla neden. Ama yine cipten çıktı. Ve şimdi hava kararıyor ve onun kaçmasına izin vermem mümkün değil. Çünkü onu kaybedersem-

"Hadi," diyor, kapımı açıyor ve tekrar elimi tutuyor. Kapıyı arkamdan usulca kapatıyor ve beni kısa araba yolundan arka bahçeyi çevreleyen bir kapıya götürüyor.

Mandalı çekti ve içeri girdik.

FORTY-FOUR

Kapıyı açar açmaz çürümekte olan bir beden kokusu çarpıyor yüzüme. Tekrar kapattım ve Mavi'ye döndüm.

"Şimdi ne olacak?" diye soruyor.

Sadece başımı sallıyorum ve onu müstakil garaja doğru çekeştiriyorum ve ev için kullandığım anahtarla kapıyı açıyorum. İçeride Lanie'nin Toyota Camry'si duruyordu. Sürücü tarafına doğru yürürken Blue'ya "Bin," diyorum.

"Araba mı çalışıyor?"

"Mavi," dedim ona sakince. "Bin şu lanet arabaya. Onu çalmıyoruz ama ne yaptığımızı açıklayacak zamanım yok. Güvenli bir yere gittiğimizde sana anlatırım. Ama şu anda kaçıyoruz. Anlıyor musun? İnsanlar bizi arıyor. Kötü insanlar. Beni öldürecek ve seni alacak insanlar. Ve seni kaçıran insanlardan kaçmak için ikinci bir şansın olduğunu sanıyorsan yanılıyorsun. Bu yüzden odaklanmamız gerek. Şimdi bin şu lanet arabaya."

Sertçe nefes alıyor, çünkü ben konuştuğumda bağırışlarım daha da artıyor. Ama yolcu tarafına doğru yürüdü ve kendisine söylendiği gibi arabaya bindi. Ben de sürücü tarafına geçip arabayı çalıştırıyorum ve garaj kapısının düğmesine basıyorum. Yavaşça yükseliyor ve neredeyse diğer tarafta bir tetikçi ordusunun beklemesini bekliyorum. Ama şansımız yaver gitti. Arabayı çekip cipin arkasına park ediyorum. Sonra Blue'ya dönüyorum. "Sen burada kal. Biri beni aramak için buraya gelirse izimizi kaybettirmek için cipi garaja koyacağım."

Cevap beklemeden arabadan inip cipe geri bindim. Arabayı kenara çektiğimde Blue'nun yüzüne bakıyorum, o da suikastçıları bekliyormuş gibi etrafına bakınıyor. Korkuyor. Korkmalı da, çünkü bu

İşte bu. Dört yıllık bekleyişten sonra, işte bu. Her şeyin yerle bir olduğu an.

Motoru dururdum, kontörlü telefonu ve yola çıkmadan önce hazırladığım çantayı aldım ve cipi geride bıraktım.

"Peşimizde kim var?" Camry'ye geri bindiğimde Blue soruyor.

Garaj kapısının kumandasındaki düğmeye basıyorum ve cipimin kayboluşunu izliyorum. Muhtemelen onu bir daha asla göremeyeceğim. Bu beni çok etkiledi. Çünkü son dört yılda inşa ettiğim bu hayat, hayatlar arasında o kadar da kötü değildi.

"Ark," diyor, ben evden uzaklaşırken üst kolumu tutuyor. "Lütfen."

Ana yola geri dönüyorum ve sonra sola dönüp bir bankanın otoparkına giriyorum. "Lütfen Mavi. Bir saat içinde yerleşmiş olacağız ve sana ne düşündüğümü söyleyeceğim. Ama bankaya gidip bir şeyler almam gerekiyor. Hemen döneceğim."

"Hayır," diyor, bu kez iki eliyle kolumu tutarak. "Hayır, burada yalnız kalmak istemiyorum."

Korkusu gerçek ve kendime bir buçuk yıldır kilit altında olduğunu hatırlatmak zorundayım. Dışarıyla hiç teması yok. "Tamam. Ama konuşma. Bana soru sorma. Hiçbir şey söyleme."

Başıyla onaylıyor ve ikimiz de dışarı çıkıp bankanın içine giriyoruz. Girişe yakın bir oturma alanını işaret ediyorum ve ben banka müdürünün ofisine doğru yürüyüp açık kapıyı çalarken o da oturuyor.

"Bir kiralık kasaya erişmem gerekiyor."

"Evet efendim, lütfen oturun, size yardımcı olacağım."

Oturuyorum ve ona tüm bilgilerimi veriyorum. Bilgisayarında bir şeyler yazıyor, birkaç dakika boyunca kaşlarını çatıyor ve sonunda tüm dikkatini bana veriyor. "Özür dilerim efendim. Ama bu kutunun özel koşulları var" -bir kelime ararken gözlerini kısarak bana bakıyor- "koşullara bağlı."

"Anlıyorum," diyorum ona . "Sadece kutuya ihtiyacım var." Anahtarlığımdaki anahtarımı kaldırıyorum. "Şimdi."

"Evet, efendim." Boğazını temizleyip ayağa kalkıyor, ceketinin düğmelerini ilikleyerek beni bankanın arka tarafına götürüyor ve kasaya giriyoruz.

İki dakika sonra, küçük beyaz ipli çantaya bakıyordum. İçine bir göz attım. Yeni kimlik. Yeni pasaport. Geçmem için on bin dolar nakit. Blue için hiç kimlik ya da pasaport almamıştım - evden hiç çıkmadığı için bunlara hiç ihtiyacı olmamıştı. Ama şimdi onlara ihtiyacımız var. Ve da yok. Kutuyu kapatıp odadan dışarı çıktım, yaptıklarımın tamamen farkındaydım.

burada bana bu kimlik bilgilerini ilk etapta veren kişiye rapor edildi.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı, efendim?"

"Hayır, teşekkür ederim," diyorum ve ellerini kucağında kavuşturmuş olan Mavi'ye doğru yürüyorum. Ayağa kalkarken zayıfça gülümsüyor ve sonra onu kolundan tutup dışarı çıkıyoruz.

Güvenli bir şekilde arabaya dönüp kuzeye, Boulder'a doğru yol aldığımızda sessizliğimizi bozuyor. "Söylediğin kişi , değil mi?"

"Bu tam olarak doğru değil," diye karşılık veriyorum ona. "Ben senin düşündüğün ." "Porno kralı mı?"

"Kontrol et," dedim.

"Yağmur altında üşüyen ve titreyen kızların kurtarıcısı mı?"

"Kontrol et." Buna gülümsüyorum ve onun biraz rahatladığını hissedebiliyorum. "JD'nin en iyi arkadaşı mı?"

"Kesinlikle kontrol et." Otobana çıktığımızda ona bakıyorum ve sonra hızla gözlerimi kaçırıyorum. "Bu gerçek, Blue. Hepsi gerçek. Seninle ve JD ile yaptığım her şey. Hepsi gerçek. Ne olursa olsun, bunu asla unutma. TAMAM MI?" Ona bir kez daha bakıyorum ve o da başını sallıyor. Ama ifadesi kasvetli. Neredeyse üzgün. "Hey," diyorum, dizini tutup sıkıyorum. "Merak etme. Her şey yoluna girecek. Yemin ederim. Muhtemelen şu anda benimle ilgili bir sürü şey hayal ettiğini biliyorum ama yemin ederim her şey yoluna girecek."

Camdan dışarı, ilerideki Boulder'ın ışıklarına bakıyor. Ondan biraz daha güven beklerdim ama yalan söylemek size güven kazandırmaz. Ve az önce söylediğim her şey doğru olsa bile, yalanlar onların altında gömülü. Ona yalan söylemekten nefret ediyorum. Özellikle de JD hakkında. Ama başka seçeneğim yok çünkü o biliyor. Eğer Lanie öldüyse -ki kesinlikle öyle- o zaman oyuna getirildim. Ve benimle oynayanlar şu anda onunla da oynuyorlar.

"Nereye gidiyoruz?" Mavi, bizi kasabanın dışına, ama geldiğimizden farklı bir yöne götüren bir caddeye soruyor.

"Ofisim," diye cevap veriyorum.

"Oh," diyor usulca. Sanki onu yine hayal kırıklığına uğratmışım gibi.

Yer kiraladığım sanayi bölgesi görünmeden önce on dakika daha araba sürüyoruz.

Kapı açıldıktan sonra garaja girdiğimizde "Deponuz mu var?" diye soruyor.

Anahtarlıktaki uzaktan kumandanın düğmesine ve kapı kapanıyor, içerideki tek ışık gösterge panelinin yeşil ışıltısından geliyor. "Anlıyorum." Motoru kapatıyorum ve her yer karanlığa gömülüyor. "Ben ışıklara ulaşana kadar burada kal." Ben arabadan inip duvara doğru ilerlerken ve düğmeye basarken o hiçbir şey söylemiyor, sadece oturuyor.

Arabaya doğru yürüyüp Blue'nun kapısını açtığımda her yer canlanıyor.

"Burada ne saklıyorsun?" diye soruyor elimi tutup inerken. "Arabalar dışında tabii ki."

Birkaç aracım var. Bir panelvan. Başka bir Jeep, bu çok iyi donanımlı. Ve küçük bir Mazda, hız için.

"Sunucular. İş için. Normal bir web porno koyamazsınız. İzin vermezler. Ben de bu binayı satın aldım ve sunucularla doldurdum, böylece kendi web sunucularımız olabiliriz. Ray de yapıyor ama sunucularını Denver'daki binasında tutuyor. Bizimkinin yaşadığımız yerden uzakta olmasını istedim. Kimsenin nerede olduklarını bilmesini istemedim."

"Neden olmasın?"

"Saldırıları," diye açıklıyorum onu merdivenlerden oturma odasına götürürken. "İnsanlar her zaman Ray'i kapatmaya çalışıyor. Biz her şeyi kitabına göre yapıyoruz, Blue. Yüzde yüz yasal."

"Bu onu doğru yapmaz."

Suçlayıcı tonu itiraf etmek istediğimden daha fazla canımı acıtıyor. Yaptığımız şeyi neden kabul etsin ki? Kızları çocuk doğurmak için köleleştirmekten zevk alan bir sapık tarafından zorla alıkonuldu. Aynı şey değil. Ama farklı da değil.

"Bunu biliyorum," diye yanıtlıyorum. "Biliyorum. Sadece kendimi paraya ve başarıya kaptırdım. Ama artık aklım başımda. Yemin ederim."

"Buraya ne sıklıkla geliyorsun?" diye soruyor, dairenin içinde dolaşarak, deri koltuğa dokunuyor, mutfaktaki granit tezgahın üzerinde parmağını gezdiriyor. "Bir ofis için oldukça güzel."

Ve işte başlıyoruz. Bir numaralı yalan, en baştan başlıyoruz. "Ben şehir çıkmam, Blue. Yani sandığın o geziler? Buradaydım. Sunucular üzerinde çalışıyor ve diğer yapımcılarla sözleşmeleri koordine ediyordum."

"Yapımcıları bulmanın JD'nin işi olduğunu sanıyordum?" Kanepeye oturuyor ve pelüş, aşırı doldurulmuş koluna yaslanıyor, ayaklarını yukarı kaldırıyor ve ellerini yanağının altına sıkıştırıyor, sanki bitkin ve her an uyuyabilirmiş gibi.

Kanepenin diğerk ucuna oturuyorum, beni yakınında isteyip istemediğinden tam olarak emin değılim. "Müşterileri var. Ama sadece küçük çaplı olanları. Gerçekte ne kadar büyük olduğumuz hakkında hiçbir fikri yok."

"Ona yalan söylediğın için mi?"

Onun bu cüretkârlığı karşısında neden şok olduğumu bilmiyorum ama öyleyim. "Evet," diye dürüstçe cevap veriyorum. "Ona yalan söylüyorum. Ray'e yalan söyledim. Sana yalan söylüyorum. Kendime bile yalan söylüyorum."

"Kötü adam olmak için verdiğin varoluşsal mücadele için üzülmem mi gerekiyor?"

TAMAM. Sadede gelelim. "Yaparsan iyi olur."

"Neden ki? Eğer sadece seks satan bir yalancıysan?"

"Çünkü senden bana güvenmeni istiyorum."

"Peki ya JD? Onu sevdiğimi öylece unutmam mı gerekiyor? Onu sevdiğini çoktan unuttun mu?"

"Hayır, Mavi." Yanına yaklaşıp elimi omzuna koyuyorum. Hâlâ kışlık montuna sarınmış durumda, o yüzden pek bağlantı kuramıyorum. Ama en azından bu kısmı anlamasına ihtiyacım var. "Hiç de değıl. JD'yi sevmekten asla vazgeçmeyeceğim. Ve biliyorsun, bu gecenin bir yanlışı anlaşılma olmasını çok isterdim." Uzun bir nefes veriyorum, bundan sonra söyleyeceklerim için kendimden nefret ediyorum. Şu anda ona söylemek zorunda olduğum yalanlar için kendimden nefret ediyorum. "Bana bu saçmalığı uydurduğunu söylemesini çok isterdim. O filmleri çocuğunu kaçırın pisliklere satmadığını. En iyi arkadaşını ve bebeğini kaçırarlara. Bunun bitmesini istemiyorum. Hem de hiç. Sorunumun bir parçası da bu, Blue. Bu hayatı seviyorum. Hem de çok. TAMAM MI? Porno yapıp dağıtmanın en klas iş olmadığını biliyorum, ama Ray bunu başarıyor. Ray iyi bir adam, biliyor musun? Ben de onu seviyorum. Benim için bir baba gibidir. Bu işle ilgili her şey kötü değıl. Hepsi kirli değıl."

"Ama hepsi lekeli."

"Tanrım, tamam, anladım. Serserilerle dolu. Ama-" Duruyorum. Gerçekten pornoyu bir çıkış yolu olarak savunacak mıyım? Yani, elbette, bazı kızlar bu şekilde kullanıyor. Bazıları para kazanıyor, ayrılıyor, okula gidiyor ya da her neyse. Daha iyi bir hayat için fırsat yaratmak için kullanırlar. Ama çoğu kullanmıyor. Çoğu buna saplanıp kalıyor. Paraya, uyuşturucuya, hatta sekse bağımlı oluyorlar. Yaşam tarzına. Çoğu hastalıklar, yaşlılık ya da bağımlılık nedeniyle dışarı çıkmaya zorlanana kadar asla çıkamaz. "Bakın, yaptığım şeyi savunmayacağım ve sonsuza kadar böyle yaşayabileceğim gerçeğini de savunmayacağım. Birkaç yıl içinde on milyonlarca dolar kazandım. Zaman geçirmek için fena bir yol değıl."

Uzun bir iç çeker.

"Ne?" Ben soruyorum.

Birkaç saniye sessiz kalıyor ve ben de sabırlı olup düşünmesine izin vermek için elimden geleni yapıyorum. "Sana inanmak istiyorum," diyor sonunda. "Gerçekten istiyorum." Sonra doğrulup bana doğru dönüyor ve yüzüme bakıyor. "Seni seviyorum. Ama onu da seviyorum. Biz üç kişiyiz, Ark. Biz üç kişiyiz ve sen gözünü bile kırpmadan bundan vazgeçtin. Bunu bırakıp gidemem. Konuşmadan olmaz."

"Anlıyorum, ama-"

Beni durdurmak için elini kaldırdı. "Bir kez olsun *beni* dinle. Bir fikrim olmasına izin var, Ark."

"Tabii ki öylesin."

"Onu görmem gerek. Onun tarafını duymam gerek. Bu ilişkiyi benimle siz başlattınız. Beni kendinize bağladınız. Sert şeyler için onu suçlamıyorum. Bunun hasta olduğum anlamına geldiğini biliyorum."

Ona doğru uzandım, çünkü onu bu konuda utandırmak gibi bir niyetim yoktu. "Mavi, eğer gerçekten böyle seviyorsan, sorun değil. Ama hoşlandığını sanmıyorum. Bence son bir buçuk yıldır psikolojik seks oyunları ile kafayı yemişsin."

"Biliyorum," diyor çabucak. "Tüm bunların benim deneyimlerimle lekelendiğinin farkındayım. Ama demek istediğim, istediğim şeyi bana vermesi JD'nin suçu değil. İstediğim şey benim için iyi olmasa bile. Ve ne var biliyor musun? Belki JD'nin yolu doğru yol değildi. Ama en azından o da oyundaydı."

"Bu da ne demek şimdi?"

"O yanımda olmadıkça bana asla dokunmuyorsun. Sen yokken, JD bana doyamıyor. Ve sen asla daha fazlasını istemiyorsun. Şaka yapar ve güler. Gülümsüyor ve beni de . Ve belki ikinizi karşılaştırmak adil değil ama Ark... bana sevildiğimi hissettiriyor."

Şaşkına döndüm. "Şaka yapıyor olmalısın. Yaptığı onca şeyden sonra mı?"

"O oyunun içinde. geldiğinde ondan kaçırıyorsunuz."

"Burada olan benim! Seni korumaya çalışan benim!"

"Biliyorum. Tek yaptığın bu. Beni korumak. Sanki... sanki ben senin kız arkadaşın değil de işinmişim gibi."

Buna gülüyorum. Elimi yüzüme sürüyorum ve gülüyorum.

"Benimle hiç yalnız seks yapmadın. Asla."

"Biz üçlüyüz!"

"Yani Şimdi üçlü mü olmak istiyorsun? Ama beş dakika önce JD'den uzaklaŐmaya ve asla arkana bakmamaya hazırđın?"

"O kadar basit değil-"

"Bu kadar basit." Ayağa kalkıyor ve ceketini çözmeye başlıyor. "Banyonuzu kullanabilir miyim?"

Ve sanırım haklı. Bu kadar basit. Çünkü bir anda beni susturdu.

FORTY-FIVE

Bu gece kabullenmeye çalıştığım şeyle mücadele ederken sıcak su üzerime yıkıyor. Ark beni buraya JD'den kurtarmak için getirdi. Neden bununla ilgili böyle bir sorunum var?

Düşün buharı yükselirken kafamda bir şeyler dönüyor ve bu beni küvette birlikte olduğumuz o ilk güne götürüyor. Ark bir telefon görüşmesi yapmak için ayrıldı. JD kaldı ve bana sarıldı.

Ark o zamanlar da iş adamıydı, tıpkı şimdi olduğu gibi. Mantıklı. Hesapçı. Olayları hep mesafeli tutarsın.

JD dağınık duygulara ve içten beyanlara sahiptir. Yumuşak başlı ve arkadaş canlısı. Ve ilk gün bana hangisinin beni daha çok inciteceğini sorsaydınız - sikini emerken yüzümü tokatlamak isteyen mi, yoksa beni korumak ve güvende tutmak isteyen mi - Ark'ın beni yok etmek için böyle bir güce sahip olacağını asla tahmin edemezdim.

Çünkü JD kafayı yemiş olabilirdi ama ben onun ne istediğini anlıyordum. JD benimle paylaştı. Kelimelerle değil. Bana hikayesini asla kelimelerle anlatmadı. Ama bana hikayesini seksle anlattı.

Bu yanlış mı?

Suyu kapattım ve üzerime bir havlu sardım. Ark bana kıyafet getirdi mi bilmiyorum ama getirmiş olsa bile üzerimdekilerin yeterince iyi olduğunu düşündüm. Kot pantolonumu ve tişörtümü tekrar giyip oturma odasına geri dönüyorum.

Ben içeri girdiğimde Ark hâlâ kanepede oturmuş bana bakıyordu. Bacağını dizinin üzerinde kavuşturmuş ve bir elini ağzının üzerine koyarak çenesini kavırıyor. Bu onun JD'den ne kadar farklı olduğunu tanımlayan bir hareket. Çünkü bu hareket, "*Sana ne kadarını anlatabilirim?*" diyor. *Hayatıma girmene ne kadar izin vereceğim?*

"Senin sorunun ne biliyor musun?" Daha önce oturduğum kanepenin karşı tarafına oturarak ona soruyorum.

Bana şaşkın bir bakış fırlattı. "Ne?"

"Senin sorunun yatırım yapmamış olman."

Gülüyor. "Bu doğru mu?"

"Evet. JD ile aranızdaki fark bu. Sen hiç giriş yapmadın, Ark. Oda anahtarını hiç istemedin. Kendini hiç evinde hissetmedin."

"Nasıl anladın? Sana yardım etmekten başka bir şey yapmadım. Sana destek olmaktan başka-"

"Haklısın," diyerek sözünü kestim. "Başka bir şey yapmadın. Çünkü yatırım yapmadın. Ben senin için bir tür projeyim. Ya da bir amaç için bir araç. Ya da ne bileyim, dikkat dağıtıcı bir şey."

"Dikkat dağıtmak mı?" diye soruyor tek kaşını kaldırarak. "Benimle taşak geçiyor olmalısın. Çünkü sen, Blue, buradan ayrılmamın tek sebebisin." Ve sonra gülüyor.

"Bunun ne anlama geldiğini bile bilmiyorum. Neden çıkış ?" "Giriş yapmamı isteyen sensin. Sen söyle."

"Ben aramızdaki ilişkiden bahsediyorum. Sen neden bahsediyorsun?"

Bu onu hazırlıksız yakaladı çünkü gözleri büyüdü ve biraz geri çekildi. İşte o zaman bir şeyi fark ettim.

Yalan

söylüyor.

Ark yalan

söylüyor.

Ayağa kalkıyorum ama bileğimi tutuyor. "Lütfen yapma," diyor beni kanepeye geri çekerek. "Lütfen çekip gitme. Çünkü seni takip edemeyeceğim, Mavi. Şu anda aradığın şeyi sana veremeyeceğim."

"Sence ne arıyorum? Gerçekten bilmek isterim, çünkü gerçekten hiçbir fikrim yok."

"Cevaplar," diyor beni kendine yaklaştırarak. "Benim veremeyeceğim cevaplar istiyorsun. Ama sana güvence verebilirim, Mavi." Beni kaldırıyor ve kucağına . "Sana bir şeyler söyleyemem. Ama senin için ne hissettiğimi gösterebilirim."

"Neden şimdi? Neden bana göstermek için neredeyse çok geç olana kadar bekledin? Neden bunca haftadır bana bunu göstermedin?"

"JD olmadan seni sikmeyeceğim için mi?"

"Bu da işin bir parçası. Bana bu ilişkiyi sadece onun için yaşadığını düşünüyor."

Ark güler. "Blue, ben eşcinsel değilim. JD'yi becermek istemiyorum. JD'nin beni becermesini istemiyorum. Onun seni sikmesini izlemek hoşuma gidiyor. Seni sikerken beni izlemesini seviyorum. Sikimi emmesini ve ağzımı öpmesini seviyorum. Ben seni aşağıdan döverken ellerinin taşaklarımda olması hoşuma gidiyor. Seni açtığımda klitorisini yalamasını seviyorum. O an, seni götünden sikerken, JD'nin amına sokmasını bekliyoruz. Ama sonra eğilip seni yalıyor. Ve bunu yaptığında, Blue, taşaklarımı kavırıyor ve dilini şaftıma doğru kaydırıyor. Ve lanet olsun, buna doyamıyorum. Ama bu senin sayende, bebeğim. Bunu sevmemin sebebi sensin. Eğer orada değilsen, ilgilenmiyorum."

"Ve eğer o orada değilse, sen de benimle ilgilenmiyor musun?" "Ben öyle demedim."

"Bunun farkındayım Ark. Ama sen böyle davranıyorsun. Yalnız kaldığımızda benim fotoğrafımı çekmek istiyorsun. Ya da biriyle çıkmaktan bahsediyorsun. Ya da JD hakkında konuşuyorsun. *Bana* yatırım yaptığın kısım nerede?"

Beni kucağına yatırıyor ve elini karnıma koyuyor. Bu bana aileleri düşünüyor. Asla sahip olamayacağım aileyi. Bu beni üzüyor ve o da bunu görüyor çünkü gözlerimin içine bakıyor. "*Sonrasında* da orada olmanı istiyorum Mavi. Şu anda yaşadığım bu hayat sona erdiğinde. Her şey normale döndüğünde ve yaptığım şeyin pisliği sonunda temizlendiğinde. Sonrasında orada olmanı istiyorum. Seninle evlenmek, en iyi arkadaşın olmak ve seninle sevişmek istiyorum, öyle ki bu sevişmeden çok daha fazlası olsun. Seni randevulara götürmek ve seni benden alabilecek insanlar hakkında endişelenmek zorunda kalmamak istiyorum. Çocuk istiyorum-" Yüzüm buruşmuş olmalı çünkü eğilip dudaklarımdan öperek fısıldıyor, "Evlat edinebiliriz bebeğim. Bu yüzden endişelenme. Evlat edinebiliriz."

Gözyaşları belirirken başımı sallıyorum.

"Çiftlerin sahip olduğu tüm o şeyleri istiyorum, Blue. Üçlü eğlenceli ama sürdürülebilir değil. Her şey üçlü olmamalı. Ve seninle tanıştığım andan beri yaptığım her şey, bu eğlence bittiğinde ve sadece ikimiz kaldığımızda, sen ve ben olacağımızdan emin olmak içindi bebeğim."

Sertçe yutkunuyorum. "Peki ya JD?"

Ark omuz silkerek iç geçirir. "Bilmiyorum. Belki bu üçlü olayı yıllarca sürer. Belki bu gece büyük bir yanlış anlaşılmadır. Belki de yarın hepimiz eve gidip barışacağız. Kızarana kadar sevişir ve uyuruz."

Yenileniriz, yemek yeriz, güleriz ve son iki aydır yaptığımız her şeyi yaparız. Ve belki de uzun bir süre bunu yaparız. Ama bir gün Blue, daha fazlasını isteyecek. Onu yaşayan herkesten daha iyi tanıyorum. Ve daha fazlasını istediğine, seni biz olmadan istediğine karar verdiğinde, her şeyi mahvedecek. Çünkü sana sahip olamaz. Seni ilk ben gördüm."

Dudağımı ısıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Nasıl olur da bir nefeste daha fazlasını istediği için her şeyi mahvedeceğini söylersin ve bir sonraki nefeste beni bir mülk gibi sahiplenirsin? Tam bir ikiyüzlüsün."

"Onu istiyor musun?" Ark soruyor. "Benim yerime mi? Çünkü eğer istiyorsan, söyle. Geri çekilirim. Ama istemiyorsan, bizi istiyorsan, hatta sadece beni istiyorsan, o zaman bana güvenmelisin. Çünkü onu herkesten daha iyi tanıyorum. Kafasının içindeki tüm karanlık yerleri biliyorum. Büyüleyici gülümsemesini ve şakacı yanını görüyorsun.

."

"Ben bundan çok daha fazlasını görüyorum."

"Hatırlattığın için teşekkürler, Mavi." Ark son sözünü hırıldayarak söyler. "Gördüğün şey rol yapmak. Ben gerçeği biliyorum."

"O zaman bana ne olduğunu söyle."

Ama ben cümlemi tamamlayamadan başını sallıyor. "Bunu söylemek bana düşmez."

"Aman Tanrım. Sana karşı kazanamıyorum. JD hakkındaki bu kötü şeyleri bilmemi istiyorsun ama bana söyleyen sen olmak istemiyorsun. Üçümüzün birlikte olmasını istiyorsun ama sadece senin koşulların altında. Bana hiç mantıklı gelmiyorsun. Ben sadece mükemmel olmamızı istiyorum. Sadece birlikte olmamızı istiyorum."

"Biz birlikteyiz, Mavi. Terk eden o."

"Belki sakinleşmiştir. Belki geri dönmüştür. Belki de senin suçlamalarına kızmıştır, çünkü biliyor musun, *ben* de senin suçlamalarına kızıyorum. Neyin normal olduğu konusunda söz hakkımız yokmuş gibi davranıyorsunuz. Sanki hasta olan bizmişiz ve aklı başında olan tek kişi senmişsin gibi davranıyorsun. Bu ilişkide var olmanın tek bir yolu varmış gibi davranıyorsun. Ve bilmek istiyorum Ark, seni kim *üçlü ilişki* uzmanı yaptı?"

"Tamam," diyor. "Sanırım biraz ara vermemiz gerekiyor. Yemek yiyelim. Biraz televizyon izleriz. Ya da başka bir şey. İşler daha da kötüye gitmeden bu konuşmayı keselim. Çünkü belli ki olayları aynı şekilde görmüyoruz."

"Benden bir şey saklıyorsun. Sana neden burada olduğumu söyledim. Sırrımdan vazgeçtim. Ruhumu sana açtım. Sana bir daha asla tekrarlamayacağım şeyler söyledim. Asla, Ark. Sonunda eve döndüğümde, kimse bunu duymayacak."

Hikaye. Anlattığım tek kişi sensin. Ama yine de sır sakladığını biliyorum. Ve muhtemelen bana düpedüz yalan söylüyorsun."

Gözlerini kapatır ve bir verir. "Gerçekten yalan söylemedim."

"Bilerek bir şeyleri atlamak da aynı şey. Haklısın. Konuşmayı kesmeliyiz çünkü artık yetti ve böyle devam edersek pişman olacağım bir şey yapacağım."

Bana sert bir bakış fırlatıyor, gözleri daralıyor ve alnı kırışıyor. Çenesi kendini kontrol etmeye çalışıyormuş gibi sıkılıyor.

Ama sonra ayağa kalkıp küçük mutfığa doğru yürüyor ve buzdolabının kapağını açıyor. Tekrar kapatıyor ve elinde iki bira tutuyor. "Blue Moon mu Blue Moon mu?" diye soruyor, kapaklarını çevirip birini bana uzatıyor.

Ben alıyorum. Bir yudum al. Sonra bir tane daha. Ve alkolün beni bir anlığına ısıtmasına izin verdim.

Ark elini omzuma koydu. "Bak, burada seni manipüle etmeye çalışmıyorum, Blue. Gerçekçi olmak için elimden geleni yapıyorum."

"Bu da ne demek oluyor?"

Kanepeye oturur ve yanındaki boşluğu okşar. "Hadi, bir saniye rahatla."

Yanına gidip teklifi kabul ediyorum ama bu tartışmayla işim bitmiyor. Çünkü söylediği her şey yalana işaret ediyor. Sanki bir şeylere bulaşmak üzere olduğunu biliyor ve yalan söylememeye çalışıyor ama aynı zamanda hikayenin tamamını da anlatmıyor.

Bu beni korkutuyor. Çünkü bu adama pek çok konuda güvendim ve şu anda kendimi okulda şakayı en son anlayan cahil çocuk gibi hissediyorum.

"Sadece bir gece geçirelim, tamam mı? JD'den uzak bir gece. Onu rahat bırakalım ve kendi işini yapsın. Ve eğer sadece konuşuyorsa, tamam. Bunu hallederiz."

Ama beni asıl korkutan Ark'ın söylemedikleri. "Ya sadece konuşmuyorsa? Ya bir şey yaparsa?"

Ark birasından uzun bir yudum alıyor ve omuz silkiyor. "Bununla yarın ilgileniriz."

Ondan sonra bıraktım. Ark'ı ya da JD'yi kontrol edemem. Bu onların gecesi. Bu onların kavgası. Dünkü durumdan memnundum ama birlikte kalmak istiyorsak yeni bir anlaşmaya varmamız gerektiği açık.

Bildiğim tek şey... Bunu düzeltebilirim. Ne gerekiyorsa yapacağım. Bundan vazgeçmeyeceğim. İkisini de kaybetmeyeceğim.

İki erkeği seviyorum.

Ruhumun iki eşi var.

Onları eşit derecede ve aynı derecede şiddetli bir bağlılıkla seviyorum.

Ve ikisine de sahip olmak için ölümüne savaşacağım.

FORTY-SIX

Geri dönüş mesajı için telefona bakıyorum ama hiç gelmiyor.

Ne bekliyordum ki? Dört yıl sonra insanların hala umursamasını mı?

Kendimi Blue'nun haklı olduğuna ikna etmeye çalışarak silkiniyorum. JD sadece kızgın. İstemediği şeyler söyledi. Yarın eve gideceğiz, konuşacağız ve bir çözüm bulacağız. İki hafta içinde Public Fuck başlayacak ve bu geceyi tamamen unutacağız.

Eğer onun inancı varsa, benim de inancım olabilir.

Geceyi televizyon izleyerek geçiririz. Tüm öfkeyi bir kenara bırakıp kanepede rahatlıyoruz. Onun uzaklaştığını hissedebiliyorum. Nasıl olduğundan emin değilim ama biliyorum. Beni kontrol ediyor. JD'yi düşünüyor. Üçümüzü düşünüyor, oysa ben geleceğimizde sadece iki kişi görüyorum.

Kollarım ona sarılmış, bir elim karnında, diğeri uykuyla derin nefes alırken yanağına doğru savrulan uzun sarı saç telleriyle oynuyor.

Son dört yılda hedeflerim bulanıklaşsa da, kız arkadaş olmama şartı saygı duyduğum bir şeydi. Seviştığım oldu. İlk başta Lanie. Başlangıçta ondan çok hoşlanmıştım. Tek bağlantım oydu ve Denver'a ilk geldiğimde onun tanıdık sohbetine ihtiyacım vardı. Ve cesedinin evinde çürümekte olduğunu bilmek - Tanrı bilir ne kadar zamandır - beni hasta ediyor.

Başka kızlarla da birlikte oldum. Ama kimse benimle eve gelmedi. Kimse yaklaşmadı. Onların evinde, arabada ya da her nerede olursa olsun hızlı bir sevişmeydi. Benim evim dışında herhangi bir yerde. Çünkü bağlanmaya iznim yok.

Ve işte buradayım, bir değil, iki kişiyle bir ilişki içindeyim. İşte , beni çok mutlu eden bir adama ve bir kadına aşığım.

Son altı hafta boyunca her gün kendimi bunun gerçek olduğuna ikna etmek zorunda kaldığım için mutluyum.

Bir insanın bir ömür boyu tek ruh eşini bulma şansı nedir?

İki tane olduğunu öğrenme şansları nedir?

Her şey üçlü olmamalı. Sırtımda öyle yazıyor. İki ejderha dünyayı ele geçirmek için savaşıyor. Kendilerine ait olanı almak için. Ama belki de bu dövme başından beri başka bir şey söylüyordu. Belki de ejderhalar bir takım değildir. Belki de mavi inci dünya değil, ikisinin de istediği bir kızdır. İkisinin de uğruna savaşmaya istekli olduğu bir kız. Uğruna savaşmak.

Belki de doğrudur. Belki JD haklıdır ve her üçlü set mükemmeldir.

Ama içten içe bunun bir yalan olduğunu biliyorum; her şey üçer üçer gelmemeli.

FORTY-SEVEN

Ark uyuyana kadar bekliyorum ve sonra yataktan kalkıp yatak odasından koridorun sonundaki banyoya gidiyorum. Onun boxer külotu ve tişörtüyle uyuyorum. Her zamanki gibi banyoyu kullanıp yatak odasına geri dönüyorum ve uyanıp uyanmadığını görmek için kapının dışında bekliyorum.

Birkaç dakika sonra bana ne yaptığımı sormayınca banyoya geri dönüp kot pantolonumu giyiyorum. Yeni telefonunu, anahtarlarını, Camry'nin anahtarlarını, montumu ve ayakkabılarımı alıp olabildiğince sessiz bir şekilde daireden çıkıyorum.

Basamaklar metal, geldiğimizde fark ettiğim bir şey, bu yüzden çıplak ayaklarım inerken fazla ses çıkarmıyor. Gecenin bir yarısı uyanırsa beni nerede arayacağını biliyordur, eminim.

Merdivenlerin dibine geldiğimde ayakkabılarımı hızlıca giyiyorum ve sonra arabaya binip uyuyan telefonu uyandırıyorum.

Daha önce gönderdiği mesajın JD'ye olup olmadığını görmek için arama geçmişini kontrol ettim, ama değildi. Yine de tanıdığım bir alan kodu. Ve bu beni bir an için durdurdu.

Neden DC'yi arasın ki? Ya babamı aradıysa?

Hayır. Hayır, bana söylemeden bunu yapmaz. Başka bir şey olmalı. Bu onun sırrının bir parçası olmalı ve elimdeki tek gerçek ipucu bu olduğu için, bir mesaj göndererek onu ikna etmeye çalışıyorum.

Mesajımı aldın mı?

Arabaya bindim ve bekledim. Her iki mesajda da baloncukların altında küçük *Teslim edildi* mesajı var. Yani iletildiğini biliyorum.

Ama buraya onun telefonunu karıştırmaya gelmedim. JD'yi aramak için geldim.

JD'nin numarasını tuşlıyorum ve zil sesini sayıyorum ama sesli mesaja düşüyor. "JD," diyorum kısık bir fısıltıyla. "Ben Blue. Lütfen beni bu telefondan ara. Seninle konuşmam gerek."

Telefonu kapattım ve ölü kızın Camry'sinin sürücü koltuğuna yığıldım. Kimdi o kız? Hiçbir fikrim yoktu. Ama erkek arkadaşınızın sizi bir kızın evine götürmesi ve arka kapıdan çürüyen cesedinin kokusunu alabilmeniz iyi bir şey değıl.

Elimdeki telefonun vızıltısı ödümü koparıyor ve JD'nin beni aradığını fark edene kadar kalbim yerinden fırlayacak gibi oluyor.

"Alo?"

"Mavi," diyor. Sesi üzgün geliyor. "Neredesin?"

Binanın etrafına bakıyorum. "Bilmiyorum. Ark beni gece için bir yere götürdü. Büyük bir binadayım." Bu yerle ilgili diğerk bilgileri atlıyorum. Sunucular. Ark'ın burada çok zaman geçirdiğı gerçeğini. Yalanları. Sadece barışmamızı istiyorum, o yüzden bu şeyler beklemek zorunda. "Resimlerimi sattığını söyledi. Bu doğru mu? Çektiğimiz videoları sattın mı?"

"Ben öyle bir şey demedim, Blue." Hızlı ve öfkeli çıkıyor. İnandırıcı geliyor. "Ark'ın neden trip attığını bilmiyorum ama bu saçmalık. Sana sahip olduğunu sanıyor, Blue. Yalan söyleyen o. Ve bunu öğrendiğim için çok kızgın."

Bu doğru. Ark bana bir sürü yalan itiraf etti ve içimde bunun sadece başlangıç olduğuna dair bir his var. "Eve dönmek istiyorum. Ark'ın beni eve getirmesini istiyorum. Ama yarına kadar getirmeyecek. Sence gitmeli miyim?"

"Gidebilir misin?"

"Bir arabanın içindeyim. Ama nerede olduğumu bilmiyorum. Ve eve nasıl döneceğimi bilmiyorum."

"GPS'i var mı bebeğim? Adresimizi girebilirsin ve o da sana buraya nasıl geleceğini söyler. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

"Var. GPS'i var. Ama eğer gelirim, bunu yarın konuşabileceğimize söz verir misin? Onun da bir şeyler sakladığını biliyorum. Bunu hissedebiliyorum. Ve bazılarını itiraf etti. Akla yatkın değıller, bu yüzden ne anlama geldiklerinden emin değılim. Ama JD, barışmamıza ihtiyacım var."

"Bunu halledebiliriz, Blue. Yemin ederim. Ve bence beni seni tutsak sanarak senden faydalanmakla suçlayıp sonra da seni neredeyse kaçırması çok boktan bir durum."

"Evet." JD haklı. "Biliyorum. Burada kalmak istemiyorum, JD. Eve dönmek istiyorum. Ark beni korkutuyor. Babamı arayıp beni onlara geri göndereceğini söylüyor. Bunu yapamam, JD. Dünyaya ne yaptığımı söyleyemem ve dünya kesinlikle son bir buçuk yıldır nerede olduğumu bilmek isteyecektir."

"Şu anda arabada mısın?" "Evet."

"Tamam. O zaman çalıştır ve GPS'e adresimizi programla."

Arabayı çalıştırdım ve GPS canlandı. Uzun zaman önce bir tane vardı. Sanki farklı bir hayattaymışım gibi geliyor ama bu adımlar bana tanıdık geliyor. Araba kullanırken kurcalamayacağıma dair anlaşmayı kabul ediyorum ve sonra JD bana adresi okurken adresi giriyorum.

"Sen garaja park et, ben de orada seni bekliyor olacağım, tamam mı?"

"Tamam," diyorum ve Ark'ın anahtarlığındaki açılır garaj kapısını açmak için kullandığı düğmeye basıyorum. "Yola çıkıyorum. Benimle hatta kalır mısın?"

"Elbette bebeğim. Tabii ki. Panik falan yapma. Sadece talimatları takip et." JD bunu söyler söylemez, ses eve dönüş yolunu anlatmaya başlıyor. "Ve acele etme."

Araba kullanırken JD benimle sakinleştirici bir şekilde konuşuyor. Çok uzaktayız. Olmam gereken şehir merkezinden kilometrelerce uzakta olan Boulder'ı geçtik. Ama geç olduğu için trafik yok. Ve ne zaman gerilmeye başlasam, JD kulağımın dibinde beni sakinleştiriyor.

Nihayet, yarım saatten fazla sürdükten sonra. Sokağımızın etrafındaki binaları tanıyorum. Kendimi daha iyi hissetmeye başlamıştım ki telefonuma bir mesaj geldi. Bir ışığın yeşile dönmesini beklerken ona bakıyorum.

Eğer eve gittiysen, bana haber ver. Beni böyle bırakma. Yaptığım her şeyi bizim için yaptım.

Ark'tan. Geri dönüş mesajımı gönderdim. *Buradayım, evdeyim. Benim de JD'ye ihtiyacım var, Ark. Bu gece ona ihtiyacım var. Ve senin düşündüğün şekilde değil. Bana yalan söylüyorsun.*

Işık yeşile dönüyor ve garaja geldiğimde önce sola sonra sağa dönüyorum. JD beni bekliyordu. kamyona yaslanmış, sigara içiyor. Geri dönüş mesajı çaldığında ona doğru sürüyorum. Birkaç saat önce Ark'ın Jeep'inin olduğu park yerine çekiyorum ve arabayı park etmeden önce telefona bakıyorum.

JD de öyle. Çok dikkatli ol. Yakında orada olacağım.

Uzun bir nefes aldım. Eğer ikisi de yalan söylüyorsa, kime güveneceğim?

JD MI? Bana doğru yürüyor, kocaman gülümsüyor, onda sevdiğim çekicilik neredeyse üzerinden damlıyor.

Yoksa Ark mı? Ciddi olan. JD ve benim özel bir ilişkimiz olduğunu kabul etmeyen. JD aramızda tampon görevi görmedikçe benimle yatmayı bile reddeden.

Telefonu cebime soktum ve arabanın kapısını açtım. JD beni dışarı çekti ve sıkıca sarıldı. "Geri döndüğüne çok sevindim." Başımdan öpüyor ve sonra elimi tutup beni Ark'la birlikte çıktığım kapıya götürüyor. Sessizce yukarı çıkıyoruz. JD'nin sorular sormaya korkuyorum ama sormuyor. Bu da beni geriyor. "Ark'ı hâlâ seviyor musun?" diye soruyorum. "Bunu halledebilir misiniz?" Asansörün kapıları açıldı ve biz

çatı kapısına kadar birlikte yürüyün.

JD kapıyı açıp beni içeri buyur ederken, "Elbette bebeğim," diyerek beni rahatlatıyor.

İlk ben giriyorum, buraya döndüğüm için o kadar mutluyum ki rahat bir nefes alıyorum. "Sadece birkaç saatliğine gitmiştim ama-"

Oturma odamızdaki kanepede oturan adamı gördüğümde duruyorum.

"Ondan çok daha uzun süredir yoktun, Yıldız." Adam beni sopayla dövmeden ya da bıçakla kesmeden hemen önce yaptığı gibi dilini çıtlattı.

"Ne oluyor lan-"

JD saçlarımdan bir tutam yakalıyor ve beni dizlerimin üzerine zorlayarak yere yatırıyor. Yüzüme tokat attı. Sertçe. Genelde sevişirken yaptığından daha sert değil ama bu sefer vuruşunda cinsel bir şey yok.

Sahte rahip kıyafetini giymiş olan Gabriel ayağa kalkıyor ve bana doğru yürüyor.

JD'ye baktım. "Neden? Bunu neden yaptın?"

"Ya sen ya o, Blue. Ve bak, bu kişisel bir şey değil. Ama kızım Marie'den bana kalan tek şey."

"Marie bunun için senden nefret ederdi!" Çığlık atıyorum.

Ama JD bana bir tokat daha attı. "Kapa çeneni," diye homurdanıyor.

"Bunu yaptı Mavi" -Gabriel yeni ismimi hırıldayarak söylüyor- "çünkü ona senden çok daha iyi bir şey teklif ettim. Sen bir hiçsin," diye tıslıyor bana doğru yürürken. Yüzünü yüzüme yaklaştırıyor. "Tecavüze uğramak isteyen küçük, hasta bir sürtükten başka bir şey değilsin." Ve sonra gülüyor. Nefesinin pis kokusu kusma isteği uyandırıyor. "Bana söyledi, Star. Bana ne istediğini söyledi.

yapmasını söyledim." Sonra bir dizi kelepçe çıkardı ve JD beni yüzüstü yere yatırdı. Beni kelepçelediler ve sonra ayağa kaldırdılar. "Teşekkür ederim," diyor Gabriel JD'ye.

"İsimlerini istiyorum," diyor JD, beni eski ustamdan uzaklaştırıp silahını çekerek. "Şimdi. Yoksa onu alamazsın. Sonra arabayla bir yere gideceğiz ve sen de onların evine girip kızımı dışarı çıkaracaksın. Anlaşma buydu. Takas buydu."

"JD," diye güler Gabriel. "Lütfen. Bu gece kızını geri çalmayacağız, evlat."

JD onu bacağından vurur. Hiç tereddüt etmeden. Silah kulağının hemen yanında patlıyor ve Gabriel acı içinde yere yığılırken ben de çığlık atıp dizlerimin üzerine çöküyorum.

"Seninle dalga geçmiyorum," diyor JD, ileriye doğru yürürken. Ben hâlâ yerdeyim, bu yüzden giderken beni de yanında sürüklüyor. Ark'ın yatak odasının bulunduğu koridorda korumalar belirdiğinde, JD birini göğsünden vurarak duvara çarptı. Adamın hiç şansı yoktu. Yerde bir yığın haline gelene kadar aşağı kayarken vücudu arkasındaki duvarda kalın bir kan izi bırakıyor.

Aynı yönden bir silah sesi daha geliyor ve bu omzumu sıyrıp geçiyor, o kadar yakın ki acısını ve kan fışkırmasını hissediyorum.

JD beni tekrar çekiyor ve sonra kolumdan tutup ayağa kaldırıyor. Koridora doğru bir el daha ateş ederken beni kenara fırlatıyor ve diğer muhafızın göğsünde kocaman bir delik açılıyor. Öne doğru düşüp başımı granit tezgâha çarpıyorum. Şakağıma gelen keskin darbe dünyamı sarsıyor ve görüşüm bulanıklaşıyor.

"Seni pislik," diyor Gabriel birkaç metre ötedeki yerden. Onun da silahı var ve bana doğrultup ateş ediyor. Üstümdeki taş parçalanıyor, şarapnel gibi kırılıyor. "Artık onu asla geri alamayacaksın."

"Aşağı iniyorsun, Gabriel. Onu bulacağım ve tekrar birlikte olacağız. Ama sen bir daha asla başka bir bebek satamayacaksın."

"Bunu senden duymak çok komik."

"Kapa çenen!" JD bağılıyor.

"Marie hakkındaki gerçeği sana hiç sanmıyorum, değil mi Star?"

Bu isim yüzünden boğazıma bir şey kaçıyor. Ama sonra JD beni bir kez ayağa kaldırıyor. Silahın namlusunu şakağıma dayıyor ve ben hıçkırıklara boğuluyorum. "Onu geri almayı , değil mi?" diye sorar Gabriel'e. "Sen söyledin

daha önce kızımın benim Aşil topuğum olduğunu söylemiştim. Mavi de senin. Ve ben de onu senden alacağım, tıpkı senin benim kızımı aldığın gibi."

"JD! Lütfen!" Çığlık atıyorum. Yan tarafıma dirsek atarak nefes almamı sağladı.

"O zaman söyle ona," diyor Gabriel. "Ona söyle-"

JD onu tekrar vurur, ancak bu sefer kurşun omzunu parçalamış ve susturulmuştur.

"JD."

Ark açık kapı aralığında duruyor, elinde bir silah var ama kimseye doğrultmuyor. Silah havada. "Şimdi sakın ol. TAMAM MI? Burada ne yaptığınızı düşünün. Bu şekilde bitmesini istemezsin kardeşim."

"Kardeşim mi?" JD tükürür. "Sen benim kardeşim değilsin. Sen de diğerleri gibisin. Alıyorsun. Kullanıyorsun. Beni kullandın." Silahın namlusuyla başımın yan tarafını tekrar dürtüyor. Düştüğüm için zonkluyor ve görüşüm bir kez daha bulanıklaşıyor.

"Hayır," diyor Ark. "Sana yardım etmeye çalışıyordum. Bunca yıldır."

"Sana onu kaçırdığını söyledi. *Kızımın*. Bulmama yardım edeceğine söz verdiğin kızım. Ve sen bu cevapları bırakıp gittin."

"Karılarını becermemi istedi, JD. Ona çocuklarımı da vermemi istedi. Bunun kabul edilebilir bir takas olduğu hangi dünyada yaşıyorsun?"

"Bu bir sözdü." JD silahı daha da sert bir şekilde kafama dayıyor ve Ark bir adım öne çıkıyor.

"JD," diyor Ark, kontrolün kendisinde olduğunu belli eden sakın bir sesle. "Bunların benim suçum değil. Bunu sen de biliyorsun. Asıl gerçeği biliyorsun. Uzun zamandır bundan saklanıyorsun. Ama Marie'ye ve bebeğe ne olduğunu biliyorsun."

"Aman Tanrım," diyorum, parçalar bir araya gelmeye başlıyor. "Aman . Lütfen söyle bana. Lütfen-"

"Kapa çeneni!" JD ağzıma bir şaplak attı. "Kapa şu lanet çeneni!"

"Bebeğini sattın, değil mi?" Tiksintim korkumu gölgede bırakıyor ve onun pençesinde kıvranıyorum.

"Sessiz ol, Mavi!" Ark bağırıyor. "JD, silahını indir."

Ama o sadece kafama daha çok bastırıyor. "Onu öldüreceğim, Ark. Bir adım daha atarsan onu öldürürüm."

"Onu öldürmeyeceksin. Onu seviyorsun, JD. Marie'yi sevdiğin gibi onu da seviyorsun."

Namlunun başıma yaptığı baskı biraz hafifliyor.

" böyle," diyor Ark. "Sadece silahı koy-"

"Eller havaya!"

Ve sonra kıyamet kopar. Cesetler uçarken pencereler çöküyor. Kırmızı lazerler her yerde, noktalar uçuşuyor, biri benim üzerimde, sonra JD. Ark'a bakıyorum ve göğsünde dans eden birkaç nokta var.

"Hayır," diyor JD. "Bu yoldan aşağı inmeyeceğim!"

FORTY-EIGHT

Denver Federal Merkezi Lakewood, Colorado Günümüz

"Ve?" Matheson soruyor, ben bir şey söylemeyince. "Onu ilk sen gördün. Bunun konuyla ne ilgisi var?"

Gözlerimi kapatıyorum, sahne hala zihnimde taze. Silah sesleri. Hepsi bu. kafamın içinde duyuyorum. Silah seslerinden başka bir şey duymuyorum. Gözlerimi ovuşturuyorum, göz kapaklarımın arkasında o küçük ışık iğneleri beliriyor. "Bu hikâyeyi anlatamam," diyorum sonunda. "Anlatmak bana düşmez."

"Bu hikâyeyi anlatacağından emin olabilirsiniz," diye homurdanıyor Jerry. "Elimizde cesetler var, göt herif. Çatı katınız bu gece birkaç cinayetin işlendiği yerd. O yüzden sen anlatana kadar burada oturacağız."

Kapının çalınması Jerry'nin konuşmasını böldü. Hepimiz aynı anda dönüp kapıyı açan adama bakıyoruz.

"Ne?" Jerry . "Tam ortasındayız."

"Özür dilerim." Yeni adam bana baktı ve başını salladı. "DC'den biri aradı ve burayı kapatacaklarını söyledi."

"Neyi kapatmak?" Matheson soruyor. "Burada bir davanın ortasındayız."

"Ajan Matheson," diyor yeni adam. "Bunun farkındayım. Ama daha yeni emir aldık. DC'den. Buraya gelip sizi susturmam için. O yüzden defolun."

Önümdeki iki pislik birbirlerine bakma yarışına girerken uzun bir sessizlik anı oldu ve sonra Jerry fotoğrafları toplamaya başladı.

Blue'nunkini almaya çalıştı, ben tuttum. "Siktir git!" Onu şaşırtarak ve geri çekilmesini sağlayarak ona bağıyorum. "Bu bende kalacak."

Onu başlar, ama yeni adam yine müdahale eder. "Bırak onda kalsın, Jerry. Ona ihtiyacı olacak."

Sonra odadan çıkıyorlar ve beni bunun ne anlama geldiğini merak etmekle baş başa bırakıyorlar.

Saatlerce o resme bakıyorum. Benimkilerden biri. Evdeki bilgisayarımдан almışlar.

Benim evim değil. Bunu kabullenmem gerek. Burası benim evim değil. Gözlerimi kapatıyorum ve o fotoğrafı çektiğim sahneyi hayal ediyorum.

Ben ofisimde çalışırken Blue ve JD kanepede dinleniyorlardı. Ve oynamaya başladılar. Onu bir kız gibi kıkırdatıyordu. Blue da JD'yi güldürüyordu.

Bir süre önce yeniden gülümsemeye başladı. Tam olarak ne kadar sürdü bilmiyorum. Ama son iki yıl iyi geçti.

Hayır, kendimi düzeltiyorum. Harikaydılar. Harikaydılar. Onun için ve benim için.

Ama o günkü kahkahalar... bana bir şeyler yaptı. Ne olsun, JD'nin iyileşmesine yardım etmeye karar verdiğimde doğru seçimi yaptığımı hissettirdi.

Resme tekrar baktım. Mavi tek başına, ama JD onun hemen sağındaydı. Fotoğraf çektiğimi fark etmedi, o yüzden gözleri iki şeyle dolu.

Mutluluk. Çünkü JD onu çok mutlu ediyordu.

Ve fotoğraf makinesinin deklanşörüne şaşırdı. Çünkü ona verdiğim şey buydu. Sevgi yerine ona yalanlar verdim.

Silah sesleri.

Bu anının istiyorum. Ama gitmiyor. Saatlerdir buradayım.

Ve hala zihnimde tekrar eden boktan bir film gibi oynamaya devam ediyor.

"Bebeğini , değil mi?"

Blue sonunda anladı. Yalanlarımı anladı. Ve kafasına silah doğrultulmuş olan o olsa da, sonunda ölecek olanın o olmadığını biliyordum.

"Sessiz ol, Mavi!" Ona bağıyorum. Lütfen, Tanrım, susmasını sağla. "JD, silahını indir."

"Onu öldüreceğim, Ark. Bir adım daha atarsan onu öldürürüm."

Tetik parmağına ve titreyen eline zum yapıyorum. Lütfen Tanrım, hayır.

"Onu öldürmeyeceksin. Onu seviyorsun, JD. Marie'yi sevdiğin gibi onu da seviyorsun."

Ve o anda içimde bir umut ışığı belirdi. Çünkü silahı kızın kafasından geri çekti. Ona bakıyor, sanki elinde tuttuğuna inanamıyormuş gibi.

" böyle," dedim ona. "Sadece silahı koy-"

"Eller havaya!"

FBI her yerde. Bir SWAT timi teras pencerelerinden içeri giriyor. Kırmızı lazer noktaları Mavi, JD ve benim üzerimde dans ediyor.

Ve sonra bitti.

JD silahı kendine doğrultur.

Ve tetiği çekiyor.

FORTY-NINE

Ondan sonra yıkıldım. FBI sorgu odasında oturup başımı soğuk metal masaya koyuyorum ve kendimi kaybediyorum.

Kafasının Blue'nun üzerinde patladığını görüyorum. Yüzündeki dehşeti görüyorum.

Kalbinin paramparça olduğunu hissediyorum. Dizlerinin yere çarptığını hissediyorum. Bunun neden olduğu acıyı. Muhtemelen şu anda baktığı morluklar. Asla göremeyeceğim morluklar çünkü o gitti. DC'den gelen telefon onun hakkındaydı, biliyorum. Babası şimdiye kadar kızının hayatta olduğunu öğrenmiştir.

Onun adına sevindim. Eve gideceği için mutluyum. Gerçekten sevindim. Bu kasabadan gitmeli ve hayatını geri kazanmak için ne gerekiyorsa yapmalı.

Ama en iyi arkadaşım öldü.

Hayatı sona erdi.

Ve kalbim paramparça oldu. İki parça değil, üç parça.

FIFTY

Öylece uyuyakalıyorum, kederden ıslanmış yüzüm soğuk metal masanın üzerinde. Uyandığımda Jackson karşımda oturuyordu, kaşları çatıktı.

"Jacob," diyor fısıltıyla.

Başımı sallıyorum. Onu son gördüğüm zamanki halini hatırlamaya çalışıyorum ama zihnimde tam olarak canlandıramıyorum. "Çok uzun zamandır Jacob olmamıştım."

"Jacob," diyor tekrar. "Çok özür dilerim. Bunu yapacağını bilseydik-"

Ellerim artık kelepçeli değil ve onları masaya vurarak Mavi'nin resminin zıplamasına neden oluyorum. "Neredeydin lan sen? Sana mesaj attım! Lanet olası SWAT ekibini göndermemen gerekiyordu! Asıl plan her zaman gizliydi!"

"Jacob," diyor tekrar, bu sefer daha güçlü bir şekilde. "Başka bir mesaj aldık. Bunu acil olduğu anlamına aldım. Bir mesajda anlaşmıştık. Ve sen bir tane daha gönderdin."

"Ben atmadım! Blue-Zoey, şu birlikte olduğumuz kız, telefonumu çaldığında mesajı o gönderdi!"

Ellerini havaya kaldırdı. "Bilmiyordum, Jake. Bilmiyordum. Tehlikede olduğunu sanıyordum. Dört yıldır görüşmüyorduk. Ben de Nebraska'daydım, yeni bir acemiye hazırlıyordum. Saatlerce uzaktaydım, özür dilerim. Yemin ederim, son saniyeye kadar bunun olacağını bilmiyorduk ve yapabileceğimiz tek şekilde tepki vermek zorundaydık. Özür dilerim."

Ayağa kalktım ve Mavi'nin fotoğrafını aldım. "Buradan çıkmam gerek. Şimdi."

"Jake," diyor, benimle birlikte ayağa kalkıyor, bir eli omzuma uzanıyor. "Sorgulamamız gerektiğini biliyorsun. Bunu biliyorsun, tamam mı?"

"Benim ! Evimdeler, bütün eşyalarımızı karıştırıyorlar. Benim yapmam gerek.

."

"Tüm görüntüleri zaten gördük, Jake. Neler olup bittiğini biliyoruz."

"Hepsini geri istiyorum!" Elimi uzattım, sanki boğacakmışım gibi Jackson. Ama beni engellemek için ellerini kaldırdığında duruyorum.

Sonra öne doğru bir adım atıyor, temkinli bir şekilde uzanıyor. "Jake," diyor. "Sen Jake'sin. Ark değil. Sen Jake'sin. Benim kardeşimsin. Hâlâ kardeşiz. Ben hâlâ buradayım."

Beni kucaklamasına izin verdim ama ben de ona sarılmadım. Tek gördüğüm JD'nin kafasının patladığı.

Her şey acıtıyor. Hatalarım. Bedenim. Kalbim.

"Sen Jake'sin," diye tekrarlıyor. Sanki bana gerçekte kim olduğumu hatırlatması gerekiyormuş gibi. En neden Denver'da olduğumu. "Sen Jake'sin, ben de Jax. Ve onları yakaladık kardeşim. O insan tacirlerini yakaladık ve Michael'a olanları onlara ödeteceğiz. Bunu sen yaptın, Jake. Sen yaptın. Dört yıl gizli görevde kaldın. Dört yıl ve karşılığını aldın çünkü plana sadık kaldın."

Derin bir nefes alıyorum ve zihnim anılarla dolup taşıyor. Blue ve JD. Üçümüz küvette anlaşılmaya varıyorduk. Dün gece üçümüz, tüm sözleri bozduk. Terk edilmiş Noel ağaçlarının ve tutulmayan tüm sözlerin anıları hayatımın sonuna kadar peşimi bırakmayacak.

Ama sonra küçük kardeşimiz Michael'ı hayal ediyorum. Nereden geldiğini. Babamız onu almadan önce neler yaşadığını. Hâlâ hayatta olduğunu ve artık kontrol edilebilir bir varlık olmadığını öğrendiklerinde hayatına nasıl son verdiklerini.

On altı yıl önce bir katil evimize girdi ve dışarı çıktığında küçük kardeşimiz ölmüştü. Ne tür bir insan yedi yaşında bir çocuğu öldürür?

Kim olduklarını biliyorduk. Babam FBI'dandı. Amcalarım FBI'dı. Hayalimdeki iş konusunda da Blue'ya yalan söyledim. Asla SEAL olmak istemedim. FBI olmak istiyordum.

Ama ben berbat biriyim. Michael'ın ölümünden sorumlu kişilerin orada olduğuna dair bir ipucu üzerine on sekiz yaşındayken Brooklyn'den ayrılıp Miami'ye gittim.

Blue arkadaşını aramaya gittiğinde ne yaptıysa ben de aynısını yaptım. Sızın ve içeriden fethedin.

Ama ben bir hikaye aramıyordum. İntikam arıyordum.

Miami'de bir sürü insan öldürdüm ve hapse girmememin tek nedeni yeraltı örgütünde büyük bir sarsıntı yaşanmasıydı.

Üvey kardeşimi öldürmek için tutulan suikastçının sorumlusu. O baskında o kadar çok FBI görev aldı ki, ben masanın altına süpürüldüm.

Ama Miami'den iki şeyle ayrıldım. Beni Denver'a götüren çocuk kaçakçıları hakkında bir ipucu. Ve Miami'de yaptığım şeyi tekrarlayabilmek için porno sektöründe bir operasyon başlatmaya yetecek kadar para. Sızmak ve fethetmek. Dört yıl önce işler sarpa sardığında Jackson zaten FBI'daydı. Aile bağlantılarımız sayesinde hızla yükseliyordu, biz de Michael'ın ölümünden sorumlu pislikleri aramak için bu işe başladık.

Ama bulduğum şey JD'ydi. Ve Ray.

Ray, Miami'de bir karışıklık olduğunu biliyordu ve bu yüzden ayrılmak zorunda kaldım. İnsanları öldürdüğümü biliyordu. Büyük bir işin içinde olduğumu biliyordu. Ama ben kaçtığımda beni tanıyan herkes ölmüştü. Kime sorabilirdi ki? Parmağını gösterip *"Bu Jacob Barlow ve o bir hain."* diyecek kim kalmıştı?

Hiç kimse.

Denver'ın böyle bitmeyeceği kesin. "Ve bir liderliğimiz daha var."

Jax hâlâ konuşuyor. Neyle karşı karşıya olduğumuzu hatırlatıyor. Suçun bedeli var, bunu artık biliyorum. Hiç ortadan kalkmayacak kadar iyi ödüyor. Michael'ı öldürenleri asla bulamayacağız, suikastçıyı bulsak bile.

Çünkü bu suçlular aynı anda hem hiç kimse hem de herkes değildir.

"Bir kız. On yıl önce kaçtı ve kurtuldu. Ama bir şeyler biliyor, Jake. Daha önce erişebildiğimiz herkesten daha fazlasını biliyor. Beni duyuyor musun? Her şeyi biliyor ve Nebraska'da hazırladığım kişi de o."

Biraz sakinleşiyorum. Çünkü belki. Sadece belki-

"Şu anda on eyalette evlere baskın yapıyoruz. Denver baskınının kayıtlarını çoktan bulduk, Jake-"

"Hepsini biz mi aldık? Çocukları satın alan ebeveynleri de mi?"

"Elimizde yüzlerce isim var. kişiyi bulacağız."

Bu da kalbimin parçalanmış bir parçasını tekrar bir araya getiriyor. Küçük bir parça. Sadece küçük bir umut kırıntısı. JD için hala doğru olanı yapabileceğime dair bir umut. Onu düzeltebilirim. Ve JD sonunda bu hatadan kurtulacak.

Kardeşıme sarılıyorum.

"Onu bulacağız," diye tekrarlıyor Jax. "Söz veriyorum."

FIFTY-ONE

İki Yıl Sonra

Kitapçı insanlarla dolu, bu gerçek saatlerdir midemi bulandırıyor. Dikkat çekmeyi sevmem ve kalabalıktan nefret ederim.

Reklamcım bugünlerde zihnimi okuyabiliyor, çünkü bir elini Kolumu. "Zoey, çok harika olacaksın." Bana sıcak bir gülümseme veriyor ve ben de ona zayıf bir gülümsemeyle karşılık veriyorum.

"Bunu neden kabul ettim?" Fısıldıyorum.

Bana baktı, sonra omuz silkti. "Bilmiyorum Zoey. Ben de şaşırdım. Ama buradasın ve sorun yok. Sadece hikâyeni yazdığın gibi oku. Onlar hayranın. Seni sevecekler. Seni zaten seviyorlar. Sadece hikâyeni dinlemek, imza almak ve fotoğraf çektiirmek istiyorlar."

Burası Brooklyn Heights'taki Mahalle Kitabevi. Bu yüzden evet dedim. Ama şimdi gerçek olduğu için kusacakmışım gibi hissediyorum. Kalabalığı tarıyorum, Ark'ı arıyorum. Benim onunkini takip ettiğim gibi o da benim hayatımı takip ediyor mu? Burada olduğumu biliyor mu? Konuşmamı dinlemeye gelecek mi? Ya da kitap imzalatmak için sıraya girecek mi?

Hayallerim aptalca ve acınası. Üzücü olmanın sınırında.

O gece ayrıldığımızdan beri geçen iki yılda Ark'ın sesini bile duymadım. Neden şimdi ortaya çıksın ki?

Mağaza müdürü küçük bir podyuma çıkar. Çok heyecanlıydı. orta büyüklükte bağımsız bir kitapçı ama bugünkü kalabalık son zamanlarda hiç olmadığı kadar fazla Mikrofona birkaç kez dokunur.

ve sonra sesini temizler. "Bayanlar ve baylar." Uzun bir nefes alıyor. "Sizlere günümüzün en iyi yeni yazarlarından birini takdim edeceğim için çok heyecanlıyım. Muhtemelen onu ilk kez yıllar önce kaybolduğunda manşetlerden duymuşsunuzdur. Ama hepimizin korktuğu gibi kaçırılmamıştı. Yazıyordu." Şu anda Ark'tan başka bir şey düşünemeyecek kadar gergin olduğum için adını hatırlamadığım müdür dönüp bana bakıyor. "Ne kitap ama, ha?"

Seyirciler alkışlıyor. Kükreme, mağazanın yüksek beyaz tavanlarında yankılanır.

Derin bir nefes alıyorum.

"Ne kitap ama," diye tekrarlıyor müdür, alkışları durdurmaya çalışarak devam edebilsin diye. "Umut ve sevgiyle dolu." Duraklıyor ve bir elini kalbinin üzerine koyuyor. "Ve şimdiye kadar okuduğum en mükemmel mutlu son. Umarım bu kimse için spoiler değildir!"

Seyirciler güler. Herkes kitabı okudu.

Neredeyse iki aydır *New York Times*'in en çok satanlar listesindeyim. Bu süre içinde neredeyse bir milyon kopya satıldı. Kitap satmak için ortadan kaybolmamı planlamakla suçlandım. Her ne kadar bu çılgınca olsa da, ben 'yazarken' başıma gelenler düşünüldüğünde, yine de bir parça doğruluk payı var. Çünkü JD kendini öldürdükten ve Ark FBI tarafından götürüldükten sonra bu kitabı yazmamın tek nedeni geri yolumu bulmaktı. Her şeyin bir yalan olup olmadığını bilmem gerekiyor. Ark beni hiç sevdi mi?

Hikâyemi duyurmak için elimden gelen her şeyi yaptım. Babamı kullandım. Kayboluşumu kullandım. Columbia'daki bağlantılarımı kullandım. Kullanabileceğim her şeyi ve herkesi kullandım. Hepsi şöhret içindi. Böylece bir kişi beni tekrar fark edecekti.

Reklamcım bir kez daha elini omzuma koyuyor, üzüntümü sinir olarak okuyor ve bana cesaret vermeye çalışıyor.

"Sözü daha fazla uzatmadan, *New York Times*'in bir numaralı çok *satan* romantik gerilim kitabı *Üç, İki, Bir*'in yazarı Zoey Marshall'ı tanıtmaktan heyecan duyuyorum."

Ellerini mikrofona çok yakın bir şekilde çırpıyor ve bana yer açmak için kenara çekilmeden önce gök gürültülü bir patlama yaratıyor.

Derin, derin bir nefes daha alıyorum ve ilerliyorum. Mikrofonu "Teşekkür ederim," diyorum. Kalabalığın içinde umutsuzca Ark'ı arıyorum ama salon tıklım tıklım dolu olsa da onun burada olmadığını fark etmemek mümkün değil. "yoksa kitabımdan bir bölüm okumak istiyorum." Tüm kıkırdamalar

Etrafta. Bu yüzden buradayım, değil mi? "Bu benim en sevdiğim bölüm. Ark ve Blue arasında geçen bir diyalog sahnesi."

Ön sırada oturan bir kadın iç geçiriyor.

Evet, kendi kendime düşünüyorum. Rüya gibi biri. Hem kitabın içinde hem de dışında.

"Bu dünyada en çok sevdiğiniz kişi kim?" Kitabımın yirmi üçüncü bölümünden okuyarak dinleyicilere soruyorum. Bu konuşma beni değiştirdi. Bizi değiştirdi. Çünkü ben yapamazken Ark bir çizgi çekti.

Tüm pasajı bitirene kadar başımı kaldırmıyorum ama kaldırdığımda mağazadaki tüm gözler üzerimde oluyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum mikrofona.

Aceleyle kaçmaya çalışıyorum ama mağaza müdürü geri dönüyor, elimi tutuyor ve mikrofona doğru eğiliyor. "Bayan Marshall mağazanın batı ucunda kitaplarını imzalayacak. Lütfen sıraya girmeden önce kitabınızı satın alın. Teşekkürler!"

Bana dönüyor ve dijital kameralar tıklıyor. Flaşlar patlıyor. Gözlerim lekeler görüyor. Ve onları açtığımda, bir anlığına, onu arkada gördüğümü sanıyorum.

Ancak kalan lekeler beni kör ediyor ve nihayet imza masamın kurulduğu mağazanın batı ucuna doğru yürürken temizlendiklerinde, hayalet gitmiş oluyor.

Masadaki yerimi alıyorum ve mağaza çalışanlarından birkaçı ilk sırada. Onları selamlıyorum ve gülümsüyorum. İsimlerini dinliyorum ve sonra her kitaba esprili bir şeyler yazıyorum, onları geri verirken dostça şakalaşmanın tadını çıkarıyorum.

Bu güzel bir duygu. Ama zihnim buraya nasıl geldiğimle meşgul.

Bulunduğum yerden buraya nasıl geldim?

Neden kendime sürekli bu soruyu sormak zorundayım?

JD kendini öldürdükten sonra çılgılık atmaktan başka bir şey hatırlamıyorum. Benim çılgılıkları.

Sonra Ark'ın yalvarışları, JD'ye koşup onu kollarının arasına alması ve "Hayır. Hayır. Hayır" sözlerini tekrar tekrar söylemesi.

Ark'ı yerden kaldırdıklarında üstü başı kan içindeydi. Üzerimde montum olmasına rağmen biri üzerime battaniye örtmüştü. Ve tek düşündüğüm, "*Çok sıcak, sanırım cehennemdeyim*" oldu.

Önümdeki hayrana gülümsüyorum. "Evet, tabii ki fotoğraf çektirebilirsiniz." Ayağa kalkıyorum ve o da reklamcımın bu etkinlik için özel olarak hazırlattığı fotoğraf çekirme afişine doğru ilerliyor. Kitap kapağının bir resmi ve arka planda Denver şehir silüeti.

Ondan sonra JD'yi çok fazla düşünmemeye çalıştım. Hala onun için ağlıyorum. Ağlamamak çok zor. O kalbimin üçte birine sahipti. Hâlâ sahip olduğu kayıp parçanın yerini doldurmanın mümkün olacağını sanmıyorum.

Onun yerine Ark'ı düşünüyorum. Herhangi bir cevap almam haftalarımı aldı ve FBI çok isteksizdi. Ama sonunda Ark'ın gizli görevde olduğunu kabul ettiler. Dört yıldır gizli görevdeydi. Ve işinin bittiğini ve hayatına devam ettiğini.

Bu yine kalbimi kırdı. Her şeyin bir yalan olduğunu düşündürdü bana.

Kitabımı bu şekilde yazmaya başladım. Çünkü bazı kısımları sadece JD'ye ait olsa bile bunların gerçek olduğunu kendime hatırlatmam gerekiyordu. Hiçbir zaman bulamadıkları Janine'i de hatırlamam gerekiyordu ama bebeği FBI'nın Gabriel'in dağlardaki yerleşkesinde el koyduğu kayıtlar arasındaydı. Benim de orada tutulduğumu söylediler. Ama hiçbir fikrim yok. O zamanı düşünmüyorum. Onun yerine Janine'in bebeğini düşünüyorum, sahte evlat edinme kayıtlarını inceledikten sonra gerçek ailesine kavuşmuştu.

"Size bir soru sorabilir miyim?"

İmzalamam için kitabını uzatan genç kadına bakıyorum. "Elbette," diyorum gülümseyerek.

"Neden *Üç, İki, Bir* diyorsunuz? Orada sayılara çok fazla gönderme yaptığınızı biliyorum. Ama bu bir geri sayım gibi mi?"

"Evet. Hepsi bu . Sadece bir geri sayım."

Üç ruh eşi. İki kırık kalp.

İşleri yoluna koymak için son bir şans.

"Oh," diyor kadın, biraz hayal kırıklığına uğramış bir halde. "Peki, teşekkür ederim." Kitabını alıyor ve bana gülümsüyor. "Bu hikayeyi seviyorum. Sonunda hepsinin bir araya gelmesine bayıldım. Sanırım JD onu daha çok sevdi ama ikisini de elde ettiği için mutluyum. Dediği gibi ikisi de onu doldurdu. İkisi de onu tamamladı çünkü çok farklıydılar."

Başımı sallıyorum. Gözyaşlarımın sızısını hissedebiliyorum. "Onlar yaptı," diyorum. "Haklısın."

Kitabım kurgu. Ve istediğim şekilde sonlandırabilirim. Yani JD hiç ölmedi. Ark asla yalan söylemedi. Ve herkes sonsuza dek mutlu yaşadı.

Ondan sonra dikkatimi ait olduğu yerde tutuyorum. Önümdeki insanlara. Kalabalığın içinde Ark'ın yüzünü aramaya devam ediyorum ama saat dörtte son kişi de kitabını imzalatmak için ayağa kalktığında, artık bariz olanı görmezden gelemiyorum.

Hiç gelmedi.

Kitabı imzalıyorum, gülümsüyorum, fotoğraf çektiriyorum ve sonra geri veriyorum. Hayranıma böyle soğuk ve karlı bir günde beni görmeye geldiği için teşekkür ediyor ve mutlu tatiller diliyorum.

Sonra durup pencereden dışarı bakıyorum, kar büyük yuvarlak taneler halinde yağıyor. Tıpkı o gece her şeyin dağıldığı gibi.

Masadan kalkıyorum ve reklamcımdan çantamı alıyorum. "Havaalanına bırakmamı ister misiniz?" diye soruyor, kasvetli ruh halimden endişelendiği belli.

"Hayır, teşekkürler. İdare edebilirim."

Dönüyorum ve kitapçının arka tarafına doğru ilerliyorum, montum çalışanların dinlenme odasında asılı. Tam koridorun köşesini dönüyordum ki bir ses duyuldu.

"Bayan

Marshall?"

Döndüm. "Evet?"

Sıradaki son kız kitap koridorunda koşarak bana doğru geliyor. "Özür dilerim," diyor nefes nefese. "Unutmuşum! Biraz önce bir adam benimle sıradaydı ama gitmesi gerektiğini söyledi ve bunu iletmemi istedi."

Mühürlü bir zarf uzatıyor.

Bir an nefes almayı bıraktım. "Bir erkek mi?"

"Evet," diyor. "Üzgünüm, unutmuşum." Sonra elinden alıyorum ve el sallıyor. "Mutlu tatiller!"

Terbiyemi kaybettim ve onu görmezden geldim. Sadece zarfa bakıyorum. Sonra endişeyle etrafıma baktım. Hâlâ burada mı?

Zarfı açtım ve kalın bir kart çıkardım. Tebrik kartı değil, iki taraflı bir kart, parlak bir kartvizit gibi, ama daha büyük.

Özel Bir İlişki Ne

Zaman

Davetlisiniz? Şu

anda.

Nerede? Mağazanın önündeki arabaya binin.

Alarmlarım çalıyor olmalı. İki kez tutsak oldum. Bir kez zorla, bir kez de kendi isteğimle. Bu yüzden dikkatli olmalıyım. Ama iki kere bile düşünmedim. Ceketimi alıp ön kapıdan çıktım ve Ark'ı aramaya başladım.

Dünya beyaz örtüyle kaplıdır. Ama öndeki araba, yanında duran şoförüyle , uzun ve siyah. Şoför bana gülümsüyor, sonra kapıyı açıyor.

arka koltuğun kapısını açtı ve ben de bindim. Arabanın ön tarafına doğru yürüdü ve sürücü tarafına bindi.

"Uzak değil," diyor. Sanki aklımın düşüncelerle dolup taşıdığını biliyormuş gibi. Trafiğe bakıyor ve caddeye çıkıyor.

Elimdeki karta bakıyorum. Sanatçının adı ya da galerisi yazmıyor ama kalbim biliyor. Kalbim biliyor çünkü Ark'ta ondan bir parça var. Ve son durağıma yaklaştıkça daha da bütün oluyorum.

Geçen Noel'de postayla bir fotoğraf aldım. Fotoğrafta bir insan değil, bir kafesin açık kapısından görünen bir manzara vardı. Manzara Denver'daki çatı katının terasından California Caddesi'ne bakıyordu.

Aylarca her gece o resme baktım ve merak ettim: *Neden benim için gelmiyor?*

Ve sonra onun benim ona gelmemi beklediğine karar verdim. Kafesten çıkmamı ve kendimi özgür bırakmamı bekliyordu.

Yakın zamanda yenilenmiş gibi görünen eski bir binanın önüne geldiğimizde kalbim biraz daha hızlı atıyor. Two Dragons Sanat Galerisi New York'ta bir şehir efsanesidir. İnsanlar oraya gittiğini kabul ediyor ama kimse size nerede olduğunu söyleyemiyor.

Bunu ilk duyduğumda hemen uyuşturulduklarını ve gizli bir yere götürüldüklerini düşündüm. Ama sonra bana kimsenin nerede olduğunu bilmemesinin sebebinin yerinin kalıcı olmaması olduğu söylendi. Bir zaman burada, bir zaman orada. Her zaman bir şeylerin kıyısında, asla alışılmışın dışında değil.

Ve bir şekilde, bu Ark'a uyuyor.

Galeri sergiden sergiye değişiyor. Geçici. Gecenin içinde bir an. Bazen bir binanın içinde. Bir metro istasyonunda. Az kullanılan bir halk kütüphanesinin bodrum . Bir keresinde bir barın tuvaletinde olduğunu duymuştum.

Ama hep Brooklyn'de. Ark'ın gerçek memleketi. İşte bu yüzden bugün okuma yapmayı kabul ettim. Beni bulacağını ve gizli dünyasına geri dönmeme izin vereceğini umuyordum.

Şoför iniyor ve kapımı açmak için etrafımda dolaşıyor. Çıkmama yardım ederken elini tutuyorum. Ben çekiliyorum ama o daha sıkı tutuyor.

"Burası buzlu, Bayan Marshall. Merdivenlerden kaymadığınızdan emin olmak için talimat aldım."

İşaret ettiği yere bakıyorum. Yakın zamanda kürekle temizlenmiş gibi görünen bir dış merdiven boşluğu, ama kar kalın ve şimdiden yeniden birikmeye başlamış.

Bantlı sandaletlerim bunu düşünerek giyilmemişti. Bu yüzden tehlikeli bir inişten sonra dibe ulaşana kadar şoförün elini tutuyorum.

Eski bir metal kapının önünde beni bırakıyor, sonra çekiyor ve kapı açılıyor.

İçeri giriyorum ve kapı arkamdan kapanıyor.

Oda geniş ve uzun görünüyor ama bunu söylemek zor çünkü tavandan aşağıya doğru parlayan sadece küçük bir spot ışığı var.

Duvarda aydınlattığı görüntü beni büyülüyor. Karanlığı geçip ışığa yürüyorum. Ve sadece JD'nin resmine bakıyorum. Mavi gözlerine. Sarı saçları ve dağınık çenesi. Büyüleyici gülümsemesi.

Çerçevesiz fotoğraf bir resim penceresi büyüklüğünde. Yüzü çok büyük. Çok mutlu. Çok tanıdık. Ve çok gerçek.

Parmaklarım dudaklarına dokunana kadar uzanıyor. Sonra ileri doğru yürüyorum, kollarımı açıyorum ve yanağımı onun yanağına bastırıyorum. Ellerim tuvalin kenarlarına dolanıyor ve onu hak ettiği kucaklamaya çekmek için umutsuz bir çaba sarf ediyorum.

Ve ağlıyorum.

Ona borçlu olduğum tüm gözyaşlarını döküyorum.

Yanaklarımdan nehirler akıyor.

FIFTY-TWO

Mahalle gazetesinde Zoey Marshall'ın Brooklyn'de bir okuma yapacağına dair duyuruyu gördüğümde, zamanın geldiğini biliyordum. Benim için geleceğini biliyordum.

İki yıl boyunca onu uzaktan izledim. İki yıl boyunca bitmek bilmeyen internet aramaları, gitmeden önce onu bir şehirde görebilmek için kırmızı göz uçuşları, blogunu, Facebook'unu ve Twitter'ını takip ettim. O iyileşirken bu bağlantıyı mümkün olan her şekilde sürdürmek istedim.

İlk başta hikayesini televizyonda izledim. Konuşmayı babası yaptı elbette. Zoey Marshall halkın karşısına çıkmaz. En azından bugüne kadar.

On binlerce insan kitabı önceden sipariş etti. Televizyonda hiçbir zaman kamuya açık bir açıklama yapmamış ya da basılı bir röportaj vermemiş olsa da, Brezilya yağmur ormanlarındaki bir hippie komün ağaç ev topluluğunda geçirdiği hayali sabbatical hakkında bir hikaye ördüğü blogunda her zaman bir tık uzaktaydı.

JD o filmleri satmadı. Onları sildi. Hiç kimse bunun Zoey Marshall'ın gerçek hikayesi olduğunu söylemedi.

Bizi daha romantik kılmak için romandaki bazı hikâyeleri uydurduğunu bilsem de, tüm önemli şeyler doğru.

Birbirimize

aşıktık.

JD öldü.

İnsanlar kurtarıldı.

Hayatlar devam ediyor.

Birkaç kez Ray'i görmeye gittim. Jax deli olduğumu düşünüyor, ama FBI neredeyse bir yıl boyunca onun kayıtlarını inceledi ve tek bir kanıt bile bulamadı.

Noktasız ya da aprazlanmamış. Ray bir porno patronunun kadar iyi biriydi. Hala da öyle.

Açıkçası, Public Fuck America hiç yayına girmedi. Ama JD'nin tüm videolarını geri aldım. Blue'nunkiler için savaşmak zorunda kaldım. Jax, videolar ve Gabriel ile yaptığı sözleşme de dahil olmak üzere kanıtların ortadan kaybolmasını sağladı.

Benim olan her şeyi sakladım.

Gerisini yok ettik.

Bir sürü deneme vardı. Gabriel'inki değil. O gece çatı katımın beton zemininde kan kaybından öldü. Ve bu duruşmalarda birçok anlaşma vardı. Kimse , sürü eşleri bile. Anlaşmalar Blue'nun itibarını korumak için yapılmıştı. Ve şimdi kitabı o yazdığı için, bu kendi başına bir kılıf. Aslında zekice bir hamle. Hikayemizi kurgu yaptı. Kimse gerçek olduğuna inanmayacak.

Geçici galerim, onun çevresindeki insanların -yayıncısı, menajeri, yayıncısı, editörü- hepsinin bundan haberdar olmasını şekilde kulaktan kulağa yayıldı.

Geçtiğimiz iki yılın her anını onu düşünerek yaşadım.

Bu yüzden arabaya bindiğine dair mesaj geldiğinde, kalbim beklentiyle çılgınca çarpıyor. Terk edilmiş pis bir binadaki geçici bir gösteriye gitmiyor. Benim evime geliyor. Son yirmi altı ay boyunca mükemmel sergiyi yaratmak için emek verdiğim kişisel galerime.

Ve tesadüf değil, adı Bir, İki, Üç.

Kayıp bir kız.

İki iyi arkadaş.

Üç ebedi ruh eşi.

Dışarıdaki bir arabanın rölantide çalışan motoru konsantrasyonumu bozuyor ve ayağa kalkıyorum.

Takım ceketini ve kravatımı düzeltiyorum, sıkı olduğundan emin oluyorum.

Ayakkabıları beton basamaklara vuruyor. Elinin şoförüm Matthew tarafından tutulduğunu hayal ediyorum ve sonra kapı bir gıcırtyla açılıyor.

Kısa bir an için dışarının ışığıyla aydınlanıyor ve sonra kapı arkasından kapanıyor ve gölgeler içinde duruyor.

Ama JD'yi görmesi sadece bir dakikasını alıyor. Başının üzerine bir spot ışığı yerleştirdiğim için görmemesi zor. Bu JD'nin en sevdiğim fotoğrafı, çatı katına ilk taşındığımızda terasımızın dışında otururken çekilmişti.

Güzel bir gündü. En iyilerinden biriydi. Zengindik. O mutluydu. Yaşayacağı en zor şeyi atlattığımız için memnundum.

geçti. Daha iyiydi. Yeniden bir bütündü. Kurtulmuştu.

Kurtuluşun bu hayattaki hiçbir şeyden daha kalıcı olmadığı ortaya çıktı.

Ama onu bir kez kurtarabildiysem, bunu tekrar yapabilirim.

Mavi uzanıp dudaklarına dokunuyor ve sonra kollarını açıp fotoğrafa sarılıyor. Fotoğraf neredeyse kolları kadar geniş ama tam değil. Kenarlarından tutup yanağını onunkinin üzerine koyabileceği kadar yer var.

"Geldiniz," diyorum gölgelerin arasından çıkarak.

Yüzünü bana dönüyor, gözlerindeki yaşları siliyor. "Sana bir hikaye borçluydum.

Ben de sana bir hikaye yazdım."

Öne doğru yürüyüp elini tutuyorum. "Hikayene bayıldım."

Tekrar ağlamaya başlar. "Beni neden terk ettiniz? Her şey bittikten sonra bana nerede olduğunu söylemelerini istedim ama reddettiler."

Onu kollarıma alıp sıkıca sarılıyorum. Saçlarını kokluyorum ve gözlerimi kapatıyorum. "Seni sevdiğim için ayrıldım. Ve sen haklıydın."

Geri çekilip yüzüme bakıyor, mavi gözleri yaşlarla dolu. "Her konuda yanılmışım."

"Hayır," diye fısıldadım. "O gece yatırım yapmadığımı söylemiştin. Ve haklıydın. Değildim. Hiçbir şeye yatırım yapmadım. Ne işe, ne JD'ye, ne işe, hatta sana bile. Bu yüzden gitmene izin vermek zorundaydım, Blue. Çünkü sen bundan daha iyisini hak ediyorsun. Koşulsuz bir sevgiyi hak ediyorsun. Özgür bir aşkı hak ediyorsun. Bağlılığı hak ediyorsun. Bu yüzden sana tüm bunları verebilmenin bir yolunu bulabilmek için ayrıldım."

Sonra elimi cebime atıp bir uzaktan kumanda çıkarıyorum. "Tıkla, Mavi."

Üzerinde yanıp sönen kırmızı bir ışık olan küçük beyaz plastiğe uzanıyor. "Nedir bu?" Bana tam bir güvenle bakıyor ve ben de gülümsüyorum.

"Benim yatırımım."

Sonra parmağına bastım ve ışıklar yandı.

FIFTY-THREE

Her yerde biz varız. Yüzlerimiz duvarı süslüyor, olduğumuzu bildiğimiz şeytanlar gibi değil, olduğumuzu düşünmek istediğimiz melekler gibi parlıyor.

Ben. JD. Ve Ark. Yağmurda birbirlerine rastlayan üç kişi.

Küvetteydik, sis yüzümüzü gizliyordu ama niyetimizi gizlemiyordu. Terastayız, elleri bacaklarımın arasında, ağzım zamanın ve kâğıdın içinden duyulabilecek bir iniltiyle açık. Biz, biz, biz. Her yerde.

Fotoğrafların arasında yürüyorum, her birini inceliyorum, çekildikleri günü hatırlıyorum, her geçen an gülümsemem isteksizce ortaya çıkıyor. "Birbirimize aşkıttık, değil mi?" Ark'a soruyorum.

"Hâlâ öyleyiz, bebeğim. Hâlâ öyleyiz."

Çenem titriyor ve baktığımda sanki bu beyanı bir kez daha onaylamak istercesine başını sallıyor. Bir elini sırtımın alt kısmına koyuyor ve beni ileri doğru itiyor. Her bir resmi görebilmek için küçük adımlar atıyorum. Çoğu siyah beyaz. Çıplağız. Öpüşüyoruz. "JD ve ben, seninle olduğundan daha çok var." İç çekiyorum. "Tripodu hep unutuyorsun."

"Biliyorum," diyor Ark. "Ama artık bu hatayı yapmıyorum." Karanlığa doğru bir adım atarken ona tuhaf bir bakış atıyorum. Fotoğraf sırasının sonu. "Anların geçip gitmesine izin veremem. Bu yüzden her gün fotoğraf çekiyorum. Her değişikliği kaydetmek istiyorum."

Sonra elimdeki küçük kumandaya uzanıyor ve bir kez daha tıklıyor. Odanın karşı tarafı aydınlanıyor, sadece o duvardaki fotoğraflar bize ait değil.

Küçük bir kıza aitler.

Mavi gözlerine baktığım anda kim olduğunu anlıyorum. Ama onu tanımasam bile gülümsemesindeki çekicilik bunu ele veriyor.

FIFTY-FOUR

"Adı Paige."

Blue altı yaşındaki kızına bakıyor. JD'nin kızı.

"Ailesi hapse girdi ve JD tüm yasal belgelerinde beni en yakın akrabası olarak gösterdiği için onu evlat edinmeme izin verdiler. O benim tüm hayatım, Blue. Tüm hataları siliyor."

Mavi en büyük resme doğru yürüyor ve küçük kızımın yüzüne dokunuyor. "O çok güzel."

"Tıpkı ona benziyor, sence de öyle değil mi?"

Mavi başını sallar ve sonra döner. "Ne oldu? O geceyi her gün aklımdan geçiriyorum. Neden? Bunu neden yaptı?"

Sadece omuz silkebilirim. Ama bu bir kaçış ve ben bunu biliyorum. *Artık yatırım yaptın*, kendime hatırlatıyorum. "O hastaydı, Blue. Onunla tanıştığım günden beri hastaydı. Manik-depresif. Bipolar, ne dersiniz deyin. Ve yaşadığı suçluluk duygusu..." Başımı salladım. "Bebek satıcılarını duyan oydu. Uyuşturucu alışkanlığını ödemek için Marie'yi onlar için çalışmaya zorlayan oydu. Bebeği teslim eden de oydu. Bebekle aynı gün ortadan kayboldu. Onu öldürenlerin onlar olduğunu varsayabilirim ama bilmiyoruz. JD, bebeği satmaya zorladığı için kendini öldürdüğünü söyledi. Bu suçluluk duygusuyla yaşayamazdı."

Blue bana doğru yürüyor ve ben de onu kollarımla sarıyorum. "Onu kurtaramadım ama Paige'i geri alarak onu kurtarabilirim. Uzaklaşıp kim olduğunu ve ne istediğini bulmana izin vererek seni kurtarabilirim. Ve o hayattan uzaklaşıp bu hayata başlayarak kendimi kurtarabilirim."

"Seni seviyorum," diyor.

Sertçe yutkunuyorum ve yarım adım geri çekiliyorum. "O zaman benimle kal, Mavi. Seni sevmeyi hak ettiğin şekilde sevmeme izin ver. Seni kurtarmam için bana ihtiyacın yok. Benim de senin beni kurtarmana ihtiyacım yok. Onu kurtarmak için bize ihtiyacı yok." Paige'in duvardaki resmini gösteriyorum.

Mavi tereddüt ediyor ve sonra gözlerimin içine bakıyor. "JD haklıydı ve sen hatalıydın, biliyorsun."

"Çok yanılıyorum. Ama lütfen bunu bana karşı kullanmayın."

Gülümsüyor ve küçük ellerini sert yanaklarıma koyup tenime bastırıyor. Sonra parmak uçlarında yükseliyor ve beni öpüyor. "Sırtındaki slogan hakkında yanılmışsın Ark. Her şey üçlü olmalı. Özellikle de biz. Çünkü her şeyin başladığı yer birdir. İki sadece yolun yarısı. Ama üç..." Beni tekrar öpmek için ayağa kalkıyor ve sonra fısıldıyor, "Üç her zaman bizim mükemmel sonumuzdu."

Blue'nun elini tutuyorum ve onu asansöre doğru götürüyorum. Birkaç derin nefes alıyor ve endişesini belli ediyor. Ama o mavi gözlerini benim karanlık gözlerimle buluşturana kadar elini sıkıyorum. Ve sonra onu öpüyorum. Ağızlarımız önce tereddütle, sonra daha tutkulu bir şekilde birleşiyor. Ellerimi yüzüne doğru kaydırıyorum ve onu kucaklıyorum. Geri çekilip başını göğsüme yaslıyor, sanki kalp atışlarımı dinliyor.

"Onu özlüyorum," diyorum. Başını sallıyor ama sessiz hıçkırıklardan sırtı titriyor. "Ama Paige... o yardımcı oluyor. Göreceksin."

En tepeye çıkıyoruz ve kapılar çatı katındaki daireme açılıyor. Paige pijamalarıyla hizmetçiyle birlikte bekliyor. JD'nin hala burada bizimle olduğunu anlamak için ona bakmanız yeterli.

Paige ayağa kalkıyor ve doğal cazibesini kullanarak reverans yapıyor. "Seni tanıyorum," diye fısıldıyor.

Mavi ona bakıyor, hüznü gözlerimin önünde azalıyor. Sonra gözyaşlarını siliyor ve gülümsüyor. "Ben de seni tanıyorum," diye cevap veriyor Mavi kendi kısık sesiyle. "Ben de seni tanıyorum."

Ve böyle başlıyoruz. Birlikte yeni hayatımız. Küçük bir kız.

İki ruh eşi.

Ve üç onarılmış kalp.

Artık inanan biriyim. Kendi gözlerimle görebiliyorum. Her şey üçer üçer gelmeli.

[JA HUSS yazarının diğer kitaplarını okuyun](#)

ABOUT THE AUTHOR

JA Huss, yirmiden fazla romanın *USA Today* çoksatan yazarıdır. Aile, sadakat ve hayattan daha büyük sorunlarla uğraşırken temel insani duygularla mücadele eden sıra dışı karakterler hakkındaki hikayeleri seviyor. JA sizi bayıltan kahramanlar, sizi kıskandıran kadın kahramanlar ve mükemmel Sonsuza Dek Mutlu sonlar yazmayı seviyor.

END OF BOOK SHIT

Kitap Bokunun Sonu'na hoş geldiniz. Artık onlara EOBS diyoruz. Bu bölümleri her kitabın sonuna yazıyorum. Bugünlerde bir tür kült statüsüne sahipler. Bazen biraz tartışmalı oluyorlar, bazen de olmuyorlar. Asla düzenlenmiyorlar. Yani bir yazım hatası görürseniz, oh iyi. Bunları yazmak için son dakikaya kadar beklerim - şu anda 26 Ocak 2015, Pazartesi saat 01.00. Bunu bu gece formatçıma göndermem gerekiyor. Yani şimdi. Böylece Salı gününden önce bana geri gönderebilecek ve ben de kitabı 28'inden (resmi yayın günü) önce yayına alabilecek kadar zaman bulup yükleyebileceğim.

Lanet olsun. (Bunlarda çok küfür ediyorum) Tüm bunların nereden geldiğini size ne kadar anlatmam gerektiğinden emin değilim. Oldukça kirli başladı çünkü bir porno videodan çıktı. Bu videoyu yaklaşık bir buçuk yıl önce görmüştüm. Bir internet sitesi için bu gerçeklik videolarını çeken bir adamdı. Ama dikkatimi çeken bu değildi.

Şöyle oldu... Doğu Avrupa'da bir yerdeydi, her şey altyazılıydı. Kışın ölü zamanıydı. Kameralı adam tren istasyonu gibi bir yerdeymiş. Ve bu kızı görmüş olmalı. Kız uzun boyluydu, çok zayıf değildi, kocaman paltosunun ve kıyılık kıyafetlerinin altında güzel kıvrımlı bir vücudu vardı.

Ama çok güzeldi. Siyah saçlı. Koyu renk gözler. Mükemmel bir yüz. Aslında güzeldi, ama çok kötü bir şekilde. Kafasında normal günlük sorunlar olduğu anlaşılıyordu. Kıyafetleri sıradandı. Özel bir şey yoktu. Ve yorgun görünüyordu. Sanırım işten eve dönüyordu.

Yani bu kameraman ona yaklaşımını filme alıyordu. Ona güzel olduğunu söylüyor, fotoğrafını çekmesine izin vermek istiyor mu? Kız onu uzun süre görmezden geliyor - filmin en az on dakikası bu adamın kıza ilgi göstermesi için yalvarmasıyla geçiyor. Onu arabasına kadar takip ediyor ve sonra işe koyuluyor. *Bana sütyenini gösterirsen sana bu parayı veririm.* Kaç Euro dedi bilmiyorum. Belki yüz.

Gözleri yuvalarından fırladı ama hayır dedi.

Ama adam miktarı artırmaya devam ederse onu ikna edebileceğini biliyordu. Böylece beş yüz Euro'ya ulaştı, parayı uzattı ve kadının almasını sağladı. Sonra da sormuş, *nerede çalışıyorsun?*

O bir kasiyer.

Bir haftada ne kadar kazanıyorsunuz?

Ona küçük bir miktar söylüyor, Euro değil, başka bir para birimi. Yani küçük bir miktar.

Ve ona diyor ki, *"Bana iç çamaşırını göster ve beş yüz dolar senin olsun."*

Ve bu paranın ne anlama gelebileceğini düşünürken yüzünü görebiliyordunuz.

Bununla kira ödeyebilirsin. Yiyecek alabilirsin. Kıyafet alabilirsin. Tüm bunları kız dudağını ısıtırıp derin nefesler alırken söylüyor.

Tamam, diyor. Ama herkesin içinde değil.

Dedi ki, *"Tamam, hadi benim evime gidelim."*

Arabasına biniyor ve tüm bu süre boyunca çekim yapıyor. Ve aslında kameraya diyor ki, *"Arabama bindiğine inanamıyorum!"*

Ve kız açıkça gergin, ama bir nedenden dolayı ona güveniyor. Adamın evine giderler ve kız gömleğini kaldırıp sütyenini gösterir.

Diyor ki, *hadi ama. Beş yüz Euro ödedim. Elbiselerini çıkar ve iç çamaşırınla dur.*

Bir sürü kıyafeti var. Doğu Avrupa'da bir yerlerde korkunç bir kış ülkesinde kışın ölüsü gibi, değil mi? O kız

Ceketini çıkarıyor. Kazağını. Eşarbını kazağının içine soktu. Botlarını, pantolonunu, çoraplarını. Gömleğini.

Sonunda iç çamaşırını giydi. Sıradan bir iç çamaşırı. "*Çok güzelsin.*" demiş.

Ve bu bir yalan değildi. Sesinden (İngilizce bile olmamasına rağmen) onun tarafından büyülendiğini anlayabiliyordunuz. Sanki *ruh eşiyle* yeni tanışmış gibiydi.

Ve çok güzeldi. Ama çok üzücü bir şekilde. Sanki hayatı berbatmış ve güzelliği ona bir şey kazandırmamış gibi, yani kimin umurunda. Sorunları var. Ama kibarca fısıldadı. *Teşekkür ederim.*

Sonra da "*Buradasın.*" dedi. *Kızlara kamera önünde bir şeyler yaptırmak için bu kadar param var. Eğer seni becermeme izin verersen, sana hepsini, üç bin Euro'yu veririm.*

Derin bir nefes alıyor, biraz dönüyor, sanki bunun olduğuna inanamıyormuş gibi. Sonra geri dönüyor ve *tamam* diyor.

Yani onu beceriyor. Adam ne isterse yapıyor ve adam kızın ağzına boşalırken her şeyi kendi bakış açısından filme alıyor.

Ve işleri bittiğinde, adam ayağa kalkıyor ve kameraya bakıyor. Arka planda kadının banyoya girdiğini, lavabonun suyunu açtığını, eğildiğini ve adamın menisini tükürdüğünü görüyorsunuz. Muhtemelen bunu yaparken biraz kusmuştur.

Ve adam, gerçekten bildiğini sanmıyorum. Çünkü kameraya baktı ve "*Hayatımda seks için hiç bu kadar para ödememiştim.*" dedi. *Ama buna değdi.*

Bu hikaye beni büyüledi. Yaklaşık otuz dakika sürüyordu ve sadece beş dakikası gerçek seksle ilgiliydi. Ama kızın yüzü kafasından geçenler hakkında çok daha fazlasını anlatıyordu. Ve adam bir ona aşık oldu. Sanki seks peşinde değilmiş gibi, gerçekten değil. Bunu söyleyebilirdin.

onu istiyordu. Muhtemelen o noktada onu becermek bile istemiyordu. Sadece gitmesini istemiyordu, bir *randevu* istiyordu. Bu yüzden ona reddedemeyeceği bir teklif yaptı.

Ve bu adam porno dünyasında büyük biri. Bunun gibi yüzlerce videonun olduğu bir web sitesi var ama hiçbiri buna benzemiyor.

Ve kendi kendime düşündüm, bu videoyu izleyen hiç kimse sikişmeyi umursamıyor. Her şey, kızları on dakikalığına satın alan bu adamın, trajik derecede güzel ve üzgün bir kızın kendisine birkaç dakikasını ayırmasını sağlamak için A oyununu çıkarmasıyla ilgili.

Bu bir hikaye. Sonra bu insanların kim olduğunu hayal etmeye başladım. Ya orada başka biri daha olsaydı? Kamerayı yöneten biri, oyunculuk yapan biri.

Ya ikisi de ona aşık olursa ve o da onlara aşık olursa?

Üç, İki, Bir böyle başladı.

Bu hikayeyi bir yılı aşkın süredir düşünüyordum. Çok kirli olduğu için yazıp yazamayacağımdan emin değildim. Ama bu fikir aklımdan çıkmıyordu. Olay örgüsü gittikçe karmaşıklaştı. Karakterler gittikçe daha gerçekçi oldu. şeyi kafamda hayal ettikçe riskler arttı ve her şey daha da karanlıklaştı.

Birkaç şey değişti. Jana, asistanım ve ben bu konu hakkında birçok kez konuştuk. Takma isim kullandığım iğrenç bir porno parçası mı olmalı? büyük dünyanın bir parçası mı olmalı? Kız olarak diğer kitaplarımdan birindeki başka bir karakteri mi kullanmalıyım?

Ama bir şekilde kendimi bunu kendi adımla yazabileceğime ikna ettim ve hala bunun benim için büyük bir risk olduğunu düşünsem de, iyi ki yapmışım. Çünkü tıpkı gerçek hayattaki Porno Prensi'nin satın almak zorunda kaldığı kıza aşık olduğu gibi ben de bu kitaba aşık oldum.

İlk eleştiriler şimdiden gelmeye başladı ve şu ana kadar okuyucular hikaye ve karakterlerle gerçekten bağlantı kurdular. Umarım bu iyiye işarettir. Umarım insanlar seksin ötesini görür ve karakterleri bulurlar. Çünkü seks *eylemleri* kimsenin umurunda değil. Erotik romantizm *seksle* ilgili değildir. Seks gerçekleşirken karakterlerin ne *hissettiğiyle* ilgilidir.

İzlediğim videodaki seks umurumda değildi. Sadece insanları tanımak istedim. Eğer bu sizin için çok fazla seks içeriyorsa, özür dilerim. Ama yazmaya başladığımda bu hikâye kendi kendini yazdı. Yazmak tam kırk iki günümü aldı. Düzenlemeyi de eklerseniz birkaç gün daha. Yani kafamda canlandığı gibi yazdım ve ortaya bu çıktı.

Bu kitabı benimle, Sokak Ekibimle ve diğer #fanlar ile tartışmak istiyorsanız, [sadece bu bağlantıya tıklayın](#) ve herkese açık 321 grubumuza yönlendirileceksiniz.

Bu bağımsız bir kitap, *ancak* diğer "dünyalarım" birinde geçiyor ve bahar sonunda çıkaracağım bir kitapta Üç, İki, Bir'den birini göreceksiniz.

Sırada, bir yılı aşkın süredir Rook & Ronin ve Dirty, Dark, and Deadly "dünyalarım" kitapları girip çıkan bir karakter hakkında başka bir bağımsız kitap var. Merc'in kitabı karanlık bir erotik olacak. Bundan çok daha karanlık. Yani bu size göre değilse, bunu atlayın. Seksi, eğlenceli Sosyal Medya spin-off'larım tüm yaz ve sonbahar boyunca devam edecek. Yani o şeyleri daha çok seviyorsanız, sorun yok, sürükler. Ne isterseniz yazabilirim. Sadece her zaman değil. ;) Karanlık şeyleri, sapkın şeyleri ve eğlenceli şeyleri de seviyorum. Bu yüzden onları aklıma geldikçe yazacağım.

Eğer bu kitabı beğendiyseniz, lütfen bana bir iyilik yapın ve Amazon'a yorumunuzu bırakın. Kitabınızı Amazon'dan satın almamış olsanız bile, sadece uğrayın ve bana ne düşündüğünüzü söyleyin. Kitaplarımı duyurmak için yorumlara gerçekten güveniyorum. İnsanlar başkalarının ne düşündüğünü duymayı seviyor, ben de öyle.

Beni [Facebook'taki yazar](#) ya da [Twitter hesabımdan](#) takip ediyorsanız, çok sayıda yarışma düzenlediğimi biliyorsunuzdur. Çok sayıda imzalı kitap ve ödül dağıtıyorum.

paketler. Hayranlarımla bu şekilde bağlantı kurmayı seviyorum. Bu yüzden geçen sonbaharda, Sosyal Medya kitaplarımdan tanıtımı sırasında bir yarışma düzenledim ve ödülün bir parçası da sizin adınızı taşıyan bir karakter kazanmaktı.

Bu yarışmanın kazananı sokak ekibimin bir üyesi olan Paige'di. Ekibim bu yarışmaları neredeyse hiç kazanamıyor çünkü bir uygulama kullanarak rastgele kazananlar seçiyorum. Ama Paige benim rastgele kazananımdı ve ben de JD'nin kızına onun adını verdim. Paige'e tebrikler. Benimle birlikte oynadığınız ve Sokak Takımı'nda bu kadar destekleyici olduğunuz için teşekkür ederim. <3

Gerçekten harika bir sokak ekibim var. Aslında en iyisi. Müthişler ve orada bir aile gibiyiz. Yeni üye almıyorum, kapalıyız. Ama Facebook'ta [Shrike Bikes adında](#) bir hayran grubum var. Eğer bizimle takılmak isterseniz, bağlantıya tıklayın ve gruba katılmak istediğinizi belirtin. Talebinizi görür görmez içimizden biri sizi onaylayacaktır.

Ayrıca Yayın Günü Paylaşım Yarışmaları da düzenliyorum. Kitaplarımı Facebook ve/veya Twitter'da duyurmama yardımcı olmak için kaydolursanız, kitabın çıkış gününde ücretsiz bir kopyasını kazanmaya otomatik olarak hak kazanacaksınız. Kazanan olduğunuz size bildirildiğinde kitabı zaten satın aldıysanız, bunun yerine . Bir sonraki kitap (ben bunu yazarken) Merc'in hikayesi ve onun [kayıt formunu burada bulabilirsiniz](#).gelecek kitabın ön sürüm kopyasını seçebilirsiniz

Gelecek kitaplardan, ileri sürüm kopyaları (ARC'ler) [buradan bültenime kaydolabilirsiniz](#) kayıt formlarından, özel yayın öncesi tanıtımlardan veya bu kitabın imzalı bir kopyasını nasıl sipariş edeceğinizden haberdar olmak istiyorsanız, .

Okuduğunuz için teşekkürler. Eleştirileriniz için teşekkürler. Bir sonraki kitapta görüşmek üzere!

Julie

ÜÇ, İKİ, BİR

Yazan: J. A. Huss

Düzenleyen: RJ

Locksley

Copyright© 2015 by J. A. Huss

Tüm hakları saklıdır.

ISBN: 978-1-936413-78-2

Bu bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, işletmeler, yerler, olaylar ve vakalar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali bir şekilde kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle veya gerçek olaylarla olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

İç tasarım ve formatlama:

E.M.
TIPPETTS
BOOK DESIGNS

www.emtippettsbookdesigns.com

İçindekiler

<u>Başlık Sayfası</u>	
<u>JA Hussları 'un</u>	
<u>KitapBu Kitap</u>	
<u>Hakkında İthaf</u>	
<u>Birinci Bölüm</u>	
<u>İkinci Bölüm</u>	
<u>Bölüm Üçüncü</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u>Dördüncü</u>	
<u>Beşinci Altıncı</u>	
<u>Yedinci Bölüm</u>	
<u>Sekizinci</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u>Dokuzuncu</u>	
<u>Bölüm Onuncu</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u>On Birinci Bölüm</u>	
<u>On İkinci Bölüm</u>	
<u>On Üçüncü</u>	
<u>Bölüm</u>	
<u>Bölüm On Dört Bölüm</u>	
<u>Bölüm On AltıOn Beş</u>	
<u>On Bölüm Yedinci</u>	
<u>Bölüm Bölüm Yirminci</u>	
<u>BölümOn Sekizinci On</u>	
<u>Dokuzuncu</u>	
<u>Bölüm Yirmi Bir Yirmi İki</u>	
<u>Yirmi Yirmi Bölüm Bölüm</u>	
<u>Bölüm Yirmi Bölüm Yirmi</u>	
<u>AltıÜç Dört Beş</u>	
<u>Yirmi Yedinci Bölüm Yirmi</u>	
<u>Sekizinci Yirmi Dokuzuncu</u>	
<u>Bölüm Otuzuncu Bölüm</u>	
<u>Bölüm Otuz Bir</u>	

Bölüm Otuz İki Otuz
Bölüm Üç Otuz Otuz
Otuz Bölüm Bölüm
Bölüm Altı Dört Beş
Otuz Yedinci Bölüm
Otuz Sekizinci Otuz
Bölüm Dokuzuncu
Bölüm Kırkinci
Bölüm Kırk Bir
Bölüm Kırk Kırk
Kırk Kırk Kırk İki
Bölüm Üç Bölüm
Bölüm Bölüm
Altı Dört Beş
Kırk Yedi Bölüm Kırk
Bölüm Kırk Dokuz
Sekiz Elli
Bölüm Elli Bir Elli
İki Elli Elli Bölüm
Üç Dört Yazar
Hakkında Kitabın
Sonu Bok Telif
Hakkı Uyarısı

Bilgi ve kültüre açılan kapınız. Herkes için erişilebilir.

z-library.sk

z-lib.gs

z-lib.fm

go-to-library.sk

[Resmi Telegram kanalı](#)

[Z-Erişim](#)

<https://wikipedia.org/wiki/Z-Library>

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

